

δεννομένον. εἰσι δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοί¹, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δ' ἐμπερῆ, Ἐοικότα.

Ἐπικήδιος² καὶ Ὀρήνος διαφέρει. Ἐπικήδιον μὲν γὰρ ἔστι, τὸ ἐπὶ τῷ κῆδει· Ὀρήνος δὲ, τὸ ἐν ὠδῇ. οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥοδῖος ἐν τῇ περὶ Ποιητικῆς τοῦμπαλιν. φησὶ γὰρ, Ὀρήνος δ' ἔστιν ὠδὴ τῆς συμφωρᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὠδὺρ μὲν ἔχει σὺν ἐγκωμίῃ τοῦ τελευτήσαντος· τινὲς μὲν οὖν κοινῶς πάντα εἰπον Ὀρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν Ὀρήνῳ τε καὶ Ἐπικήδιον· τῇ τὸν [55] Ὀρήνον ἄδεσθαι παρ' αὐτῇ τῇ συμφωρᾷ πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας³, φέρομενον ὑπὸ τῶν θεραπευμένων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδιον, ἔπαινον τινα τοῦ τελευτήσαντος μετὰ τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

Ἐπιστραφῆς Εὐστραφούς διαφέρει⁴. Ἐπιστραφῆς, ὁ προστακτικὸς καὶ ἐπιμελής· Εὐστραφῆς δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπικούροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπικούροι μὲν γὰρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δ' ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφορὰν. οὐκ ἔστιν οὖν παρ' αὐτῷ Ἐπίκουρος⁵ Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπιστεῖλαι^{*} καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιστεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων.

[56] Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ προστάσσει. Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δὲ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον.

1. Ἀνεψιοί. Si mihi oculi non caligant, qui priorem, quam omnino improbandam censeo, lectionem tueri velit, hic necesse est scribat Ἐξανέψιοι, neque etiam aliter legisse videtur Cyrillus in Voc. Acc. Dist.: Ἐξανέψιοι, οἱ, Consobrinorum filii. Ἐξανέψιοι, οἱ, consobriini. Verum istius hominis, quisquis ille fuerit, nulla plane est auctoritas, qui lectiones manifesto mendosas secutus, ridicula saepe isti Indicis inseruit. Deinde ad Ἐξανέψιοι referri non possunt, quae adiect Noster, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα: quo in loco quæso? in v. Ἀνεψιοι, uti opinor. Subjiciam Hesychii verba: Ἐξανέψιοι, ὧν οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνεψιοι, ἢ μητέρες: quo nihil est hanc in rem magis opportunum.

2. Ἐπικήδιος. Aliquoties in hac nota Ἐπικήδειον restituendum est. Proclus in Chrestom. p. 7. Ὀρήνους, ἐπικήδεια: et crimen docet p. 10., ubi multa notantur a Schotto. Suid. Ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον. Diomedes ad Dionys. Thr. τοῦτ' οὖν τῇ μέτρῳ (Elegiaco) πολλοὶ ποιηταὶ πολλὰ γεγραφήκασιν, ἅτινα καλεῖται ἐπικήδεια: hæc a threnis non secernunt Schol. Horat. 2, 1, 38. [“Ἐπικήδειον καὶ Ὀρήνος διαφέρει. Ἐπικήδειον μὲν γὰρ ἔστιν ἔπαινος τοῦ τελευτήσαντος μετὰ τινος μετρίου σχετλιασμοῦ. Ὀρήνος δὲ παρὰ τὸ ἀδεῖν αὐτῇ τῇ συμφωρᾷ πρὸ τῆς ταφῆς καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ μετὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον ὑπὸ τῶν θεραπευμένων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς ἐπιτάφιον. Cod. Gud.” Kul.] “Scripsi ἐπικήδειον cum Etym. G., ubi hæc gl. in compendium “redacta exhibetur. Καὶ κατὰ τὸν ἐ., Ms. Reg. μετά.” Scap. Oxon.

3. Τῆς κηδείας. Vett. Edd. τὰς κηδείας ἀδόμενος ὁ: recepta itaque Stephano debetur.

4. Ἐπιστραφῆς Εὐστραφούς δ. Vulgatio est scriptura Ἐπιστραφῆς et Εὐστραφῆς: quorum posterius alio licet sensu ap. Hom. satis frequens, prius ap. Suid. occurrit. Hes. Ἐπιστροφος, — ἐπιμελητής. Corinth. de Dial. Ion. Ms. ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς, ἢ ἐπιμελῶς, Ἐπιστραφῆς. Ad vocem Εὐστραφῆς Ammonii non nominati expositionem produxit H. Steph. Thes. 3, 1080. [“Ἐπιστραφῆς, Cod. Gud. ἐπιστραφῆς, bis: ὁ προστακτικὸς καὶ, pro his Cod. Gud. μὲν γὰρ ἔστιν habet.” Kul.]

5. Ἐπικούρος. Nescio equidem, cur sit a vett. Edd. lectione discessum, quæ hæc erat: Ἐπικούρους Ἑλλήνων λεγόμενος. Ptol. Ascal. §. 40. Ἐπικούροι — ὡς οἱ Ἀστικοὶ τῶν Τρώων. Σύμμαχοι — ὡς τοῦ Ἀγαμέμνονος Μυρμιδόνες καὶ οἱ ἄλλοι Ἑλλήνες. Cf. Schol. Il. B. 130, 803. [“Ἐπικούρος Σύμμαχος διαφέρει. Ἐπικούρος λέγεται ὁ τῶν πολεμουμένων βοηθός, ὡς Σαρπηδὼν Τρώων, οἱ γὰρ Τρώες ἐπολεμοῦντο. Σύμμαχος δὲ ὁ τῶν πολεμούντων, ὡς Ἀχιλλεύς Ἑλλήνων. Cod. Gud.” Kul.]

[“Ἐπιστεῖλαι κ. τ. λ. Ita plane Cod. Gud.” Kul.]

6. Τό. Crediderim scr. Ἐπαγγέλλεται δὲ τοῦ Ὑπισχνεῖται.

7. Ἐπικηρύξει. In h. etiam l. emaculando egregiam operam collocavit P. Leopard. Emend. 10, 6. cuius ego emendationes vulgatæ lectionis loco reposui. Priorum Edd. hæc erat scriptura: Ἐπικηρύξει μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι. καὶ ἀναγόντες ἢ ἀποκτείναντες τινα τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκέρυζαν, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀνάγοντο δι' ἀγορὴν, τὸ μῆλιον δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοιτο, ἡμισυ: e quibus

Ἐπικηρύξει καὶ Ἐπικηρυκέυσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρύξει⁷ μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀναγόντι, ἢ ἀποκτείναντι τινα τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκέρυζαν, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀνάγοντο Διαγόραν τὸν Μῆλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἡμισυ. Ἐπικηρυκέυσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πολεὺς κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γὰρ, ἐντιμος⁸. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φάμεν. καὶ, Ἐπιτίμιον αὐτὸν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξιν.

[57] Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γὰρ ἔστι, τὸ συνεπιγελαῖν⁹ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνῆδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μὲν ἔστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδίδους· Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾶν τοῦ Πυνθάνεσθαι¹⁰ διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γὰρ ἔστι, τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὴν ὑπὸ τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτᾶντα¹¹. Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα, Εἵρεαι¹² ὀππόθεν εἰμὲν, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω. καὶ Ἀχιλλεύς φησιν, Ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔροιο, ὄντινα τοῦτον ἄγει. ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν¹³ τάσσεται, φανερόν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον· Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων, Πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθι θυμός. [58] καὶ Ὀδυσσεὺς φησὶ Πυνθάνομαι Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ. Κατὰ δὲ τοῦ φιλοσόφου Ἐρώτησις ἔστι φράσις συμβολικὴν¹⁴ ἀποκρισιν ζητοῦσα, οἷον νέον¹⁵, ἀμφίβολον, σαφές, ἄηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις συμβολικαὶ καλοῦνται, ἔστι μέντοι γε ὅτε οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστίν¹⁵. καὶ οὕτως,

hæc δὲ ἀγορὴν τὸ μῆλιον pulcrum erat mutasse in Διαγόραν τὸν Μῆλιον: itaque etiam id unum libro suo ascripserat Jos. Scal., gnarus, reliqua facillimo opere ex Amm. v. Κηρύξει posse corrigi. Et ne ea Scal. et Leopardi emendatio levis alicui videatur, faciet infelix Vulc. tentamen. Leopardi emendationem laudat Maus. ad Harpocr. v. Ἐπικηρυκέειν. Paucula vide in Animadv. [“Omittendum non est, Frellonium pro δι' ἀγορὴν, τὸ μῆλιον vulgasse, ἐς ἀγορὴν τὸ τέλειον: atque ea ratione sinceræ lectionis vestigia plane obscurasse. Hæc demum est, quam voco inconsultam correctorum temeritatem.” Ex Addendis.]

8. Ἐντιμος. Lege δ' ἐντιμος, [“sic Ms. Reg.” Scap. Oxon.] et in ultima nota Ἐπιτίμιον αὐτῷ, [“Ms. Reg.” Scap. Oxon.] e Moschop. v. Ἐπίτιμος: e quo videri posset hæc nota in Amm. introducta. Vide Animadv. [“Ἐπιτίμιον αὐτῷ auctore Frell. in textum potuisset inferri.” Ex Addendis.]

[“Ἐπιτίμιον. Μὲν γὰρ, Cod. Gud. μὲν γὰρ ἔστιν: ἐπιτίμιον, ἐπιτίμιον: αὐτὸν abest.” Kul.] [“E. G. ἐπιτίμιον.”]

9. Συνεπιγελαῖν. Librario obversabatur τὸ συγχαίρειν. Particula σὺν, quam festinans posuerat, delenda videtur, ut Noster scripserit ἐπιγελαῖν. Vide Animadv. 2, 1. “Adresch. Esch. “Ag. 730.” Scap. Oxon.

10. Ἐρωτᾶν τοῦ Π. Eandem observationem totidem fere verbis expressit Eust. ad Od. Γ. p. 112, 113., neque ullam Auctoris fecit mentionem. [“Vide p. 59.” Kul.]

11. Εἵρεαι, Od. Γ. 80. Vett. Edd. Amm. ὀππόθεν. In altero Hom. loco editur ἔροιο Il. Α. 610. ἔροιο cum Amm. legio Eust.

12. Εἵρεαι ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν. Hanc in rem multa collegit Schol. Aristoph. Ἰππ. 1299. quem descripsit Suid. Bina tantum Hom. loca annotavit Ammon. ex Od. B. 314, N. 256. Utroque in loco a vett. Edd. recessit Steph.: ante ipsum ap. Amm. vulgatur, νῦν δ' ὅτε μέγας εἰμι κ. ἄ. μῦθον ἀ. π. κ. δ. μ. αἰέται: in altero autem loco ex Od. N. 256., ubi vulgatur Π. Ἰθάκης γε καὶ ἐ. K. e. in antiquis Amm. Edd. legebat Π. Ἰθάκηνδε καὶ ἐν Τροίῃ εὐρείῃ, quod ego certe non temere sollicitassem.

13. Συμβολικὴν. Ita correxit Scal. vulgatam συμβολικὴν ἀπ.

14. Νέον. Confidenter reponi potuisset val, ὅν, verum emendationes quantumvis veras in textum recipere vix licet, et in hanc partem malui peccare. Orationem Amm. imperfectam facile vixit Vulc., qui mendam ex eadem hac nota eluere debuisset. Ego, quam dixi, emendationem unicuique sponte suggerat ad h. l. collatus Eust. Φιλοσόφους μέντοι ἐρώτησις ἔστι φράσις συμβολικὴν ἀποκρισιν ζητοῦσα. οἷον, ἀρὰ γε οὕτως· ἐχει· πρὸς δ' ἐπαχθὲν τὸ val, ἢ οὐ, ἢ τὸ ἀναμφιβόλως, ἢ τοιοῦτόν τι, συμβολικὴν ἀπόφασιν ἐποίησε. τοιοῦτον δὲ καὶ πλ. σάπες ἢ κῆλλον. καὶ τὰ τοιαῦτα. Ammonius Philosophus in Aristot. de Interpret. 138. a. ἐρώτησιν vocat διαλεκτικὴν, πρὸς ἣν ἔστιν ἀποκρίνασθαι τὸ ναι ἢ τὸ οὐ μόνον ἐπὶ ὄντα, καὶ συμβολικῶς κατανεύσαντα μόνον ἢ ἀνανεύσαντα.

15. ἡμέρα ἐστίν. Has argutias non capio, nisi forte scripserit Noster: οἷον, ἡμέρα ἐστίν; ἐστὶν ἡμέρα, ἢ οὐκ ἐστίν. Non aliter fere Eust.

ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεύσις ἄ ἐστι λέξις, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον· Πού οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῇ ἔβη· Ἀνδρομάχῃ; ἢ δ' ἀποκρίνεται· Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσε Τείρεσθαι Τρῶας. Οὐ γὰρ ἐνεχόμεναι ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, καὶ ἢ οὐ· κατὰ τι οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτάμων² περὶ τῆς διαφορᾶς φησὶν οὕτως·

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν [59] γὰρ ἐστὶ σύντομος ἀπόκρισις· Πεύσις δὲ, μακρὰς πρῆξεως ἀπαγγελία· Ἀνακρίσις δὲ, ὑποδεεστέραν ἐξήγησις⁴.

Ἐρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν.* Ἐρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων· Πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων.

Ἐρῶν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρῶν μὲν γὰρ ἐστὶ, τῶν ἐν ὕψει Ποθεῖν δὲ, τοῖς ἀπόντας. διαστέλλει δὲ καὶ Ὀμηρος· Ὡς σέο³ νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἶρεῖ. πρὸς τὴν Ἡραν φησὶν ὁ Ζεὺς παρουσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπόντος, Ἀλλά με σὺς τε πόθος, σά τε μηδεά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπήνυρα.† φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγὰς.

Ἐρωτῶν⁶ μὲν ἐστὶ, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὐ· Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιῶν πρᾶγμα· οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἐρως μὲν ἐστὶν ἐπιβολὴ φιλοποιίας· Πόθος δ' ἀπόντος· ἡμερος δ' ἔρως σπανίζων τῆς πρὸς τὸν⁷ ἐρώμενον χρείας.

[60] Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ, τὰ καὶ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τευζόμενα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσται· τῷ δ' ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. Ἄλλως⁸. Ἔσται μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον, οἷον ὁ παῖς ἔσται ἀνὴρ· Γενήσεται δὲ, τὸ ἀριστον.‡

Ἐστιάτωρ καὶ Δαιτυμῶν⁹ διαφέρει. Ἐστιάτωρ μὲν

γὰρ, ὁ ὑποδοχέυς· Δαιτυμῶνες δὲ, οἱ ἐστιώμενοι.¶

Ἐσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἐστὶ, δυσμένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βραδέως, καὶ μεθ' ὀντινοῦν¹⁰ χρόνον. διὰ τοῦτο|| καὶ προστιθέασιν, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

Ἐταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν· ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ ἑταῖρος· ὁ δ' Ἐταῖρος, οὐ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὀμηρος¹¹, πλησίον ἐσθλὸν ἑταῖρον. καὶ ἄλλως· Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἐταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἐτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἐτερόφθαλμος [61] μὲν γὰρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον^{**} τῶν ὀφθαλμῶν· Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον¹² ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἐτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἐτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὀμηρος¹³· Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. τὸ δὲ Ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὀμηρος· Αἰὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Εὐφνὴς καὶ Εὐμαθὴς¹⁴ διαφέρει. Εὐφνὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὐρεῖν καὶ Εὐρέσθαι διαφέρει. Εὐρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὐρέσθαι δὲ, οἰνοῖ τὸ ἐκπορίσασθαι.†† Μένανδρος Δυσκόλῳ¹⁵, Εὐρηκὼς κἀγὼ τούτου τέχνην. Δίφιλος ἐν Πύρρῳ, Δῶρον δ' ἐμαντῇ παρὰ θεῶν εὐρημένον¹⁶.

Εὐμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὐμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφήν εὖ ἔχων, οἷον†† εὐπρόσωπος· (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὕψιν πως σχηματίζειν, Μορφάζειν¹⁷ λέγομεν)· Εὐειδὴς δὲ, [62] ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν §§ τὸ σῶμα.

Εὐθύς, Εὐθὺν, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθύς μὲν γὰρ, ὁ κανὼν· Εὐθὺν δὲ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν¹⁸, κατ'

1. Πῇ ἔβη. Il. Z. 377. 386. Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔ. Sed vero in vetustis Amm. Edd. extabat: ποῖος ἔβη ἀνδρόμαχος. ἥδ' ἀποκρίνεται ὅτι ἐπὶ πύργον ἔβη, quæ lectio non plane fuerat repudianda.

2. Ποτάμων. Is forsan Potamo, qui, teste Suida, in Platonem scripsit Commentarium, a Vulcanio, ac proinde a Fabricio etiam, in Auctorum Indice omisus.

3. Καί. Quod in prima Ed. omisum, καὶ secunda exhibuit; in qua etiam διαφέρει, ubi in prima Ed. διαφέρουσιν legebatur. [“Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως, Cod. Gud. Πίστις καὶ Ἀνάκρισις.” Kul.]

4. Ὑποδεεστέραν ἐξήγησις. Levi mutatione pro ἐξήγησις scr. ἐξέτασις: qua voce priorem exp. Harpocr., quem Suidas sequitur et Phay. Porro ὑποδεεστέραν sincerum non videtur. Leg. existimo, Ἀνάκρισις δὲ, ἢ ἀπὸ δευτέρου ἐξέτασις, vel, si malis, ἢ ἐκ δευτέρου ἔ., hanc mihi conjecturam Herennius Noster subministravit, ap. quem Ἀνάκρισις dicitur δευτέρα ἐξέτασις. “Reposui ἐξέτασις ex Etym. G.” Scap. Oxon. [“Πεύσις δὲ, μακρὰς, Cod. Gud. Πίστις δὲ, μικρὰς.—ἐξήγησις, ἐξέτασις.” Kul.]

[* “Vide T. H. ad Aristoph. ΠΑ. p. 427.” G. H. S.]

[† Μὲν γὰρ, Cod. Gud. addit ἐστίν ἐπὶ τῶν κ. τ. λ., et ἐπὶ τῶν ἀπόντων.” Kul.]

5. Ὡς σέο. Il. Γ. 446. Alter locus est in Od. Λ. 201., in quo vett. Edd. legebant ἄλλὰ με σοῦ πόθος. Ad h. l. differentiationem annotavit Eust., cui adde Thom. in Ἐρῳ. “Φυλάσσει γὰρ,” Ms. Reg. δέ.” Scap. Oxon.

[‡ “Ποθεῖν, Cod. Gud. ἐπιθυμεῖν per incuriam; nam explicatur ποθεῖν: τῶν, τὸ: διαστέλλει δὲ abest: ἔραμαι, ἔρᾳ: αἶρεῖ, ἐρεῖ: τοῦ abest: τὸ abest: φαίδιμ’ Ὀδυσσεῦ, φαίδιμος Ὀδυσσεύς, male:—σὴ, ἐσθ: θυμὸν ἀπήνυρα, pro his Cod. Gud. φέρεῖ. Cetera desunt.” Kul.]

6. Ἐρωτῶν. Quis credat hic voluisse repetere Amm., quæ paulo ante scripserat? [“Ἐρωτῶν τοῦ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ κατὰ ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκοῦναι τὰ ἀπὸ τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα. Ἐρωτῶν δὲ τὸ θέλειν κεφαλαιώδως τινὰ ζητεῖν, καὶ λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ υποκειμένου πράγματος. Cod. Gud. Conveniunt hæc cum Eranio Philone, quatuor ultimis verbis omisiss.” Kul.] “Etym. G. Ἐρωτῶν τοῦ Πυνθάνεσθαι διαφέρει· Πυνθάνεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ κατὰ ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκοῦναι τὰ ἀπὸ τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα.” τὰ Ἐρωτῶν δὲ, τὸ θέλειν κεφαλαιώδως τινὰ ζητεῖν, καὶ λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ υποκειμένου πράγματος. Ἀπόφασιν om. Ms. “Reg.” Scap. Oxon.

7. Τὸν ἔ. Lege τὸ ἐρώμενον, sensu, ut vides, a vulgata lectione non parum diverso.

8. Ἄλλως. Hæc iterum ab alio videntur adjecta. Cf. tamen Eust. ad Il. B. p. 162. et in fine hujus notæ pro ἄριστον scribe ἀρίστον.

[§ “Καὶ νῦν, Cod. Gud. οὐ νῦν: γενέσεως τευζόμενα, οὐκ ὄντα: Ἄλλως—ἄριστον desunt.” Kul.]

9. Ἐστιάτωρ καὶ Δαιτυμῶν δ. Cyrill. Lex. ined. Ἐστιάτωρ καὶ Δαιτυμῶν διαφέρει. Ἐστιάτωρ μὲν ὁ εἰς εὐνοχίαν καλῶν καὶ εἰς εὐφροσύνην. Δαιτυμῶνες δὲ οἱ ἀριστήται: male scribitur ἀρι-

στιται. Ptol. Ascal. §. 3. Ἐστιάτωρ μὲν ἐστὶν ὁ ἐστιῶν. Δαιτυμῶν δὲ ὁ ἐστιώμενος, κατὰ Πλάτωνα: postrema in Ammonio desiderari monuit Fabr., quæ lubenter suo relinquo Auctori. Homerum potius advocasset Noster. Aristæan. 1, 5. Ἀθροζόμενων τῶν δαιτυμῶνων ὁ χρυσὸς ἐστιάτωρ εἰσέη.

[¶ “Γὰρ abest in Cod. Gud.: ἐστιώμενοι, ἐσθιόμενοι.” Kul.]

10. Μεθ' ὀντινοῦν. In vett. Edd. μεθοντιοῦν legebatur, niendose. [|| “Ὀντινοῦν, Cod. Gud. ὅν τινα οὖν: διὰ τοῦτο abest.” Kul.]

11. Ὀμηρος, Od. Λ. 7. Quæ sequuntur, infra etiam extant in v. Φίλος. [“Διδὼ καὶ κ. τ. λ. Omnia desunt in Cod. Gud.” Kul.]

[** “Τὸν ἕτερον, Cod. Gud. τοῦ ἑτέρου.” Kul.]

12. Ὁ μόνον. Thomas M. in Ἐτερόφθαλμος: Μονόφθαλμος γὰρ, inquit, ὁ ἑνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς, οἷον μυθεῖονται τὸν Κύκλωπα. Fieri etiam potest, ut Amm. scripserit: ὁ ἑνα μόνον ὁ. ἔ. Plura dabo in Animadv.

13. Ὀμηρος, Il. B. 217. Tum leg. ὡς αὐτὸς Ὀμηρος, Il. Γ. 104. [“Ἐπὶ δυοῖν τάσσεται, Cod. Gud. ἐστὶν ἐπὶ δύο: Ἄλλος δὲ ἐπὶ πολλῶν.” Kul.]

14. Εὐφνὴς καὶ Εὐμαθὴς δ. Thom. M. Εὐμαθὴς, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. Et Εὐφνὴς, ὁ εἰς πάντα δεξιός. Pluscula etiam ad h. l. vide in Animadv. [“Εὐφνὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐμαθὴς μὲν ὁ καλῶς μαθητὴς. Εὐφνὴς δὲ ὁ πανούργος καὶ σκάπτῃς. Cod. Gud. v. Ἀφνὴς: Εὐφνὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφνὴς μὲν γὰρ παρὰ Ἀττικοῖς λέγεται ὁ προκοπτικός. Εὐμαθὴς ὁ εἰς μάθησιν ταχύς, ὁ πρὸς μάθησιν εὖ πεφυκός. Idem.” Kul.] “Etym. G. ὁ προκοπτικός· Εὐμαθὴς, ὁ εἰς μάθησιν ταχύς, ὁ πρὸς μάθησιν εὖ πεφυκός. Ms. Reg. μὲν τὸ ἐν τῇ σ.” Scap. Oxon.

[†† “Εὐρεῖν καὶ Εὐρεσθαι διαφέρει. Εὐρεῖν μὲν γὰρ ἐν συνηθείᾳ, Εὐρεσθαι δὲ οἷον πορίσασθαι. Cod. Gud.” Kul.] “Vide ad Sophocli. 1, 245.” G. H. S.]

15. Δυσκόλῳ. Vulc. edidit ἐν Δυσκόλῳ. In Menandri Fr., quod varie tentant, vett. Edd. legebant εὐρηκός, eadem μοx Δίφυλος.

16. Εὐρημένον. Scal. et Vulc. corrigunt εὐρημένη: dubito, an recte. [“Vide Dorv. ad Charit. 326. Ed. Lips.” G. H. S.] Ex Amm. mente τὸ εὐρέσθαι pro ἐκπορίσασθαι usurpavit Dem. de Fæd. Alex. 89. Πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ δύναμει ἐστὶ προσβολὰς ἐτέρας εὐρέσθαι, ubi ex Harpocr. leg. προσβολὰς; ut hic sit sensus: Alias munitiones nobis comparare poterimus. Eust. ad Il. Σ. p. 1195, 49. Τοῦ δὲ εὐρέσθαι μόνον χρηστὸν τὸ εὐρήμην παρὰ Σοφοκλεῖ. Cf. Phay. in Εὐρετο, et Bud. Comm. 377.

[‡‡ “Οἷον, Cod. Gud. ἦτοι.” Kul.]

17. Μορφάζειν. Revocavi lectionem Ald., quam postea Editores temere mutarunt in Μορφίζειν: quod e Tusani Ed. in Steph. Thes. 2, 972. derivatum est, ubi et genuinum Μορφάζειν reperies. Hes. Μορφάζειν, νεβεῖν: in re saltatoria J. Poll. 4, 95. Xen. Conv. 892. Εἰ μορφάζοις, ὥσπερ ἡ αὐλητρίς, καὶ σὺ πρὸς τὰ λεγόμενα. Saltationis genus Μορφασμὸς ap. J. Poll. 4, 103. Hes. Ἐπιμορφάζονται, σχηματίζονται.

[§§ “Πᾶν, Cod. Gud. ἅπαν.” Kul.]

18. Τοῦ γυμνασίου αὐτῶν, Edd. omnes: Εὐθὺν δὲ, τὸ γυμνάσιον,

εὐθείαν τοῦ γυμνασίου· ἡ Εὐθύ τοῦ κανόνιον· τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τοῦ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἀμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ, Τί φῆς ἰδὼν ἐνθεν γε πᾶς¹ δ' ἐλευθερῶν, Ἀπῆλθες εὐθύς, ὡς ταχύ. Τινὲς μέντοι τῶν ἀρχαίων φασί, καὶ τὸ Εὐθύς ἀντὶ χρονικοῦ κεῖσθαι. φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐθύ λέγουσιν² ἐπὶ τινος εὐθέος³. οἷον ἐὰν μὲν ἡ θηλυκὸν τοῦνομα, ἡ εὐθεία ὁδὸς, εὐθεία βακτηρία· ἐὰν δὲ ἄρρεν, εὐθύς ὁ κανὼν· ἐὰν δ' οὐδέτερον, εὐθύ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ Εὐθύ ἐτίθεσαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ⁴ τῆς τεινύσης ἐπὶ τινος τόπου· εὐθύ τῆς στοᾶς, εὐθύ τῶν ἀρωμάτων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον· [63] Γήμαντος αὐτοῦ δ'⁵, εὐθύς ἔσοι ἐλεύθερος. καί, Ὡς τοῦτο δ'⁶ εἶδεν, εὐθύς ἦν ἄνω, κάτω.*

Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἡδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ, Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἡδεσθαι δὲ, ἐσθιοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα· αὐτῷ τῷ σώματι.

Εὐθύς καὶ Εὐθύ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθύς, χρονικόν⁸ ἐστὶν ἐπιρρήμα· τὸ δὲ Εὐθύ, τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῦ.

Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις· Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κύνα χαρίζεται, εὐεργετῇ δὲ οὐ.

Εὐθύ καὶ Ὁρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθύ ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ Ὁρθόν, τῷ πλαγίῳ.

Εὐ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὐ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει·

Α Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον⁹ συνηρημένως. τὸ οὖν Εὐ καὶ Καλῶς [64] σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρήσιμως.

Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μετ' ὅπλων χωρῶν πέλας¹⁰. Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Z.

ΖΗΛΟΣ καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἡ γοῦν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον¹¹. Ζήλος δὲ, μίμησις καλοῦ· οἷον, Ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δὲ τε γείτονα γείτων, Ἡσιόδοι, ἐπὶ καλοῦ¹². Ζηλοτυπεί δὲ ἡ δεῖνα τόνδε¹³.

Ζηλῶσαι τὸ Ἐρίσαι διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· Ἐρίζειν δὲ, τὸ μεταμάχης φιλονεικεῖν.†

Ζήλος Φθόνου διαφέρει. Ζήλος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ δὲ ἐπιθυμία¹⁴ μίμησις γινομένη, δοκοῦντος τινος καλοῦ· Φθόνος [65] δὲ, βασκανία τίς τῶν ἀλλοῖς μὲν προσούτων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὐ. §

Ζήλος μὲν ἐστὶ λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλον τρία εἶδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμός, καθὰ καὶ φησὶ τις, Ζηλοῦ τὸν τοῦ¹⁵ δεῖνα ἐπὶ τῷδε· δεύτερος, καθὼς Ζηλωτὴς τινος λέγεται· οἷον, Θεσεύς Ἡρακλέους· τρίτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

αὐτῶν κατ' ε. : hanc lectionem ita in libro suo emendat Scal., ut, deleta voce αὐτῶν, legerit, Εὐθύ δὲ τοῦ γυμνασίου, κατ' ε. Ma-lui Vulc. conjecturam in textu reponere; non quod Grammatici manum exhiberet, sed quod ea ratione, relicta voce αὐτῶν, corruptæ lectionis vestigia remanerent. Scripserat Amm., nisi fal-lor: Εὐθύ δὲ τοῦ γυμνασίου, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθείαν τοῦ γυμνασίου. Ista ἀντὶ τοῦ in αὐτῶν latent. ["Vide Bast. ad Greg. Cor. 929." G. H. S.] Mox in vett. Edd. legebatur τὸ δ' εὐθέως, et postea οἱ δ' ἀρχαῖοι. "Vide Bast. Comm. Pal. 929. Valck. corr. ἀντὶ τὸν pro αὐτῶν confirmat Etym. et Ms. Traject. Vide Abresch. "Diluc. Thuc. 798. Sed et Ms. Reg. Ammonii habet ἀντὶ τοῦ. "Καθὰ M., Ms. Reg. καθάπερ: ἐνθένδε pro ἐνθεν γε." Scap. Oxon.

1. Πᾶς. Aliorum in hoc versu emendando conjecturæ pro-stant. Pro pās Vulc., et in ora libri sui Scal., emendarant pās: id primum recipi debet, tum vero Menandri locus alio sensu accipi, atque hactenus fuit factum. Vide sis Animadvv.

2. Εὐθύ λέγουσιν. Id Vulcanio debetur, cujus emendationem Ammonio restitui: vulgata priorum Edd. lectio, τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐ λέγειν, vitiosa est.

3. Εὐθέως. Ita Steph. cum prima Ed.: secunda et Vulc. εὐθέως.

4. Τὸ ἐφ' ὁδοῦ. Probem absque particula τὸ legi ἐφ' ὁδοῦ. "Ms. "Reg. χ. ἐλέγεται." Scap. Oxon.

5. Αὐτοῦ δ'. Vett. Edd. Ald. F. δ' αὐτοῦ: perperam.

6. Ὡς τοῦτο δ'. Textus habet emendationem Scal. et Vul-canii. Priores Edd. legebant, Ὡς τοῦτ' εἶδεν. Quod in hoc ver-siculo extat, ἄνω, κάτω Menandro placuit; neque dubito, quin hic versus, cum præcedenti e Comœdia sint desumpti. In altero servum audis de herili filio verba facientem. "Etym. G. τὰ ἄνω, "i. e. τᾶνω." Scap. Oxon.

["Γάρ, Cod. Gud. ἐστὶν: τοῦ γυμνασίου αὐτῶν, τὸ γυμνασίον, ἀντὶ τοῦ κατ' ε. : χρονικὸν ἐπιρρήματος, χρονικῶς ἐπιρρήμα: κατὰ—λέξιν abest: εὐθύ λέγουσιν, λέγειν: εὐθέως, εὐθέως: τοῦνομα, τὸ ὄνομα: τὸπου, Cod. addit οἷον: κατὰ τοὺς χρόνους, κατὰ τῶν ἀρωμάτων: αὐτοῦ δ', αὐτοῦ: τοῦτο δ', τοῦτ': ἄνω, τὰ ἄνω. Alio loco, mutatis paulisper verbis, hæc habet Cod. Gud. Εὐθύς, καὶ Εὐθύ, καὶ Εὐθέως διαφέρει. Εὐθύς μὲν γάρ ἐστιν ὁ καλῶς τρέφων. Εὐθύ δὲ τὸ γυμνασίον, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθείας τοῦ γυμνασίου. Εὐθέως δὲ ἀντὶ τοῦ χρονικῶς ἐπιρρήματος.—Εὐθύς καὶ Εὐθέως ἀμφοτέρω· Ἑλληνικά. τὸ δὲ Εὐθύ διαφέρει τούτων: οὐ γὰρ τὸ παραχρημα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ εὖ καὶ εἰς οἷον. Lex. Photii." Kul.]

7. Ἡ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα. Hæc verba, quæ universa in ve-stustis Amm. Edd. deerant, ["desunt item Ms." Scap. Oxon.] primum in Steph. Ed. prostant. Aldus ita vulgarat, "Ἡδεσθαι δὲ ἐσθιόντα αὐτῷ τῷ σώματι: in quibus facile quis snspicetur leg. αἰσθόντα, sive αἰσθάνοντα, (uti certe legit ap. Amm. Pbavorinus Camers in Εὐφραίνεσθαι, pro ἐσθιόντα: ultimum hocce in ἐσθιόντα demutavit Tusanus; quod non solum recepit Steph., sed et eam, quam dixi, laciniam, ἡ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα, in Ammonium intulit. Qua, inquit, auctoritate? non nisi vulgata in Plat. scriptura motus; is in Protæg. 293. eadem illa Prodicum dicentem intro-ducit, quæ post Steph. in Ammonio leguntur. Ea vero Auctores interpolandi ratio sobria non est.

8. Χρονικόν. Vett. Edd. χρόνιον legebant. Alterius vocis Εὐθύ, quæ hic traditur notio, a nonnullis non fuit animadvversa.

9. Χρήσιμον. Forsan leg. χρησίμους. Moschop. Εὐ ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς, καλῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ χρήσιμους. scribe καὶ Καλῶς, ἀντὶ τ. Pro συνηρημένως in Amm. prima Ed. legebatur συνηρημένον: in secunda, συνηρημένον. "Καλῶς δὲ τὸ χρήσιμους συνηρημένως

"οὖν τὸ Εὐ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρήσιμους: quomodo "leg. distinguendumque puto, ut συνηρημένους s. συνημμένους, aut "συνειρημένους vel συνειρημένον sit Junctim, Copulate prolatum. "Abresch. Diluc. Thuc. 316. Ms. Reg. συνηρημένον οὖν τὸ" Scap. Oxon.

10. Χωρῶν πέλας. Thom. M. in Ἐχθρὸς: Πολέμιος δὲ ἀπλῶς, ὁ μετ' ὅπλων χωρῶν. Herennius Philo: Πολέμιος δὲ ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας, ["sic Etym. G." Scap. Oxon.] Neque tamen Thom. aut Amm. scriptura solicitanda est. ["Ἐχθρὸς, Πολέμιος, καὶ Δυσμενὴς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ὁ πρότερος φίλος. Πολέμιος δὲ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν πέλας. Δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιος τὴν πρὸς τὸν ποτε φίλον ἔχθραν διατηρῶν, καὶ δυσ-διαλλάκτον ἔχων. Cod. Gud." Kul.]

11. Ἐπάρχον. In schedis Ptol. Ascal. 6. 92. τὸ ἐν μίσει ὑπάρ-χειν. Receptam lectionem sequitur Cyrilli. Lex. ined. Ζήλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρ-χον. Ζήλος δὲ μίμησις καλοῦ, οἷον Ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Plurimum vobis differentia iisdem verbis in Cyrilli Lex. le-guntur, quibus usus est Amm. ["Ζήλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζήλος μὲν γάρ ἐστι μίμησις τοῦ καλοῦ, οἷον Ζήλον τὸν καθηγη-τὴν ὁ παῖς Ζηλοῖ δὲ τε γείτονα γείτων, ἐπὶ καλοῦ. Ζηλοτυπία δὲ ἡ δεῖνα τὸν δεῖνα. Ζηλοτυπία γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον. Cod. Gud." Kul.]

12. Ἡσιόδοι, ἐπὶ καλοῦ, Ἐργ. 23. Vett. Amm. Edd. Ζηλοῖ δὲ γείτονα γ. Lex. Bibl. Coisl. Ms. 482. Ζήλος κατὰ τῆς Ζηλο-τυπίας, οὐχ, ὡς οἰοῦνται, ἐπὶ τῆς μιμήσεως μόνον. Mæris Att. Ζηλῶ, Ἀττικοί: Ζηλοτυπῶ, Ἑλληνες.

13. Ἡ δεῖνα τόνδε. Ptol. Ascal. οἷον Ζηλοτυπεί δὲ τήνδε: utro modo legas, res eodem redit. "Etym. G. Ζηλοτυπία δὲ ἡ "δεῖνα τὸν δεῖνα: Ms. Reg. ὁ δεῖνα." Scap. Oxon.

["Ζηλοῦν καὶ Παραζηλοῦν διαφέρει. Παραζηλοῦν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ἐρεθίζειν καὶ κοινεῖν εἰς Ζηλοτυπίαν, ὅποιον τὸ, αὐτοῖς παρεξήλωσάν με ἐπ' οὐ θεῷ. τούτῳ ἐκίνησαν ἐν ἐμοὶ Ζήλον, καὶ οἷον εἰς ὀργὴν με ἠρέθισαν, εἰδωλολάτρουντες. Ζηλοῦν δὲ ἐστὶ τὸ βοῦλεσθαι καὶ ἑαυτῷ ὑπάρχειν, ὃ παρεῖναι τῷ πέλας νενομικεν ἀγαθόν. Cod. Barthol." Kul.]

["Φιλονεικεῖν, Cod. Gud. consentit, additque: ἐπὶ τῷ πράγματι." Kul.]

14. Δι' ἐπιθυμίαν. Leg. potius: ἡ δι' ἐπιθυμίας γινομένη μίμη-σις δοκοῦντος τινος καλοῦ. Integra iterum e Cyrilli Lex. Ms. verba proponam: Ζήλος Φθόνου διαφέρει. Ζήλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι' ἐπιθυμίας γινομένη μίμησις δοκοῦντος καλοῦ τινος, Φθόνος δὲ βασκανία τίς τοῖς ἄλλοις μὲν οὐσα ἀγαθῇ, ἡμῖν δὲ οὐ. "Et sic "fere Etym. G." Scap. Oxon. [Ζήλος ἡ μίμησις τοῦ κρείττονος, ἐστὶ δὲ καὶ λύπη ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐπιτυγχάνειν, ὃν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ καὶ οὐ τυγχάνει. Cod. Barthol.—Ζήλος ἡ δικαία ἀγανάκτησις, ὡς τὸ, ὁ Ζήλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με. Ζηλοτυπία, ἡ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς οἰκίας γυναικὸς εἰς ἀγέρον ἀσελγὴς ὑπόνοια. Ζηλο-τυποῦν, Αἰσχίνης, ἀντὶ τοῦ μισεῖν. Ζηλοῦν γὰρ τὸ μακαρίζειν Ζηλοτυποῦν δὲ τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι. Cod. Barthol." Kul.]

["Δι' ἐπιθυμίαν, Cod. Gud. δι' ἐπιθυμίας: δοκοῦντος, δο-κοῦντι: τῶν ἄλλοις ad fin., ἡ τοῖς ἄλλοις μὲν οὐσα ἀγαθῇ, ἡμῖν δὲ οὐ. καὶ εἰς τὸ Χαμαίηλος." Kul.]

15. Τὸν τοῦ. Scribe quæso: Ζηλῶ τὸν δεῖνα ἐπὶ τῷδε, Pro-pterea illum fortunatum judico. Mæris Att. Ζηλῶ, Ἀττικοί: Μα-καρίζω, Ἑλληνες. Thom. M. in Ζηλῶ, — καὶ τὰ μακαρίζω, ὡς τὸ, Ζηλωσε τοῦ νοοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ: ubi ponendum τοῦ νοῦ, e Soph. El. 1030. Cf. Hes. Phav. et Ez. Spanh. ad Callim. p. 150. "De- "levi τοῦ cum Ms. Reg.: ἔτι λ. Ms. Reg., ubi mox ὥπερ "pro οἷον." Scap. Oxon.

Ζυγός, ἀρσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δέ, ▲ ἐπὶ τῶν σταθμῶν.
Ζώνη² καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δέ, τὸ τῆς γυναικός.

H.

ἩΓΕΡΘΗ καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἡγέρθη μὲν λεκτέον ἀπὸ³ ὕπνου· Ἀνέστη δὲ ἀπὸ κλίνης.

Ἡθός μὲν ἐστὶν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος· Τρόπος δέ, ἐπίστασις [66] πράξεων κατὰ στάσις* καὶ ἀναστροφῆν.

Ἡλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν⁴ διαφέρει. Ἡλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τίνος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἡγαγον.

Ἡμέρα Ἡοὺς διαφέρει⁵. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κατὰστημα μόνον ἀσώματον, ἦν Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ, Νυκτὸς δ' αὐτ' αἰθὴρ τε καὶ ἡμέραι ἐξεγένοντο. Ἡοὺς δὲ τὸ συναμφοτέρον, ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται· Θεία δ' ἡ ἐλπίον τε μέγαν, λαμπρὰν τε σελήνην, Ἡὼ θ', ἡ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει, Γείνατο. ἐπὶ δὲ τῆς σωματοειδούς, Ἀλλ' ἦτοί⁷ τοῦτον χρυσόθρονον ἤρπασεν Ἡὼς.

Ἡς, καὶ Ἡσθα, καὶ Ἡ, διαφέρει. τὸ μὲν γάρ Ἡσθα, παρῳημένον [67] δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἡς, τὸν μέλλοντα. Ὀμηρος⁸, Διήφοβ⁹, ἡ μὲν μοι τὸ πῦρος πολὺ φίλτατος ἦσθα. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἡς, Μένανδρος ἐν Ψευδρακλεῖ· Ὑπὲρ μὲν οἶνον, μηδὲ γρὺ τιτθὴ λέγε, Ἀν τάλλα δ' ἦς ἄμεμπτος, εἰς τὴν ἐβδόμην⁹. Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς

ἔξεις αἶε. καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἶον, ἐὰν νοῆς, ἐὰν λαλῆς, ὅπως λαλῆς. ἐὰν ἦς ἀγαθός. ὁ γοῦν λέγων πρὸς τινὰ, Ἡς ποτε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφορὰν, δέον φάναι Ἡσθα¹⁰, τὸ δὲ Ἡ ἀντὶ τοῦ ἔφη τάττει Ὀμηρος¹¹, Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῆδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τρίτου¹² προσώπου μόνον τάσσεται· τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν.

[68] Ἡσυχία ὅτε μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὅτε δὲ τὴν ἐπιείκειαν, ὅποτε φάμεν, ἐν πολλῇ διάγειν ἡσυχία¹³.

Θ.

ΘΑΛΑΜΑΣ, ὡς ἀγαθός, καὶ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ¹⁴ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς Προσωδίας· ἐὰν μὲν γὰρ οὐκ ἐκονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυνονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μὲνύει.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συνταττόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγοροῦ. οἶον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνῶμην. αἰτιατικῇ δέ, τὸ ἐπαινῶ. οἶον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονούντας.*

Θεμαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεμαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, αὐτῶν τῶν θεῶν¹⁵ πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς [69] πεμπόμενος. Θεατὴς δέ, ὁ ἀγώνων

1. Θηλυκῶς δέ. Quinimo οὐδετέρως δέ, atque ita, ut opinor, scripserat Amm. ΟΥΔ. et ΘΗΛ. facile a librario permutari potuerunt: hujusce moduli vocabula nunquam in scriptis libris nisi decurtata occurrunt. Moschop. Ζυγός, δ τῶν βοῶν· Ζυγὸν δέ, οὐδετέρως, τὸ ζῦγιον: adde Etym. 412. Thomas M. Ζυγός, ἀρσενικῶς ἐπὶ ἀμάξης. ἐπὶ δὲ σταθμοῦ οὐ ζυγός, ἀλλὰ τὰ ζυγά: atque ita J. Poll. 4, 171. Ζυγά, τρυπάνη. Vulgatam libelli nostri lectionem secutus videtur Auctor Voc. Acc. Dist. Ζυγός, ζυγοῦ, δ, Jugum boum. Ζυγός, Ζυγοῦ, ἡ, Jugum libræ. "Dedi οὐδετέρως ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ, Ms. Reg." Scap. Oxon.

2. Ζώνη. In Ed. Vulc. hæc nota deficit, quæ in præcedentibus aderat, nisi quod in illis vulgatur ἡ τῆς γυν., cum recte extet ap. Moschop. et Ptol. Ascal. §. 87. Perridiculum est, quod in Thomam M. intulit Blancardus: Ζώνιον ἀρσενικῶς ἐπὶ γυναικός.— Ζώνην δὲ ἐπὶ ἀνδρός: ubi ante ipsius Editionem bene legebatur Ζώνην κυρίως, ἐπὶ γ. ["Ζωστήρ Ζώνης διαφέρει. Ζωστήρ μὲν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἀνδρείος. Ζώνη δὲ ἡ γυναικεία. Ζώνη δὲ σημαίνει δύο, τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον, καὶ τὴν λεγομένην θωρακίαν ζώνην. Ζωστήρ σημαίνει τρία, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ θώρακος. λῦσε γὰρ ζωστήρα παναίολον. Ζῶμα δὲ αὐτὸς ὁ θώραξ. λέγεται δὲ καὶ Ζῶμα, καὶ Περὶζῶμα. Cod. Gud." Kul.] "Ζωστήρ Ζώνης διαφέρει. Ζωστήρ μὲν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἀνδρείος, Ζώνη δὲ ἡ γυναικεία. Etym. G." Scap. Oxon.

3. Ἀπὸ ὕπνου. Ita omnes legunt Edd. excepta Ed. Vulc.: is vulgari jussit ἐκ ὕπνου, nisi forte scripserit ἐξ. Amm. v. "Ὀρθρος scribit: ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα. Viden? Leges, quas alii ponunt, ipsimet Grammatici non curant; nam istic loci dici debuisset Ἐγερθέντες. Cf. Amm. in Ἀναστηναί. "Επὶ τοῦ ὕπνου, Ms. Reg." Scap. Oxon.

* "Στάσις. Κρίσις, Ms. Reg." Scap. Oxon.
4. Ἡλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν δ. Hæc verba peritissime secernit Amm.; et quæ obnoxi vir doctiss. in Miscell. Obs. 6, 402. huc non pertinent. Diversi generis sunt ἐπελπίζειν τινα seu ἐπὶ τινί, et ἐπελπίζειν τινά: prius denotat, Spem in aliquo collocare; posterius, Spem alicui facere: quorum alterum tantum tangit Noster, ἐπήλπισαν ἕτεροι ἑτέρους. Hæc accepta refero Viro Summo T. Hemsterhusio, ad Lucian. Dial. Mort. 1, 345.

5. Ἡμέρα Ἡοὺς δ. Iugene fateor, me nihil hic videre; quæ vero mihi tenebras objecerunt, Lectori etiam paulo propius admovebo, ut ad eas dispellendas, et locum clara in luce collocandum, tanto sit alacrior. Primum ponit, Ἡμέραν designare τὸ κατὰστημα μόνον ἀσώματον, et in versu, quem affert ex Hesiodo Θ. 124. Ἡμερῇ (ita leg. in Amm.) tanquam σωματοειδῆς θεὸς memoratur; eundemque hunc in finem producit Etym. 429. Ἡμέρα· Ἡσίοδος σωματοποιῶν λέγει· Νυκτὸς δ' αὐτ' α. Deinde Ἡοὺς δὲ πᾶσι συναμφοτέρον, ὃν π. si vel corrigas Ἡὼς δὲ τ. σ. ἦν, et per συναμφοτέρον Utrumque simul intelligas, quo sensu utitur Anm. v. Πόλις: parum tu tamen profeceris; nam quid quæso hoc in loco συναμφοτέρον, cum in subjectis Hesiodi et Homeri locis Ἡὼς ponatur ἐπὶ τῆς σωματοειδούς? Itaque hujus loci scripturam is reducit, qui ab ingenio, vel a scriptis libris sit paratior. Interim pauxillum lucis hic præstabit Jo. Tzetzes ad Hesiod. Ergo: 578: is quatuor diversos vocis Ἡὼς significatus enumerat, quos locis Hom. firmant. Etym. v. Ἡὼς, et ad Il. Θ. 1. Schol. a quo haud dubie diversus Schol. ad initium Od. Θ. sex septemve διάφορα σημαίνοντα satis erudite exponit. In his quintam notionem offendet τὸ συναμφοτέρον, ἡμέραν τε καὶ νύκτα. "Vide Abresch. Dilucc. Thuc. 418." Scap. Oxon. ["Ἡμέρα καὶ Ἡὼς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑπὸ ἡλίου φάσις· Ἡὼς δὲ ἡ μετὰ τὸν ἥλιον. Cod. Gud." Kul.] "Etym. G. Ἡμέρα καὶ Ἡὼς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑπὸ ἡλίου φάσις· Ἡὼς δὲ ἡ μετὰ τὸν

"ἥλιον. Vide Eund. p. 252." Scap. Oxon. In Hesiodi loco "ἡμερῇ Ms. Reg. et mox ἦως," notatur in Scap. Oxon.

6. Θεία. Hesiod. Θ. 371. sqq. Hesiodum sequitur Apollodorus. Vett. Amm. Edd. θεία δ' αὐτ' ἡ ἐλπίον τε, "et Ms. Reg." Scap. Oxon.

7. Ἀλλ' ἦτοι. Od. O. 250. Ἀλλ' ἦτοι Κλεῖτον χρυσόθρονον ἤρπασεν Ἡὼς. Scripturæ variatio satis est insignis; pro Κλεῖτον Amm., aut, si ita mavelis, librarius τοῦτον posuit. Talia mutari non probo. In vett. Edd. ἄλλ' ἦτοι τοῦτον μὲν χ. ἦ. Ἡὼς. "Τοῦτον om. Ms. Reg." Scap. Oxon.

8. Ὀμηρος. Il. X. 233. In Menandri versuum primo vett. Edd. τυτθὴ habebant.

9. Ἐβδόμην. Menander Scaligeri beneficio pristinam recepit scripturam, ἐβδόμην, pro ἑκτῇ, quod in Amm. erat Edd. Vitium sensit, et tollere etiam conatus est Menandri Reliquiarum Editor. Lucerne addit huic loco Hesychii nota in Ἐβδομαί τομαί, ἐβδόμην ἡμέραν ἀπὸ γενέσεως παιδίου ἐορτάζουσιν? "Ms. Ammonii in Mus. Brit. εἰς τὴν ἑκτὴν ἐπὶ δέκα. Dele εἰς τὴν male repetitum ex ἑκτῇ, et cf. Polyæn. Chabria 2. L. 3., ubi lege, "Ὅτι ἦν μία τῶν Ἀ. μυστηρίων." Porson.

10. Δέον φάναι ἦσθα. Mæris Atticista: Ἡσθα, Ἀττικοί· Ἡς, Ἕλληνες. Phryn. 24. Ἡς ἐν ἀγορᾷ, σόλοικον. λέγε οὖν Ἡσθα. ["Ἡς καὶ Ἡσθα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ παρῳημένον χρόνον δηλοῖ, ὡς, Δημόφροτος, εἰ μὲν μοι τὸ πᾶρα πολυφίλτατος ἦσθα γνωστὸν. ὁ δὲ Ἡς τὸν μέλλοντα. Cod. Gud." Kul.]

11. Ὀμηρος. Il. A. 528. Vett. Edd. ἡ καὶ κυανέῃσιν, et reliqua non agnoscunt, quæ Steph. iterum subjecit. "Κυανέοισιν Ms. Reg. Mox διαφέρει ad ἐφημεν desunt ibid." Scap. Oxon.

12. Τρίτου. Aldi scripturam revocavi, quam primus mutavit sua in Ed. Valentinus Curio, substituendo πρώτου: hanc lectionem postea expresserunt Tusanus, Steph., et Vulc. oppido ridiculam; quanquam, si verum velimus fateri, ultima hæc nota a nemine hactenus fuit intellecta: si vel necum judices, τρίτου ad verbum ἦ referri, quid porro reliquis facies τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἐφημεν? Auxilio nobis hic fuerunt Herennii Philonis schedæ, e quibus leg. τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἐφη, ἐφης, ἐφη. Antequam in hunc locum incidi, longe aliter legendum existimabam, et hinc etiam didici, quam sæpe nostræ nos conjecturæ fallant. "Διήγομεν, Ms. Reg." Scap. Oxon.

13. Ἡσυχία. Vett. Edd. ἡσυχίαν. Ptol. Ascal. §. 93. Ἡσυχάζειν, τὸ ἀτρεμεῖν δι' ὅλου σώματος· Σιγᾶν δέ, τὸ μὴ λαλεῖν. Paria scribit Herennius.

14. Διαφέρει φησὶ. Tusani Ed. διαφέρει φησὶ T. atque ea etiam ratione loquitur Noster. Cyrillus in Voc. Acc. Dist. θαλάμα, αἶ, Templum Castoris et Pollucis. Ex Amm. sua accepit Eust. ad Od. E. p. 232. alibi Ælium laudans Dionysium, ad Il. M. p. 867. Θαλάμαι μὲν βαρυντόνως ζωϊκαὶ καταδύσεις, Θαλαμαὶ δὲ, τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων, ὡς Ἄλκιος Διονύσιος παρεσημειώσατο. Ammonii verba attulit Salmas. Exerc. Plin. 440. et Quallumcunque deorum templa θαλαμὰς dici submonuit. Τροφῶνιου θαλάμας sive θαλαμὰς, et σηκοὺς Τροφῶνιου permutat Eur. Ione 300. 393. ["Θαλάμας καὶ Θαλαμὰς διαφέρει, ἐὰν μὲν οὐκ ἐκονήται, δηλοῖ τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν. ἐὰν δὲ βαρυνῇται, τὰς καταδύσεις καὶ μὲνύσει. Cod. Gud. Θαλαμαῖα καταδύσεις. Θαλάμα δὲ τόποι ἱεροὶ τῶν Διοσκούρων. Phot. Lex." Kul.] "Καταδύσεις σημαίνει, Ms. Reg." Scap. Oxon.

* "Accedit hæc glossa e Ms. Reg.: Θαυμάζειν ἐστὶ τὸ ἀπορεῖν τι· ὃν αἰτία παραλόγου τίνος· Τερατοῦσα δὲ τὸ θαυμάζειν "τι τέρας" ἐστὶ γὰρ Τέρας τὸ πᾶρα φύσιν συμβαῖνόν τι." Scap. Oxon.

15. Αὐτῶν τῶν θ. Vitiose in quibusdam Edd. τῶν αὐτῶν τῶν θεῶν.

καὶ θεάτρων. Πότερον¹ θεατὰς, ἢ χάριν μαντευμάτων; καὶ Αἰσχύλος² Βοῶς τοιούδε πράγματος θεωρὸς ὢν. ἀμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, θεωρῆσαι με δεῖ τὸν ἀγῶνα³· δέον εἰπεῖν, Θεάσασθαι. διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς Λυσισμαχίδης⁴ ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ῥητόρων, καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται, καὶ ἐστὶ τὸ Θεάσασθαι, ὡς περ πρόκειται, παρὰ τὴν θέαν· τὸ δὲ θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὥρεῖν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἔνεκα πεμπομένους, σὺν θυαίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωροῦς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον θεωρικόν, οὐχὶ διὰ⁵ τὰς θεάς, (ὡς Καικίλιος⁶ ὑπέλαβεν,) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἐορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ἐπιθεῖν⁷, καὶ εὐφραίνεσθαι.

Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν⁸ θεραπεύονται οἱ προσήκοντες· [70] Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι⁹ διαφέρει. Θέσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἂν λέγη τις, δηλώσει, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ εὐλόγως ὀρέγεται τινός.

Θερίζειν, τό, τε διατρίβειν¹⁰ τὴν τοῦ θέρους ὥραν, (ὡς τὸ Χειμάζειν,) καὶ τὸ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς¹¹ συλλέξει.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος¹² ἐν Ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησὶν, Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπονται τὸν χρύσειον εἰς Ἰσμηνόν¹³· πρῶτον. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἐφορος ἐν τῇ

Δευτέρᾳ φησί. οὔτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικούντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, [71] ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπομάντιον¹⁴ τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Θῆς, Λάτρης, Ἀμφίπολος, Ἀτμενος, διαφέρουσι. Θῆς μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων· θῆτῆς¹⁵ τε δμῶές τε. Λάτρης δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἀλούς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθεῖς. Ἀμφίπολος δὲ, κοινὸν ὄνομα ἄρρενος καὶ θηλείας δούλης. Ἀτμενος δὲ, σὺ μόνον ὁ δούλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος.¹⁶

Θράσος καὶ Θάρσος διαφέρει¹⁷. Θράσος μὲν γὰρ ἐστίν, ἢ ἄλογος ὁρμή· Θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

Θύρα καὶ Θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γὰρ ἐστίν, ἢ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος¹⁸ ἐν Παρακαταθήκῃ, Θύραν ἔξελε. Θυραία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος.

[72] Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι¹⁹ διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γὰρ ἐστίν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχχνων Θύεσθαι φασί. Σφάττεσθαι δὲ, τὸ δι' ἡντιναοῦν αἰτίαν φονεύσασθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπου τάττεται.

Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. Θύουσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχχνων μαντευόμενοι.

Θύρα καὶ Θύραι διαφέρει²⁰. Θύρα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων· Θύραι δὲ, τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ, καὶ τὰ χαλάσματα τῆς θύρας.

1. Πότερον. Excidit procul dubio ex Amm., quod ap. Herenn. legitur, Euripίδης ἐν Ἰωνί. Ea in Tragedia versus qui affertur est 301., ubi pro πότερον habes πότερα. Aeschylī versus an in istis, quæ supersunt, Fabulis occurrat, non indagavi: sin, pro Βοῶς conjici posset Θόας. Inter Aeschylī Dramata enumeratur Hypsipyle. "Post μαντευμάτων addit Ms. Reg. τοῦτ' ἐστὶν θεωρός. Διαστέλλει οὖν: δὲ Ms. Reg., ubi mox Κεῖλιον: καὶ πολλῶν, Ms. Reg. πόλεων: τὸ τῶν θεῶν, Ms. Reg. τὸν θεόν: τοὺς τῶν θεαμάτων ἔνεκα, Ms. Reg. τοὺς οὐχὶ θ. ἔνεκεν." Scap. Oxon.

2. Λυσισμαχίδης. Vulc. Ed. Aisim. Pro Καικίλιον vett. Edd. Κεῖλιον, et postea Κεῖλιος. De titulo libri Lysimachidæ infra paulo copiosius disseram, et de θεωροῖς nonnulla etiam notabo. [Πεμπόμενος, Cod. Gud. addit: ἡγουν φροντίζων, καὶ θεωρὸς λέγεται. Uterque dein, Euripidis et Aeschylī, versus omisus est. Ἀμαρτάνουσιν οὖν, δι' ὃ ἀμαρτάνουσιν, Cod. Gud.: θεωρῆσαι, θεωρήναι: διαστέλλει οὖν ad fin., desunt in Cod. Gud." Kul.] 3. Διδ. Hanc particulam, quæ in Edd. deerat, jussu Scaligeri in textum introduxi. "Δέ, Ms. Reg." Scap. Oxon.

4. Καικίλιος. Pari ratione Cæcilium testem citat Harpocr. v. Ἐξούλης, — οὐχ ὡς οἴεται Καικίλιος.

5. Ἐπιθεῖν. Antiqua lectio fuit, uti auguror, Ἐπιθεῖν. Lege sis, quæ in eadem hac observatione præcesserunt: τοὺς τῶν θεαμάτων ἔνεκα πεμπομένους σὺν θυαίαις τε (ita leg. pro δε) καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωροῦς. "Ἐπιθυμείν, Ms. Reg." Scap. Oxon.

6. Ἰφ' ὧν. Ea veterem est Edd. lectio, male in ἐφ' ὧν a Steph. mutata. Hes. Θεράποντες, οἱ ἐν δευτέρᾳ τάξει φίλοι, ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν. Cf. Herennium Philon. in Δούλοι.

7. Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι. Ad Harpocr. v. Θέτης, "Est autem," inquit Vales., "θέμενος Creditor, qui pignori accipit, ὑποθέμενος, Debitor, qui obligat, teste Amm. et Harpocr. in Θέσθαι." Diversa potestas e gemino Demosthenis loco patet. Alter locus est in Or. c. Timoth. 705. Αἱ φιάλαι, ἃς ὁ θέμενος ἀπῆρτε. Contra debitor ὑποθεῖς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ μαντοῦ πάντα, in Aphob. 2, 558. ["Θέσθαι etc., ita et Cod. Gud. Sic et Hyperidem accipere vocem, non item Demosthenem, Photius habet in Lex." Kul.] "Ἐκουσίως, sic repositum e Ms. Reg. Olim ἀκουσίως." Scap. Oxon.

8. Διατρίβειν. Διατρίψειν in vett. legebatur Edd. Stephanus posuit διατρίβειν, ubi scribi debuisset διατρίψαι, uti mox το τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς συλλέξει. Hes. Θερίσας, τὸ θέρος διάγων: mendose vulgatur ἀγαγών.

9. Δημητριακοὺς καρποὺς. Theophr. περὶ Εὐρημάτων, Ἀλεῖν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν, teste Schol. Il. A. 449. Etymologici M. Auctor in v. Οἶνος: Veteres, inquit, ἐγαλακτοτρόφον πρὸ τοῦ εὐρεθῆναι τὸν Δημητριακὸν καρπὸν. Cf. Schol. Opp. A. 3, 463. Pro θερίζειν Cyprii δαματρίζειν dicebant, auctore Hes., Δαματρίζειν, τὸ συνάγειν τὸν Δημητριακὸν καρπὸν. Κύριοι.

10. Δίδυμος. Non leves mendæ utriusque Scriptoris, Didymi et Ephori, verba deformant, quas qui sibi plane tollendas sumserit, præter egregiam, quam Grammatico meo præstabit, operam obscuræ antiquitatis particulæ lucem accendit haud penitentiam. [Ephori verba in hunc modum restituenda censuit, meliorum literarum scientia ornatissimus, Jo. Jac. Reiskius: "Ὅσοι μὲν οὖν συνεπήχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους, (προσοικούντας) ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγοῦντο. πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πανταχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπεναντίον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, etc. ut hic sit verborum sensus:—"Quotquot" (verba sunt Reiskii nostri,) "in Bæotiam adducti fuerint, et ad Attico-

rum confines, eximie Thebanos audiisse. Ceteros, multis post annis, qui undecunque collecti, ad Cithæronis radices, et ex Eubææ regione consederint, dictos esse Θηβαγενεῖς." Ex Add.]

11. Εἰς Ἰσμηνόν. Leg. εἰς τὸ Ἰσμηνίον, sive, quod monitis malo, εἰς Ἰσμηνίου. ["Vide Koen, ad Greg. Cor. 475. Ed. Lips," G. H. S.] In Animadv. paucula hinc illustrare annitit. "Ἰσθμὸν, Ms. Reg.: ἱερὸν pro πρῶτον conjicit Koen, ad Greg. Cor. s. 66.: σύμμικτοι μὲν, μὲν accedit e Ms. Reg.: τῶν κιθαιρῶν, Ms. Reg." Scap. Oxon.

12. Ἀπομάντιον. Joannes noster Schnltensius, τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον, pro ἀπομάντιον leg. esse ἀπεναντίον, ingeniose, ut est cogitandi acumine præditus prorsus felici, conjectavit. Parum diversam emendandi viam ingressus Vir quidam Eruditissimus, ἀπεναντίον scr. suspicabatur.

13. Θῆτῆς. Od. A. 644. Schol. οἱ ἐπὶ μισθῷ δουλεύοντες. Plura, quæ hic spectent, dabunt Animadv.

14. Θῆτες. Hemistichium hoc Odysseæ omisum: ἐπὶ δουλείαν προσαχθεῖς, εἰς δουλείαν ἀχθεῖς: δούλης, δούλου: ὑποτεταγμένος, τεταγμένος ἐλεύθερος. καὶ εἰς τὸ Αἶξε, καὶ Ζέφυγε. Ita Cod. Gud., qui ἀμφίπολος in fronte omittit, dein tamen explicat." Kul.]

15. Θράσος καὶ Θάρσος δ. Differentiam tradidit, si receptæ lectioni tuto fidere licet, Aristippus ap. Schol. Apoll. Rh. 2, 77. Multa collegit Schol. Il. E. 2.: pro Ammonio sufficiunt: Θάρσος οὖν ἐστὶ τὸ εὐλογον παράστημα τῆς ψυχῆς· Θράσος δὲ τοῖνυντιόν: quæ in Commentarium ad Il. E. p. 387. retulit Eust. Cf., si lubet, Schol. Opp. A. 3, 516. Triclin. ad Soph. El. 478. "Etyim." G. Θάρσος καὶ Θράσος διαφέρει, ὡς ἀρετὴ κακίας. Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ἀρετῆς τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ κακίας, ὅθεν οἱ παλαιοὶ ὥρισαντο οὕτως. Θάρσος ἐστὶ ψυχῆς παράστημα μετὰ λογισμοῦ· Θράσος δὲ ἡ ἀλογιστία. "Ὅθεν Euripίδης ἀμαρτάνει λέγων, Οὐ θράσος τὸ δ' ἐστὶν οὐδὲ τόλμη Κακῶς φίλους δρᾶσαντας ἐναντίως βλεπεῖν. Cf. Schol. Eur. Med. 446. Matth. Ἡ et mox ὁρμή de- sunt Ms. Reg." Scap. Oxon.

16. Μένανδρος. Menandri meminit etiam Phot. Lex. Ms. Θυραία τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος. Quandoquidem autem nihil aliud est ad manus, quo corruptam Ammonii notam emaculem, aliam, quæ hunc in finem feliciori ingenio queat esse adjumento, ex ejusdem Photii libro decerptam annotationem subjiciam: Θυραίαν, τὴν τοῦ μεσοτοιχοῦ διακοπήν. Utrumque locum debeat humanitati Viri Eruditissimi, Jo. Alberti.

17. Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι δ. Eadem fere est in Cyrilli Vocabulario nota: verba Grammatici haud pigebit apposuisse: Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν Θύεσθαι διὰ σπλάγχχνων θύεσθαι φασί: τὸ δὲ Σφάττεσθαι τὸ φονεύεσθαι καθ' ἡντινα αἰτίαν. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου. ["Sic Etyim. G." Scap. Oxon.] Addit ut. Amm. τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπου τάττεται. Quod in vett. Edd. extat, τάττεσθαι forsitan indicio sit, olim lectum fuisse σφάττεσθαι. "Dedi φονεύεσθαι pro φονεύσασθαι e Ms. Reg. Voces, ἐπὶ τιμῇ, delendas statuit Pierson. ad Mær. 281." Scap. Oxon. ["Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν Θύεσθαι, διὰ σπλάγχχνων θύεσθαι φασιν. τὸ δὲ Σφάττεσθαι τὸ φονεύεσθαι καθ' ἡντινα αἰτίαν. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δὲ ἐπ' ἀνθρώπου τάσσεται. Cod. Gud." Kul.]

18. Θύρα καὶ Θύραι διαφέρει, sive, uti in vett. Edd. legitur, διαφέρουσιν. Auctor Voc. Acc. Dist. Θύρα, θύρας, ἢ, Ostium, hoc est Lignum. Θύραι, θυρῶν, αἱ, Fores, hoc est Apertura. Dis-crimen haud agnovit Moschop. Θύρα καὶ Πύλη λέγεται αἱ σανίδες αἱ ἀνοιγόμεναι καὶ κλειόμεναι, καὶ τὸ διάστημα, ὅπερ ἔπρεχουσιν αὐταί.

Θυμός μὲν ἐστὶ πρόσκαιρος· Ὀργὴ δὲ, πολυχρόνιος ἁμνησικακία.

I.

ἸΕΡΕΥΣΑΙ καὶ Καθιερεῦσαι¹ λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· Ἰερῶσαι δὲ² καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων.

[73] Ἰερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἰερεῖον μὲν γὰρ ἐστὶ κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν· Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερόν³, ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν, ὅταν χρηστήρια θύουσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἰερὰ, τοὺς τε περιβόλους τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὁσὰ τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερίδης⁴ ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιστράτιδον· καὶ τὰ ξάνα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἔκτῃ.

Ἰκέσθαι* καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει, ὡς φησιν Ἡρακλείδης.** Ἰκέσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὀμηρος τὴν διαφορὰν φησιν, — οὐδ' αὖτις⁵ ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν, καὶ Ἰκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρύαντιαν Ἀθῆνῃν.

Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὡς φησι Πτολεμαῖος⁶ ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι, [74] ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.***

1. Ἰερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι. In Franequerana Thomæ M. Ed. sub litera I hæc nota prostat: Καὶ ἸΕΡΑΣΘΑΙ, καὶ Ἰερεῦσθαι, ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· Ἰερᾶσθαι δὲ μόνον, ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελούντων. Ἰερῶσαι μέντοι καὶ Καθιερῶσαι ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων. Dum non vacat vulgatæ lectionis ineptias ostendere, ponam, quomodo h. l. corrigendum esse censeo: Καθιερεῦσαι καὶ Ἰερεῦσαι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων κ. τ. λ. Literarum seriem in Thomæ libello nemo, nisi harum rerum inscius, mihi objecerit. Aliud est, quod minime prætermittendum existimo. Cum in reliquis, quas quidem ego viderim, Amm. Edd. Litera I ab hac nota Ἰερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι incipiat, hisce diebus in manus meas incidit Lex. Gr. Lat. ab Jo. Frellonio Lugd. Anno 1553. vulgatum. Dum Ammonium huic libro subjectum ab aliorum Edd. non parum distare animadverto, aliam etiam notam huic præpositam reperio, quam hic subjicere visum fuit: Ἰδεῖν καὶ Ὑπερίδην διαφέρει. Ἰδεῖν μὲν γὰρ ἐστὶν ὁρᾶν· Ὑπερίδην δὲ τὸ ὑπερορᾶν, τὸ καταφρονεῖν.

2. Ἰερῶσαι δέ. Hæc in Steph. et Vulc. Edd. ab iis, quæ præcesserant, male erant junctæ. J. Poll. 1, 11. ἄγαλμα καθιερῶσαι. Hes. Καθιεροί, θεῶ ἀνατίθηναι. Æsch. c. Ctes. 289. Τὴν χώραν αὐτῶν καθιερώσαν κατα τὴν μαντείαν.

3. Τὸ ἱερόν. Lege, τὸ ἱερεῖον· uti in Ptol. Ascal. membran. extabat §. 140. [“Vide Dorr. ad Charit. 605. Ed. Lips.” G. H. S.] Idem vitium infra recurrit in v. Χρηστήριον, ubi forsitan nonnulla dabo in Animadvn. “Θύουσιν, sic Ms. Reg. pro θύουσιν.” Scap. Oxon.

4. Ὑπερίδης. Nescio, cur a vett. Edd. discedentes Steph. et Vulc. Ὑπερίδης posuerint. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχιστράτιδον ab Harpocr. frequenter ad partes vocatur; non aliter scripserat Amm.

[* “Ἰκέσθαι κ. τ. λ. Sic et Cod. Gud., sed missis citationibus.” Kul.]

[** “Cf. Jons. de Scriptt. H. Ph. 205. sq.” Kul.]

5. Αὖτις. Ita primæ Edd., quod postea in αὐτῷ mutatum. Prius extat in Il. N. 645. Posterior Homeri versus est in Od. II. 80. Pro Ὀμηρος vett. Edd. ὅμως legebant.

6. Πτολεμαῖος. In libello, cujus auctor Ptol. fertur Ascalonita, paucula reperire licet, quæ hinc desumpta videntur §. 105. Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Ἰουδαῖοι ἐξ ἀρχῆς. Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰδουμαῖοι (l. Ἰουδαῖοι), ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι. Eadem autem loquendi formula, quam de Idumæis ap. Amm. adhibuit Ptol., utitur etiam Lucian. Timone 4. Εἰς ἔθνος τι ἀρχαῖον συντελεῖν. Est, cur id monendum putarim. [“Ὡς φησι, abest in Cod. Gud.” Kul.] “Καὶ τὰ αὐτὰ, Ms. Reg. ἄλλα, et in fine Ἰδουμαῖοι.” Scap. Oxon.

[*** ἔθνος, Cod. Gud. ἔθνος: Ἰουδαῖοι, Cod. Gud. Ἰδουμαῖοι, ἢ ἐξ Ἰουδα, τετάρτου παιδὸς Ἰσραὴλ, ἐκλήθησαν. οὗτοι δὲ ἐκ γένους εἰσιν Ἀβραάμ, Ἰδουμαῖοι δὲ, οἱ ἐκ τοῦ Ἡσαῦ, ἀδελφοῦ Ἰακώβ, παιδὸς Ἰσαὰκ, υἱοῦ Ἀβραάμ, ἀπόγονοι, πεφυκότες ἐξ Ἐδὰμ. Cod. Gud.” Kul.]

7. Ἰπες, καὶ Ὀρίπες. Vide quæ in Animadvn. super bac differentia notavi. Locus Hom. petitus est ex Od. φ. 395.

8. Ὀριπηδέστατα. Hac in voce, plus semel apud Auctores obvia, libri mirum in modum variant; dum alii ὀριπηδέστατα, alii πρᾶτερντ ὀριπηδέστα. Prior scriptura, uti in Amm., sic et alibi omnino est retinenda.

9. Δυσπαραποίητα. Opem, haud facile aliunde expectandam, huic loco attulit T. Hemst., qui me aliquando usum verbi παραποιεῖν in alterius etiam sigillo effingendo haud infrequentem tum e Thuc. 1, 132. παραποισάμενος σφραγίδα, tum aliis e locis, edo-

Ἰπες⁷, καὶ Ὀρίπες, καὶ Κῖες, καὶ Ἰκες διαφέρουσιν. Ἰπες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβρωτικά τῶν κεράτων. Ὀμηρος, Μὴ κέρα Ἰπες ἔδοιεν. Ὀρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Ὀριπηδέστατα⁸, τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν δυσπαραποίητα⁹. Κῖες δὲ, τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια· Ἰκες δὲ, τὰ διεσθίοντα τοὺς οφθαλμοὺς τῶν ἀμπελων. Ἀλκμάν¹⁰, καὶ¹¹ ποικίλον ἴκα, τὸν οφθαλμῶν ἀμπελων ὀλετήρα.

Ἰσοὶ καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων¹² ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοῖσδε¹³ λόγοις παραγενομένους, κοινούς μὲν [75] εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγόμενοι ἀκροατὰς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν· κοινῇ μὲν¹⁴ γὰρ ἀκούσαι ἀμφοτέρων χρὴ¹⁵, μὴ ἴσον δὲ νείμει¹⁶ ἐκάτέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ, πλεόν¹⁷, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ, ἔλασσον.

Ἰσοτελής καὶ Μέτοικος διαφέρει. Ἰσοτελής μὲν γὰρ, ὁ τετιμημένος μέτοικος¹⁸ ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν· Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλεόν τι ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ' ἐνιαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς δέκα¹⁹, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφην ἔφερε κηρία ἔχουσαν· ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ελεγον τοὺς μετοίκους. πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτεον τοῖς Ἀθηναίοις.

[76] Ἰσθμός καὶ Πορθμός²⁰ διαφέρει. Ἰσθμός μὲν γὰρ ἐστὶ γῆς στενῆς²¹ διόδος ἐκατέρωθεν θαλάσσης περιερχομένης*. Πορθμός δὲ ἐστὶ στενὸς θαλάσσης πόρος²², ἐκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

cefecit, et in Amm. δυσπαραποίητα leg. esse admonuit: quam Viri Summi emendationem in textu decenter deposui pro vulgata priorum Edd. scriptura, δυσπαραπίστα, [“sic Ms. Reg.” Scap. Oxon.,] quam in δυσπαραψήστα commutandam suspicabantur Scal. et Vulc. “Ms. Reg. o. τῶν οφθαλμοὺς τῶν α.” Scap. Oxon.

10. Ἀλκμάν. Præstantiss. Jo. Jac. Reiskius nuper admodum significavit, Alemanis versum sibi videi hexametrum, atque hac ratione emendandum: Ποικίλον ἴκα τὸν οφθαλμῶν ἀπαλῶν ὀλετήρα. Acutiss. viri conjecturam Lectoris judicio subducendam non existimavi.

11. Καί. Reduxi ex Aldina voculam καί, quæ in plerisque Edd. omissa reperitur ap. H. Steph. Ind. Thes. ad v. Ἰξ, ubi pro τὸν ὀφθ. occurrit τῶν οφθαλμῶν: prouti h. l. etiam adduxit S. Bochartus Hieroz. P. 2. L. 4. c. 27.

12. Πλάτων. Quæ sequuntur, omnia extant in Plat. Protag. 293. media. Scripturæ diversitatem indicabo.

13. Τοῖσδε. Lege Τοιοῖσδε e Platone, ap. quem mox παραγιγνομένους. “Ἔστι γὰρ, Ms. Reg. δέ, et mox κοινόν.” Scap. Oxon.

14. Κοινῇ μὲν. Ita e Plat. edidit Steph.; nam in prioribus Edd. κοινὸν μὲν legebatur.

15. Χρὴ. Apud Plat. δεῖ ἀμφοτέρων.

16. Νείμει. Id indidem Steph. recepit. Ad ejus Ed. usque εἶναι Ammonii textum occupabat.

17. Πλέον. Vitiose iterum vett. Edd. πλεόν, et mox ἐλάσσων legebant.

18. Ὁ τετιμημένος μέτοικος. H. l. emaculatum Scaligero acceptum referes. Vulgata præcedentium Edd. hæc erat lectio: Ἰσοτελής μὲν γὰρ ὁ τετιμημένος. Μέτοικος δὲ, ὁ ἐν τῷ ἴσῳ τ.: in quibus indicia sunt librarii aberrantis haud obscura. Violentior erat a Vulc. tentata medendi ratio, qui, rescatis Μέτοικος δὲ ὁ, coire jussit ὁ τετιμημένος ἐν τῷ ἴσῳ τ. Dudum ante Vulc. is, cujus supra memini, Frellonius ita h. l. edi curarat: ὁ τετιμημένος καὶ ἐν τῷ ἴσῳ τ. Vide plura in Animadvn. [“Ἰσοτελής κ. τ. λ. Illustrationis causa hæc addo e Phot. Lex. Ἰσοτελής ὁ ἐξελεύθερος μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. — Ἰσοτελής καὶ Ἰσοτέλειαι. πολλάκις τιμὴ τις ἐδίδοτο τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων, καθ' ἣν τοῦ μετοικίου ἀφείσι αὐτῶν ἐρίνετο. ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἐπραττον οἱ μέτοικοι, ἀφείσι εἶχον ἰσοτελεῖς, Θεόφραστος λέγει. καὶ πόλεσι δὲ ὕλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίους καὶ Θηβαίους. ὁ δὲ ἰσοτελής ὥρισμένον τι τέλος ἐδίδου. Kul.] “Μετοικίου, leg. μετοίκιον. Hinc cor-” rige Hes. in Μέτοικοι, ubi legitur δώδεκα pro δέκα.” Toup.

19. Δέκα. Non est, quod quis δώδεκα corrigendum censeat, etsi ea ratione Hes. emendandum crediderint Petitus ad LL. Att. 170. et Meursius ad Hes. Miles. 177.

20. Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς δ. Itaque fuerunt, qui hæc promiscue usurparint, neque proinde interpolari debuisset Suidas: Hes. etiam, quamvis alibi bene distinguit, Εἰσθμός, εἰσόδος ὕδατος στενῆς. [“Ἰσθμὸς δὲ τράχηλος. Πορθμὸς θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν. Ἰσθμὸς γῆς μεταξὺ δύο θαλάσσης. Phot. Lex.” Kul.]

21. Γῆς στενῆς. Vett. Edd. τῆς στενῆς. Malim: γῆς στενῆ δ. Mox ap. Ptol. Ascal. §. 29. ὅπῃ θαλάσσης legebatur.

[* “θαλάσσης περιερχομένης, Cod. Gud. θαλάσση περιεχόμενος.” Kul.] “Leg. ἐκατέρωθεν ὑπὸ θαλάσσης περιεχόμενη. Ptol. “Ascal. ὑπὸ θαλάσσης, quod ad veram lectionem ducit. Quin et “mox ἐ. ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.” Toup. Θαλάσση περιεχόμενος, “Etym. G.” Scap. Oxon.

22. Θαλάσσης πόρος. Ita legit ælia iterum Frellonii Ed., cum

Ἰσθι καὶ Γίνωσκε¹ διαφέρει. Ἰσθι μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται· αὐτῇ² δ' οἷα ἰσθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν ἴστε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἡρώϊ· Εὐ ἰσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι. τάσσουσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου τὸ Ἰσθι. Εὐφημος, Ἰσθι μόνον ἐξορμωμένη, ἀντὶ τοῦ γίνου.

Ἱστοριογράφος Συγγραφέως διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ³, ὡς Θουκυδίδης.

Ἱστοδόκη καὶ Ἱστοπέδη διαφέρουσιν. Ἱστοδόκη μὲν γὰρ ἐστὶν, ἐφ' [77] ἧς ὁ ἰστὸς κατακλίνεται. Ὀμηρος⁴, Ἰστὸν δ' ἰστοδόκη πέλασαν. Ἱστοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεῶς κοῖλος τόπος, (τινὲς δὲ Ληνίδα⁵ καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἰστὸς ἐντίθεται. ἀλλὰ με δεσμῷ Δῆσαν ἐν ἀργαλέῳ, ὅφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μίνω, Ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ.

Ἱταλοὶ καὶ Ἱταλιῶται⁶ διαφέρουσιν. Ἱταλοὶ μὲν γὰρ, οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες. Ἱταλιῶται δὲ, ὅποσοι τῶν Ἑλλήνων ἐπέκησαν μετὰ ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

K.

ΚΑΤΟΙΚΗΣΙΣ καὶ Κατοίκις⁷ διαφέρει, ὡς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Κατεψευσμένων⁸. [78] Κατοίκις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ὑφ' ἐτέρων γινόμενη ἵδρυσις· Κατοίκησις δὲ, ὅταν αὐτοὶ τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαμβάντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατήκησαν⁹ μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκησαν δὲ Ἰωνας.

reliquæ habeant στενὸς θαλάσσης πόρος. Vulc. inserto ἐν vulgavit ἐν θαλάσσῃ πόρος: perperam omnino. Schol. Od. A. 671. Πορθμὸς γὰρ λέγεται ἡ στενὴ θάλασσα, Schol. Apoll. Rh. I, 938. Ἰσθμὸς, — Πορθμὸς δὲ ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν γῆν ἔχουσα στενὴ θάλασσα. In Ptol. Ascal. libello θαλάσσης πόρος occurrit. Pro περιεχόμενος ap. Amm. vett. Edd. περιερχόμενος legebant.

1. Ἰσθι καὶ Γίνωσκε δ. Prima fronte hæc nota sic satis videtur absurda. Crediderim fere, Amm. scripsisse, Ἰσθι καὶ Γίνου διαφέρει: ea videlicet ratione, ut Ἰσθι deſotet tum γίνου, tum etiam γίνωσκε, cum posterior significatus alienus sit a γίνου: quod tantum usurpari possit pro ὑπαρχε, et eatenus diversum sit ab Ἰσθι. Ptol. Ascal. §. 99. Ἰσθι καὶ Γίνου διαφέρει, ὅτι τὸ Ἰσθι σημαίνει τὸ γίνωσκε, σημαίνει δὲ καὶ τὸ Γίνου. Moschop. Ἰσθι ἀντὶ τοῦ γίνωσκε καὶ ἀντὶ τοῦ γίνου. “Εὐφημος, Ἰσθι. Quis fuerit iste “Euphemus, plane nescio. Scr. sine dubio, ἐπὶ τοῦ γίνου, τὸ Ἰσθι. Εὐφημος Ἰσθι μόνον ἐξορμωμένη. Vides optimum senarium. Recte etiam sequitur, ἀντὶ τοῦ γίνου, quod scholion “fuerit. Aristoph. Θ. Εὐφημος πᾶς ἔστω λεῶς. Est autem e “Tragico aliquo. Eur. Hipp. 724. Εὐφημος Ἰσθι. Tourp. Locum “restituimus e Ms. Reg., ubi γίνου pro ἰδίου, et Sophocleæ “Fabulæ titulus invenitur: (“Ἰσθι — ἀντὶ τοῦ γινώσκετε — καὶ ἐπὶ τοῦ γίνου τὸ Ἰσθι. Σοφοκλῆς ἐν Παλαμήδῃ Εὐφημος Ἰσθι μόνον ἐξορμωμένη ἀντὶ τοῦ γίνου.” Scap. Oxon.

2. Αὐτῇ. Od. B. 356. Mox ἵστε edidit pro ἴσθε, emendante Scal. Pro ἐπὶ τοῦ ἰδίου in Amm. scr. ἐπὶ τοῦ γίνου.

3. Ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ. Non aliter legit Phav. Συγγραφεὺς, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γινόμενα ἱστορῶν. Neque tamen, quod in vett. Amm. Edd. extabat, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ, temere est spernendum. Diomedes ad Dionys. Thracem Ms. Συγγραφεὺς δὲ, αἶτ, κυρίως μὲν, οἱ τὰ ἐφ' ἑαυτῶν γινόμενα συγγραψάμενοι καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντες οἱ περὶ φράσει κεχρημένοι. Ammonio obloquitur Thom. M. v. Συγγραφεὺς.

4. Ὀμηρος. Il. A. 434. In altero Hom. loco pro δῆσαν scribe δῆσαι ex Od. M. 161.

5. Ληνίδα. Vulgatam ληνίδα monitu Scaligeri leviter mutavi. Vide Animadv. “Ms. Reg. ὅν τινες ληνίδα: Ms. Reg. στήσαν D “τ' — μείνω — ὀρθός.” Scap. Oxon.

6. Ἱταλοὶ καὶ Ἱταλιῶται δ. Cum ad hanc etiam regulam labellectandam nonnulla conferri possent, Ptolemæi cum Nostro consensum producere malo. Hac ratione scribit Græculus §. 145. Ἱταλιῶται μὲν λέγονται Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἱταλίᾳ Ἱταλοὶ δὲ, βάρβαροι καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι, οἱ ἐν Σικελίᾳ Σικελιωταὶ δὲ, Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ. Vide Const. Porphyrog. de Them. L. II. Th. X. Hac etiam in parte Græcos æmulati sunt Lat. Grammatici, ut e Porphyronis, de Sardo et Sardinensi, ad Horat. Serm. I. Sat. 3, 3. observatione constare poterit. [“Ἱταλιῶδης δ' ἀλαζών, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν, διὰ τὴν συμβαριν ὁ λαγνός. Ἱταλιῶτης, Πυθαγόριος, ἐκεῖ γὰρ διέτριβεν. Phot. Lex. Ἱταλοὶ καὶ Ἱταλιῶται διαφέρουσιν. Ἱταλοὶ μὲν γὰρ εἰσιν οἱ ἐξ ἀρχῆς τὴν χώραν οἰκήσαντες. Ἱταλιῶται δὲ, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων ἐκήσαν μετ' αὐτῶν. τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῶν Σικελῶν καὶ Σικελιωτῶν. Cod. Gud.” Kul.] “Ms. Reg. φηκόντες: τῶν Σικελῶν καὶ adjeci ex Etym. “G. et Ms. Reg.” Scap. Oxon.

7. Κατοίκησις καὶ Κατοίκις δ. Cyrill. Lex. Κατοίκησις καὶ Κατοίκησις διαφέρει. Κατοίκησις μὲν γὰρ διὰ τοῦ ι, ἡ ὑφ' ἐτέρου γινόμενη ἵδρυσις· Κατοίκησις δὲ, διὰ τοῦ η, ἐὰν αὐτοὶ οἰκήσωσι πόλιν τινὰ ἢ τόπον καταλαμβάντες ὑφ' ἑαυτῶν. In Ms. pro Κατοίκησις bis legebatur Κατῴκησις. [“Κατοίκησις καὶ Κατοίκησις διαφέρει. Κατοίκησις μὲν διὰ τοῦ ἰῶτα ἐστὶν ἡ ὑφ' ἐτέρων γινόμενη

καὶ ἐστὶ παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις, παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν, ἡ Κατοίκις.

Καταβολή¹⁰ καὶ Εἰσβολή διαφέρει. Καταβολή μὲν γὰρ, ἡ ἐκτίσις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολή δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ.

Κάταγμα¹¹ καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἐλκυσμα.

Καταχύματα¹² καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ, τὰ καταχεόμενα ὕδατα, ἐπὶ λουτρῶνος¹³, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων· Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰσχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεωνήτων¹⁴ [79] δούλων κατέχουν. Ἀριστοφάνης¹⁵, Εἴτ' οὐχὶ δέξῃ δὴ τὰ καταχύσματα; καὶ Δημοσθένης¹⁶ ἐν τῇ κατὰ Στεφάνου Ψευδομαρτυρίῳ, Ἀλλ' αὐτοὶ μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν ἂν γῆμαι, ἢ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχευε τότε, ἡνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται, ὃ ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσιν.

B Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει.* Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ¹⁷, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· Καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορίπτόμενα.

Κανθαρίζειν¹⁸ καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορίζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γὰρ ἐστὶ μέρος** χρόνου, οἷον μεμετρημένον¹⁹ ἡμερῶν σύστημα· Χρόνος δὲ, πολλῶν [80] καιρῶν περιοχὴ καὶ σὺλ-

ἵδρυσις, παρὰ τὸ οἰκίζω. Κατοίκησις δὲ διὰ τοῦ η, ὅταν αὐτοὶ ὑφ' ἑαυτῶν οἰκήσωσι πόλιν τινὰ καταλαμβάντες. Cod. Gud.” Kul.]

8. Περὶ κατεψευσμένων. Vett. Edd. Ἀπολλωνίδης — περὶ Κατεψευσμένων. Th. Galeus e Ms. Ammonio ad inscriptionem Palaphati attulit περὶ Κατεψευσμένων ἱστοριῶν. Citatur etiam idem hicce Apollonides ἐν τῇ ὀγδόῃ περὶ Κατεψευσμένης ἱστορίας sub finem Vitæ Arati, cui loco medelam ex Amm. admonuisse Ill. Beutleium, monuit Cl. Fabr. Bibl. Gr. L. 2, c. 10. §. 23. “Dedi “ἱστορίαν e Ms. Reg.: κατήκησαν μὲν τὴν, Ms. Reg. ἐπὶ τὴν.” Scap. Oxon.

9. Κατήκησαν. Scribit Acesidorus ap. Schol. Soph. CEd. Col. 1046. κατοικῆσαι τὴν Ἐλευσίνα πρῶτον αὐτόχθονας. Contra Pherecydes: αὐτοὺς δὲ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς ἐν Θήβαις, ap. Schol. Apoll. Rh. 3, 1178.

10. Καταβολή. Cyrilli verba et ad hanc notam illustrandam paucula dabunt Animadv. “Ms. Reg. K. μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐκτίσις καὶ κατὰθεσις τοῦ εἰσφ. ἀργ.” Scap. Oxon.

11. Κάταγμα. Edd. omnes bis mendose præferebant Κάταγμα. Scal. emendavit, prouti nunc editum. Eidem debetur, quod pro ἔργον ἐλκυσμα in ultima nota vulgatum sit ἐρίου ἐλκυσμα. Pro ἐκτεταμένως in vett. Edd. erat τὸ ἐκτεταμένως, τὸ κ. Vide Animadv.

12. Καταχύματα. Ammonium fere neglexerunt, dum eodem, quem citat, Demosthenis loco erudit homines utuntur. Grammatici verba descripsit Moschop., quæ emendata adduxit Steph. Thes. 4, 500. [“Vide Dorv. ad Chariton. 445. Ed. Lips.” G. H. S.]

13. Λουτρῶνος. Moschop. λουτρῶν καὶ τῶν ὁμοίων. Thom. M. maluit λουτρῶνος. “Ἀλλων om. Ms. Reg.” Scap. Oxon.

14. Ἀ τῶν νεωνήτων. Quam Steph. probavit, lectionem Ammonio restitui: inepta erat vulgata scriptura, τῶν νέων, ἢ τῶν δούλων, ἃ κατέχουν. Eam maculam, quam neque Kust. e Suida eluit, ap. Amm. sustulerat Vulc., legendo, τραγήματα, ἃ κατέχουν τῶν νεωνήτων δούλων. Conferendus est ad Harpocr. Maussacus.

15. Ἀριστοφάνης. In ΠΛ. 794. Hinc pro δὴ ap. Amm. scribe ταῦτα, quod receperunt etiam Thom. M. et Moschop. “Restituiimus ταῦτα e Ms. Reg.” Scap. Oxon.

16. Δημοσθένης, p. 617., ubi vulgatur, τὴν δέσποιναν γῆμαι, detrita vocula ἂν. “Deest ἂν Ms. Reg.” Scap. Oxon.

17. Τὰ ἱερὰ. Vulcanii conamen ἱερίδια corrigenti minus probò. Quid si Amm. scriptum reliquerit ἱερίδια? Non ignoratur Atheniensium consuetudo, a Kühnio et Jungermanno erudite exposita ad J. Poll. 8, 104. n. 67. Pro χοιρίδιον Apoll. Rh. 4, 705. σὺνδ τέκος usurpavit. “Vide Abresch. ad Æsch. Eum. 284.” Scap. Oxon.

18. Κανθαρίζειν. Hic locus Lexicographos et H. Steph. decept. Verbum Κανθαρίζειν nusquam fuit usurpatum. Antiquam, quæ hac in voce latet, scripturam facillime eruet, quem literarum serie non incedet religio. Emendatam lectionem in Animadv. proponam et operosius exequar. [*** “Μέρος, Cod. Gud. μέτρον.” Kul.] “Μέτρον, Etym. G.” Scap. Oxon.

19. Μεμετρημένον. Posset etiam legi μεμετρημένον: nisi prius ap. Thom. M. extaret, qui universa iterum sedulus transscripsit. [*** “Πολλῶν καιρῶν, Cod. Gud. πολλοῦ καιροῦ. Ἄλλως ad fin., desunt.” Kul.]

ληψις. "Αλλως. 'Ο μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν· Χρόνος δὲ, ποσότητα, οἷον, πρὸ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη.***

Κάλλαια καὶ Κάλλη¹ διαφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυνόνων πῶγῶνες· Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων.

Κάθησον² τοῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες· Κάθισον δὲ, περὶ ἐτέρου, Κάθισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ "Ακακος τοῦ "Αγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανουργος· Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστηκὸς κακοῦ³.

Κακοήθεια μὲν ἐστὶ κακία κεκρυμμένη· Κακοτροπία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴ[†] πανουργία.

Κέλῃς καὶ "Επακτροκέλῃς διαφέρει. Κέλῃς μὲν γὰρ ἐστὶ πλοιάριον [81] τε⁴ μικρόν. "Επακτροκέλῃς δὲ, κακοῦργον καὶ ληστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλῃτος. Αἰσχίνης⁵ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, "Αλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μὴδὲν ἱκανὸν εἶναι⁶, ταῦτα πληροῖ⁷ τὰ ληστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλῃτα ἐμβιβάζει. "Επακτῆρες δὲ κυνηγέται κα-
λονται.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ "Ελυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων· Κελύφανον δὲ, ἐπὶ τῶν τραχημάτων καὶ ὀσπρίων· "Ελυτρον δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα⁸.

Κέδρος⁹ θηλυκὸς μὲν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός· "Αλλὰ θύε¹⁰ τοὺς κέδρους.

Κηρύξαι, "Αποκηρύξαι, καὶ "Επικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ "Αποκηρύξαι¹¹ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι¹² ἀποδίδοσθαι τι. Μένανδρος, "Απεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγὼν, οἷον, ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησε. "Επικηρύ-

ξαι δὲ, [82] τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγοντι, καὶ ἀποκτείναντι τινὰ τῶν δικασθέντων¹³.

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ "Αντίπηξ¹⁴ καλεῖται· Κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις· Περιφορὰ δὲ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή.[†]

Κίθαρις καὶ Κιθάρα¹⁵ διαφέρει, φησὶν "Αριστόξενος ἐν τῷ περὶ Ὀργάνου. Κίθαρις γὰρ ἐστὶν ἡ λύρα, καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῇ, Κιθαρισταί, οὓς ἡμεῖς λυρῶδους φαμέν· Κιθάρα δὲ, ἡ χρῆται ὁ κιθαρωδός. Αἰσχίνης¹⁶ ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου διαστέλλει, καὶ φησιν οὕτω· Περὶ αὐτῷ εἶχε κιθαριστὰς καὶ κιθαρωδούς. Κιθαριστὴς μὲν ἐστὶν ὁ μόνον ψάλλον· Κιθαρωδὸς δὲ, ὁ, ᾄδων καὶ ψάλλον.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις¹⁷ διαφέρει. Κλῆσις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ εἰς ὀτιοῦν [83] τῶν δικαστηρίων γενομένη· Πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς "Αρειον πάγον.

Κλῆμα¹⁸ Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γὰρ ἐστὶν εἶδος ἀμπέλου· Κλῆμα δὲ, μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλύσαι μὲν λέγεται¹⁹ ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δὲ, πρόσωπον καὶ πόδα· Πλῦναι δ' ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γὰρ ἐστὶν εἶδος ὀρχήσεως· Κάρδαξ δὲ τις ἐκαλεῖτο στρατιώτης. Βάρβαρος δὲ ἡ λέξις· καλεῖται δὲ ἡ μὲν τραγικὴ²⁰ ὀρχησις, "Εμμέλεια· Σίκινις²¹ δὲ, ἡ σατυρική· Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

Κομιδὴ καὶ Κομιδὴ διαφέρει. Κομιδὴ γὰρ περισπωμένης ἐπὶ ῥήμα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομιδὴ ὀξύτωνος, ὄνομα, οἷον· Οὐ σφῶιν κομιδὴ²² λέγεται

1. Κάλλαια καὶ Κάλλη. Vide Misc. Obs. V. 3. p. 92. 93. et inprimis ibidem citatum Bochartum.

2. Κάθησον. Lege Κάθησο e Thoma M.: Lucianus in Solœc. 2, 761. Τὸ κάθισον τοῦ κάθησο διαφέρειν φησὶ κ. τ. λ., ubi Cl. Grævius Ammonium præterit. "Dedi κάθησο e Ms. Reg." Scap. Oxon.

3. Ὁ δραστηκὸς κακοῦ. Diuturno usu ad mala quævis paratissimus. Istac forma frequenter usus est Amm., quod, ne quis ad eam offendat, semel monendum duxi. In Cyrilli Gloss. habes: Δράκτης, Efficax. Δραστηκὸς, Agens. Corrigendum: Δράστης, Agens. Δραστηκὸς, Efficax. Qui talia sollicitè secundum litterarum ordinem disponunt, emendandi viam sibi præcludunt. Recte Ammon. Hermææ in Categor. Aristot. f. 108. b. "Ἐτερόν ἐστι πύκνης εἶπεῖν, καὶ ἕτερον πυκνὸς, καὶ δρομεὺς, καὶ δρομικὸς. Hujusce moduli prostant ὡσεὶ κόνις. "Ὅσπερ ὁ ἄκακος: ὁ δεest "Ms. Reg., ubi κακοῦ pro ἀγαθοῦ, et mox om. γάρ." Scap. Oxon.

† "Vide Bast. ad Greg. Cor. 891. sq." G. H. S.]

4. Πλοιάριον τι. Priores Edd. πηδελιόν τι. Quod ap. Thom. M. legitur, πλοιάριον, in Amm. restituendum esse monuerunt Scal. Vulc. et Jo. Schefferus in Add. ad l. 2 de Milit. Nav. 323. "Πλοιάριον τὸ μ., ni fallor, Ms. Reg.: πανοῦργον, Ms. Reg.: οἱ κυνηγέται, Ms. Reg." Scap. Oxon.

5. Αἰσχίνης. In Or. c. Timarch. 196. C.

6. Εἶναι. Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Apud Æschinē pro εἶναι editur ἡγεῖσθαι. Penes me dubium non est, quin utrumque junxerit Orationis: Καὶ τὸ μὴδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ ληστήρια. Nihil ad Atticas Veneres exactum magis, aut cum Æschinē scribendi colore conveniens. Is in Or. c. Ctes. bis eandem elegantiam posuit, 275. Καὶ μὴδὲν μικρόν ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων: 281. Μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι.

7. Πληροῖ. Vett. Edd. πληρεῖ, et mox ἐπακτροκέλῃτα. Posterior vox mendose etiam vulgatur ap. Æschinē. Hesych. et in Basilii Patricii Naumach. ap. Fabric. Bibl. Gr. 8, 141. Æschinē locum ad Harpocr. in "Επακτροκέλῃς annotare prætermisit Vales. Apud Etym. 502. exponitur γαλία. Conf. Ammon. Philosophum ad Aristot. de Interpr. f. 23. b.

8. Τὸ ὑγρὸν χώρημα. Leg. suspicor, τὸ ὑγρῶν χ. Liquidorum receptaculum. Vide ad h. l. nonnulla in Animadvn.

9. Κέδρος. Auctor Indicis Vocum Acc. Dist. Κέδρος, τοῦ κέδρου, δ. Fructus cedri, quæ Amm., τῆς κέδρου, ἢ, Cedrus arbor. Moschop. eadem habet, quæ Amm., a quo recessit Thom. M. "Οὐδετέρως, Ms. Reg." Scap. Oxon.

10. "Αλλὰ θύε. Auctoris nomen, sive is Aristophanes fuerit, sive alius, excidit. Mendose ap. Phav. legitur, ἀλλὰ θύεται κέδρος.

11. "Αποκηρύξαι. Vulgatam "Επικηρύξαι putidum fuisset diutius in textu reliquisse. Moschop., ne alios nunc nomen: "Αποκηρύξαι, τὸ ὑπὸ κήρυκι ἀποδοῦσθαι. Μένανδρος κ. τ. λ.

12. "Ἐπὶ κήρυκι. Antea legebatur ὑπὸ κήρυκα, mox tamen recte ὑπὸ κήρυκι. Prius emendavi e Moschop.: Achill. T. 8. p. 507. "Ἐπὶ σάλπιγγι καὶ κήρυκι μοιχεύεται. Adde, quæ notavit Heraldus in Apol. Tertull. 73., ubi etiam habes ὑπὸ κήρυκος πωλεῖν, uti et ap. Stob. Tit. XLII. p. 280. " "Nescio an hoc

"Fragm. recensuerit Clericus." Toup. "Αγάγοντι, Ms. Reg." Scap. Oxon.

13. Δικασθέντων. Supra in v. "Επικηρύξαι legere licet καταδικασθέντων, quod et hic velim repositum. "Nunc reposui e "Ms. Reg." Scap. Oxon.

14. "Αντίπηξ. Hes. "Αντίπηγα, κίστην. Euryπίδης "Ιωνι. Loca indicavit Cl. Arnald. Lectt. Gr. p. 17. Hujus vocis usum Mitylenæis ascribit Schol. Hom. ineditus in Ms. Voss. ad Il. Π. 254. Χηλῶ. παρὰ τὸ κήλον, ὅ ἐστι ἐύλον· οἱ δὲ παρὰ τὸ χῶ, τὸ χωρῶ. καλεῖται δὲ παρὰ μὲν Λάκωσι, Κιβωτὸς, παρὰ δὲ "Αττικοῖς, Λάρναξ, παρὰ δὲ Μιτυληναίοις, "Αντίπηξ.

† "Διαφέρει, Cod. Gud. διήλλακται: στροφή, Cod. Gud. διαστροφή." Kul.] "Διαστροφή Etym. G." Scap. Oxon.

15. Κίθαρις καὶ Κιθάρα. Utitur hoc loco Meurs. ad Callim. Hymn. in Apoll. 12., ubi plurima notantur ab Ez. Spanh. ["Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει. Κίθαρις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ λύρα, καὶ τοὺς χρώμενους αὐτῇ Κιθαριστὰς λέγομεν, οὓς ἡμεῖς λυρῶδους φαμέν. Κιθάρα δὲ, ἡ χρῶνται οἱ Κιθαρωδοί. Cod. Gud." Kul.] "Ἐν τῷ περὶ: Ms. Reg. τῇ." Scap. Oxon.

16. Αἰσχίνης. In Timarch. 176. "Αεῖ τινες ἔχειν εἰσὼς περὶ αὐτῶν κιθαρωδῶν ἢ κιθαριστῶν: quo in loco malim ex Amm. legi καὶ κιθαριστῶν. Ammonium vicissim emendabis ex Æschinē. Quod in fine hujus notæ extat, Κιθαρωδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλον, ubi legebatur in primis Edd. κιθαρωδὸς δὲ ὁ καὶ ψάλλον. Moschop., ubi h. l. transcribit, posuit, ὁ ψάλλον καὶ ᾄδων. "Ὁ καὶ ᾄδων "sine ψάλλον, Ms. Reg." Scap. Oxon.

17. Πρόκλησις. Quamvis hanc scripturam non spernant Viri Eruditi, leg. nihilominus πρόσκλησις. Rationem reddam in Animadvn. "Γινόμενη, Ms. Reg." Scap. Oxon.

18. Κλῆμα. Eadem leguntur ap. Etym. et Cyrill. in Lex. Ms. "Lego, ἔστι κλάδος ἀμπέλου." Toup.

19. Λέγεται. Scribe, λέγεται τις, cum Phav. Moschopulus: Κλίσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἄλλο τι ἀγγεῖον. Νίψαι δὲ, πρόσωπον ἢ χεῖρα. Πλῦναι δὲ, ἐσθῆτας. "Πρόσωπον καὶ: Ms. Reg. "ἢ." Scap. Oxon.

20. Τραγική. Ex emendatione Maussaci ad Harpocr. in Κορδακισμὸς ποὶ στρατηγική reposui τραγική. Ill. Scaliger libro suo ascripserat: "Leg. τραγική, ut ex Athen. et aliis liquet, quia tria hæc saltationis genera memorant. Copiose de iis egerunt Casaub. de Sat. Poësi 1, 4. Meursius in Orchestra. Jungerm. ad J. Poll. 4, 99. et ad Aristoph. N. 540. Kust. et Spanh. Nobis suffecerit, fontem, e quo notam hancce derivavit Amm., tetigisse, Aristoxenum videlicet ἐν πρώτῳ περὶ Τραγικῆς Ὀρχήσεως, citatum Etymologo in v. Σίκινις. Itaque ap. Harpocr. in Κορδακισμὸς restitue ἐν τῷ α, ut et in Bibl. Coisl. 610. Ubi Schol. Hom. tria saltationis genera memorat ad Il. Π. 617. ita legitur in Ms. Voss. τρία γὰρ εἶδη τῆς ὀρχήσεως· Πυρρίχη, Σκυλνις, ἥτις ἐστὶν ἱερὰ τική, καὶ ὁ Κορδακισμὸς, αἰσχροὺς τις ὢν, καὶ κοσμικοῖς (Ed. Beethlois) ἀρμόδιος.

21. Σίκινις. Diversimode scripta hæc vox in libris circumfertur, σίκινις, σκυλνις, σίκινις, σίκινις, σικινίς: quin et σίκινια reperio in Bibl. Coisl. Lex. Ms. 492. Quæ genuina sit pronuntiatio, ad liquidum finiri non potest, dum peregrinum vocabulum remotissimæ antiquitatis caligine est involutum.

22. Οὐ σφῶιν κομιδὴ. Π. Ψ. 411. Schol. κομιδὴ, ἐπιμέλεια.

δὲ ἡ ἀπόληψις τινος Κομιδῆ, παρὰ τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ¹ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὃ ἐξωθεν· Ψοφεῖ δὲ, ὃ ἔσωθεν ἐξιών.

[84] Κομᾶν καὶ Κουριᾶν² διαφέρει. Κομᾶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων, καὶ τρέφειν τὴν κόμην³. Κουριᾶν δὲ, τὸ κουράσ ἐπιθεῖσθαι, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορύδαλος δὲ, δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτῆρος κούρης ἱερόν⁴.

Κόνις καὶ Κονίς⁵ διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς, Κονίς, ὀξύνεται· τὸ δ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες, βαρύνεται.

Κύσμος Οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρο· τὸ δὲ⁶, γῆν μόνον τὴν φανεράν.

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα⁷ διαφέρει. Κτήματα μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ⁸. Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἄλλοτρῷ.

[85] Κτῆσις μὲν ἐστὶ πᾶσα ἡ οὐσία· Κτῆμα δ' ἐν τι. Κραιπάλη καὶ Μέθη⁹ διαφέρει. Κραιπάλη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ χθεσινὴ μέθη· Μέθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.*

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπτάζειν δὲ ἐστὶ τὸ στραγγεῦσθαι¹⁰. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, Χῶρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυβεύειν καὶ Πεσσεύειν διαφέρει. Κυβεύειν γὰρ ἐστὶ τὸ διὰ ψήφων¹¹ ἢ ἀστραγάλων παίζειν· Πεσσεύειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.

Κρίνειν τοῦ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυρίως¹² δοκιμάζειν· Διακρίνειν δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διίστασθαι καὶ χωρίζειν.†

Κύειν¹³ καὶ Τίττειν διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυνον

εἶναι· [86] Τίττειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐναντίον¹⁴, Ἡ κύουσα τίττω (εἶπεν) ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν.‡

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων τινῶν ἄλλων¹⁵.

Κωφός καὶ Ἐννεός ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. "Ομηρος· κύματι κωφῷ¹⁶. τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἤχον. καὶ ἡ Πυθία¹⁷, Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. παραλλήλως ἔταξε. νῦν δὲ Κωφός ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδός¹⁸ καὶ Τραγωδός λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής· Κωμωδοποιὸς δὲ καὶ Τραγωδοποιός, οἱ ποιηταί. ἐνίοτε δὲ συγχέουσι τὴν διαφορὰν.

Λ.

ΛΑΓΧΑΝΕΙΝ¹⁹ καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἰς, οὗ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. "Ομηρος²⁰, [87] Κληρῷ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές ὅς κε λάχρησι. Κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ Λαγχάνειν μὲν ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν· Κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλῆρῳ χρῆσασθαι.

Λαλεῖν καὶ Ἰλέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ τεταγμένως προφέρεισθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ υποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ²¹. Οἱ δ' ἄλλοι φιλόσοφοι διαιροῦσιν οὕτως· Λαλεῖν μὲν τοὺς ἀτάκτως ἐκφέροντας ὄνπερ οὐ λόγον· Διαλέγεσθαι δὲ καὶ Λέγειν, τοὺς μετ' ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν δὲ τῶν δύο τούτων λέγουσι, καὶ τὸ μὲν διεξίνααι λόγον συναίροντα²², Λέγειν φασί· Δια-

1. Κόπτει καὶ Ψοφεῖ δ. Discriminis rationem Helladius indicavit in Chrest. 25., ubi notat Meursius. Meursio si adjunxeris Græv. ad Lucian. Solæc. 2, 758. et Ill. Spanh. ad Aristoph. ΠΑ. 1098., plura super hac re non facile desideres. "Ἐσωθεν: Ms. "Reg. ενδοθεν." Scap. Oxon.

2. Κομᾶν καὶ Κουριᾶν δ. E Ptol. Ascal. membran. paucula tantum produxit Cl. Fabr. §. 113. Κομᾶν καὶ κουριᾶν ἐλεγον οἱ ἀρχαῖοι, cum sine magno suo incommodo reliqua, quæ ad eum locum legebantur, addere potuisset. Hesychii nota in Κουριᾶν hunc sibi locum vindicat: Διαφέρειν φασὶ Κομᾶν καὶ Κουριᾶν· τὸ μὲν γὰρ Κομᾶν ἐστὶν ἐπιμελούμενον τρίχας ἔχειν. Κουριᾶν δὲ τὸ κατὰ συμφορὰν ἄλλως καθιέναι κόμην.

3. Τρέφειν τὴν κόμην. Salmas. de Coma p. 554., postquam Ammonii verba protulerat, "Non video," inquit, "quid sit discriminis inter κόμην τρέφειν, Comam nutrire, et κόμην καθιέναι, Comam demittere." Propter istam Salmasii annotationem receptam a Steph. scripturam, τρέφειν τὴν κόμην, in textu reliqui; tametsi Amm. scripturam reliquerat, στρέφειν τὴν κόμην, quam lectionem, in vett. Edd. asseruat, in Animadvn. confirmabo. In iisdem Edd. pro καθιέναι mendose legebatur καθιέναι.

4. Σωτῆρος κούρης ἱερόν. Dabo operam, ut in Animadvn. h. l. emendate legi possit.

5. Κόνις καὶ Κονίς. Adde Indicem Voc. Acc. Dist. et, si tanti sit, corrige Moschop. "Κόνις βαρ., Ms. Reg." Scap. Oxon.

6. Τὸ δὲ. Vulc. Ed. δ δὲ, quod videtur ex Ed. Tusani desumptum; nam Stepb. recte vulgarat.

7. "Ἐπικτήματα. Equidem erudita est H. Valesii observatio, pro ἐπικτήματα in Ammonio corrigentis ἐγκτήματα, Emendd. 4, 9." Ex Add.]

8. Τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ. Unius literæ additione commode h. l. mihi explanavit Vir Cl. C. A. Dukerus, pro vulgata lectione οἰκία legendo οἰκεία, quod postea a Scal. etiam notatum animadverti. Phav. in v. Οἶκος, Οἰκεία δὲ ἡ πατρὶς διὰ διφθόγγου. Fuerint itaque secundum Amm. Ἐπικτήματα, quæ Ἐγκτήματα dicuntur Cyrillo: Cyrilli verba e Lex. Ms. hæc sunt: Ἐγκτήματα, ἀ κέκτηται τις ἐν ἀλλοδαπῇ γῇ, τουτέστιν ἐν ξένη. In Hes. pro Ἐπικτινον, ἐξωθεν εἰσελθόν, leg. videtur Ἐπικτηνον. Paulo aliter quam Amm. Κτήματα et Ἐπικτήματα discernit Ptol. Ascal., prout editur a Fabr. §. 131. Κτήματα — τὰ μὴ ἡμέτερα, Ἐπικτήματα, ὡς ἐναλλότρια. τὰ δὲ ἑαυτοῦ, Κτήματα, ὡς ἐνοικία.

9. Κραιπάλη καὶ Μέθη. Cf. Thom. M. Hes. et, qui Grammaticorum discrimen Evang. Lucæ 21, 34. admovit, Grotius.

10. "Ἡ τῆς—οἴνωσις, Cod. Gud. ἡ αὐθημερινὴ οἴνωσις." Kul.]

11. Στραγγεῦσθαι. Apud Ptol. Ascal. §. 158. legebatur στρατεῦσθαι, solemoni librorum errore, de quo dicam in Animadvn. Versus hic citatus est ex Aristoph. N. 509., quem Moschop. etiam, Ammonium secutus, produxit. "Περὶ τ. θ.: Ms. "Reg. ἐπὶ." Scap. Oxon.

12. Διὰ ψήφων. Non injuria διὰ κύβων corrigendum censuit Vulc. Vide Hes. in Πεσσὰ πεντέγραμμα a Cl. Hemsterhuisio ad J. Poll. 9, 97. citatum.

13. Τὸ κυρίως. Scipserat κυρίως τὸ δοκιμάζειν, inepte quidem: sed aliter non solent Magistri. Διίστασθαι, quod in vett. est Edd. et ap. Phav. in Διακρίνειν, postea mutatum fuit in διεστᾶν.

[† "Πρᾶγμα ad fin., Cod. Gud. τὸ πνεῦμα πράγματα διαχωρίζειν, καὶ διίστασθαι. καὶ εἰς τὸ Κρίτης." Kul.]

13. Κύειν. Non male scriberetur cum Phav. Κυεῖν. Moschop. Κύνω, κύω, τὸ ἐγκυμονᾶ καὶ συλλαμβάνω. Κύω δὲ τὸ φιλεῖ.

14. Ἐναντίον. Quomodo quæso ἐναντίον? Qui mihi auscultare velit, pro ἐναντίον, Ἡ reponet, ἐν Ἀντιγόνη: quod si vel Ammonii manum non repræsentet, probabilitatis specie se commendat. "Ne juvenis quidem cogitare debueram de Eur. Antig.: quid verum sit, Eust. monstrat in Od. Π. p. 601, 45. ubi, prolatis "Ammonii verbis, ista subjicit: Καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ "Ἀντιόπης, τὸ κυοῦσα τίττων· ἥγονα κατὰ γαστρός φέρουσα εἶτα "ἐτεκεν." Valck. Diatr. Eur. p. 60. Ἐν Ἀντιόπῃ item Toup. In "verbis Eur. leg. κύουσ' ἐτίκτον." Scap. Oxon.

[‡ "Εὐριπίδης κ. τ. λ. desunt in Cod. Gud." Kul.]

15. Τινῶν ἄλλων. Vulc. ita h. l. castigat: Καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ, καὶ τινῶν ἄλλων. Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων. Levior opera corriges: Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων, ἢ τινῶν ἄλλων. Cf. Amm. in Δεσπότης, si modo ista sunt ab Amm. profecta. Ptol. Ascal. §. 43. Δεσπότης, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος. Κύριος δὲ πατήρ υἱοῦ καὶ γυναικός. Lege: καὶ ἀνὴρ γυναικός. ["Διαφέρει Κύριος Δεσπότης, Κύριος μὲν λέγεται ὁ ἐπὶ μητρὸς καὶ πατρὸς πατήρ. Δεσπότης δὲ, ὁ ἐπὶ ἀργυρωνήτων. Cod. Gud. in Κατακυριεύσαι. Idem tamen in v. Κύριος consentit cum impressis, sed alterum membrum ita se habet: Δεσπότης δὲ ὁ ἀργυρωνήτων καὶ ἄλλων τινῶν." Kul.] "Ἀργ. καὶ: inserui καὶ ex Etym. "G." Scap. Oxon.

16. Κύματι κωφῷ. Il. Ξ. 16. mox vett. Edd. τὸ μὴ ἄ. Scholion ined. e Ms. Voss. et ad usum vocis Κωφός declarandum pluscula notabo in Animadvn. "Etym. G. Κωφός καὶ Ἐννεός διαφέρει· "Κωφός μὲν γὰρ ἐστὶν, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων· Ἐννεός δὲ "ὁ λαλεῖν τι (μὴ) ἔχων." Scap. Oxon.

17. Ἡ Πυθία. Priores Edd. pro Ἡ Πυθία prorsus inepte legébant ἡ συχία. Itaque etiam non dubitavi veram scripturam in textu reponere, quam conservant Eust. et Herennius Philo; ad cuius locum nonnulla proferam, quæ huc etiam referri queant.

18. Κωμῳδός. Hæc infra plenius reperire licet in v. Τραγωδοί. Quæ hic leguntur, alteri, nī fallor, debentur. "Pro τραγῳδοί "Ms. Reg. habet τραγικός." Scap. Oxon.

19. Λαγχάνειν. Aldus bis ediderat Λαχεῖν, quem sequitur Phav.: Ptol. Ascal. §. 96. Τὸ λαχεῖν. Non erat causa, cur recentiores Editores inde discederent. "Λαχεῖν κ. κ. δ. Λαγχάνει μὲν εἰς "ἀποτυγχάνων. Κληρώνται δὲ πάντες. Etym. G." Scap. Oxon.

20. "Ομηρος. Il. H. 171. Pro ὅς κε vett. Edd. ὅσκε. Vulc. δὲ τε λ. "Ὅς κε, Ms. Reg." Scap. Oxon.

‡ "Λαλεῖν καὶ: καὶ deest Ms. Reg., ubi mox, Λαλεῖν μὲν "γὰρ ἐστὶ τὸ ἀτ. κ. τ. λ. Λέγειν δὲ κ. τ. λ.: Παραδιδόναι, Ms. "Reg. ἀποδοῦναι π. τ. διαλεγόμενον." Scap. Oxon.

21. Ἐν Σοφιστῇ. Ne quis Comicum intelligat, leg. ἐν Σοφισταῖς: locum respicit p. 293. Τοῦ δὲ διαλέγεσθαι αἰὼς τ' εἶναι καὶ ἐπιστάσθαι λόγον τε δοῦναι καὶ δέξασθαι κ. τ. λ.

22. Συναίροντα. Ita emendarunt Vulc. et Scal. vulgatam συναίροντες. Vett. Edd. lectio erat συναίροντες. "Ms. Reg. συνειροντες. "Leg. συναίροντα, Uno terrore percurrentem et con-nectentem. Vide T. H. ad Lucian. Tim. 105. Suid. vv. "Ἐψοδοί, Δίκη δίκην." Toup." Scap. Oxon.

λέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀποκρίσιν ποιεῖσθαι.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι¹ διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γὰρ ἔστι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει. Λέπας² μὲν γὰρ βαρύνων ἔστιν ὅρους ἀπόσπασμα· Λεπὰς δὲ ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γὰρ ἔστι πλοιαρίου [88] τινὸς εἶδος· Λέμφοι³ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυζώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις, Γέρων ἀμέμικτ⁴ ἄθλιος λέμβος.

Λέχος καὶ Εὐνή διαφέρει.* Λέχος μὲν γὰρ ἔστιν ἡ κλίνη· Εὐνή δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. φησὶ γοῦν Πηνελόπη⁵. "Εὐθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν, Δέμνια⁶ καὶ χλαῖνας.

Λεῖαν † καὶ Λίαν διαφέρει. Λεῖα μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν⁷ τῶν τετραπόδων· Λήϊδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν. διὰ δὲ τοῦ ι ἐπὶ ῥήμα δηλοῖ ἐπιτάσσεως, ἔάν τε ἐκτείνηται⁸, ἔάν τε συστέλληται.

[89] Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ ἔστι δι' ἐνὸς μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς⁹. Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

Λητουργεῖν διὰ τοῦ η¹⁰, καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι δευτέρας¹¹ Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γὰρ φασὶ τὸ δημόσιον. Λήϊτον ἀμφεπένοντο. τὸ δὲ Λιτουργεῖν, κακὰ λέγειν.

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λίβανος μὲν γὰρ

κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμώμενον¹². Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμώμενον.

[90] Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς¹³ διαφέρει. Λογογράφος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς † λόγους γράφων· Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθεῖς.

Λόγος Ποίσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γὰρ ἔστιν ἡ δίχα μέτρον σύνταξις. Ποίσις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρον κοσμουμένη.

Λυχνούχον καὶ Λαμπτήρᾳ φασὶ τὸν νῦν φανόν. Φανὸν δὲ¹⁴, τὴν λαμπάδα, καὶ οἱ μὲν Κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ δὲ Τραγικοὶ διὰ τοῦ π Πανόν. Λυχνίον¹⁵ δὲ ἐκάλουν τὴν λυχνίαν.

Λυχνίον Λύχνου¹⁶ διαφέρει. Λυχνίον μὲν γὰρ ἔστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης¹⁷ φησὶν ἐν Ἀφροδίτης Γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις, Ἐτέρου λυχνούχους, ἐτέρου λήκνυθος.

M.

B MAXAIPA καὶ Μαχαίρις¹⁸ διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαίριδας δὲ, τὰς τῶν κουρέων.

[91] Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς καὶ Μαστοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ γυναικεῖος· κυρίως δὲ¹⁹ τὸ οἷον μεστὸς εἶναι γάλακτος· Μαστὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς φησὶ· Νευρὰν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

1. Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι δ. Differentia aliter declaratur in Glossis Nomicis: Διαφέρει τὸ Λαβεῖν τοῦ Δέξασθαι, τὸ γὰρ Λαβεῖν ἐνδυνάμως νοεῖται· τὸ δὲ Δέξασθαι, κὰν οὐχ οὕτως τις ἐδέξατο ἴνα ἔχη. διὰ τοῦτο οὐ δοκεῖ τις λαβεῖν, ὅπερ μέλλει ἀποκαθιστάν. Vide Abresch. Diluc. Tit. p. 26. Etym. G. Λαβεῖν γὰρ ἐ. "τὸ ἀνελέσθαι ἀπὸ τοῦ μηδὲν διδόντος· Δέξασθαι δὲ τὸ παρὰ τινος προστινόμενον (προτεινόμενον) δέξασθαι." Scap. Oxon.

2. Λέπας. In quibusdam Edd. accentus male collocatur. Vide, si lubet, Animadv. "Βαρύνωντος om. Ms. Reg., ubi in fine gl. "τὸ μικρὸν δ." Scap. Oxon.

3. Λέμβοι. E Vulc. mente λέμβοι restitui pro λέμβος. Ammonii verba H. Steph. produxit in Thes. Ind. v. Λέμβος. De Attico hocce usu legenda sunt, quæ Cel. Hemst. observavit ad Lucian. Dial. Sel. p. 25—30. 120. Suidæ locum, prouti in Cod. scripto, etsi corrupte, legitur, ascribam: Κόρυζα. καὶ κορύζων μεμωραμένοι. καὶ μυζώδων. Καὶ κορυζώντα.

4. Ἀμέμικτ. Scaliger emendasse videtur, ἐμέμικτ: id si minus videatur commodum, noli quæso propterea tanto capiti illudere. Quid si Menander scripserit? Γέροντ' ἀπέμυξ' ἄθλιον λέμβον, ut servi sive parasitastri nomen exciderit, aut ab Amm. fuerit prætermisum. Onomasticon Vetus, Emungo, Ἀπομύττω. Male vulgatur, Ἀπομύπω. Facetum verbi Emungendi usum Comædia sibi vindicavit. Horat. Art. 238. Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Comode Acron: Emuncto, deluso, ut, Emunxi senem argento. Terent. Phorm. 4, 1. Emunxi argento senes. "Γέρων ἔπεμμενκτ' ἄθλιος Λέμβος. Ita scr." Toup.

5. "Λέχος καὶ Εὐνή διαφέρει. Λέχος μὲν γὰρ ἔστιν ἡ κλίνη. Εὐνή δὲ ἡ ἐπ' αὐταῖς στρωμνή. "Ὀμηρος· εὐθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν, Δέμνια καὶ χλαῖνας. Cod. Gud." Kul.]

6. Πηνελόπη. Vett. Edd. πηνέων εὐθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνήν, Δ. κ. χ. scripturam, quam hic exhibemus, Steph. reduxit.

7. Δέμνια. Non est, quod quis hanc lectionem censeat mutandam, etsi in loco Od. Ψ. 180. vulgatur, Κῶσα καὶ χλαῖνας. Hom. enim eodem usu alibi Δέμνια usurpavit, neque aliter legit h. l. Tryphon ap. Aminon. in Χλαῖνα.

† "Λεῖαν Ms. Reg., ubi mox deest σημαίνει." Scap. Oxon.

7. Ἀπέλασιν. In vett. Edd. vitiose legebatur ἐπέλασιν. Quod autem Anm. scribit, λεῖαν denotare τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων, propter Homerum est, qui eo usu Ληῖδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν in Il. A. 676. posuerat. Etym. Λεῖα, ἡ λαφυραγωγία, ἡ πρᾶϊδα. καὶ ἐν διαίρεσει, ληῖς. Ne cui vero Grammatici cautela λεῖαν et λῖαν discernentis vana videatur et inepta, faciet Hes. nota: Λεῖαν, κτῆσιν λαφύρων, ἡ πρόθεσις. Schol. Hom. ad initium Bæotiar: Λήϊτος δὲ ἀπὸ τοῦ λεῖαν ἔξιν. Λεῖα δὲ, ἡ ἀπὸ πολέμου κτῆσις. In Ms. Bibl. L. Batavæ legitur: Ἀπὸ τοῦ λῖαν ἀξιν. Λεῖα δὲ, ἡ ἀπὸ τοῦ πολέμου κτῆσις. "Διὰ δὲ τοῦ ι, Ms. "Reg. γραφόμενον." Scap. Oxon.

8. Ἐκτείνηται. Vulgatam ἐντείνηται in vett. Edd. mutavi, quas Maussac. sequitur ad Harpocr. in Ἐντά.

9. Τῆς ψυχῆς. Quod in vett. Edd. erat τῆς τύχης, ["sic et Ms." Scap. Oxon.] peperit glossam illam per equidem ridiculam in Voc. Acc. Dist. Λῆμα, τοῦ λήματος, Spatium, seu Fortuna. Emendati Ammonii laus tribuenda est Viro plane Eximio, P. Leopardi Emend. 9, 19. Eandem emendationem protulit etiam Græv. ad Lucian. Solœc. 2, 739. At Steph. et Vulc. pro τύχης emendate ψυχῆς in textu jam posuerant. Eodem errore deformationis Ocelli Lucani locum, sanequam elegantem, indicabo. Est in Galei Ed. p. 533. ubi eos notat Philosophus, qui μὴ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὸ συμφέρον τῷ κοινῷ συνιστάντες

τοὺς γάμους, ἀλλὰ πρὸς τὸν πλοῦτον ἢ ὑπεροχὴν τοῦ γένους ἀποβλέποντες. Nugas agunt Nogarola et Vizzanius, dum, de mendo minime solliciti, τὸ μέγεθος τῆς τύχης interpretantur Magnitudinem fortunæ, sive Magnitudinem eventuum. Scripserat, ne dubita, Lucan. πρὸς τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς, Magnitudinem animi. Quæ emendatio, utut vera, ab hoc tamen loco paulo est alienior. In Animadv. alia reperies. "Π. τ. τύχης ἢ ἀνδρεία, et mox, "λαμβανόμενον κέρδος. Etym. G." Scap. Oxon.

10. Λητουργεῖν διὰ τοῦ η. Mihi perquam fit probabile, scripsisse Amm. Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι et postea λεῖτον. Plura ad hunc locum dicam in Animadv. ["Emendandi impetus sustineri debuisset. Mæris Atticista: Λητουργεῖν διὰ τοῦ η. Ἀττικόν. διὰ δὲ τῆς ι διφθόγγου, Ἑλληνικόν. In libro de Hellen. p. 52. Mæridis verba alium in finem usurpavit Salmas." Ex Add.] "Διὰ τοῦ η, et mox διὰ τοῦ ι, om. Ms. Reg." Scap. Oxon.

11. Δευτέρας. Scal. leg. credidit δευτέρῳ, atque ita etiam Fabr. ad Ind. Auctor. "Et sic Ms. Reg.: λιτουργεῖν ἔστι τὸ "κ. λ., Ms. Reg." Scap. Oxon.

12. Τὸ θυμώμενον. Addit Ptol. Ascal. s. 31. καὶ τὸ ὄρος. Thom. M. eadem habet, quæ Amm. Cf. Phryn. 30. et quæ notantur a Nunnes. et Hoeschelio. "Etym. G. Λίβανος μὲν γὰρ τὸ ὄρος, "Λιβανωτὸς δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ δένδρου δάκρυον." Scap. Oxon.

13. Λογογράφος καὶ Λογοποιός. Ammonii observatione usi sunt Lud. Cresoll. Theatr. Rhet. 3, 11. et Mauss. ad Harp. in Λογοποιός: ad cuius notam peropportuna scribit Vales. In sequenti nota e vett. Edd. vulgavi ἡ σύνθεσις.

[† "Δικανικοὺς, Cod. Gud. διακονικοὺς." Kul.]

14. Τὸν νῦν φανόν. Φανὸν δὲ. Edd., quæ nostram præcesse-runt, omnes legebant, φασὶ τὸν νῦν φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα: sive τὸν νῦν, φανὸν δὲ. "Ubi plane pro νῦν reponendum νῦν, et nomen φανὸν iterandum," inquit Nunnes. ad Phryn. 7. Acutum viri conjecturam satis, ut puto, prudenter in textum intuli. Pro τὸν νῦν Vulc. scr. censuit τὸν λύχνον, Scal. τὸ νῦν. A Nunnesio prope abfuit Fabr., qui ita notavit ad Ptol. Ascal. s. 30. "Λυχνούχον καὶ Λαμπτήρᾳ τὸν νῦν φανόν, (male ap. Amm. φασὶ τὸν νῦν,) et deinde Πανόν, non Πανός." Posterius etiam Πανὸν Ammonio reddidi pro Πανος.

15. Λυχνίον δ. ἐ. τ. λυχνίαν. Ita e Thoma M. vulgatam λυχνείον δ. ἐ. τ. λυχνείαν emendabat Cl. Hemst. ad J. Poll. 7, 178. n. 68.

16. Λύχνου. Ne quem forte offenderem, vulgatam reliqui intactam, etsi Nunnesii emendatio priori non minus vera videretur. Nunnesii verba e notis ad Phryn. 62. subjiciam: "Amm. λύχνιον ait differre a nomine λυχνούχου, (sic enim lego, non λύχνου, e versu, quem citat, Menandri,) ut λύχνιον sit ἡ λυχνία et λυχνούχος ὁ φανός." "Λυχνίον λυχνούχου διαφέρει.—Λυχνούχος δὲ ὁ φ. M. ἐν N., Ἐτέρου λυχνούχος μὲν, ἐτέρου δὲ λήκνυθος. "Illa scribendum, ob metrum." Toup.

17. Ἀντιφάνης. Antiphanis versiculum ex Ἀφροδίτης Γοναῖς, in quo vocem λυχνίον legerat Amm., asservavit Athen. 666.

18. Μάχαιρα καὶ Μαχαίρις δ. Concinunt nostro Thom. M. et Moschop. Thomæ verba sunt: Μαχαίριδες, αἱ τῶν κουρέων. Μάχαιραι, αἱ τῶν μαγειρῶν καὶ τῶν ἄλλων. Moschop. Μαχαίριδες, αἱ τῶν κουρέων μάχαιραι, ἀλλ' οὐ τῶν μαγειρῶν. Optimi Scriptt. talia parum curant.

19. Κυρίως δὲ. Leg. fortasse: ὁ γυναικεῖος, κυρίως διὰ τὸ οἶον μ. ε. γ. In originationibus tradendis sobrie nugatur Amm. Μαστὸς sine dubio a μάω descendit. Etym. minus rite in v. Αὐτομάτως: ἀπὸ τοῦ μαστεύω, inquit, γίνεται μαστὸς, ὃν ἐπιζητοῦσι τὰ βρέφη. Alia dabit Thom. M. in Μαστὸς, eundem Homeri ver-

Μάρτυς Ἐλέγχων διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἄγαθου¹ λαμβάνεται. Ἐλέγχος δὲ, ἐπὶ φαύλου.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια. Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία² διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τῶν ἐπιδημούντων Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς διασαφεὶ Δείναρχος³ ἐν τῷ Κατὰ Κλεομέδοντος Αἰκίας, λέγων, Πολλὰ ἀγαθὰ, ὡ ἀνδρες δικασταί, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι [92] ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

Μάγον, τὸν τε φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης⁴ ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τοὺς θεοὺς ἱεουργόν, ὡς Ἡρόδοτος.

Μανία μὲν ἐστὶν ἔκστασις λογισμοῦ· Λύσσα δὲ, ἐπιτεταμένη μανία· Οἰστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.

Μαντική μὲν ἐστὶν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ, ὁ χρησμός.

Μέτοικος⁵ καὶ Ἰσογελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ὑπόφορος· Ἰσογελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

Μεταβάλλεσθαι καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἐτεριοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι⁶ μὲν γὰρ ἐστὶ πάθος κοινόν, καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γοῦν Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστη⁷, παριστῶν τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί· [93] Μεταβολὴ πάντων γλυκύ. μεταμορφοῦσθαι δὲ, μεταχαρκτηρισμός, καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτήρα· Ἀλλοίωσις δὲ, οὐ μόνον μετασχηματισμός χαρκτηρίων, (ὡς τὸ, Ἀλλοῖός μοι ξεῖν⁸ ἐφάνη⁹ νέον ἢ ἐπαροῖθεν,) ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως ποίησις⁹ ἑτέρα· Ἐτεροίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

sum citans ex II. A., (non Γ.,) 123. quem vett. Amm. Edd. hac ratione praeferunt: Νευρὰ μὲν μαζῷ πέλασσε, τ. δ. σ. "Etyim. G. Διὰ τὸ εἶναι, in fine habens, τινὲς δὲ ἀδιαφόρως χρῶνται ταῖς "λέξεσι." Scap. Oxon.

1. Ἐπ' ἄγαθου. Thom. M. Μάρτυς καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἐλέγχος δὲ ἐπὶ κακοῦ μόνον. "Μάρτυς—φαυλοῦ. Hæc "verba desunt, et post διαφέρει repetuntur e seq. Μάχη μ. γ. ε. "ἡ ἐν π. ε. Ms. Reg." Scap. Oxon.

2. Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία δ. In hac differentia declaranda multis disputant Salmas. Obs. ad J. Att. et Rom. 30. et Herald. Animadv. in Salm. Obs. 6, 9, 18.; 6, 11, 7. 14. Cf. Amm. in Ἐκμαρτυρία.

3. Ὡς διασαφεὶ Δείναρχος. Σαφέστατα, inquit Harpocr., ubi μαρτυρίαν et ἐκμαρτυρίαν pari ratione distinguit, σαφέστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκουσι Δημοσθένης τε ἐν τῷ Κατὰ Στεφάνου, (p. 620.) καὶ Δείναρχος ἐν τῷ Ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου. Fieri potuit, ut alter alterius observationem habuerit ob oculos.

4. Αἰσχίνης, c. Ctes. 293. Ἄλλ', οἶμαι, οὔτε φρονύδας οὔτε Εὐρύβατος, οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς πάποτε τῶν πάλοι πονηρῶν τοιούτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο: quem locum imitatur Apul. Apol. 325. Eodem usu a Soph. adhibitam in Œd. Tyr. 395. vocem μάγος exponunt Scholia. Cf. Eur. Or. 1499. et Anthol. vii. Ep. 157. Ad seq. notam vide Animadv.

5. Μέτοικος. Hæc plenius suo loco leguntur in v. Ἰσοτελής.

6. "Μεταβάλλεσθαι: μεταβαλεῖν, et sic paulo infra Etyim. G." Scap. Oxon. Amm. videtur scripsisse: Μεταβολὴ μὲν γὰρ ἐστὶ πάθος κοινόν, et mox Μεταμόρφωσις δὲ, ["Etyim. G." Scap. Oxon.] Ea certe ratione h. l. legit, et in Comm. ad Odys. Π. p. 601. recepit Eust.; sin vero receptam in Amm. lectionem velis tueri, tum scribas necesse est: καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαί, καὶ πράξεων κ. ἄ. Atque ita etiam in Lex. posuit Cyrillus: Μεταβαλεῖν καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἐτεριοῦσθαι διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ πάθος κοινόν, καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαί, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων: et reliqua, quæ frustra describerentur. Eustathii potius videtur habenda ratio, qui Ammonianis subiungit: Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ εἰρημένη παράδοσις, μὴ ἀκριβοσάμενη. Sane quam prudenter Mythographi certe istam legem plerumque migrant. Anton. Lib. 23. fabulam enarrat de Batto in lapidem converso: scin, quos Auctores secutus? Nicandrum Ἐτεριοιμένων α, Didymarchum Μεταμορφώσεων γ, et Antigonum ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι. "Σώματος "deest Ms. Reg.: ὡς τὸ, Etyim. G. "Ομηρος." Scap. Oxon.

7. Ἐν Ὀρέστη, v. 234. Eust. l. c. Εὐριπίδης οὐκ παριστὰς τὴν τῆς λέξεως δύναμιν φησι· Μ. π. γ. Cornut. l. Τοῦτο παριστῶσι διὰ τῆς ἐτυμολογίας.

8. Ξεῖν⁸ ἐφάνη. Ea ratione scr. ap. Od. Π. 181. pro ξεῖνε φάνης. Apud Amm. etiam Hermæ in quinque Voc. Porph. f. 54. a. hoc in versu ξεῖν⁸ ἐφάνης reperire licet. Vocabulum νέον, a Steph. insertum, deest in vett. Edd. "et Ms. Reg.: μεταβάλῃ, "Etyim. G. μεταβάλλεται." Scap. Oxon.

9. Ποίησις. Hæc genuina est lectio, supra etiam in v. Ἀλλοίωσις restituenda, ut ibi summonere cœpi.

10. Μείραξ. Minime hic nobis est prætermittenda Scholiastæ Aristoph. mentio, a Meursio ad oram Amm. citati. Is unus omnium, quod sciam, e Vett. Ammonium nominat ad Ἐκκλ. 607. Μείρακα δ' ἐν ταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρησθαι, καίτοι Ἀμμωνίου λέγοντος, Μειράκιον καὶ Μείρακα ταύτη διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν μείρα-

Μείραξ¹⁰ καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην· Μείραξ δὲ, ἡ θήλεια.

Μετρεῖσθαι καὶ Ἰστασθαι¹¹ διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδοῖ. Ἡσιόδου¹², [94] Εὐ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὐ δ' ἀποδοῦναι. οὐχὶ ἀργύριον, ἢ χρυσίον. οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματος. Ἰστασθαι δέ¹³. "Ομηρος, Δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὼν ὑποστήσονται¹⁴ Ἀχαιοὶ Χρεῖος. οἶον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ¹⁵ χρεολυτήσῃ* καὶ ἀντιστήσονται, ὥσπερι ὀφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκευος.

Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν, καὶ Ὑέγειν διαφέρει. Μέμψις μὲν ἐστὶν ἀμελοῦντος κατηγορία· Ὑόγος δ', ἐπονειδιστος.

Μινυρίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυρίζειν¹⁶ μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἥρέμα προσφθεῖν· Μινύρεσθαι¹⁷ δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασιν.

Μισήτῃ καὶ Μισήτῃ¹⁸ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς Προσφθίας, εἰ μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μισοῦς (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα, εἰ μὲν γὰρ βαρυντονήσωμεν, τὴν [95] καταφερῇ πρὸς συνουσίαν, τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἰωσι.

Μισθὸς Μισθώματος¹⁹ διαφέρει. Μισθὸς μὲν ἐστὶ ὁ δίκαιος μισθός· Μισθώμα δὲ, τὸ ἐπονειδιστον.

Μνήμη καὶ Μνεῖα διαφέρει. εἰ τι μὲν γὰρ Μνήμη, τοῦτο οὐ πάντως καὶ Μνεῖα· εἰ τι δὲ Μνεῖα, τοῦτο εὐθὺς καὶ Μνήμη. ἐστὶ δὲ Μνήμη, γενικὴ²⁰ τύποις ψυχῆς· Μνεῖα δὲ, λόγος κατὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος.

κίον ἐπὶ ἀρσενικοῦ· τὸ δὲ Μείραξ, ἐπὶ θηλυκοῦ. Addit: ἡ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν. Is, dum Ammonii observationem paulo liberius profert, ἐπὶ ἀρσενικοῦ et ἐπὶ θηλυκοῦ posuit pro Ammonianis δ' ἄρσην et ἡ θήλεια. Communem usum tradit Amm., a quo quando sit ab Atticis Scriptt. discessum, docet norunt. Ratione nonnihil diversa Ammonii verba accepit Cl. Græv., et ad hanc rem illustrandam, non omissis Schol. Aristoph. verbis, eruditè notavit ad Lucian. Solsec. 2, 740-41.

11. Μετρεῖσθαι καὶ Ἰστασθαι. Salmas. de Usur. 19. p. 568. Ammonii observatio ionem integram exhibuit, et Grammaticum reprehendit; jurene an injuria, nondum perspectum habeo. "Μετρεῖσθαι, καὶ Ἰστασθαι, καὶ Χρήσασθαι δ. Ita leg." Tourp.

12. Ἡσιόδου, Ἐργ. 347., ubi videndus est Græv. Παρὰ γείτονος non extat in vett. Edd., quas secutus est Phav. "Ὅθιμ "γ. ἢν νομίσματα. Sic Ms. Reg. Vulgo, οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματ' "τος. In verbis Hesiodi Ms. om. παρὰ γείτονος." Scap. Oxon.

13. Ἰστασθαι δέ. Apud Salmas. l. c. legitur, οὐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματος, Ἰστασθαι. In Tusani et Frellon. Edd. οὐδ. γ. ἐπὶ νομίσματα. Ἰστασθαι δέ. Si quid interea incidat, postea producā; nam recepta Amm. scriptura vitio non vacat.

14. Ὑποστήσονται. Ita enim legit Phav.: Salmas. ὑποστήσονται l. c.: Amm. scripserat ἀποστήσονται, quam lectionem eodem in libro p. 579. Homero vindicavit Salmas. eamque, pro vulgata priorum Edd. scriptura ἀποτίσονται, Grammaticorum veterum auctoritate prudenter in textum intulerunt Viri suis quique meritis insignes, J. Barnes, et S. Clark. Uterius hanc scripturam e Ms. Batavo et Schol. in ultimo Animadv. capite ibo confirmatum.

15. Ἀντὶ τοῦ. Vett. Edd. et Phav. ἀντὶ χρεολ. καὶ ἀντιστήσονται. Quæ Homericæ versui subjiciuntur, e veteri Commentario videntur desumpta. Postrema χρήσασθαι δὲ ε. hic temere sunt adjecta.

["Vide Append. ad Aristoph. Plut. p. 488." G. H. S.]

16. Μινυρίζειν. Eust. ad II. E. p. 649, 12. Ἰστέον δὲ ὅτι μινυρίζειν ἐστὶ τὸ μινυρὸν κατὰ Ἀττικούς, ἥτοι μικρὸν καὶ ἥρεμα, κλαίειν. παλαιὸς δὲ τις γράφει οὕτως μινυρίζειν τὸ ἥρεμα καὶ λεπτόν αἰεῖν, οἱ δὲ τινες, τὸ θρηνεῖν καὶ ἀποδύρεσθαι: ubi pro μινυρὸν fortassis scr. μινυρόν. Vide Theocr. 13, 12. Schol. et Hes. Glossæ: Μινυρίτ, μινυρίζει. Hes. Νηρυρίζοντα, θρηνοῦντα. Correxeram Μινυρίζοντα, sed J. Scaliger potius est auscultandum, cui verbum νηρυρίζεσθαι sincerum videbatur, Conj. in Varr. 142.

17. Μινύρεσθαι. Cum ea forma ap. Soph. obvia in Œd. Col. 663. rarior sit, frequentissimum est apud Poetas verbum Κινύρεσθαι, τὸ θρηνεῖν. Vide, si lubet, Mosch. 3, 44. 93. Bion. l. 42. Apoll. Rh. 1, 292. 883, et quæ Arnaldus notavit Animadv. Crit. 33. p. 191., ut omittam Grammaticos, Schol. Apoll. Rh. Etyim. Schol. II. P. 5.

18. Μισήτῃ καὶ Μισήτῃ δ. Thom. M. Μισήτῃ, ἡ μίσους ἀξία γυνή. Μισήτῃ δὲ βαρυνόντῃ, ἡ καταφερῆς. Plura vide in Animadv. In ultima nota pro φασὶ velius scribi φησὶ, ut ad Tryphonem referatur.

19. Μισθὸς Μισθώματος δ. Differentiam, a Cas. ad Suet. Cal. 40. probatam, clarius expressit Thom. M. Μισθὸς, ἀδιαβλήτως διαβεβλημένον δὲ Μισθώμα ἐπὶ πόρνης λέγεται. "Deest hæc gl. "Ms. Reg." Scap. Oxon.

20. Γενική. Lege: γενικῇ τύποις ψυχῆς. ["Vide ad Dionys. Hal. de C. VV. p. 16." G. H. S.]

ὁ μὲν γὰρ μιμησκόμενος οὐ πάντως καὶ μνήσκειται· ὁ δὲ μεμνημένος πάντως καὶ μιμνήσκειται. "Αλλως Μνήμη ἐστὶν ἡ τῷ μνημονικῷ αἰετὶ συνοῦσα. Μνεῖα δὲ, προγεγονότος τινὸς ὑπόμνησις, ὥστε ὁ τούτοις ἐνάλ-
λαξ χρώμενος ἀμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνήμη² μὲν γὰρ γίνεται νεκροῦ· Μνεῖα δὲ, ζῶντος.

Μοχθηρός, Μόχθηρος³ καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρός μὲν γὰρ ὀξύτωνος, ὁ τὰ ἥθη πονηρός. λέγουσι δὲ [96] ἀπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ, Πονηρά. ὡς Θουκυδίδης⁴, Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα· Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πό-
νηρος.

Μύριοι, ἐπὶ ἀριθμοῦ· Μυριοὶ δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γε-
γονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος διαπεπασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὐ πεποιήται ἡ περὶ τὸν Κῦκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, οὐκ ἄγαν ὀρθο-
επεῖ. μᾶλλον γὰρ ἀρμόζει λέγειν, Εὐ πεποιήται ὁ περὶ τὸν Κῦκλωπα μῦθος.

N.

ΝΑΟΣ καὶ Σηκός διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναός, ἐστὶ θεῶν· ὁ δὲ Σηκός⁵, ἥρων.

Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι⁶ διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γὰρ εἰσιν [97] οἱ ναῦς⁷ κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια κτήματα⁸. καὶ Ναυκράρια⁹, οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα. ἐλέγοντο δὲ ὁμοίως Ναύκληροι¹⁰ καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν συνοικιῶν.

Ναυαγία μὲν ἐστὶν αὐτὴ ἡ τῆς νηὸς¹¹ διαφθορά. Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.

Νεαρὸν¹² Νεαλοῦς καὶ Προσφάτον διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ νεωστὶ κομισθέν ὕδωρ· ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πρόσφατον δὲ τὸ κρέας· ἔγκειται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι¹³, ὃ ἐστὶ τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσ-
γανον. Νεαλές¹⁴ δὲ, τὸ νεωστὶ ἐαλωκός, οἷον ἰχθύς.

1. "Μνήσκειται, Ms. Reg. μέμνηται." Scap. Oxon. 'Αεὶ συ-
νοῦσα. Phav. habet συνοικοῦσα in v. Μνήμη.

2. Μνήμη. Hæc iterum Ammonio sunt abjudicanda, nescio a quo huc temere delata.

3. Μοχθηρός, Μόχθηρος. Vulc. monuit supplendum: Μοχθη-
ρός καὶ Μόχθηρος, Πονηρός καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Recte, si ante vocem Πονηρός inseratur ὡς. In vett. Edd. pro Μόχθηρος bis legebatur μοχθηρός. Index Voc. Acc. Dist.:—Μοχθηρός, οὐ, ὁ, Laboriosus. Μοχθηρός, οὐ, ὁ, Difficilis. A Suida Μοχθηρός καὶ Μόχθηρος προπαροξύνωνες non distinguuntur, neque etiam ab Etym. v. Μοχθηρία.

4. Θουκυδίδης. Loca indicabit Cl. Duker. ad Thuc. 8, 24. p. 519.

5. Σηκός. In Animadv. notabo ad h. l.

6. Ναύκληροι καὶ Ναύκραροι δ. Videndus est ad hanc notam Cl. Hemst. ad J. Poll. 8, 108. 10, 20. qui in Addendis ad p. 930, 'De Ναυκλήροις,' inquit, 'et Ναυκράροις res est perquam intricata.' Itaque etiam Ammonii textum non tetigi.

7. Ναῦς. Vulc. a reliquis Edd. secedens vulgavit: οἱ ναῦν κ. "Εἰσπραττόμενοι χρήματα, Ms. Reg." Scap. Oxon.

8. Κτήματα. Χρήματα mavult Cl. Hemst.: Thom. M. Ναύκρα-
ροι (ita leg.) δὲ παρ' Ἀττικοῖς, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια χρή-
ματα ἢ κτήματα.

9. Ναυκράρια. Id ipsum Thomæ videtur restituendum pro ναυκαρεία.

10. Ναύκληροι. Vocem ναύκληροι delendam judicabat Hemst.; Scal. ejus loco ponendum ναύκραροι. Peritus Lector, Hesychio et Thom. in consilium adhibitis, judicet.

11. Νηὸς δ. Vett. Edd. νηὸς δ. Tu vide ad h. l. Animadv.

12. Νεαρὸν. Ammonii observatione præter Eust. ad Il. P. 642. usus est Salmas. in Epict. et Simpl. p. 71., qui id inprimis agit, ut probet, πρόσφατον de quibusvis rebus usurpari, quod ad Phryn. 68. potius referri potuisset. "Forte συγκείται γὰρ. Sed "melius fors. Valck." Toup. Πεποιήται παρὰ τὸ φ., Etym. G." Scap. Oxon.

13. Ἀπὸ τοῦ φάσαι. Scr. puto: ἔγκειται γὰρ αὐτῷ τὸ φάσαι, ὃ ἐστὶ φονεῦσαι, ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Hac vocabuli φάσγανον notatione, ab Apollonio etiam Sophista Lex. Hom. probata, me-
liorem protulit Etym. Φάσγανον, παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον: a qua non abhorruit Scal. Pater de Caus. L. L. 1, 18.

14. Νεαλές. Aliter Phryn. Σοφ. Προπαρ., Bibl. Coisl. 467. Paulo post edidi: δύναται δὲ καὶ ν. Vett. Edd. non agnoscunt καὶ, quod Stephanus posuit pro δέ.

15. Νηρείδες. Præcipuum hujus notæ partem, dissimulato rursus Auctoris nomine, descripsit, quem Phav. sequitur, Eust. ad Od. Ω. p. 824., nisi tamen is sua hauserit ex Eudociæ Ioniis, e quo libro, necdum in vulgus edito, eadem, quæ ap. Eust. leguntur,

A δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλλ' πεπασμένον.

Νηρείδες¹⁵ τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δί-
δυμος ὁμοίως ἐν Ὑπομνήματι Βακχυλίδου Ἐπινικίων¹⁶. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, Εἰσὶ τοίνυν οἱ φασὶ διαφέρειν τὰς Νηρείδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, [98] γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἥδη¹⁷ κοινότερον Νηρείδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν¹⁸, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτά φησι Μνασέας¹⁹ ἐν τοῖς Περὶ τῆς Εὐρώπης τὴν τρόπον τοῦτον. εἰτα ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει, πιθανῶς τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας, Νηρέως θυγα-
τέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ²⁰, μόνον Νη-
ρείδας.

Νῆες Πλοίων διαφέρει²¹. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ Ῥητο-
ρικῶν Ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως, ὅτι διαφέρουσιν αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲν γὰρ ἐστὶ στρογγυλά, αἱ δὲ κωπῆρεις καὶ στρατιωτικαί. Ἀριστοτέλης²² δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν Πολέμων²³ οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττός ὑπὸ ταυτὸν* χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν με-
ταπεμφαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε. ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς²⁴.

[99] Νοῦς μὲν ἐστὶν ἀπόκρυφος λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει, φησὶ κατὰ τινος Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ Καθολικῆς Προσωδίας· τὸ μὲν γὰρ Νῦν χρόνικὸν ἐπὶ ῥήμα· τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων²⁵, ἐνεστώτος, παρωχημένου, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἄγων νῦν ἐστὶ, νῦν ἐσται²⁶. τὸ δὲ Νυνὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστώτος.

Νωθέστερος μὲν, ὁ βλακώδης· Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀσθενέστερος.

Ξ.

ΞΟΑΝΟΝ, Βρέτας, Ἀγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέ-

C

protulit Cang. Gloss. Med. et Inf. Gr. v. Συνεῖσκατοι, cujus loci mihi indicium fecit Matth. Röverus, quem sibi alumnum cum Pallade Musæ gratulantur. De Nereidibus pluscula notabo Animadv. 3, 1. "N. καὶ Νηρέως θυγατέρες Ms. Reg." Scap. Oxon.

16. Ἐπινικίων. Ita recte in Auctorum Indice posuit Fabr. pro vulgata ἐπινικίων.

17. Ἢδη. Deest ap. Eust. ac proinde ap. Eudociam et Phav.

18. Καὶ τὸν ἀριθμὸν. Nihil nos hic juvant, quorum modo me-
mini, ut jam tam eadem Amm. Codd. videantur invasisse cor-
ruptelæ. Eleganter Vulc. notam subjiciam: — "Locus est cor-
ruptus, quem ita corriges, καὶ τὰς μὲν γνησίας ὡς εἶναι τὸν ἀρι-
"θμὸν." Argute! Alia etiam via Ammonio succurri posset. "Scr. καὶ τὰς μὲν γνησίας κ' εἶναι τὸν ἀριθμὸν. Sed. v. Hesiod. "Θ. 263." Toup.

19. Μνασέας. Vulgatam Μνασέων certatim emendarunt Mauss. ad Harp. in Ἰππία Ἀθηνά, Meursius ad oram libri sui, G. I. Voss. de Hist. Gr. 1, 21. et Fabr. ad Ind. Auctt. Μνασέας etiam reperio in Frelloniana Amm. Ed.

20. Τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ. Hæc iterum medelæ sunt indiga. Eust. Πιθανὸν οὖν, τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· Νηρείδας δὲ, τὰς συνε-
σάκτους: Ex illegitimo concubitu natas interpretatur Cangius.

21. Νῆες Πλοίων διαφέρει. Vulc. Ed. διαφέρουσιν. Ad hanc notam omnino conferendus est Cel. Duker. ad Thuc. 4, 116. p. 304., qui Anim. cum Eustathio comparat, et utrumque, pere-
leganter Eust., emaculat. ["Vide Dorv. ad Charit. 612. Ed. Lips." G. H. S.] "Δ. ἐν ἱα, Ms. Reg." Scap. Oxon.

22. Ἀριστοτέλης. Prima Ed. Ms. ductus accurate repræsen-
tans Ἀριτέλης exhibet. "Δὲ om. Ms. Reg." Scap. Oxon.

23. Ἐν Δικαιώμασι τῶν Πολέμων. Hanc lectionem contra Casaubonum, qui Πόλεων emendandum conjecerat, eximie tuetur Vales. in Not. Mauss. ad Harpocr. v. Δρυμὸς, et e fragmine, quod Amm. servavit, libri Aristotelis argumentum subolfecit, et erudite declaravit. Nequidquam igitur Πόλεων, pro Πολέμων, Meursio placuit, et Fabricio ad Ind. Auctt.

["Vide ad Greg. Cor. 303." G. H. S.]

24. Στρατηγικοῖς. Rectius ap. Eust. legὶ στρατιωτικοῖς, judi-
cat Cl. Duker., vulgatam tamen non plane damnat.

25. Τριῶν χρόνων. Eam in rem Homerica loca advocant Eust. ad Il. B. p. 124., et Moschop. περὶ Σχεδῶν p. 45. Cf. Hes. et Thom. M.

26. Νῦν ἐστὶ, νῦν ἐσται. Priora νῦν ἐστὶ, omisit Vulc.; alia for-
san Aldus. Plene Cyrillus in Lex. τάσσεται (τὸ Νῦν) ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεστώτος, καὶ παρωχημένου, καὶ μέλλοντος, οἷον, νῦν ὁ ἄγων διήλθεν, νῦν ὁ ἄγων ἐστὶ, νῦν ὁ ἄγων ἐσται. "Et sic
"Etym. G." Scap. Oxon.

τας δὲ, τῷ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφε-
ρους ὕλης πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πόρινον¹, ἢ ἐκ
τινος ἐτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ
καὶ τὸ ξένως² [100] διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν
τῷ Πρὸς Βοιωτὸν³.

Ξυστός⁴, τό, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῃ⁵ ἐν τῷ
πρώτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκο-
νομικῷ⁶.

Ο.

ὈΒΕΛΟΣ Ὀβολοῦ διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γάρ
ἐστὶν εἰς ὃν διαπεύρονται⁷ τὰ κρέα μέλλοντα ὀπταῖσθαι·
Ὀβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

Ὀδε καὶ Ὀδί διαφέρει. Ὀδε μὲν γάρ, ἀναφορι-
κῶς καὶ δεικτικῶς· Ὀδί δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ' ἐπέκτα-
σιν.

Οἰκῆς καὶ Οἰκείους⁸ διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν
γάρ, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆς δ',
ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε
οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι· φησὶ γοῦν Ἐκτωρ, [101] ὄφρα
ἴδωμαι⁹ Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.
καὶ, Ἐξ ὕπνου γούωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει. καὶ ἐν
Ὀδυσσεΐ¹⁰, Κῆδετο οἰκῶν, οὗς κτήσατο διος Ὀδυσ-
σεύς.

Οἰκίζεται καὶ¹¹ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται
μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν συνοικητόρων ἀθροί-
σεως καὶ καθιδρύσεως· Συνοικίζεται δὲ, ἢ ἐκ πολλῶν
πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα
δύναμιν σχεῖν· Διοικίζεται δὲ, ἢ ἐκ μίας πόλεως μεγέθει

1. Τὸ πόρινον. Dum reliqua pervulgata sunt, ad vocem πό-
ρινον pauca in Animadvv. notabo. ["Ἄγαλμα, ἢ εἰκὼν, ἀπὸ τοῦ
ἀγάλω, τὸ ἀγαλλίαν ἐμποιοῦν. Ἄγαλμα καὶ ὁ καλλωπισμὸς, τὸ
ἀνάθημα. Cod. Par." Kul.]

2. Τὸ ξένως δ. Forsitan scripserat ξενικῶς, Didymum secutus,
qui τὸ Ἐξένιζε ap. Harpocr. interpretatur, οὐκ Ἀττικῶς διελέγετο,
ἀλλὰ ξενικῶς: quæ parumper mutavit Suidas. Lex. Rhet. in Bibl.
Coisl. 492. Ξενίζειν, τὸ ξενικῇ χρῆσασθαι τῇ φωνῇ, καὶ μὴ ἐπιχω-
ρίᾳ. Minus recte cum Hes. aliud Lex. ibid. 237. Ξενίζειν, ξένῃ
χρησθαι φωνῇ. "Ξένω, Ms. Reg." Scap. Oxon.

3. Πρὸς Βοιωτὸν. Edd. Stephano anteriores omnes legunt: ἐν
τῷ πρὸς Βοιωτοῖς. ["Sic et Ms." Scap. Oxon.] Putet quis, eam
lectionem merito a Steph. mutatam; at in binis, quæ extant,
Orationibus πρὸς Βοιωτὸν non memini me legere verbum ξενίζειν.
Statuendum itaque, Orationem πρὸς Βοιωτοῖς intercidisse, aut,
quod malim, Grammatici memoriam vacillasse, et scr. fuisse: ἐν
τῷ πρὸς Εὐβουλίδην, seu ἐν τῇ πρὸς Ε. ἐφέσει, prouti extat ap.
Harpocr. in Ἐξένιζε et in Ξενίζειν. Dem. 538. τὸ ξενίζειν, et
nativum Atticismi colorem ducere, disertè opponit; ut adeo cau-
sæ nihil sit, cur Didymo obloquatur Harpocraton.

4. Ξυστός. Leg. ξυστόν, quod vero Jungerm. videtur induxisse,
ut ad J. Poll. 1, 136. vulgatam non spreverit, in Animadvv. re-
movebo.

5. Παρ' Ἡροδότῃ. Pro Ἡσιόδῳ Vulc. emendationem Ἡροδότῃ
recepti, ab Jungerm. etiam l. c. probatam. Locus Herod. extat,
1, 52.

6. Ἐν Οἰκονομικῷ, p. 850. Xenophonteam βῆσιν, quam tangit
etiam J. Poll. 9, 43. in nota integram produxit Jungerm.

7. Διαπεύρονται. In textum restitui, quod margini ascripserat
Scal. pro vulgato διαπειρῶνται. Lex. Bibl. Coisl. 237. Ὀβελὸς
καὶ Ὀβελίσκος, ἢ σοῦβλα. Recentiores τὸ πείρειν hoc usu dice-
bant σοῦβλιζειν. Id vocabuli, in Scholiis Hom. ineditis frequens,
e Meursii et Cangii Gloss. satis est cognitum. In Il. B. 426., ubi
vulgatur εμπεύραντες, Poëtæ manum asservavit Cod. Ms. Lugd.
Bat. legendo ἀμπεύραντες. Schol. σοῦβλίσαντες. "Ὀβελού—εἰς
ἄ—ὄβελος, Ms. Reg." Scap. Oxon.

8. Οἰκῆς καὶ Οἰκείους. Auctor Ind. Voc. Acc. Dist. Οἰκεῖοι,
of, Per affinitatem domestici. Οἰκῆς, of, Domestici quivis. Ista
vocabula non discernit Hes. ["Οἰκῆς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρει. Οἰ-
κεῖοι μὲν γὰρ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες. Οἰκῆς δὲ ἅπαντες
οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι.
Ὀμηρος: ὄφρ' ἴδωμεν Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.
Cod. Vind. 23. et 158." Kul.]

9. Ὀφρα ἴδωμαι. Lege, Ὀφρ' ἂν ἴδωμαι, ex Il. Z. 365. In
altero Hom. dicto ex Il. E. 413. ponendum est ἐγείρη pro ἐγεί-
ρει.

10. Ἐν Ὀδυσσεΐ, Z. 4. ap. Hes. v. Οἰκῆας legitur, Κῆδετο δ'
οἰκῶν, quod Barnes, annotare prætermisit.

11. Οἰκίζεται καὶ. Restituendum videtur, Οἰκίζεται, Συνοικί-
ζεται, καὶ Διοικίζεται διαφέρει. Pauca ad h. l. vide in Ani-
madvv.

12. Διέφικσαν. Vulgatam διέφικσαν eo mutavi, ne una macula
elegantiores notam deformaret. Διέφικσαν etiam legit Phav. in
Οἰκίῳ, ubi integram describit Amm. observationem.

13. Οἰκέως. De vocis sanitate addubito. Rationem dubi-
tandi in Animadvv. promam. "Δὲ καὶ δοῦλος, Ms. Reg." Scap.
Oxon.

Δ ἰσχυρόσης εἰς πολλὰ καταδιαφουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν,
ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρ-
καδίᾳ Μεγάλῃν πόλιν διέφικσαν¹².

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γάρ, ὁ
ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτόν καλοῦμεν·
Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σάλωνι ἐν τοῖς
[102] Ἀξοσιν Οἰκεὺς¹³ κέκληται ὁ οἰκότριψ.

Οἶμος Οἶμης διαφέρει. Οἶμος μὲν γάρ ἐστὶν ἀρσενι-
κῶς¹⁴, ἢ ὁδός· Οἶμη δὲ, ἢ ὡδή.

Οἶκτος καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἶκτος μὲν γάρ ἐστὶν
οἰκτιζομένου ἔλεος· Οἰκτισμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτεί-
ροντος.

Οἶνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἶνη μὲν γάρ, ἢ ἄμπε-
λος· Οἰνάνθη δὲ, ἢ πρώτη τῶν βοτάνων ἐξάνθησις· Οἰ-
νάρια δὲ¹⁵, τὰ φύλλα.

Οἶκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἶκαδε μὲν γάρ, τὸ
εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν· Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ'
ἑτερον¹⁶.

Οἶκος¹⁷, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα δια-
φέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία¹⁸. Οἰκία
δὲ, [103] ἢ ὑπὸ ἐνὸς ἢ ὑπὸ δευτέρου¹⁹ κατοικομένη·
Συνοικία δὲ, ἢ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη· Οἶκμα²⁰ δὲ,
τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμά-
τιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτῶν.

Ὀλβιος καὶ Εὐτυχὴς^{*} διαφέρει. Ὀλβιος μὲν γάρ
ἐστὶν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ
ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπτως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον,
ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται.
Ἀριστόνικος ἐν Ὑπομνήματι, ἐκάλεσ²¹ ἐπὶ στοιχείῳ,
ἀλίγην νησίδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτω ὀλίγην μικρὰν
ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ

14. Ἀρσενικῶς. Moschop. Οἶμος, ἢ ὁδός, ποιητικῶν, ἀπὸ τοῦ
οἶμω, τὸ ὁρμῶν γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος. Recte! utro-
que enim genere solet adhiberi. Lucian. 1, 506. Ὁ οἶμος (ad vir-
tutem) μακρὸς τε καὶ ὀρθὸς καὶ τρηχὺς, ex Hesiodo "Erg. 288.
Apoll. Rh. 4, 43. ἀνὰ στεῖνὰς θέεν οἶμος. Orph. Hymn., ἀν-
πὸστροφον οἶμον ἀνάγκης. Contra magni Interpretis "mentem
meis in Edd. p. 158. et p. 154. ἀνπὸστροφον vulgatur. Eleganter
ἐπέων οἶμον λιγὺν dixit Pind. "O. 9, 72.

15. Οἶνάρια δὲ. Malini, Οἶναρα. Videsis Animadvv.

16. Ἐφ' ἑτερον. Leg. potius, ἐφ' ἐτέρου.

17. Οἶκος. Amm., ni fallor, scripserat: Οἶκος, Οἰκία, Συνο-
κία, Οἶκμα, Οἰκίσκος, καὶ Δωμάτιον διαφέρουσιν. Pro Δῶμα po-
nendum Δωμάτιον, suadet superior Amm. nota in v. Δῶμα: Δω-
μάτιον δὲ, ὁ θάλαμος. Porphy. Schol. ined. ad Il. I. τὸ οὖν
χωρὸν κλῖνας πολλὰς καὶ θρόνους κλῖσιον ἐκάλουν· ὃ πρόφρ καὶ
τὸν κοιτῶνα ἡμεῖς ἐκάλεσαμεν· Δωμάτιον δὲ, οἱ Ἀττικοὶ τὸν ἀφ'
ἡμῶν κοιτῶνα ἐλεγον. "Οἶκμα δὲ τὸ τέγος, οἶκμα inserui e
"Ms. Reg." Scap. Oxon.

18. Ἡ πᾶσα οὐσία. Eximie huc faciunt, quæ Heraldus V. C.
observavit Animadvv. in Salmasii Obs. ad Jus A. et R. 3, 6, 10.

19. Ἡ ὑπὸ δευτέρου. In libro meo emendaram ἢ ὑπὸ δύο
κατοικομένη. Supra in v. Ἐμπερία e Ms. vulgavi ἀφ' ἐνὸς ἢ
δευτέρου pro ἀφ' ἐνὸς ἢ δύο. Cl. Duker. ad Thuc. 3, 74. ex Amm.
adducit, ἢ ὑπὸ ἐτέρου κατοικομένη: non memorans vulgatam.
["Vide ad Dionys. Hal. de C. VV. 175." G. H. S.] Ad Amm.
egregie facit nescio cujus Scholion, quod in Æschini Oratiouem
c. Timarch. loco satis alieno p. 187. irrepsit: "Οπου μὲν γὰρ πολ-
λοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἰκίαν διελθόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦ-
μεν· ὅπου δ' εἰς ἐνοικεῖ, οἰκίαν: non me latet eodem jam loco
usus Jungerm. ad J. Poll. 9, 39. Dukero citatus.

20. Οἶκμα. Ad hanc vocem nonnulla in Animadvv. notare
non formidabo. Ad Οἰκίσκος legendus Harpocr. in Οἰκίσκῳ, et
Maus.

21. "Ὀλβιος κ. τ. λ. Pars glossæ est, quæ plenior extat sub
v. Πλούσιος, et multo adhuc auctior, in Codd. Vind. et Gud. v.
"Ὀλβιος." Kul.] "Etyim. G. Ὀλβιος Εὐδαίμονος διαφέρει· Εὐ-
δαίμων γὰρ ἐστὶν ὁ πλούσιος καὶ εὐτυχὴς· πταίων δὲ κατὰ τινὰς
καίρους περὶ τὴν τύχην· καὶ εἰς τὸ Πλάτος." Scap. Oxon.

21. Ἐκάλεσ. Præstantis Ms. partes egregie hoc in loco sus-
tinet Ed. Ald., e qua hiatum, qui recentiores omnes fœdabat, in-
plevi: iterum hic apponam, quia unus literæ mutatione ab ea
discessi, primæ Ed. lectionem: Ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείῳ, ὀλίγην
νησίδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτω ὀλίγην μακράν, ὑπαλλακτικῶς.
Eadem præfert secunda Ed., sed in Parisinis 1530. 1552. opera-
rum, opinor, incuria, nonnullis omissis, ita vulgatum, Ἐκάλεσ' ἐπὶ
στοιχείῳ ὀλίγην μακράν ὑπαλλακτικῶς: non aliter in Basil. 1525.
et Lugd. 1553., nisi quod in hac reperitur ἐπὶ στοιχείῳ, in Basil.
μακράν. Postremam expressit, nihil vitii suspicatus, H. Steph.;
Steph. secutus est Vulcanius, ad cuius Ed. marginem Scal. pro
ἐκάλεσ' posuerat ἐκάλεσεν: quod credulus ego, absque Aldina
fuisse, in textum recepissem. Tandem vero impetum represit
incerti Scriptoris Fragmentum, ὀλίγην νησίδα Καλυψοῦς. In
ἐκάλεσ' delitescit, (ita auguror,) libri index, quem commentatio
illustrat Aristonicus. Quam velim lectori critico idem incidere,
quod mihi in mentem venit, quodque in Animadvv. exponam.
Hoc si fiat, recte est: sin, apage difficiles nugæ. "Ὀλίγην μ-
κράν, Ms. Reg. μακράν." Scap. Oxon.

Μικρόν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὀμηρος, Δίφρον¹ αἰκέλιον παραθεῖς, ὀλίγην τε τράπεζαν. [104] τὴν μικράν.

Ὀλμος καὶ Ὀρμος διαφέρει. Ὀλμος μὲν γὰρ ἐστὶ μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἶδη τὰ μυρεψικά². Ὀρμος δὲ ἐστὶ λιμήν.

Ὀρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει³. Ὀρθρος μὲν γὰρ, ἢ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα. Πρωὶ δὲ, ἢ πρὸ τοῦ καθήκοντος καιροῦ. Ὀμηρος, Πρωὶ δ' ὑπ' ἡίοιο σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες. καὶ Ἡσίοδος, τελευτήσαι τινα Πρωὶ μάλ' ἤϊθεον, τοῦτ' ἐστὶ πρόωρον.

Ὀρᾶν καὶ Ὑπερορᾶν διαφέρει. Ὀρᾶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ θεωρεῖν. Ὑπερορᾶν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ θηρεύων ὀρνίθας. Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.*

Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει.† Ὀροφὴ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ στέγη. Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ ἰδιωτικά, ὧν ἐφίεται⁴ καὶ ἔξεστι προσάψασθαι. Ἱερὰ δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ [105] Κατὰ Τιμοκράτους⁵ λέγει. Ὅστε τίθῃσι τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὀσίων δὲ τὴν πόλιν ὑποστερεῖ.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι ὅτε μὲν⁶ αἰτίαν δηλοῖ, ὅτε δὲ βεβαιῶσιν. τὸ δὲ Διότι αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἢ σελήνη, πάντες ἴσμεν. Διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Ὅκουν παροξυνόνως μὲν, ἀποφαντικόν,‡ ἴσον τῷ οὐχιῶν. οἶον, Ὅκουν ἀπιστεῖν⁷. περισπωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστὶ σύνδεσμος, καὶ σημαίνει κατάφασιν⁸.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει.ξ

1. Δίφρον. Hic quidem versus, non item aliter, Hom. est, ex Il. T. 259., quem protulit Aristides Quint. de Mus. 2. p. 84. ut probaret, τὰ χαμαίηλα τῶν ὀνομάτων ἰσχυρότητα ἐμποιεῖν τῇ λέξει: aliam in usum Aristot. Poet. 22., ubi pro παραθεῖς librarii negligentia legitur καταθεῖς.

2. Μυρεψικά. Ald. Ed. prima μυρεψικά. Male. Vide ad h. l. Anisadyn. "Etyim. G. μυρεψικόν τι σ., et mox, μυρεψικά τὸ ἰγδῖον λεγόμενον παρ' Ἱταλοῖς." Scap. Oxon.

3. Ὀρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει. Hæc formula in vett. Edd. deficit. Hom. versus est in Il. 2. 277., in quo vett. Amm. Edd. ἡῖοιο legunt, neque vocem θωρηχθέντες agnoscunt. Ad istum, quem dixi, Homerum versum Scholion est in Ms. Voss., quo usus videatur Eust. Tὸ πρωὶ καὶ ἑως ἑκτῆς ἡρας δηλοῖ διδ' προσέθηκε τὸ ὑπ' ἡίοιο, (l. ἡίοιο,) ὡς καὶ Φιλῆμων φησὶ, μεμίσθωνταί με δέιλῃς πρωίας, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένης δέιλῃς. ἐκ τοῦ ἡος ἡοὶ καὶ ἡίοιο. "Etyim. G. πρὸς ἀνατολὴν ἥρα—ὄρθριοι γενόμεθα. Πρωὶ ἢ μετὰ τὴν ἀνατολὴν ἐπίλαμψις."

* "Οἰωνοσκόπος, Etyim. G. ὁ μάντις ὁ οἰωνοσκόπος." Scap. Oxon.

† "Ὀροφὴ κ. τ. δ. om. Ms. Reg." Scap. Oxon.

4. Ὅν ἐφίεται. Cel. Duker. corrigit, ὧν ἐφίσταται ἔξεστι καὶ προσάψασθαι: id omnino probandum videtur. "Ἐξεστι, Ms. Reg. ἐστὶ." Scap. Oxon.

5. Κατὰ Τιμοκράτους, p. 463., ubi rectius vulgatur, Τοντονί τ. ν. δι' οὗ τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων, et in fine ἀποστερεῖ. "Ms. Reg. ἀποστερεῖ." Scap. Oxon.

6. Ὅτε μὲν. Binæ voculæ in vulgatis Edd. omisissæ reduxi ex Aldina.

[‡ "Vide not. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 113." G. H. S.]

7. Ὅκουν ἀπιστεῖν. Voce adjecta, οὐκουν ἀπιστεῖν δεῖ, in Lex. suo posuit Phay.

8. Κατάφασιν. Id e Frellonii Ed. in hanc recepi; in aliis fere ἀπόφασιν legebatur. "Et Ms. Reg." Scap. Oxon.

[ξ "Οὐδὲν καὶ Οὐθὲν διαφέρει. ὕψιόνως Οὐδὲν μὲν λέγεται ἐν τῷ καθόλῳ, ὅταν λέγωμεν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ καινόν. τὸ δὲ διὰ τοῦ θ λεγόμενον ἀνελίπηται ἐκ τοῦ οὐτε καὶ τοῦ ἐν. οἶον οὐτε ἐν οὐτε δύο. Cod. Gud. in v. Ἐξουθενῶ. Eadem repetit sub v. Οὐδὲν ipsa, et paulo post hæc addit: Οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει, ὡς ἐφάμεν. Οὐδὲν ἐν κόσμῳ καινόν. πᾶσα γὰρ καινοῦ φύσις βαστάζεται. οὐθὲν ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον, σημαίνει τὴν τοῦ ἐνὸς ἄρσιν, καὶ ἐπιφορὰν ἐτέρας ἀρχῆς, οὐθ' ἐν, οὐτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διδ' καὶ Ὀμηρὸς φησιν, Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο." Kul.]

9. Τὸ ἐν τῷ καθόλῳ. Cf. Nunnes, ad Phryn. 36. Quæ sequuntur, πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται, mihi crucem fixerant. Ponam Jo. Jac. Reiskii verba, quibus, a me rogatus, sententiam super h. l. explicuit:—"Legendum censeo pro ἡ, ὅπδ, ut sensus sit: Omnis enim a vacuo natura portatur, (quasi a nutrice,) et sustentatur: φύσις et κενόν duo sunt opposita. Illud omnia materialia complectitur: hoc ἀσώματον, θεῖον, ἀγέννητον nominatur. Et sive Pythagoreus fuerit Ammonius, sive Stoicus, utriusque sententiam hic explicuit, sc. in mundo non esse vacuum, sed extra mundum." Protulit ad eam rem varia loca e Stob. Eccl. Phys. 1. 22. quæ hæc nota concludi nequeunt. "Βαστάζεται, Tollitur, h. e. Natura pati non potest vacuum. Vide Merrick.

Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλῳ, ὡς φάμεν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ καινόν. πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον σημαίνει τὴν τοῦ ἐνὸς ἄρσιν, καὶ ἐπιφορὰν ἐτέρας ἀρχῆς. Οὐθ' ἐν, οὐτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διδ' καὶ ὁ ποιητὴς φησιν, Οὐδὲν¹⁰ ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. [106] ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἐμμετράνει. διδ' καὶ Ζηνόδοτον εὐθύνουσι¹¹, γράφοντα, Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

Οὐνεκα καὶ Εἵνεκα¹² διαφέρει. Οὐνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι. Εἵνεκα δὲ, χάριν. Ὀμηρος διαστέλλει, Οὐνεκα¹³ τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα. ἀντὶ τοῦ ὅτι. Εἵνεκα ριγεδανῆς Ἑλένης. Ἡμαρτεν οὖν ὁ Καλλιμαχος, εἰπὼν, Εἵνεκεν οὐχ ἐν αἵσμα¹⁴. ὅπερ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὐνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐχ ἐν αἵσμα.

Οὗτος καὶ Οὐτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐτοσὶ, δεικτικὸν μόνον. τὸ δὲ Οὗτος, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μὲν, Οὗτος τοι Διομήδης. ἀναφορικὸν δὲ, Οὗτος μὲν¹⁵ πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει. [107] ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ || Τοῦτον καὶ Τοντονί.

Οὐλή καὶ Ὠτειλή διαφέρει. Οὐλή¹⁶ μὲν ἐστὶν ἡ ὕγιασμένη σὺρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος. Ὠτειλή δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτάσθαι. καὶ Ὀμηρος¹⁷ τὴν διαφορὰν τετήρηκεν. ἐπὶ μὲν τῆς Οδῆς εἰπὼν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι. ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς, Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὦτειλῃν.

Οὐρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὐρος μὲν, ὁ ἄνεμος. Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος¹⁸, ἢ τὸ νεώριον, Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον.

Ὀφλεῖν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν Ὑπομνήματι περὶ Παραπρεσβείας Δημοσθένους. Ὀφλεῖ μὲν γὰρ τις, (φησὶν) ἐπὶ καταδίκη. Ὀφείλει δὲ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

Ὀφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὀφλημα μὲν γὰρ καὶ

"in Evang. Jo. Præf. p. 7." Scap. Oxon.

10. Οὐδὲν. Od. 2. 129. Zenodoteæ lectionis ex Eust. meminit Barnes.

11. Ζηνόδοτον εὐθύνουσι. Ab hac primæ Ed. lectione male postea fuit discessum, nam in plerisque Edd. reperias εὐθύνουσι. Non dissimilis est in Schol. Apoll. Rh. 1, 1081. nota: Διδ' ἐμμετράνεται τὸν πρόσφατον κ. τ. λ. Zenobius, Etymologo in Οὐδὲς citatus, minus recte cum Zenodoto confundi solet.

12. Εἵνεκα. Ita vett. Edd. et Herenn.: Stephanus bis edidit, εἵνεκα. Utrumque probat Thom. M. tanquam Atticum. Cf. Cl. Duker. ad Thuc. 414. ["Οὐνεκα σύνδεσμος αἰτιολογικὸς, ποῖον σχήματος; ἀπλοῦ, ἔχει δὲ ἐννοίαν συνθέτου, ἀντὶ τοῦ οὐ τινος εἵνεκα. ἀλλὰ κανὼν ἐστὶν ὁ λέγων, τὰ ἐν ἀνταποδοσει παραλαμβάνόμενα ἀπλὰ καθεστήκασιν, οἶον τέως, ἑως, τόσος, ὅσος. τὸ οὖν Οὐνεκα ἐν ἀνταποδοσει τοῦτου παραλαμβάνόμενον λέγομεν Τοῦνεκα. τοῦτου χάριν ἐν ἀπλότῃ καθεστήκασιν. τὸ δὲ Τοῦνεκα ἐστὶ σύνδεσμος ἀνταποδοτικὸς. Cod. Gud." Kul. "Vide T. H. ad Aristoph. Pl. 329. G. H. S."] "Τὸ ὅτι, Etyim. G. διότι, Οὐνεκα καλὸν εἶδος. τὸ δὲ "Ε. τουτου χάριν σ., et loco alio, κ. ε. ἐπ' ἄλλου. τ. δ. ε. τὸ "χάριν." Scap. Oxon.

13. Οὐνεκα. Il. A. 11. Quod sequitur: Εἵνεκα ριγεδανῆς Ἑλένης est in Il. T. 325.: sic et Il. A. 174. λίσσομαι εἵνεκ' ἐμείο, (Ms. ἐμείο,) μένειν, et quem mox reprehendit Amm.: Callimachus H. in Del. 129. τλήσσομαι εἵνεκα σείο.

14. Αἵσμα. Bentleyi emendationem in Callim. Fr. 287. in textum recepi. In Edd. Amm. pro αἵσμα his legebatur αἵσισμα. "Et sic Ms. Reg." Scap. Oxon. ["Vide Bast. ad Greg. Cor. 899." G. H. S.]

15. Οὗτος μὲν. Versus est Hesiodi in Ἔργ. 291. "Οὗτοσὶ, "Ms. Reg. διὰ τοῦ σι." Scap. Oxon.

[|| "Adde τοῦ." G. H. S.]

16. Οὐλή. Schol. Od. T. 393. τὸ ὕγιασθεν τραῦμα, et, ubi eadem traditur differentia, ad Il. A. 140. Οὐλή exponitur ὁ τίλος, vulnere, quæ, (ut Propert. 3, 23, 18.) ad sanum coiere, cicatrix. Formam istius vocis Ionicam esse perspexit Corinthius de Dial. Ion. Τὸ ὕγιαίνειν, οὐλεῖν. ὕθεν καὶ τὰ ὕγι τῶν τραυμάτων οὐλὰς λέγομεν. Dem. c. Nicostr. 724. Ἐπιδεικνύοντα ἔλκη ἐν ταῖς κνήμαις ὑπὸ τῶν δεσμῶν, ὧν ἐπὶ οὐλὰς ἔχει. Lucian. eleganter τὰ ἔχνη τῶν τραυμάτων vocat in Deor. Dial. 26.

17. Ὀμηρος. Prior versus est ex Od. T. 393. Alter e binis Homericis, sive Ammonii, seu liberiorum incuria, in unum coalluit. Versus Hom. hi sunt Il. P. 86. Κεῖμενον ἔρρει (Eust. ἐρρεε) δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὦτειλῃν: et Il. A. 140. Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαϊνεφές ἐξ ὦτειλῆς. "Etyim. G. διαφορὰν εἰπὼν, οὐλήν δ' αὐτὴν ἔρρειν αἷμα κελαϊνεφές ἐξ ὦτειλῆς: Ms. Reg. μοι συνήλασε." Scap. Oxon.

18. Ὁ τόπος. Intelligit τὸν τόπον, ἐν ᾧ φυλάσσονται αἱ νῆες, id est τὸ νεώριον. Commentarii instar erit Etyim. in Οὐρος, ap. quem minus curate legitur Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον. Schol. ad istum Hom. locum Il. B. 153. Οὐρούς exponit ταφροειδῆ ὀρύγματα, δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντλίας. In Vocabulis Ace. Dist. Οὐρὸς, οὐροῦ, δ, Navale. Οὐρός, οὐρου, δ, Ventus secundus. Ibidem vero pro Οὐρός, eos, τὸ, Terminus, scr. Οὐρος, οὐρου, δ, Terminus, quod in libro suo annotarat Scal.

Ὁφείλημα¹, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον· Α Χρέος δέ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

[108] Ὅχθαι καὶ Ὅχθοι διαφέρουσι. Ὅχθαι μὲν γὰρ εἰσι ποταμῶν χεῖλη· Ὅχθοι δέ, ἐπάρματα γῆς.

Ὅψέ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἐστίν² ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὅψέ δέ, ἢ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον· ὡς Ὁμηρος, Ὅψέ δέ δὴ μετέειπε, καί, — ὀψαρότης³ πρωτηρότη ἰσοφαρίζει· ὀψαρότης γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτριῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει.* Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐσθήματα, ἢ ἐκπώματα· τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν⁴, εὐνοίαν. Θουκυδίδης⁵, Καὶ πᾶν τὸ προθύμον παρεχόμενον. Δημοσθένης ἐν Φιλίπποϊς, Τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρειαὶ καὶ Παρεῖαι διαφέρουσι. Παρεῖαι μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρεῖαι δὲ προπερισπωμένως, ὅφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες· [109] ὡς παρείας⁶ ὦν ὀφει.

Πάσασθαι⁷, βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ· ἐν ἐκτάσει δὲ τοῦτον, τὸ κτήσασθαι.

Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα διαφέρει.† Παραβολὴ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ οἷα τε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος· οἷον, Ὡς δ' ὅτε⁸ τίς τε δράκοντα ἰδών. Παράδειγμα δέ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις. Οἶνος⁹ καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Παλτὸν καὶ Πέλτη διαφέρει. Παλτὸν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ δόρυ¹⁰. Πέλτη δέ, ἀσπίς· ἔγυν οὐκ ἔχουσα.

1. Καὶ Ὁφείλημα. Aliter Thom. M. Ὁφλημα, τὸ ἐκ καταδίκης κυρίως· Ὁφείλημα, τὸ ἐκ δανείου, καὶ τὸ ἀπλῶς χρέος. “Voces καὶ ὀφείλημα vel deleri debent, vel post Χρέος poni, Χρέος καὶ ὀφείλημα, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον. Pierson. ad Herodian. 471. “Etym. G. Ὁφείλημα Χρέους διαφέρει· Ὁφείλημά ἐστὶ δημοσίον· χρέος θεῷ ὀφειλόμενον ἢ βασιλεῖ· Χρέος δὲ τὸ ὀφειλόμενον ἰδιωτικῶ· ἢ τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον. Δημοσίῳ, Etym. G. δῆμψ.” Scap. Oxon.

2. “Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἐστίν, Ms. Reg. ἐστίν, et mox, ὥρα om.” Scap. Oxon.: Ὁμηρος, Il. H. 399. Cf. Amm. in Ἑσπέρα, et Thom. M. in Ὅψέ.

3. Ὀψαρότης. Hesiod. Ἔργ. 488. Οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζοι· ubi Moschop. notat, Οὕτως δ' Ὅψέ τοῦ χρόνου ἀρόσας, τὸ ἴσον ἀν φέροιτο τῷ πρωτηρότη, ἦγουν τῷ τὴν ἀρχὴν ἀρόσαντι. “Καὶ προαρότης Ms. Reg., ubi mox, ὀψαρότης μὲν γὰρ.” Scap. Oxon.

4. “Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχει μὲν τις ἐσθήτας, Παρέχεται δὲ προθυμία καὶ εὐνοία. ὅπερ ἐπὶ τῆς ψυχῆς διαθέσεως παραλαμβάνεται. Cod. Gud.” Kul.]

5. Προθυμίαν. Priores Edd. ἐπιθυμίαν. Cl. Fabr. ad Ptol. Ascal. δ. 204. προθυμίαν reponendum esse monuit. “Vide A. bresch. Dilucc. Thuc. 167. Ms. Reg. om. ἢ ἐκπώματα.” Scap. Oxon.

6. Θουκυδίδης, 4, 61. Αὐτοὶ τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυνθήκης προθύμως παρέσχοντο. Demosthenis locum in Philippicis, quæ quidem hodie extant, non memini me legere, [“p. 11, 13. Reisk.” Scap. Oxon.] In fine hujus notæ pro παρεχόμεθα vett. Edd. habebant παρεχόβα.

7. Ὡς παρείας. Verba sunt Aristoph. Πλ. 690., ubi Ammonii notam tangens Kust. levem commisit errorem. Comici nomen fidelior Ammonii Codex aliquando suppeditabit.

8. Πάσασθαι. Hæc nota ad Veterum loca emaculanda non ubi profuit, uti in Animadv. indicabo.

† “Παραβολὴ πραγμάτων ὁμοίωσις. ἢ μέλλει οὐ δύναται γενέσθαι ἐπὶ πράγματος. Παράδειγμα δὲ παρὰ γεγονότος πράγματος. Cod. Gud. Παραβολὴ ἐστὶ λόγος παραβάλλον τὰ νοητὰ τοῖς αἰσθητοῖς καὶ παριστῶν ἐκ τῶν ἐγκοσμίων καὶ ὁρατῶν τὰ ὑπερκόσμια καὶ ἀόρατα. Παράδειγμα δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ καθ' ἕκαστα ἄγων ἐπὶ τοῦ καθόλου, ἢ δεῖξις πιστουμένη τὸ μερικὸν διὰ μερικοῦ καὶ ὁμοίου. Cod. Gud. Vide et in Πρόβλημα.” Kul.] “Etym. G. “Παραβολὴ Παράδειγμα διαφέρει· ἢ μὲν γὰρ Παραβολὴ ἀπὸ ἀλόγων ἢ καὶ ἀψύχων λαμβάνεται· ἀπὸ μὲν ἀλόγων, οἷον, ὥσπερ “τις δέξεται ἵππος· ἀπὸ δὲ ἀψύχων, ὥσπερ τις οἰκία μεγίστη· τὸ δὲ Παράδειγμα ἀπὸ ἐμψύχων, ὥσπερ ἀνὴρ τις· ἀπὸ δὲ γεγονότος πράγματος, ὥσπερ τὸ συμβεβηκὸς πολέμου.” Scap. Oxon.

9. Ὡς δ' ὅτε. Il. Γ. 33. Hujuscemodi παραβολαὶ simplici pulcritudine singulos Homeri libros frequenter exornant, nisi quod Veteres observant, in prima Iliade nullam reperiri. Ad ejus finem ita scribit Schol. Ἰστέον ὅτι ἡ δαίφωδία αὐτῇ μόνῃ παραβολῇ οὐκ ἔχει.

10. Οἶνος. Memoria iterum Ammonium fefellit: apud Hom. legitur Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγάκλυτον Εὐρύτινα Ἀασεν, Od. Φ. 295. quem locum Alcaeus Epigrammatographus expressit in Anthol. I. c. 59. Ep. 6. Οἶνος καὶ Κένταυρον—Ὀλέσεν.

11. Τὸ δόρυ. Thom. M. Παλτὸν, δόρυ τι· Πέλτη δέ, ἢ ἀσπίς ἢ ἔγυν οὐκ ἔχουσα. Sequentem notam in Animadv. illustrabo.

Παρακέρουσαι καὶ Παρακέρουσαι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ συν τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστὶ, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικόν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Παῖς, Ἀντίπαις, καὶ Βούπαις¹¹ διαφέρει. Παῖς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀντίπαις δέ, ὁ ἐκβεβηκὸς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσηβος· Βούπαις¹² δέ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ Θεράπεινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ ἐστὶ πᾶσα¹³ ἢ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπεινα δέ, ἢ δούλη.

[110] Παιδεύσεις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὡς φησι Πλάτων ἐν Ὅροις¹⁴. Παιδεία μὲν γὰρ ἐστὶ δύναμις θεραπευτικῇ ψυχῆς· Παιδεύσεις δέ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις, καὶ ἐκ παιδὸς¹⁵ ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα. ||

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. § Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἢ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δέ, ἢ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ¹⁶, Ἐπὶ τοῦδε δ' αὐτῷ οὕτως ὁ κακοδαίμων ἐφη, Ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενος, Καὶ ταῦτα πενήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρωνος. ¶ καθὼ ἡ μὲν Παρθένος σῶφρων ἐστὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων οὐ πάντως παρθένος.

Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάσχων ἀλγεῖ¹⁷, ὁ δὲ Συμπάσχων λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ πάσχοντος πάθει· οὐ μέντοι ἀλγεῖ [111] καθάπερ ὁ πάσχων· οἷον, πυρέττει τις τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχομεν τούτῳ πυρέττοντι, οὐ μὲν δὴ καὶ πυρέττομεν.

Πάτρια Πατρώων¹⁸ καὶ Πατρικῶν διαφέρει. Πατρώα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· Πατρικοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δέ, τὰ τῆς πόλεως ἔθνη.

11. Καὶ Βούπαις. Frellonii Ed. hic secutus a reliquis discessi, in quibus extabat: Παῖς καὶ Ἀντίπαις διαφέρει. Apud Thom. M. in v. Παῖς pro Ἀντίπαις vitiose vulgatur Ἀντίπαις.

† “Ἐκβεβηκὸς, Cod. Gud. ἐκβεβηκός. Βούπαις: sic et Cod. Gud., licet in principio omiserit vocem.” Kul.]

12. Πᾶσα. Liberam intellige, eo enim sensu Atticis usurpato, paulo infra monet Amm. Phrynichus p. 38. Παιδίσκη, τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆς θεραπείας οἱ νῦν τίθεσιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεανίδος, οἷς ἀκολουθητέον. Ammonio obnitiitur Thom. M.

13. Πλάτων. In Platonis Definitionibus legitur: Παιδεία, δύναμις θεραπευτικῇ ψυχῆς. Παιδεύσεις, παιδείας παράδοσις. Eadem prostant sub nomine Speusippi Platonici. Cl. Fabr. Bibl. Gr. 3, 1, 4.: super Auctore harum Definitionum disquirat, quas non dubitanter Veterum auctoritate Platoni vindicat Casaub. ad Theophr. 3, p. 115. Ὅπως etiam conscripsisse perhibetur præceptor Platonis Archytas. “Ms. Reg. οὐείροις pro ὄροις.” Scap. Oxon.

14. Καὶ ἐκ παιδός. Hæc neque in Platone, neque etiam leguntur ap. Thomam in Παιδείᾳ, ubi vocabulum τιμὴ delendum puto, e parte præcedentis vocis τικῆ, male repetita, ortum. E Ptol. Ascal. §. 177. hæc proferuntur, Καὶ ἐκ παιδός ἀγωγῆς ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα: vix aliter in Amm. videtur restituendum. [“Παιδεία πολλὰ σημαίνει. σημαίνει γὰρ τὴν παιδεύσιν, καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν ἀναστροφὴν, καὶ τὴν μίξιν. τὸ γὰρ σημαίνειν παίγνιον διὰ τοῦ γράφεται, καὶ παρ' ἡμῖν οὐκ ἐνέεται, οἷον Παιδία, παρὰ τοῖς Ἀθηναῖσις βαρύνεται, οἷον Παιδία. Cod. Gud.” Kul.]

§ “Platonis auctoritas deest in Cod. Gud.: ἐπ' ἀρετῆς ὁδηγοῦσα, Cod. Gud. ἐπ' ἀρετῆς ὁδηγηθεῖσα.” Kul.]

§ “Παιδίσκη καὶ Παῖς παρὰ Ἀττικοῖς θεράπεινα. διαφέρει δὲ. Παιδίσκη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐλευθέρα, Παῖς δὲ ἡ δούλη. Cod. Gud. Παῖς ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παῖσθαι. καὶ Παιδίσκη ἀπὸ τούτου, ἢ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχουσα. Cod. Gud.” Kul.]

15. M. ἐν Δακτυλίῳ. Menandri versus a Benteio emaculatos in banc Ed. intuli, contentus hic posuisse vulgatam priorum Edd. lectionem: Ἐπὶ τοῦδ' αὐτῷ (Ald. δ' ἄντις) οὕτωσι κακοδαίμων ἐφη, (Ald. I. ἔφω) Ὅς οὐκ ἂν ἐκδοίη (Ald. 2. ἐκ δ' εἴη, Vulc. ἐκδοίον) θυγατέρος μένος, K. τ. π. π. ε. Ald. θυγατέρας μένος. Aliorum conjecturæ notæ sunt. Id subterfieri non potest, Scaligerum in primo versu emendasse οὕτωσι, et secundum ita refinxisse: Ὅς οὐκ ἂν ἐκδοίη γε θυγατέρ' ἄσμενος. sive ἀσμένως. Hinc parum discedit in nota Vulcanius. “Ms. Reg. πρὸς τοῦδ' ἄντις οὕτωσι κ. εφω — μένος.” Scap. Oxon.

¶ “Παρθένος Σώφρωνος, Cod. Gud. παρθένου σῶφρων.” Kul.]

16. Πάσχων ἀλγεῖ. In re adeo explorata Mss. Codicum consensus expectandus haud videbatur. In prioribus Edd. hic locus ita reperiebatur: Ὁ μὲν γὰρ Πάσχων, λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ Συμπάσχοντος πάθει· οὐ μέντοι Συμπάσχων ἀλγεῖ, καθάπερ ὁ Πάσχων. Turbatissimum locum ea ratione emendavit Scal., qua hac in Ed. vulgatur. Nemo, opinor, erit, qui hoc temerarium dicitur. “Ms. Reg. συμπάσχωτος π. οὐ μέντοι συμπάσχων ἀλγεῖ καθάπερ ὑπάρχει οἷον.” Scap. Oxon.

17. Πάτρια Πατρώων. Discrimen secundum Grammaticos exposuit Græv. ad Lucian. 2, 737. Pro οἱ φίλοι ex Ald. Ed. maiori ἢ φίλοι. “Ms. Reg. δὲ οἱ φ. καὶ ξ., et mox ἐστὶν pro ἔθνη.” Scap. Oxon.

* Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν· Παιδισκάριον δὲ, τὴν δούλην.

* Παιδα¹, σὺ μόνον τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ τὸν δούλον, ὡς Ἀριστοθένης ἐν τῷ Πρὸς Πανταίητον².

Πελαστής καὶ Πενεστής³ διαφέρει. Πελαστής μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ· Πενεστής δὲ παρὰ Θεσσαλῶν, ὁ κατὰ πόλεμον δουρωθείς⁴, ὡς παρὰ Ἀέκων⁵ οἱ Ἰλῳται.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν παρὰ τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τὸν ἔχειν ἐκπέπτικώς. ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν [112] Πτωχὸν⁶ ἀνηρόν· δαιτῶν ἀπολυμασθῆναι καὶ ἐνυκολογῶν φησὶν⁷· ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον, βούλεται αἰτέων βύσκειν ἢ γαστέρι ἀναλτοῦν.

Περιμάζει καὶ Ἐκμάζει⁷, τὸ τοὺς οἰομένους πεφάρμακται· ἐπαυδῶν καὶ καθαρῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν.

Πειραστής καὶ Πειρατής διαφέρει. Πειραστής μὲν γὰρ, ὁ πειράζων· Πειρατής δὲ, ὁ θαλάσσιος ληστής. καὶ Νεῖλος⁸. Τὰς θαλασθεύσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.

Πείρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πείρα μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία· Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον⁹, καὶ δέρμα τι ἀποτόφον¹⁰, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρονται οἱ ποιμένες.

Πηδάλιον καὶ Πληθρόν διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γὰρ, νεῶς¹⁰· Πληθρόν δὲ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποῦ¹¹, καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Πῆ καὶ Ποῦ, εἰς [113] τόπον δέον, Πῆ εἰβη· Ἀνδρομάχη¹²; τὸ δὲ Ποῦ, ἐν τόπῳ οἷον, Ποῦ νῦν δεῦρο· κίων λίπες· Ἐκτορα¹³; ὡς ἡμαρτάνουσιν· οὐ λέγοντες· Ποῦ ἀπέρχῃ; δέον εἶπαι, Πῆ ἀπέρχῃ.

* τὴν δούλην, Ms. Reg. τὸ δούλον. Scap. Oxon.

1. Παιδα. Hanc notam, quæ cum præcedenti minus recte ple-
risque in Edd. coaluerat, ex Aldina separavi.

2. Πρὸς Πανταίητον. Plus semel ea in Orat. Demosthenes hoc
sensu vocem paus usurpavit, 630. 627. 629. Idem de Fals. Legat.
225. Κάλει παιδα, καὶ μῶντα τις φερέτω· Cf. Isæus ap. Harpocr.
in Ἀποφορῶν. Minus recte itaque Hes. Παιδὲς, τὸ πάλαι μὲν τέκνα
ἀρετικὰ καὶ θηλυκὰ, μεταπεσούσης δὲ τῆς χρηστεως νῦν καὶ οἱ δο-
λοὶ. Schol. Hom. ined. ad H. Δ. 3. Νέων δὲ τὸ δὴν τετεῖν. ἀφ' οἷ
καὶ τοὺς δούλους Παιδας καλοῦμεν.

3. Πελαστής καὶ Πενεστής. Emendatius scribes: Πελάτης καὶ
Πενεστής δ. Mox pro πρόσφυξ vett. Edd. πρόσφυγξ legebant.
"Πελαστής ter Ms. Reg." Scap. Oxon.

4. Δουρωθείς. Vir quidam Eruditus ex Eust. δουλωθείς leg. su-
perabatur; Meurs. Misci Lac. 2, 6. corrigit δουρωθείς. Neuter
rem seu tetigit: in Animadv. vocem δουρωθείς emendabo. "P.
αἰρεθείς, vel δούρατι αἰρεθείς: nam δουράλιον intelligit." Toup.
[112] Vide T. H. ad Aristoph. Pl. p. 163." G. H. S.]

5. Πτωχὸς δὲ Ptol. Ascal. §. 186. Πτωχὸς δὲ κατεπτικῶς καὶ
προσαυδῶν: tum affert Od. Σ. initium, ut videretur ab Ammonio
discedere. "Etyim. G. eadem habet, quæ in Ammonio leguntur:
"item sequentia, Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ δὲ διὰ
τῶν χειρῶν ποῶν καὶ πορίζων τὴν τροφήν· πένεσθαι γὰρ τὸ ἐνερ-
γεῖν, ὡς Ὀμηρος. Οἱ μὲν πένονται· Πτωχὸς δὲ ὁ δὲ ἐνδείαν τρώ-
ειν προσκατῶν, ὡς Ὀμηρος· Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐν ἔργα καὶ ἔμαθες,
οὐκ ἐβελήσεις ἔργων ἐπισχέσθαι, ἀλλὰ τὴν σὴν κατὰ δῆμον βού-
λει ἀπίζων βύσκειν γαστέρα· ἄναλτον." Scap. Oxon.

6. Πτωχός. Od. P. 220. 227. Vett. Amm. Edd. pro δαιτῶν
νίτιοσε legunt δ' αἰτῶν: et ἀλλὰ πτώσειν βούλεται αἰτίζων κατὰ
δῆμον βύσκειν ἢ γ. δ. Cf. Hesiod. Ἔργ. 392. "Dedi ὡς Ὀμηρος"
eum Ms. Reg." Scap. Oxon.

7. Π. κ. Ἐκμάζει. Apud Hes. v. Μαγμόν: Ἀπομάσσειν γὰρ
λέγουσιν, ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὲ πάθει.
Quod Ammonio est ἀπολύειν, Hesychio Ἀναλύσαι, τὸ βεβλαμμέ-
νόν τινα δὲ ἐπαυδῶς ἀπαλλάξαι, Magicis obligamentis defixum sol-
vere et liberare. In Glossis Defixiones dicuntur, quas Euseb. de
L. C. 755. vocat καταδέσμους ἀπειρημένης γοητείας, ubi v. Vales.
Etyim. 323, 6. Ἐκ τοῦ μᾶστος γίνεταί Μάγος, ὁ ἀπομασσομένης
πάντα. Hes. Ἀπομάγματα, περιθειάματα. Commode succurrat Me-
nandri locus e Μητραγύρῃ, Περιμαζάτωσαν σ' αἱ γυναῖκες ἐν
κύβελι, καὶ περὶ σε θειοδύσαν: quin ea ratione cum Bentleio V.
C. sit leg., dubitari non debet.

8. Νεῖλος. Non est quod quis de Nilo quodam sibi cogitandum
putet. Eruditissimi Arnaldi super h. l. sententiam in Animadv.
exponere constituit. Ex Ald. est Ed. quod posui, ὁ θαλάσσιος
ληστής.

9. Ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον. Hunc usum fortassis aliunde ignotum
Thom. etiam M. tetigit in Πείρα, Πήρα δὲ ἐγχειρίδιον ἱατρικόν,
καὶ δέρμα τι ἀποτόφον: omisit, quæ adjecit Noster, δ' ἐπὶ τῶν
ὤμων φέρονται οἱ ποιμένες: prout vitiosam priorum Edd. lectio-
nem ἐπὶ τῶν νόμων emendatam sua in Ed. exhibuit H. Steph.
"Ms. Reg. οἱ πέντης." Scap. Oxon.

10. Νεῶς. Πηδάλιον, τὸ τῆς μεγάλης νεῶς Πληθρόν
δὲ, τὸ τῆς σχεδίας.

11. Πῆ καὶ Ποῦ. De Veterum in minutis huius vv. discernendis
usu e libris judicari non potest, in quibus promissum obtinere,

Gloss.

* Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν
διαφέρει. Πλεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ κατ' ἐθὺ πλέειν·
Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν· Παραπλεῖν
δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διερχέσθαι· Περιπλεῖν
δὲ, τὸ περὶ σκάφος¹² ἀναστρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν
τόπον.

* Πλούσιος¹³ Εὐπόρος, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου, καὶ Εὐτυ-
χοῦς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυπόσιος, ὁ πολ-
λὴν¹⁴ ἔχων οὐσίαν· Εὐπόρος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλού-
σας τύχας¹⁵ ἀνενδεής· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ
τὴν τροφήν συλλέγων¹⁶ (ἐνός γὰρ, ὁ ἐνιαυτός)· Ὀλβιος
δὲ, ὁ τελεῖαν¹⁶ [114] τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον δλό-
βιος· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ εὖ ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Πλήμαι καὶ Πλημναι¹⁷ διαφέρουσι. Πλήμαι μὲν
γὰρ, αἱ πλημνυίδες τῶν ποταμῶν· Πλημναι δὲ, αἱ τῶν
τροχῶν σύριγγες.

Πληθος καὶ Ὀχλος διαφέρει. Πληθος μὲν γὰρ ἐστὶ
σύνθημα τινῶν· Ὀχλος δὲ, κύριος ἡ ὄχλησις.

* Πλούσιος Εὐπόρων διαφέρουσι. οἱ γὰρ Πλούσιοι
ὡς πάντως εὐποροῦνται¹⁸; ἀλλὰ ἐκ τινῶν περιστάσεων
καὶ ἀποροῦνται κατὰ χρημάτων, ἢ ἄλλον τινός· οἱ δὲ
Εὐπόροι, καὶ μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν· τινὲς
δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέτρωι πλοῦτον ἡγοῦνται· Ἄλλοι
τοὺς δὲ τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

* Πολεμικός καὶ Αἰχμητής διαφέρει. Πολεμικός μὲν
γὰρ ἐστὶν ὁ ἐμπείρους πολέμων¹⁹· Αἰχμητής δὲ, ὁ ἐμπεί-
ρος τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

* Πόμα καὶ Πομπή²⁰ ὁμοῦ λέγονται. ἡ μὲν ἀπλοῦν,
διὰ τοῦ [115] οἱ μίμνῃ²¹ ἐν δὲ συνθέσει, μόνον διὰ τοῦ
αἰμαλίου²² οἷον γαλακτοπώτειν²³, καὶ ὑδροπώτειν.

* Πομπή καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπή μὲν γὰρ ἡ
τῶν θεῶν πομπή²⁴· Πομπεία δὲ ἡ τοῦ λοιδορίου. Δημο-
σθένης²⁵, τῇ δὲ πομπείᾳ αὐτῇ ὁστέρον.

περὶ τὸν πομπή²⁶ ἡ πομπεία²⁷ ex H. 2. 317. et c. H. K.
406. sunt petitæ. Quæ ut ultima huius literæ nota inanimata;
per se recte dicitur. Ms. Reg. ποῦ ἀπέρχῃ δέον τῇ ἀπέρχῃ. Scap.
Oxon.

12. Τὸ περὶ σκάφος. Leg. videtur, τὸ ἐπὶ σκάφους ἀναστρ.
Vulgatam probat Phay. in Περιπλεῖν. Cf. Suid. in v. "Reposui
ἐπὶ ex Etyim. G., qui mox habet ἐπὶ pro περὶ, male." Scap.
Oxon.

13. Πλούσιος. Ammonium descripsit Thom. M., hunc Phavori-
mus. Cyrill. Lex. τί διαφέρει πλούσιος, εὐπόρος, ἀφνειός, Ὀλβίος
ad quam questionem ita scribit, ut ab Amm. latam angustiam non
discedat. Tzetzes etiam ad Hesiod. Ἔργ. 24. Ἀφνειός, πλούσιος,
Ὀλβιος, τύχη, καὶ εὐδαιμονία διφέβει κ. τ. λ. "Ms. Reg. αὐτὸς ὁ πο-
λούσιος." Scap. Oxon.

14. Ὁ πολλὴν. Thom. M. ἡ γὰρ ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν. "Etyim.
G. 425. ὁ εἰς τ. εἰς χρεῖας οὐσίαν ἔχων." Scap. Oxon.

15. Τύχας. Thom. M. et Ptol. Ascal. §. 127. τὸ σὺδ' αἰ: habent
χρεῖας, ["et sic nunc ed. e Ms. Reg." Scap. Oxon.] At ista, quæ
sequuntur, ἐνός γὰρ ὁ ἐνιαυτός, pauca dicam in Animadv.

16. Ὁ τελεῖαν. Thom. M. digitam quoque Græcisticis proce-
dit οὐκ ἐπιπλέοντι· Ὀλβίος δὲ ὁ κίων βίου, ἡ γὰρ εὐδαιμονία.
["Ὁ πολυπόσιος deest in Cod. Gud.: τύχας, χρεῖας· ἀπ' ἐνιαυτοῦ,
ἀφ' ἐνός ἐνιαυτοῦ, et sequentem hinc parenthesisin ut superfluum
omitit: τελεῖαν· Ὀλβίος, Cod. Gud.: τελεῖαν τὴν εὐδαιμονίαν
ἔχων." Kul.]

17. Πλημναι. Edd. bis πληναι. quam lectionem emendavi ad
mentem Scafferi et Vulc. Ammonio notam emendate legerunt
Moschop. et Cyrill. Lex. In Animadv. alia reperiri poterunt.
Pro τροχῶν σύριγγες in vett. Edd. legebatur τροφῶν σύρ. vitiose.

+ "Ὀχλησις. Addit Etyim. G. καὶ ἄλλως Ὀχλος μὲν τὸ πολὺ
καὶ ἀναριθμητὸν πλήθος· Πληθος δὲ τὸ εὐαριθμητὸν καὶ μεμετρη-
μένον." Scap. Oxon.

18. Εὐποροῦνται. Vett. Edd. ἐκποροῦνται, (Steph. edidit εὐπ.)
et nixt' περιστάσεως. Frellonius hanc notam posuit ante eam, quæ
Πλήμαι et Πλημναι distinguunt. "Πλούτος καὶ Ἀπορία διαφέ-
ρει, Ms. Reg." Mox ib. τινὲς περιστάσεως." Scap. Oxon.

19. Αἰχμητοῖς. Cod. Gud. λέγεται: μὲν abest, si et hoc anno-
taretur præteritum operæ est." Kul.] "Ms. Reg. διὰ τοῦ ο μ., et mox
διὰ τοῦ ω μ." Scap. Oxon.

20. Γαλακτοπώτειν. Scal. in libri margine correxerat γαλακτο-
πώτειν et ὑδροπώτειν. Merito profecto. ["Vide Lobbeck. Phryn.
456." G. H. S.] Antipater Anthol. II. c. 47. Ep. 8. δ κρητὴρ οὐδέ
χερ' ὑδροπώτας. Glossarium Cyrilli: Ὑδροπότης, Abstemius. Ubi
leg. Abstemius; aut cum Scal., Austerus. Eur. El. 169. γαλακτο-
πώτας ἀνὴρ. Callim. Epigr. 38. οἰνοπότην Ἐρασίλεον. Quid itaque
faciendum Ammonianis, ἐν δὲ συνθέσει μόνον διὰ τοῦ μεγάλου;
Nonnulla ex hac nota exciderunt, quæ ad hanc normam revocanda
esse censeo, Πῶμα καὶ Πῶμα δίχως λέγουσι. τὸ μὲν ἀπλοῦν διὰ τοῦ
ο μικροῦ διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐν δὲ συνθέσει μόνον διὰ τοῦ ο μι-
κροῦ, οἷον γαλακτοπώτειν καὶ ὑδροπώτειν. Qui aliquando fideliores
membranas ad Ammonium comparabit, non aliter, ut auguror,
scriptum offendet. ["Synthetis, Cod. Gud. συνθέσει: μόνον de-
est in Cod. Gud.: οἷον γαλακτ.—desunt in Gud." Kul.]

21. Δημοσθένης. Thom. M. in Πομπή: Πομπεία δὲ καὶ ἡ ὕβρις.
ὡς Δημοσθένης. Τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὁστέρον. Locus est in Or.
Ἐπερ Κτησιφάντης p. 314. Τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ἀνέδην (al.

Παρησία * καὶ Παρουσία διαφέρει. Παρησία μὲν γὰρ, ἢ διὰ λόγων πρὸς τινὰ οἰκείους· Παρουσία δὲ, ἢ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρῳ· Πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δούλος δούλῳ· ἢ γὰρ Πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τάπτεται· ὡς τὸ, Τοῖσι δ' ἄφαρ² πόλεμος γλυκίων γέγνετ' ἢ ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. οὐ γὰρ πάντες ἐκ μίας ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μίας χώρας.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ, καὶ ὁ τόπος † καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἡγουν τὸ συναμφοτέρων· Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος. [116] Φράζεο³ νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σώσης.

Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κατασκευάζειν τι· Περιποιεῖν δὲ, τὸ περικτᾶσθαι, ἢ κοσμεῖν.

Πόνηρον βαρυντονόμενον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρον ὀξυτονόμενον, ὡς κυδοιμὸν, φασὶ διαφέρειν⁴ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ομοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρος γὰρ ἐστὶν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπίπνοος. Β. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων⁵, καὶ τὰ φαῦλα μοχθηρὰ λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρὰς γέ τοι τέχνης δημιουργήματα φάμεν εἶναι. εἰ δὲ τὰ τοῦ τύπου⁶ κεκοινώνηκεν, ἀμφω οφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, οἱ ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βία ἀνάγκης. πᾶν [117] γὰρ παρώνυμον εἰς ῥοσ λήγον παρασχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον κάματος καματηρός, ολισθος ολισθηρός, μέλι⁷ μελιτηρός, τόλμα τολμηρός, νόσος νοσηρός· εἰ δὲ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρος καὶ Μοχθηρός ρητέον ὀξυτόνως. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυντονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἀδελφε γοῦν λέγουσι, τὴν πρώτην ὀξυτο-

νονυγτες, ὡς ἀπελθε⁸ φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος· Φιλήμονα τὸν Αἰζωνέα⁹, ὡς Θεττάλην¹⁰. ὡς Μυρτάλην, καὶ χάριεν, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυτονοῦντες, ὥστε οὐκ εἰς διαστολὴν (φησὶν) τοῦ σημαινομένου ευρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληροῦντες, οὕτω προηγέ-
καντο.

[118] Ποῖ καὶ Ποῦ¹¹ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· Πῇ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· Ποῦ τὴν ἐκ τόπου.

Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐνεργεῖν· Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος¹² βαρυντόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυντόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι. ὀξυτόνως δὲ, αὐτο το ἐκπομα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ Κατὰ Ἀνδροτίωνος, Βρωτοῦ καὶ ποτου μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος¹³ καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ πολλῆς τιμῆς ἡγορασμένος ἄνθρωπος· Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτίμητους λέγομεν.

Πρεσβεύεσθαι καὶ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ, το πέμπεσθαι¹⁴ πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδην¹⁵. Ξενος δ' ὁ εἰς ἐνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ¹⁶ Πρόξενον εἶρηκε τὸν Ἰδιόξενον· [119] Κακὸς τίς ἐστι πρόξενω σοι χρώμενος. Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλλεῖ γὰρ¹⁷ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολέμιου λῦτρα λαβόντος μναδὴν ἢ τεταγμένη. κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ Δορύξενος ἐκαλεῖτο.

Προτέρα καὶ Προτεραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ,

ἀναίδην) οὕτως γεγεννημένης ὅσπερ, inquit, meminero. Eundem locum tangit Harpocr., ut et ex eadem Orat. 331. alterum. Is etiam hujus usus originem e Menandri Perinthia declarat. Suidam in v. emendavit Cl. Alberti Ind. Auctorum Photiano p. 336. Egregia notat ad hanc rem Schol. Demosth. ad locum ab Amm. citatum p. 342. Cyrill. Lex. Ms. Πομπεία, φανερά ὕβρις. μεταφορικῶς. Non invenit Heliod. 5. p. 213. Τὴν ἐπάλληλον τοῦ δαίμονος πομπείαν. [“ Πομπεία, Cod. Gud. constanter πομπεία· μὲν γὰρ, Cod. Gud. μὲν γὰρ ἐστὶν· λοιδορία, λοιδορία· Δημοσθένους et sqq. desunt in Codd. Vindd. et Gud.” Kul.] “ Ms. Reg. ταυ-
“ τῇσι τῆς ν.” Scap. Oxon.

* “ Παρήσια—ἐπέλευσις om. “ Ms. Reg.” Scap. Oxon.

1. Δούλος δούλῳ. Schol. Lucian. Solœc. 53. Τὸ δὲ πατριώτης ἐπὶ βαρβάρων—Πλάτων μόντοι καὶ ἐν τοῖς Νόμοις τὸ πατρίῳ (ἰ. τῷ πατριώτης) ἐχρήσατο. et, ut puto, Alexis. Vide Lex. Bibl. Coisl. 483. in Σμπατριώτης. Grammaticorum in hisce distinguendis mentem prolixè exposuit Cl. Græv. ad Lucian. Solœc. 2, 737. et seq. In Ammonii verbis describendis Grævii manus aberravit.

2. Τοῖσι δ' ἄφαρ. Il. B. 457. Quæ Steph. adjecit ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, sine ullo detrimento a vett. Edd. aberant.

[† “ καὶ ὁ τόπος, Cod. Gud. ὁ τόπος· τὸ συναμφοτέρων, τῶν συναμφοτέρων. Cod. Gud.” Kul.]

3. Φράζεο. Apud Thom. M. in Πόλις, ubi idem Hom. versus affertur, male scribitur ἐν π' Ἰλιάδος, cum legatur ἐν ρ' Ἰλιάδος v. 144. Mendose præferebant vett. Edd. ὅπως καὶ πόλιν καὶ ἔ. σ. [“ Φράζεο Ὅμηρος· φράζεο. Ita Codd. Vindd. et Gud. Ὅπως κε, Cod. Gud. ὅπως.” Kul.] “ Hæc quoque habet Etym. G. Πόλις “ καὶ Ἄστυ διαφέρει· Πόλις μὲν λέγεται τὸ οἰκοδόμημα, Ἄστυ δὲ ἡ “ κατασκευὴ τῆς πόλεως. Πόλις λέγεται τὸ πολίτευμα, Ἄστυ δὲ τὸ “ τεῖχος.” Scap. Oxon.

4. Φασὶ διαφέρειν. Ea quidem ratione Πόνηρον et Πονηρόν discernit præter Moschop. Etymologus, cujus locum, in editis minus integrum, e Ms. Leid. ascribam: Πονηρός, —εἰ μὲν ὀξύνεται, σημαίνει τὸν κατὰ ψυχὴν πονηρόν. εἰ δὲ βαρύνεται, τὸν κακῶς τοῦ σώματος ἔχοντα. ἐξ οὗ καὶ τὸ, τὸν ἰὼβ ἔπαισεν ελκεῖ πονήρῳ. (Job. 2, 7.) Ζήτει εἰς τὰς Διαφορὰς. Apud Suid. v. Πόνηρος pro ὀξυτόνως rectius legitur in scripto libro ὀξύνεται. Ut plura huc congeram, necesse non est. “ Διαφέρει pro φ. δ., Ms. Reg., ubi mox καὶ μο-
“ χθηρόν om.: πονηρός μὲν γὰρ φησι, Ms. Reg.” Scap. Oxon.

5. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων. Postquam differentiam, prouti vulgo tradebatur, exhibuerat Ammonius, Tryphonis, cui ea minus probabatur, sententiam, et ipsissima verba ex Attica Prosodia decerpta subiungit. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, Temere ista discerni inquit Tryphon: tum bina affert Tryphonis ad eam rem argumenta, quorum primum ab usu, alterum ab analogia est derivatum. Priorem rationem hisce verbis complectitur: Καὶ γὰρ τὰ φαῦλα μόχθηρα λεγομένη κατὰ δ' ὀξύτητα (φησὶ) καὶ ἐπ' ἀψύχων, μοχθηρὰς γέ τοι τέχνης δημιουργήματα φάμεν εἶναι: ea ratione hanc notæ partem corrigendam esse arbitror. “ Ms. Reg. ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων.” Scap. Oxon.

6. Εἰ δὲ τὰ τοῦ τύπου. Si hæc sincera sint, recte est; mihi quidem iniquatissima videntur, et in hunc modum emaculanda: Εἰ δὲ ταυτοῦ πρωτοτύπου κεκοινώνηκεν, ἀμφω οφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν. Pro τύπου scripsi πρωτοτύπου: non magna, ut vides, mutatione, siquidem in scriptis libris ἀτύπου extiterit. Quæ autem mox sequuntur, inprimis animadverti velim: Εἰ δὲ Πόνος

καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρός καὶ Μοχθηρός ρητέον ὀξυτόνως. Ne sic tamen omnia expedita putem; nam ista, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βία ἀνάγκης, quo modo sanari debeant, ignoro. “ Quin ratio nescensario poscit, ut acutus in ultima ponatur.” Tourp.

7. Μέλι. In vulgatis μέλη, male: et paulo ante in vett. Edd. εἰς ῥοσ λήγον. “ Πόνος, Ms. Reg. τόνος.” Scap. Oxon.

8. Παρατιθέμενος. Testem adducens. Ita frequenter Amm., et quotquot Grammaticorum curate suum cuique tribuentes scribunt, loqui solent. Schol. Pind. ‘O. 10, 83. Δίδυμος παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην,—καὶ παρατίθεται τὸ Ὅμηρικόν,—παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν ἑσσηίδα. Harpocr. v. Γαμηλία, Δίδυμος ὁ Γραμματικὸς — παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου: ubi plura notat super hac locutione Vales.

9. Τὸν Αἰζωνέα. Unus Frellonius emendate in Ammonio vulgavit Αἰζωνέα. In reliquis, quas vidi, Edd. mendose extat τὸν Ἀγξωνέα, quam tamen lectionem corrigendam esse monuit Mauss. ad Harpocr. in Αἰζωνεῖς. Alciph. 3, 8. Θηριππίδην τὸν Αἰζωνέα. Ἄξονenses Euphiletum, Chabriam, et Callippum memorant Auctor Orat. c. Neæram p. 520. 522. et Dem. Polycl. 712., ubi minus sinceram lectionem ὁ ξωνεύς in versione correxit Wolf. Vide Aristoph. ᾤφ. 890.

10. Ὡς Θεττάλην. Integer locus hac ratione, me quidem iudice, est leg. Ἀδελφε γοῦν λέγουσι—ὡς ἀπελθε (φησὶν ὁ Τρύφων παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν Αἰζωνέα) καὶ Θεττάλην, ὡς Μυρτάλην. Idoneus est ad hanc rem auctor Steph. B. in Θεσσαλία, Τὸ Θεττάλην δρᾶμα Μενάνδρου βαρύνεται παρὰ Ἀττικοῖς: ubi Schol. Aristoph. verba ad N. 747. produxit Berkel.

11. Ποῖ καὶ Ποῦ. Scr. Ποῖ καὶ Πῦς: et mox, Πεῖ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· Πῶ δὲ, τὴν ἐκ τόπου: e quibus ultimum Πῶ ex Ald. Edd. revocari potest. Verum res tanti non est, cum eadem plenius et emendate in ultima nota legi possint, et hæc temere sint ab aliis in hunc locum relata.

12. Πότος. Discrimen observant etiam Etym. Suid. Schol. Lucian. 2, 19. et Phav. Auctor Ind. Vocum Acc. Dist.: ‘Πότος, πότος, ὁ, Potus, Convivium. Ποτὸς, οὗ, ὁ, Potulentus, Potabilis.’ Neque Menandri verba in Fragm. neque Demosthenis memini me legere in ea Oratione, quæ citatur.

13. Πολύτιμος. Eadem fere notant Thom. M. et Moschop. A Comicis inprimis dii vocantur πολυτίμητοι.

14. Τὸ πέμπεσθαι. Vett. Edd. τὸ πέμπειν πρεσβευτὴν, atque ita etiam Herennius, “ et Ms. Reg.” Scap. Oxon.

15. παρὰ Θουκυδίδην. Amm. locum tangit Jos. Wass. ad Thuc. 353, 52. “ Ἰδιόξενος δ' ὁ εἰς ἐνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ξένος. Ita leg. “ Caput τοῦ Ἰδιόξενος amittebatur in cauda præcedentis vocis. “ Mox leg. Ἄλους γὰρ καὶ—λαβόντος τινὰ δὴ τεταγμένα.” Tourp. cum Arnaldo.

16. Ἐν Τηλέφῳ. Euripidæ versum ita vertit Grot. Sit malus oportet, quod ministro te utitur, ad mentem Ammonii minus recte. “ Ms. Reg. τὸ ἰδίξ.—Καλός.” Scap. Oxon.

17. Ἀλλεῖ γάρ. Hæc iterum sunt depravatissima. Eruditissimorum hominum super h. l. conjecturas in Animadv. liberiori spatio committere malo, quam in his notis, ubi breves esse decet, earum elegantiam deterere. “ Corruptum locum emendavimus e Ms. “ Reg. et Etym. G. 481.: Ἄλους γὰρ καὶ ξενίων τυχὼν ἀφείθη “ πρὸς τοῦ πολέμιου λῦτρα λαβόντος· μὲν δ' ἦν ἡ τεταγμένη. vide “ et Abresch, Dilucc. Thuc. 275.” Scap. Oxon.

ἐπὶ τάξεως· Προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνῃς ἡμέρας.

Πρώτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρώτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν· Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὑστατός· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὑστερός¹. καὶ Πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως, Πρώτος δὲ, ἐπὶ ποιότητος. ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως· δηλονότι ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ δὲ ἔπεται· εἰ δὲ τις εἴποι², Πρότερον ἄλθον εἰς Ἀθήνας, ἀμαρτάνει· Πρώτον γὰρ χρῆ.

Πρυτανεία³, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν δικόντων τὴν δίκην· ἣν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος τῆς δίκης· [120] Πρυτανεία⁴ δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διήρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίους ὁ ἐνιαυτός εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευεν ἐκάστη φυλὴ⁵ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα⁶ ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανόντων· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβεύονται καὶ Πρεσβεύουσι διαφέρει. Πρεσβεύονται μὲν γὰρ, οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες· Πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι⁷ ἐπὶ τὴν πρεσβείαν.

Πρέσβεις⁸, οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβυς δὲ οὐδέποτε λέγεται⁹. τὸ γὰρ ἐνικὸν Πρεσβευτῆς ἀνέγνωσται.

Πρότερος καὶ Πρώτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ἐπὶ δυνάμει τάσσεται. ὡς Ὁμηρος ἐπὶ Τληπολέμῳ καὶ Σαρπηδόνι, [121] Τοῦ δὲ¹⁰ Τληπόλεμος πρότερος. τὸ δὲ Πρώτος, ἐπὶ πολλῶν· Ὀρτο πολὺν πρώτος ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ πρότερον¹¹ τεχθεὶς· Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

A Προσπατεῖν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσίν, ἢ κνήμη· Προσκρούειν δὲ, τοῖς ἄνω^{*} καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲν τὸ ἐκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πεισθῆναι.

Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος· βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῦς¹² καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ, καὶ Πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τὴν ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πῶ, τὴν [122] ἐκ τόπου¹³. ὥσθ' οἱ Δωριῶνες καὶ λέγοντες, Πεῖ πορεύῃ, ἀμαρτάνουσι· δέον γὰρ, Πῦς¹⁴ πορεύῃ. τὸ γὰρ Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων, Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλικοπεῖται. ἀντὶ τοῦ ποῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ· ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν.

P.

ΡΑΦΑΝΟΣ¹⁵ καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην· Ῥαφανίδα δὲ, τὴν παρ' ἡμῖν ράπανον.

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἰωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τύπος, δι' οὗ¹⁶ φέρεται τὸ ρεῦμα· Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥάδιον μὲν τὸ εὐδοῦν, τὸ ῥᾶστα τῇ ὁδῷ ἐπιτελούμενον· Ῥεῦμα δὲ, τὸ ταῖν χεροῖν ταχέως ἐπιτελεσθέν· Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὺν εἰς εὐμάρειαν.

[123] Ῥῖς καὶ Ῥύγχος¹⁷ διαφέρει. Ῥῖς μὲν γὰρ λέ-

1. "Υστερος. Thom. M. δ' ὑστερος, ["et Ms. Reg." Scap. Oxon.] et pro iis, quæ mox sequuntur, πρώτως ἔχειν τὴν τέχνην, Thomas legis videtur πρώτος ἐστὶ τὴν τέχνην. "Ἐχειν, Ms. Reg. ἔχει, "ubi mox om. τὴν μὲν: εἰ δὲ τις εἴποι, Ms. Reg. εἶπεν, πρώτως ἦ." Scap. Oxon.

2. Εἰ δὲ τις εἴποι. Hæc et reliqua neque Thom. M. agnovit, neque videntur ab Amm. profecta. Interim e Ptol. Ascal. §. 196. legi poterit: Πρώτος ἦλθον εἰς Ἀθήνας. Thom. M. Σημειώσαι δὲ, ὅτι ἐπὶ μὲν ἀριθμῷ Πρώτος μόνον ὄνομα εὔρηται· οὐκ ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ῥήματι Πρώτως, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Πρώτον, ὡς ἀκολουθεῖ τὸ "Ἐπειτα. "Vel quædam exciderunt, quæ habet Thom. M. Καὶ Πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, Πρώτος δὲ οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμῷ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποιότητος, ὡς ὅταν λέγωμεν, Πρώτός ἐστι τὴν τέχνην, καὶ Πρώτως. "Vel, quod mihi pene verius videtur, pro καὶ Πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, Πρώτος δὲ ἐπὶ ποιότητος, leg. Πρώτον μὲν ἐπὶ τάξεως, "Πρώτως δὲ ἐπὶ ποιότητος: quando sequentia optime cohærebunt," Pierson. Mær. 299.

3. Πρυτανεία. Ad hanc rem legi possunt Petit. ad LL. Att. 391. 392. Vales. ad Harp. 67. et in Not. Mauss. 130., quique Thom. cum Ammonio comparavit, T. H. ad J. Poll. 37. et Spanh. ad Aristoph. N. 8, 1182.

4. Πρυτανεία. Quæ porro leguntur, in Edd. Stephani et aliorum corruptissima, ad mentem Scal. et Salmasii emendata exhibui, quorum tamen neuter Thomæ M. mentionem injecit.

5. Ἐπρυτάνευεν ἐκάστη φυλὴ. Ea ratione legit Scal. de Emend. Temp. I. p. 26. et ad oram libri sui non aliter correxerat vulgatum, quæ hæc erat: ἐπρυτάνευσαν ἐκάστη φυλὴ. Salmas. de Modo Usur. 2. p. 60. scribi maluit: ἐπρυτάνευσεν ἐκάστη φυλὴ. In Ald. Edd. exstabat: ἐπρυτάνεον ἐκάστη φυλὴ. Recte in ea Tusani ἐπρυτάνευσεν. Subjiciam Thomæ M. notam: Πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος, διήρηται γὰρ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὁ χρόνος εἰς δέκα πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν· καὶ ἐπρυτάνευσεν ἐκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν. Pro διήρηται probem ex Amm. scribi διήρητο. "Ms. Reg. παρὰ τοῖς Ἀ. εἰς Πρ., ὅσαι." Scap. Oxon.

6. Οὐ κατὰ μῆνα. Hæc in parte ab Ald. Edd. non recessi, nisi quod voculam οὐ e Thom. M. et Salmasii emendatione in Ammonii textum revocarim. Steph. et Vulc. vulgaverunt: καὶ τὰς πρυτανείας κατὰ μῆνα ἐτέλουν. Salmas. monuerat legendum: κατὰ πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

7. Οἱ χειροτονούμενοι. Moschop. hanc notam aliquanto auctiorem proponit: οἱ χειροτονούμενοι καὶ οἱ πεμπόμενοι πρὸς τὴν πρεσβείαν. Multa notat Thom. in Πρεσβεύονται. "Addidi οἱ πεμπόμενοι e Ms. Reg." Scap. Oxon.

8. Πρέσβεις. Apponam Cl. Dukeri verba e nota ad Thuc. 320. 60. "Apud Ammonium πρέσβεις, οἱ πρεσβευταί, vel ita accipiendum est, ut in Etym. M. οἱ νῦν πρεσβευταί, vel pro οἱ leg. est οὗ." "Ms. Reg. πρεσβύται." Scap. Oxon.

9. Οὐδέποτε λέγεται. Cum vocabulum πρέσβυς sic satis frequenter in Tragœdia præprimis, usurpetur; inde mihi mensura oborta est suspicio. Puto autem vocem πρέσβυς non Ammonio, sed H. Stephano deberi; in vett. enim Edd. πρέσβυς legebatur, quod ego leviter refigendum esse autumo, ut pro πρέσβυς scribatur πρεσβεύς, δὲ οὐδέποτε λέγεται. Moschop. in Eclogis: Ἰστέον, ὅτι οἱ πρέσβεις—εὐρίσκειται, ἐνικὸν δὲ οὐκ ἐπὶ. Ad conjecturam meam opportuna est Suidæ observatio: Πρέσβυς, Πρέσβευς, προπαροξυτόνως, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς Πρεσβείας εὐθείας. Cyrill. Lex. Ms. Πρέσβυς, ὁ γέρω, παρὰ τὸς προβεβηκέναι τὴν ἡβην, διὰ τοῦ ν ψι-

λοῦ. καὶ Πρέσβυς, ὁ παρακλήτωρ, ὁ πεμπόμενος πρὸς βασιλέα, ἀπὸ τοῦ πρεσβεῖν καὶ μεσιτεύειν. Πρεσβευτῆς δὲ, ὁ ἱκετεύων, καὶ παρακαλῶν ἱκέτης. ["Vide Dorv. ad Charit. 638. Ed. Lips." G. H. S.]

10. Τοῦ δὲ. Vett. Edd. τοῦ καί. lege Tὸν καὶ ex Il. E. 632. Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον εἶπε. Alter versus est in Il. H. 163. Ὀρτο πολὺν πρώτος μὲν ἀναξ Ἀ. Ἀ. "Dedi τὸν καὶ e Ms. Reg. Addit Etym. G. ὡς Ὁμηρος ἐπὶ τῶν ἐννεα ἀριστῶν τὸ πολὺ. Lege ἀρίστων, ὄρτο. Elementa ν et ρ sæpissime confusa sunt." Scap. Oxon.

11. Ὁ πρότερον. Rectius Thom. M. ὁ πρώτος τεχθεὶς. Cf. Schol. Il. P. 6. Theocr. 5, 84. Ineditus Dionysii Thracis Schol. Ἄλλο τί ἐστὶ τὸ πρωτότοκος προπαροξυτόνως, καὶ ἄλλο τὸ παροξυτόνως· τὸ γὰρ προπαροξυτόνως τὸν παῖδα δηλοῖ· τὸ δὲ παροξυτόνως, τὴν τεκοῦσαν. "Dedi πρώτον e Ms. Reg." Scap. Oxon.

* "Ἄνω: ἀνωτέρω Ms. Reg." Scap. Oxon. ["Πρωτότοκος καὶ Πρωτοτόκος διαφέρει. Πρωτότοκος μὲν ὁ πρώτος γεννηθεὶς, Πρωτοτόκος δὲ ἡ πρώτη γεννήσασα. Cod. Gud. In calce ejusdem Cod. extat Sylloge prætermissorum in ipso textu, eadem manu scripta, quæ hæc habet: Πρωτότοκος καὶ Πρωτοτόκος, τὰ εἰς os σύνθετα, εἰς ἐνέργειαν καὶ εἰς πάθος ἀναλυόμενα δύο τόνους ἐπιδέχονται. καὶ εἰ μὲν εἰς ἐνέργειαν διαλύονται, παροξύνονται· εἰ δὲ εἰς πάθος, προπαροξύνονται. οἷον λιθοβόλος καὶ λιθοβόλος, κατατομῆς καὶ κατατόμης, ὑδροφόρος καὶ ὑδροφόρος. καὶ λιθοβόλος μὲν ἐστὶν ὁ λίθους βάλλων, λιθοβόλος δὲ ὁ βαλλόμενος λίθοις. τὸ οὖν Πρωτοτόκος, ἥνικα μὲν παροξύνεται, εἰς ἐνέργειαν ἀναλύεται, καὶ σημαίνει τὴν ἐν πρώτοις τεκοῦσαν, καὶ ἐστὶ μόνον θηλυκοῦ γένους· ἥνικα δὲ προπαροξύνεται, εἰς πάθος ἀναλύεται, καὶ σημαίνει τὸν πρώτον τεχθέν παιδίον, καὶ ἐστὶ δύο γενῶν κοινόν, καὶ γὰρ ὁ Πρωτότοκος καὶ ὁ Πρωτοτόκος, τίκεται. γὰρ καὶ ἀνὴρ καὶ γυνή, τὸ δὲ παροξυτόνως, ἐνέργειαν δηλοῦν, μόνον ἐστὶ θηλυκόν, κωλύει γὰρ τὸ σημαίνοντος ἀρσενικόν αὐτὸ εἶναι· οὐ γὰρ τίκεται ἀνὴρ. καὶ πάλιν πολυτόκος καὶ πολυτόκος. πολυτόκος μὲν σημαίνει τὸν πολλὰ γεννῶντα, πολυτόκος δὲ ὁ πρὸ πολλῶν γεννώμενος." Kul.

12. Πῦς. Doricam hanc supellectilem H. Steph. ex Amm. in Thes. Gr. recepit 2, 1510. Leviores ornatissimi viri lapsus nemini fraudi futurum arbitror. "Καὶ πεῖ om. Ms. Reg." Scap. Oxon.

13. Πῶ, τὴν ἐκ τόπου. Hes. Πῶ, ποῦ, ὅθεν, ὅθεν· Δωριεῖς. Sophronis Fr. undecunque demum derivatum reperire licet in Phav. Lex. v. Πῶ.—παρὰ Σώφρονι, πῶ τις δυνάσθεται; ἀντὶ τοῦ πόθεν. "Ms. Reg. ἐκ τόπου· ὁμοίως δὲ καὶ ὥσθ." Scap. Oxon.

14. Πῦς. Eam voculam e priscis Edd. reduxi, in quibus legebatur πῦς πορεύῃ: in recentiores male irrepserat πῶ πορεύῃ. Steph. tamen pristina lectionem in Thes. I. c. apposit. Est autem, ut id verbo addam, πῦς nihil aliud quam obsoletum πὸς Dorice pronuntiatum; indidem ποῦ, ποῖ, πῶ et reliqua emanarunt. Sophronis locum sanum non esse, facile apparet. "Ms. Reg. σφαλτός: "Ms. Reg. καταδύοι· τουτέστιν εἰς τίνα μυχὸν κατέδυ." Scap. Oxon.

15. Ῥάφανος. Quod in Frellonii erat Editioe Ῥάφανος, in hanc etiam recepi; reliquæ legebant, Ῥαφανον καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Vitiose. Pro Ῥάπανον in fine leg. puto Ῥέφανον: cur ita censeam, infra exponam. "Ms. Reg. Ῥέφανον εἶναι ἦν." Scap. Oxon.

16. Δι' οὗ. In Ed. Vulc. δι' ὅν φ. perperam. Plura notant Thom. M. in v. et Phav.

† "Ἐπιτελούμενον: Ms. Reg. ἐπιμελούμενον." Scap. Oxon.

17. Ῥῖς καὶ Ῥύγχος δ. Moschop. Ῥῖς ἐπὶ ἀνθρώπων, Ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, Ῥύμφος ἐπὶ ὀρνέων. "Deest hæc reg. Ms. Reg." Scap. Oxon.

τρόπος, τροπή· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· στροφή, στροφή· πόθος, ποθή. περὶ τούτων¹ οὖν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς εἴρηται, ὅτι διαφέρει. εἰ οὖν ἐστὶ στάφυλος ἄρσενικόν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινόμενῳ, ἢ σταφυλή, ὅπως δὴ, ὅντως οὕνεται. Τὸ μέντοι προκείμενον² του Ἡρακλείδους παρατήρημα ἰσχυρόν, καθὰ παραγγέλλεται οὕτως, οὐ μόνον διὰ τὰ παρακολουθοῦντα τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς· τὰ γὰρ προκείμενα δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὴν ὁπώραν οὕτως ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τὸννομα καὶ τῷ σημαινόμενῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ Τέχνῃ³, τὰ παροιχόμενα⁴ σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

[128] Σισύρα καὶ Σισύρνα⁵ διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον στέγαστρον· Σισύρνα δὲ, τὸ ἐκ τῶν κροκιδίων ραπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκός δύο σημαίνει, * θεῶν τε ναὺν, καὶ προβάτων περιφράγματα.

Σικελός καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελός μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὢν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὢν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν⁶ οἰκῶν.

Σιωπή καὶ Σιγή διαφέρει. Σιωπή μὲν γὰρ ἐστὶ κατὰσχέσις λόγου· Σιγή δὲ, στέρεξις λόγου⁷.

Σκήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σκήπτεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ προφασίζεσθαι· Σκέπτεσθαι δὲ, τὸ βουλεύεσθαι.[†]

Σκῶμμα⁸ Γελοῖον, Εὐτράπελον, καὶ Γεφυριασμοῦ⁹ διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ διασυρμῷ του πέλας λεγόμενον, οἷονεὶ σκέμμα¹⁰. Γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρὶς τινος ὕβρεως· Εὐτράπε-

λον, [129] τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυριασμός δὲ, ἀπὸ τοῦ τοῖς¹¹ Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἦτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, διασυρμούς τινῶν¹².

Σοφός καὶ Συνετός διαφέρει. καθὼς ὁ Σοφός, καὶ Συνετός·[†] ὁ δὲ Συνετός, οὐ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. || Σοῖο μὲν γὰρ ἐστὶ συναρθρος ἀντωνυμία· οἷον, Μνήσεο¹³ πατὴρ σοῖο. ἢ δὲ Σεῖο οὐ συναρθρος, Σεῖο δὲ κεν ζῶον καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἅποινα. ἀντὶ τοῦ, Σοῦ ζῶντος καὶ τρεῖς τοσαῦτα δοῖεν ἅποινα, οὐκέτι Σοῦ ζῶντος· καὶ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὀμήρῳ.

Σπονδαὶ καὶ Συνθήκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ, ἃς ἐκ [130] πολέμου συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, ἃς ἀναγράφονται ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν, μὴδ' ἀδικήσειν ἀλλήλους· Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύταςπραχθέν¹⁴ ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

Σπουνδάζειν καὶ Σπενδεῖν διαφέρει. Σπουνδάζειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν¹⁵. Σπενδεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον καὶ Στρατός¹⁶ διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατεία· Στρατός δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

Στρατεία¹⁷ ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιά συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στρατός καὶ Στράτευμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατός μὲν γὰρ καὶ Στράτευμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται· [131] Στρατόπεδον¹⁸ δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσὶ.

Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν

1. Περὶ τούτων. Forsitan scr. περὶ τούτων οὖν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς εἴρηται, ὅτι διαφέρει. Quæ cum non legantur in Etym., dubium alicui videri queat, utrum hæc verba Heraclidæ, Ammonione, an vero librario sint tribuenda; quamvis penes me dubium sit penitus nullum, quin ista nota librarii sit, sive alterius hominis, librum citantis, in quo istarum vocum differentia copiose declararetur. “ Διαφέρει δὲ: δὲ om. Ms. Reg. Mox ibid. ὁπώρα δὲ ὄντως οὕνεται· νεῖται. Πιθανὸς μὲν ὁ λόγος· τὸ μέντοι ὑποκείμενον Ἡ. Leviter conplexi δέοντως. Mox ex eodem Ms. inserui ἰδιώματα (post πα· ρακολουθοῦντα.)” Scap. Oxon.

2. Τὸ μέντοι προκείμενον. Quæ sequuntur verba, sunt Ammonii, a Ptol. et Heraclidæ observatis probe se jungenda, quorum hujus sententiam probat, alteram Ptolemæi damnat. In ultima nota sola Vulc. Ed. præferebat: καθ' ἣν διαφέρουσιν φησι τ. “ Τό· τοῖς, Ms. Reg. νόμοις.” Scap. Oxon.

3. Ἐν τῇ Τέχνῃ. Antiphontis Ῥητορικὰ τέχνηαι citantur ab J. Poll. 6, 143. Ἀπαρασκευάσθαι ἐν τοῖς Περὶ Ἀληθείας Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀπαρασκευάσθαι δὲ, ἐν ταῖς Ῥητορικαῖς Τέχναις. δοκοῦσι δ' οὐ γνήσιαι. Felix eruditiss. Jung. emendatio, pro ξεροφῶν substituentis Ἀντιφῶν, etiam absque scripti libri consensione in textu potuisset reponi.

4. Παροιχόμενα. Antiphontis verba integra conservantur Herennii membranæ, e quibus in Amm. corriges: τὰ παρωχημένα σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

5. Σισύρνα. Obsecutus sum Scaligero, ejusque emendationem restitui Ammonio, pro Σισύρμα, quod his textum occuparat. Verba H. Stephani, quia huc pertinent, subjiciam ex Ind. Thes. Gr. v. Σισύρα:—“ In v. l. est etiam Σισύρμα, et exponitur, τὸ ἐκ κροκιδίων, (id placet præ vulgata κροκιδίων, et vett. Edd. lectione, κοκκιδίων,) ραπτόμενον ἀμπεχόνιον, i. e. E flocculis lanæ concinnatum amiculum, vel, Ex assutis pannis rejicula, Lacera penula. Sed illa expositio Græca hanc interpretationem admittit non videtur.” Per vet. Lex. sæpius Glossaria, nunc Ammonium intelligit Steph., non raro etiam Etym. Ms., quod hodie asservatur inter libros Bat. Vossianos. De differentia hic notata alias forte paucula. [“ Vide ad Greg. Cor. 540. sq.” G. H. S.] “ Etym. G. “ Σισύρα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένον στέ· γαστρον· Σισύρμα δὲ τὸ ἐκ τῶν κροκιδίων κρόδιον, ραπτόμενον ἀμπεχόνιον. Ms. Reg. om. ἀναποίητον στ.” Scap. Oxon.

* Σηκός δύο σημαίνει. Ex Amm. in v. Nads tam certo constat, quam quod certissime, hanc notam alinnde in Ammonii libellum relatum.

6. Αὐτήν. Lege ταύτην e Thoma M.: Ammonium ad Thuc. Schol. comparant Viri Cl. Hudson. et Duker. p. 648. b. Eandem tradunt differentiam Moschop. et Steph. B. in Σικελία. E multis ascribam unius Xenophontis Ephesii verba e l. 5. p. 64. Οὕτως Σικελιώτης, οὐδὲ ἐπιχώριος. Vide supra ad v. Ἰταλοί.

7. Στέρξις λόγου. Cogitabam aliquando, scr. στέξις λόγου: neque id etiamnum videtur adeo alienum, tametsi malim legi στέρσις λόγου. [“ Vide Dorv. ad Charit. 504. Ed. Lips.” G. H. S.]

[† “ Σκήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι τινες μὲν ταὐτὸν ἐνόμισαν εἶναι, ἀλλὰ διαφέρουσιν αἱ λέξεις. Σκήπτεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ προφασίζεσθαι· Σκέπτεσθαι δὲ τὸ συμβουλεύεσθαι τι. Cod. Gud.” Kul.]

8. Σκῶμμα. Thomas M., ubi hanc notam describit, hac ratione

legit: Σκῶμμα, Γελοῖον, Εὐτράπελον, καὶ Γεφυριασμός διαφέρει. “ Etym. G. εὐτραπелиσμου, et mox εὐτραпелиσμός.” Scap. Oxon.

9. Γεφυριασμοῦ. Jo. Meursius et S. Bochartus Γεφυριασμοῦ et Γεφυριασμός leg. esse contendunt, Thomæ Mag., qui vulgatam tuetur, non meminerunt.

10. Οἷονεὶ σκέμμα. Apage nugas, quæ ap. Thom. non reperiuntur, et in Amm. temere sunt introducta. Quas ad Γελοῖον et Εὐτράπελον notantur, totidem verbis supra ad v. Γελοῖον sunt a nonneme relata, qui literarum ordini inservire voluit. “ Etym. “ G. οἷονεὶ εἰς σκ.” Scap. Oxon.

11. Ἀπὸ τοῦ τοῖς. Id vero videtur admirabile, viros eruditissimos, quos modo nominabam, ultima bujus notæ parte fuisse usos, absque ut mendas sustulerint. Hunc locum emaculabo in Animadv. “ Etym. G. ἀπὸ ταῖς Ἀθήνησιν ἐπιγράφειν τινα ἐπὶ τῶν “ γεφυρῶν μέτρα διασυρμούς τινῶν περιέχοντα.” Scap. Oxon.

12. Διασυρμούς τινῶν. Bochart. Geogr. S. P. 2. L. I. c. 21. ex Amm. adducit ἀποσυρμούς τινῶν, et emendat διασυρμούς τ. Cave credas, ἀποσυρμούς in Amm. Edd. reperiri. Nullam magno viro injuriam fecero, si a Meursio ipsum deceptum fuisse dixero, qui in Amm. loco describendo festinans ἀποσυρμούς posuerat in Att. Lect. 5, 31. quem errorem, satis etiam levem, sequenti in libro, quem Eleusinia inscripsit, c. 27. correxit; sed ibidem a gravioribus sibi non cavit.

† “ Συνετός. Etym. G. ὁ μὲν σοφὸς καὶ συνετός πάντως. Et sic Ms. Reg.” Scap. Oxon.

|| “ Σοῖο καὶ Σεῖο διαφέρει κατὰ τοὺς ἀκριβῶς γινώσκοντας. Σοῖο γὰρ ἐστὶ συναρθρος ἀντωνυμία ἀντὶ τοῦ σου. Σεῖο ἀσυναρθρον ἀντὶ τοῦ σου. Cod. Gud.” Kul.]

13. Μνήσεο. Μνήσαι legitur in Il. Ω. 486. et supra in v. Ἐμείσο. Phav. tamen Μνήσεο posuit, hanc notam describens in Σοῖο. Alter locus est ex eadem Il. 686. “ Μνήσαιο, Ms. Reg.: unde “ reposui μνήσαι. Post πατὴρ σοῖο inserit Ms. Reg. σημαίνει “ γὰρ μνήσαι τοῦ πατρός. Ibid. mox desunt σεῖο οὐ σ., et ἀντὶ “ τοῦ — ἅποινα. “ Σοῦ ζῶντος: lego, Σοῦ ζῶου.” Tourp.” Scap. Oxon.

14. Καὶ τ. π. τ. πραχθέν. Primæ Editionis lectionem revocavi, postea pessime depravatam: κατὰ (Frell. kal) τὸ παρὰ ταύτας προτεθέν legitur in Edd. Tusani, Steph. et Vulc.; e quibus Vulc. πραχθέν in notis correxerat. Alia sunt in hac nota erudito lectore non indigna. “ Συνθήκαι δὲ, αἱ ἀναγρ. Ita supplendum.” Tourp.

15. Τοῦ παίζειν. Perperam Vulc. Ed. τὸ ἐναντίον παίζειν. Thom. M. Σπουνδάζειν, τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν. σπενδεῖν δὲ, τὸ ἀγωνίζεσθαι.

16. Στρατόπεδον καὶ Στρατός δ. Tangit hanc distinctionem Cl. Duker. ad Thuc. 351. Nota, quæ sequitur, male in vett. Edd. cum hac nota coaluerat.

17. Στρατεία. Cyrill. Lex. Στρατεία, τὸ ἀξίωμα· Στρατεία καὶ ἡ ἐξοδος. Cf. Moschop. in v. et Etym. 729. “ Etym. G. Στρα· τεῖα τὸ ἀξίωμα, ἐκ τοῦ στρατεύομαι στρατεία· Στρατιά δὲ τὸ “ στράτευμα· ἦτοι τὸ πλῆθος τὸ πολεμικόν, ἐκ τοῦ στρατὸς στρα· “ τία. Dedi ἐναλλάσσουνσι pro ἐναλλάσσει e Ms. Reg.” Scap. Oxon.

18. Στρατόπεδον. Lex. Coisl. Bibl. 483. Στρατόπεδον, ἀντὶ τοῦ στρατεύματος. Θεουκιδίης δ', τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρησεν.

μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς¹, φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοῖς ἐπείκει πολέμιοι, εἴθ' ἕτεροι² ἐπιστρατεύουσιν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνονται³ μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ⁴, λέγων, Κερκυραῖοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ Συνεργός⁵ διαφέρει. Συνεργός μὲν γὰρ ὁξυτόνως⁶, ὁ περὶ τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν. Σύνεργος δέ, προπαροξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετῶν, οἷον σύντεχνος.

Σύγγραμμα Συντάξεως⁷ διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γὰρ ἔστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός. Σύνταγμα δέ πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ Συνταγματάρχης⁸, ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γὰρ ἔστιν ὁ λόγος [132] ὁ ἑμμετρος⁹. Σύνταξις δέ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

Συμβουλή Παραίνεσεως διαφέρει. Συμβουλή μὲν γὰρ ἔστιν εἰσηγησις, ἀντιλογίαν ἐπιδεχομένη¹⁰, διὰ τὸ ἀδελφὸν τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰρ εἰάν τις συμβουλευσῇ πόλεμον, ἀμφίβολον εἰ συμφέρει⁹. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνιστάμενον. Παραίνεσις δέ ἐστὶ συμβουλή ἀντιρρήσιν οὐκ ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον¹⁰ πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθόν, ὡς εἰ τις παραινέσει σωφρονεῖν. ὅπερ ἔστιν ὁμολογημένον ἀγαθόν.

Σφάζει καὶ Θύσαι διαφέρει. Θύσαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ θυμιάσαι¹¹. Σφάζει δέ, τὸ ἱεουργῆσαι τι ζῶον. καὶ

Ἀ Ὀμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, οὕτως μὲν Θύσαι εἰπὼν, θεοῖσι δὲ θύσαι ἀνίωγει Πάτροκλον ὃν ἐταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. ἐπὶ τὸν σφάζει, Αὐ ἔρυσαν¹² μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ¹³ θηλυκῶς μὲν, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δέ, τὸ ξύλον [133] τοῦ ἀκοντίου.

Σχισταί¹⁴, τὰ ὑποδήματα. Εὐπολῖς¹⁵ Φίλοις, Οὐ δεινὰ ταυτὰ γ'. Ἀργείας φέρειν Σχιστάς· ἐνεργεῖν· Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτῶν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος¹⁶ ἐν Ἐφήβοις, Σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδουκα.

Σχολή τὸ ἥρεμα, καθὺ φαιμέν, Σχολή βαδίζω· καὶ τὸ ἐν καιρῷ¹⁷, καθ' ὃ λέγεται· Οὐκ εἶχον σχολήν· καὶ ἡ διατριβή, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαιμέν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

ΤΑΛΑΝ διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπὶ ῥήμα· διὰ δὲ τοῦ σ, ὁ ταλαίπωρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γὰρ [134] εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλόν¹⁸ ἔχοντες· Ἀμφιτάπητες δέ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς· Ταυροκτόνος δὲ παροξυτόνως¹⁹, ὁ ταυρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιτηδεύματος²⁰ διαφέρει. Τέχνη μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἀνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματική, ῥητορική· Ἐπιτήδευμα δέ, τὸ λόγου χρεῦον, οἷον χαλκευτική, τεκτονική.

¹ Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει, Στρατόπεδον συνάγειν. Cf. Schol. Thuc. 1, 46. "Etym. G. Στρατόπεδον Στρατεύματος καὶ Στρατοῦ διαφέρει· Στρατόπεδον μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τόπος ἐν ᾧ ὁ στρατὸς ἵσταται, τὸ δὲ Στράτευμα ὁ στρατὸς τὸ πλῆθος τὸ στρατευόμενον." Scap. Oxon.

1. Τὸ σὺν ἑαυτοῖς. Mihi quidem hæc minns videntur expedita. Cogitavi, fortasse non omnino male scribi posse, τὸ συμβοηθεῖν: sive, τὸ συνιέναι ἄλλοις. Neutrum tamen placet. "Etym. G. Ἐπιμαχεῖν καὶ Συμμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ ἔστι τὸ σὺν αὐτοῖς εἶναι· Ἐπιμαχεῖν δὲ εἴτε τῆς αὐτῆς, εἴτε αὐτοῖς ἑτέροις ἐπιστρατεύουσιν. Ibid. Ἐπιμαχία καὶ Συμμαχία διαφέρει. Ἐπιμαχία μὲν ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀμύνεσθαι εἰς ὄργην, καὶ τὸ αἰδεῖσθαι καὶ ὀκνεῖν. Συμμαχία δὲ τὸ συνασπίσειν πολέμουμένους. Τὸ σὺν ἑαυτοῖς: τὸ σὺν οἷς. Ms. Reg. Vel excidit post verba σὺν ἑαυτοῖς infin. εἶναι, vel, distinctione posita post ἑτεροι, scr. ἐπιστρατεύειν. Priori conjecturæ favet Etym. Ms. in Bibl. Graj. Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ ἔστι τὸ σὺν αὐτοῖς εἶναι· Ἐπιμαχεῖν δὲ, εἴτε τοῖς αὐτοῖς, εἴτε αὐτοῖς ἑτέροις ἐπιστρατεύουσιν. Abresch. Diluc. Thuc. 51. Et sic "Etym. G." Scap. Oxon.

2. Εἴθ' ἕτεροι. Duker. V. C. ad Thuc. p. 33. leg. conjecit: εἴθ' ἑτέροις ἐπιστρατεύουσιν αὐτοί. Levi etiam mutatione scribi posset: εἴτ' αὐτοῖς ἐπείκει πολέμιοις, εἴθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύουσιν. Phav. vulgatam describit. Moschop. in Ἐπιμαχεῖν: Συμμαχεῖν δὲ τὸ τοὺς ἐπιόντας μετ' ἐκείνων, οἷς συμμαχοῦσιν, ἀμύνεσθαι. Θουκυδίδης κ.τ.λ. Lucianus, Ammonii canone haud observato, Ver. Hist. 1. p. 652. fœdus, inquit, pepigerunt συμμαχεῖν τῇ ἀλλήλων, ἥν τις ἐπείκει.

3. Ἀμύνονται. Aliquanto rectius cum Phav. leges: Ἐπιμαχεῖν δέ, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον.

4. Ἐν τῇ πρώτῃ. Cap. 44. ubi Athenienses narrantur constituisse, Κερκυραῖοις συμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν — ἐπιμαχίαν δὲ ἐποίησαντο, τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. Anni. videri equidem posset non legisse ap. Thuc. verbum ἐποίησαντο: quod, si totius orationis structuram consideres, sine ullo detrimento abesse etiam poterit. Apud Moschop. Thucydidae verba vitiose prostant: in Amm. pro Κερκυραῖοις ante Stephanum Κερκυραῖοις vulgabatur.

5. Συνεργός καὶ Συνεργός δ. Potius: Συνεργός καὶ Σύνεργος δ. Eidem legi adherent Thom. M. et Moschop.

6. Ὁξυτόνως. Cl. Fabr. mavult e Ptol. Ascal. δ. 36. Συνεργός μὲν γὰρ βαρυτόνως: atque ita Auctor Indicis, "Συνεργός, συνέργου, δ. in re quapiam cooperans." Mox vet. Edd. παροξυτόνως: cuius loco Steph. edidit προπαροξυτόνως. "Etym. G. Ὁ περὶ τὸ ἔργον συμπονῶν· Σύνεργος δέ, ὁ ὁμότεχνος καὶ σύντεχνος. "Ἐν ἐπιτήδειον. Ita lego. Toup." Scap. Oxon.

7. Συνταγματάρχης. In vet. Opusculo Tactico, quod ab Aldo jam vulgatum recentarunt Steph., Vulc., et e scripto libro Montf., vir venerabilis, Bibl. Coisl. 505. et seqq. Σύνταγμα, ὃ ἐνιοι παράταξιν, αἱ δύο τάξεις ἀνδρῶν σὺν· καὶ ὁ ἡγούμενος, συνταγματάρχης. "Reposui cum Ms. Reg. et Etym. G. συντάγματος pro συντάξεως. Et sic emendavit Sallier. ad Thom. M. 814." Scap. Oxon.

[* "Ὁ λόγος ὁ ἑμμετρος, Cod. Gud. λόγος ἑμμετρος bis, et paulo post articulum omittit." Kul.]

8. Ἐπιδεχομένη. Nescio an non præstaret legi ἔτι δεχομένη: non dissimile vitium supra indicavi, in v. Ἀγνοεῖν. "Ms. Reg. Σ. μὲν ἔστιν ἡ... ἀντιλογίαις, et mox συμβουλευῶν pro συμβουλεύσῃ." Scap. Oxon.

9. Εἰ συμφέρει. Ab hac Alii. Ed. lectione perperam fuit postea discessum. Itaque pristinam scripturam εἰ συμφέρει in Amm. reduxi, pro εἰσεμφέρει: quod vulgatas Edd. occuparat.

10. Λεγόμενον. Vett. Edd. λέγομεν, et in fine ὁμολογημένον.

11. Θυμιάσαι. Ita vett. Edd. Aldinæ. Recentiores cum Stephanano legunt θυμιάσθαι. Cyrill. Lex. Θύσαι καὶ Σφάζει διαφέρει. Σφάζει μὲν ἐπὶ τοῦ ἱεουργῆσαι τι ζῶον· Θύσαι δέ, τοῦ θυμιάσαι. Hes. Θύσαι, ἀπάρξασθαι, θυμιάσαι: non aliter Schol. ad Hom. locum ab Amm. adductum ex Il. 1. 219.: eundem locum affert Phryn. Soph. Appar. in Bibl. Coisl. 466. Καὶ ἐν τῇ ἀρχαῖα καμψία, inquit, τὸ θύσαι ἀντὶ τοῦ θυμιάσαι. "Melius fortasse Ms. Reg. κ. "Ὁ τὴν δ. τετήρηκεν οὕτω· ἐπὶ μὲν τοῦ Θύσαι εἶπεν — ἐπὶ δὲ τοῦ Σφάζει." Scap. Oxon.

12. Αὐ ἔρυσαν. Il. A. 459., ubi, præter ea quæ sunt in editis, hæc porro leguntur in Scholiis Mss. Κυμαίων δὲ ἔθος τὸ αὐ ἔρυσαν αἰτούντων ἄνω αὐτὸν ἐλκεν. τηρεῖ δὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἐθῆ. Homeri locutionem expressit Soph. Aj. 300. Scholion perturbatum et corruptum hac ratione in ordinem coge: Ἄνω τρέπων· ὅπερ Ὀμηρος αὐ ἔρυσεν φησὶν· ὥστε κατὰ τοῦ λαμοῦ γίνεσθαι τὴν σφαγὴν.

13. Στύραξ. Eadem notat Moschop., plura etiam Thom. M., cui junges Etym. 709. Auctor Indicis: "Στύραξ, δ. Lignum jaculi. Στύραξ, ἡ, Odoris genus." Ad priorem signif. conferri poterunt Commentatores ad Thuc. 100. Xen. Ἑλλ. 6. p. 586. Τὸν δὲ τῷ στύρακι ἐπάταξεν. Max. Tyr. Serm. 28. p. 167. Ὁ τὴν στύρακα κινήσας. At ἡ στύραξ, Suffimen, cum frequenter Orphei Hymnis præfigatur, occurrit etiam apud Alciph. 2, 4. p. 266.

14. Σχισταί. In Cyrilli Lex. scribebatur: Σχίσται, τὰ ὑποδήματα. Quæ autem hac in nota leguntur, aliunde illustravit H. Steph. Thes. 3, 1196. Quod scribit, Ammonium afferre tunica schisth ex Apollod. Ephebis, id parcius dici oportuisset. "Lege, Οὐ δεινὰ ταῦτα· τοῦτον Ἀργείας φέρειν (vel φορεῖν) Σχιστάς. Erat autem schisth, Calceamenti lautioris genus, teste J. Poll.: Hes. Ἀργεῖαι· ὑποδήματα πολυτελῆ γυναικεῖα. "Et forsitan, Σχιστὰς ἐν ἔργῳ. "Nonne indignandum est istum calceos elegantiores Argivos gestare, idque cum operi sit intentus?" Vocabatur etiam ἀρβυλὴ et ἀρβυλῆς. Vide Lex. περί "Πνευμ." Toup. Ταῦτα δὲ pro τ. γ', Ms. Reg." Scap. Oxon.

15. Εὐπολῖς. Eupolidis versiculos ita vulgavi, uti illos in libri sui margine posuerat Scal. In Edd. reperies: Οὐ δεινὰ, ταῦτα δὲ Ἀργεῖας φέρειν, Σχιστάς ἐνεργεῖν. E Ptol. Ascal. δ. 210. enotatur: σχιστάς ἐνεργεῖν.

16. Ἀπολλόδωρος. In Apollodori versu pro τινὰ cum Scal. posui τιν'. Jungerm. ad J. Poll. 7, 54. n. 80. corrigebat: τινὰ δεδωκός. Altera scribendi ratio magis placuit. "Ms. Reg. σὺν Ἐφήβοις, non ἐν Ἐφήβοις. Scr. suspicor una voce, Συνεφέβοις." Scap. Oxon.

17. Ἐν καιρῷ. Forte aliquis leg. putet, εὐκαιρῷ. Suid. in Σχολή· — ἀντὶ μὲν τοῦ εὐκαιρεῖν, σχολὴν ἄγειν λέγουσιν. Nonius p. 354. "Occupatus — Græce dicitur ἀσχολεῖ, id est, vacuus non est." In Amm. Ed. Frellon. ἐν τῷ καιρῷ. "Ms. Reg. Σχολή τοῦ ἥρεμα διαφέρει — βαδίζων — παρὸ λέγεται — καὶ διατριβὴν — δυο φ. λαμπρὰ σχολή." Scap. Oxon.

18. Μαλλόν. Ita correxeram e Thom. Mag., quod Amm. Edd. occuparat, μαλακόν: postquam autem id a Cl. etiam Hemst. ad Schol. Aristoph. Πλ. 528. p. 154. notatum percepi, genuinam lectionem lætus in Ammonii textum intuli. Hes. Ἀμφιτάπητες, χιτῶν ἐκατέρωθεν ἔχων μαλλούς: et, Ἀμφιτάπητες, ταπητοὶς ἀμφιμάλλοις: quæ glossa respicit ad locum e Prov. Salom. 7, 16. n. Lex. Ms. τῶν Παροιμιῶν, Ἀμφιτάπητες, μαλωτοῖς: lege, μαλλωτοῖς. Apud Hes. Ἀμφιπόκοι τάπητες exp. ἀμφιμάλλοι. Quod autem ad Demosthenis locum scripsi in Animadv. p. 14. erroris admittens repudio.

19. Δὲ παροξυτόνως. Bina vocabula, quæ in Edd. deerant, subministravit Ms., e quo ea enotavit Pearson. Vind. Ignat. 2, 2. p. 161.

† "Ἐπιτηδεύματος. Etym. G. Ἐπιτήδεσις hic et infra p. 203. "Sed ἐπιτήδευμα in v. Τέχνη." Scap. Oxon.

Τεχνίτης καὶ Βάνανσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γὰρ ἔστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάνανσος δὲ, ὁ δι' ἀλόγου· τινὸς ἐπιτηδεύματος.

Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον² μὲν γὰρ ἔστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων δραχμῶν³.

[135] Τέρας Σημεῖον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται· τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν.*

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρουσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

Τείχη καὶ Τειχία⁴ διαφέρει. Τείχη μὲν γὰρ ἔστι τὰ τῶν πόλεων· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

Τήθη καὶ Τηθίς⁵ διαφέρει. Τήθη μὲν γὰρ ἔστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφός· (ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ Μάμμιας καλοῦσι)· Τηθίς δὲ ἔστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή, ἣν ἔνιοι Θεῖαν καλοῦσι.

Τιτθῆ⁶ καὶ Τροφός καὶ Τιτηνός διαφέρει. Τιτθῆ μὲν γὰρ ἔστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα⁷. Τροφός δὲ καὶ Τιθη-⁸νός, ἡ [136] τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδός, καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

Τιμωρεῖσθαι† καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

Τίθησι καὶ Τίθενται διαφέρει. Τίθησι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης· Τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἰρούμενοι.‡

Τοῦνεκα καὶ Οὔνεκα διαφέρει.|| τὸ μὲν γὰρ Τοῦνεκα, ἔστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὔνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἀμαρτάνει οὖν ὁ Καλλιμάχος ἐν Ἑκάλῃ⁹ κατὰ δύο τρόπους, λέγων, Τοῦνεκεν Αἰγεύς ἔσχεν. ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὔνεκα, Τοῦνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ κα, κεν¹⁰ εἶπεν.

Τιμωρεῖν¹¹ καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ ἔστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι· Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ,

1. Δι' ἀλόγου. Aldus e Ms. vulgarat διαλόγου, cuius loco postea posuerunt διὰ λόγου: Scal. recte separatat δι' ἀλόγου, idque in textu restituit. Pro διὰ λόγου Abr. Gron., vir eruditiss., ad Ælian. V. H. 6, 6, p. 451. legi posse suspicabatur: βάνανσος δὲ οὐ διὰ λόγου τ. ἐ. Vide sis Animadv. "Leg. βάνανσος δὲ δ' ἀλόγου. Hes. Βανανσίας — ἀλογίας." Toup. "Ο χωρὶς τινος λόγου τι ἐπιτηδεύων, Etym. G." Scap. Oxon.

2. Τέτραχμον. Plenius Ptol. Ascal. §. 213. Τέτραχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

3. Δραχμῶν. Usurpavit h. l. Scal. de re Num. p. 2., reprehensus a Salmas., qui in Amm. leg. esse monuit, τῶν τεσσάρων δραχμῶν ἕξιν, de Modo Usur. 6. p. 264. "Dedi τὸ πρὸ τῶν e" Ms. Reg." Scap. Oxon.

[*] Διαφέρει Τέρας Σημεῖον. Τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα· Σημεῖον, τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον Τέρας. Cod. Gud. Eadem ex Etym. Ms. Ultraj. profert Eschenbach. ad Orphei Arg. 37. et consentiunt plane Codd. Vindob. Kul.]

4. Τείχη καὶ Τειχία δ. Vett. Edd. ita h. l. praeferbant: Τείχη καὶ Τειχία διαφέρει, (Vulc. διαφέρουσι.) Τείχη μὲν γὰρ ἔστι τὰ τῶν πολειῶν. Τειχία δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν. Stephani lectionem hanc Ed. representat. Cf. Thom. M. in Τείχος.

5. Τήθη καὶ Τηθίς δ. In vv. τήθη, τίθη, τιτθῆ, τηθίς, τιθίς, temere permutandis tantum sibi librorum libido permisit, ut sinceram earundem scripturam vix ad liquidum constituas. Receptam in Amm. scripturam probat, et alibi etiam restituendam putat Nannes, ad Pluryn. 24. 25., ut Τήθη Attice dicta fuerit Avia, quae vulgo μάμη vocatur; Τηθίς vero Amita, sive Matertera, vulgo θεία. Scal. in Ammonio corrigi voluit: Τιτθῆ καὶ Τιθίς διαφέρει. In vett. autem Edd. τήθη legebatur, sed pro τηθίς, τιθίς. Pro Scaligeri praeferentia Grammaticorum vett., prouti vulgantar, loca egregie facit Hierocles ap. Stob. p. 481. v. 48. "Ο δ' ἀπὸ τούτων τριῖς, ἐν ᾧ θεοὶ, καὶ τιτθίδες, πάπποι τε καὶ τίτται: ego vero, dum nominum ratio delitescit, assensum sustineo. "Τίθης" bis pro τηθίς, Ms. Reg." Scap. Oxon.

6. Τιτθῆ. Scaligeri sententiam τιθῆ corrigentis minime probō: τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν sive τίττην vocatam fuisse, exploratissimum est. "Etym. G. Τιτθῆ μὲν ἀπὸ τοῦ τιτθῆ (sic ed.) ἡ τροφός, ἡ μαία, ἐτυμολογεῖται δὲ ἀναβιβάζουσα, ἡ εἰς βάσιν ἡλικίας τὸν τρεφόμενον ἔχουσα· τροφὸς δὲ καὶ τιτηνός, αἱ τοὺς ἄλλους πόνους ἀναδεχόμεναι, λέγω δὲ περιφέρειν, προπέζειν, ἀποπλύνειν καὶ λοβεῖν." Scap. Oxon.

7. Ἡ μαστὸν παρέχουσα. Ita recte priorum Edd. lectionem ἡ μαστὸν ἔχουσα correxit Steph.: Thom. M. τίττην δὲ λέγεται ἡ μαστὸν παρέχουσα: non aliter, ubi Amin. describit, Moschop. Ut autem eo clarius τιτθὴν ab illa, cui delactati infantis cura erat commissa, discerneret, Εἰσποῖς τιτθὴν θηλάστριαν ὀνόμασεν: ea enim ratione hanc bina coniungenda esse iudico ap. J. Poll. 3, 50.

8. Τροφός δὲ καὶ Τιτηνός. Perperam in quibusdam Edd. τηθρός: et in fine μετὰ ἀπογ. Eadem Amm. verba recepit Thom.: Moschop. Τιτηνός καὶ Τροφός, ἡ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδός. Atque eo sensu in praecedenti nota Μάμη Avia dici potuit ἡ τοῦ παιδὸς τροφός: quod non animadvertens Nannesium in errorem induxit.

† Τιμωρεῖσθαι. Etym. G. Τιμωρῆσαι καὶ Τιμωρῆσασθαι διαφέ-

ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρόν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

Τόμος καὶ Τομός διαφέρει. Τόμος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομός δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τρίετες¹² βαρυτόνως, καὶ Τριετὲς ὀξύτόνως διαφέρει, φησὶ [137] Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. εἴαν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνον. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησιν· Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλω. εἴαν δὲ ὀξύτονήσωμεν Τριετὲς, ὡς εὐφυνὲς, ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἶον, τριετὲς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ, Ἐξετέ, ἀδμήτην¹³. χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης.

Τροχοὶ ὀξύτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς Προσφθίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξύτονόντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους¹⁴. ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὡς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου, Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν¹⁵ τόνδε γυνάδα στόλον Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.¶ ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, παρατελεύτου ὄντος τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἶον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόσχος· οὕτω καὶ τρόχος. καὶ ἐτι τὰ παρὰ ῥήματος εἰς ω βαρύνοντα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβούντα, οἶον πλέκω, πλόκος· σπεῖρω, σπόρος· λέγω, λόγος· φέρω, φόρος· οὕτω καὶ τρέχω, τρόχος.

[138] Τραγωδοὶ καὶ Κωμωδοὶ, καὶ Τραγωδοποιοὶ καὶ Κωμωδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγωδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμωδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμωδίας καὶ τραγωδίας· Τραγωδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμωδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

Τύραννον¹⁶ οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τυράννου δ' ἐθνέων¹⁷. καὶ προβάς,

"ρεῖ Τιμωρῆσαι μὲν γὰρ ἔστι τὸ ἐκδικῆσαι· Τιμωρῆσασθαι δὲ, τὸ κολάσαι. Habet item Gl., quae in Amm. contextu legitur."

† Αἰρούμενοι. Etym. G. καὶ τιμωρούμενοι." Scap. Oxon.

[||] Τοῦνεκα καὶ Οὔνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τοῦνεκα ἐπὶ τούτου ἕνεκα. τὸ δὲ Οὔνεκα ὅτι. ἀμαρτάνει οὖν Καλλιμάχος· εἰπὼν τοῦνεκεν Αἰγεύς ἔκεν. ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὔνεκα. καὶ ἀντὶ τοῦ Καν, Κεν εἶπε. Cod. Gud." Kul.]

9. Ἐν Ἑκάλῃ. Vett. Edd. ἐν Αἰκάλῃ: quam lectionem a Steph. non emendatam correxit Vulc.: Frell. tamen etiam ἐν Ἑκάλῃ ediderat. In verbis Callimachi pro Αἰγαῖος repositi Αἰγεύς, obsecutus, uti par erat, Bentleio ad Callim. Fr. 53. p. 320. "Ms. Reg. ἀεῖγε: Ms. Reg. ὅτι δὲ δ., ubi mox om. εἶπεν." Scap. Oxon.

10. Ἀντὶ τοῦ κα, κεν. Placuit haec Aldina lectio prae vulgata, quae Grammatici sensum nonnihil obscurabat: ἀντὶ τοῦ Οὔνεκα Τοῦνεκεν.

11. Τιμωρεῖν. Hanc notam cum ea, quae proxime sequitur, ego quidem Ammonio abjudicandam arbitror, qui differentias has paulo ante indicarat.

§ Χάρτης. Post χάρτης subjicit Ms. Reg. ἢ ἄλλο τι." Scap. Oxon.

12. Τρίετες. Auctor Ind. 'Τρίετες, Triennio. Τριετὲς, Triennale.' Homeri verba, Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλω, petita sunt ex Od. B. 106., ad quem locum Ammonii notam integram descripsit Barnes.

13. Ἐξετέ, ἀδμήτην. Ptol. Ascal. legit, Ἐξέτε· ἀδμήτην: eaque lectio Homeri Edd. occupavit in Il. Ψ. 266. Schol. Ἐξέτεα, ἐξαετή. Ms. ἐξαετή. Phav. ex Eust. Ἐξέτεα· οἱ μὲν προπαροξύνουσι, ὡς Ἀσκαλωνίτης· οἱ δὲ παροξύνουσι, ὡς τὸ εὐγενέα. Ascalonitam sequitur Amm., ap. quem e vett. Edd. posui δ' Ἀσκαλωνίτης. "Ms. Reg. ὅθεν καὶ, ubi mox καὶ χρὴν pro χρὴ οὖν." Scap. Oxon.

14. Τοὺς δρόμους. In Animadv. pauca notabo. Porro ita leg. Ἀναγινώσκωμεν μὲν γὰρ, ὡς φησιν, ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου: alia etiam via huic loco succurri posset. "Contextum refinxit e Ms. Reg.: Ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὡς φησιν, ἐν μὲν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου· Ὁρῶ μὲν — πεπαυμένον. Ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἀλλ' οἷδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. Vulgabatur, ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὡς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου. Ex eod. Cod. accedunt ἐν δε ad πεπαυμένοι. Vide Porson. ad Medeam locum. Ἀναγινώσκωμεν ὡς φησιν, ἐν Ἀ. Ita scr. Toup." Scap. Oxon.

15. Μένανδρον. Ridicula erat anteriorum Edd. lectio: Μένανδρον. [Μένανδρον, Ms. Reg. et mox στίχοντα." Scap. Oxon.] Meursius in Eur. p. 98. emendate exhibuit μὲν ἀνδρῶν: quod et in libro Scaligeri notatum. Meursium sequitur Barnes. p. 450. Alienior videbatur Vulcanii, Maussacii ad Harp. in v. Ἀλόπη, et Valesii conjectura, qui pro Μένανδρον scr. arbitrabantur μὲν ἀνδρα. "Ὅντος τοῦ ο, Ms. Reg. τοῦ σ. Mox ib. λέχος βρ. δ. Deinde "om. μόσχος, et paulo post καὶ. Ms. ῥήματος εἰς ω om. hiatu relicto." Scap. Oxon.

[¶ Vide Porson. ad Eur. Med. 45." G. H. S.]

16. Τύραννον. Suidas in Τύραννος: οἱ μὲθ' Ὁμηρον ποιηταὶ τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς Τυράννους προσηγόρευον: vulgata lect., a qua, quantumvis absurda, Codex Bat. non discedebat, merito ad eam, quam posui, rationem mutavit Kust.

17. Τυράννου δ' ἐθνέων. Lege, Τύραννος δὲ ἐθνέων, ex Herod. 1, 6. qui locus observabatur Max. Tyr. 12. p. 74. Κροίσος ἦν

Τελευτήσαντος δὲ Ἀλυάττεω¹, διεδέξατο τὴν βασιλείην. Α καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις², Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατήρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. ἔσθ' ὅτε³. καὶ τὸν τύραννον Βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὐπολὶς ἐν Δήμοις⁴ ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

Τίθη μὲν ἐστὶν ἡ μάμμη· Ἐπιτήθη⁵ δὲ, ἡ προμάμμη· Τιθή⁶ δὲ, ἡ θεία· Τιτή δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

[139] ὙΜΝΟΣ⁷ Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὑμνος ἐστὶ θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὑπαρ* Ὀνειράτος διαφέρει. Ὑπαρ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐναργής ὄψις· Ὀνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθευδεῖν φαντασία.

Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται· Ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ περιτρυχεῖν δίκη. οἶον, Ἀπήντησε κατὰ τὴν δίκην⁸, ἀντὶ τοῦ περιέτρυχεν.

Ὑπόσχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀζιωθὲν διδόναι μέλλων⁹. Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν¹⁰ βουλόμενος.

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γὰρ ἐστὶ καλοῦ τις¹¹ ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τῷ χεῖρον.

[140] Ὑπάρξαι, τό, τε γενέσθαι, καὶ τὸ κατάρξασθαι.

Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, τύραννος δὲ ἐθνέων. Ausonius in Solone: "Rex an tyrannus Lydiæ Cræsus." Hes. Λαίλας δὲ τύραννος ὑπὸ Λυδῶν.

1. Ἀλυάττεω. Vett. usque ad eam Stephani Edd. omnes legebant: τελευτήσαντος δ' αὐτῷ διεδέξατο τὴν βασιλείην. Stephanus Herodoti scripturam revocavit ex 1, 26. ubi tamen pro διεδέξατο sensu non diverso vulgatur ἐξεδέξατο.

2. Ἐν Λημνίαις. Vett. Edd. ἐν λιμνίαις. Etsi versuum alter vitio non careat, locum tamen, quo laicit Aristoph., nomen Θόας non obscure declarat.

3. Ἐσθ' ὅτε. Malini: ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ, prouti ap. Amm. legisse videtur Etym. Auctor 772. Τύραννον δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλέως ἔτασαν, (1. ἔτασαν cum Sylb. aut ex Amm. ἔτασσον.) ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον. Hom., uti scribit Auctor Vitæ Hom. 382., τὸν βιαιῶς καὶ παρανόμως ἄρχοντα τύραννον μὲν οὐ καλεῖ, (νεώτερον γὰρ τὸ ὄνομα,) οἷος δὲ τοῖς ἐργοῖς γίνεταί, δεικνυσιν ἐν τούτοις. (Od. Σ. 84.) Εἰς ἔχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.

4. Ἐν Δήμοις. Ita correxerunt vulgatam ἐν Δόμοις præter Fabr. ad Ind. Auctor. Is. Vossius, et Jo. Meursius. Non dissimilis corruptela invasit Demosth. Or. c. Timocr. 476., ubi pro δικαστῆς κατὰ νόμους, leg. δικαστῆς κατὰ δήμους ex Harpocr. in Κατὰ δήμους δικαστῆς. Id a Valesio non fuisse animadversum, demor.

5. Ἐπιτήθη. Suid. et Etym. in hac voce medicæ manus indigent.

6. Τιθή. Quanquam hanc notam ab alio assutam puto, nihilo minus τηθῖ cum Nunnesio ad Phryn. 25. corrigi poterit. "Et sic repunendum videtur, cum Ms. Reg. det. τιθὺς δὲ ἡ εὐθεῖα, "τιθὴ δέ." Scap. Oxon.

7. Ὑμνος. De differentia notant Procl. Chrestom. p. 7. Thom. M. in Κωμῶς. Huic legi veterum usum repugnare docuit Eust. ad Dionys. P. 1185. Quod interroganti, διατὶ οὐκ εἰς θεοὺς γράφει ὕμνους, ἀλλ' εἰς παῖδας, respondisse fertur Anacreon, legi poterit ap. Schol. Pind. I. 2, 1. "Ὑμνος Ἐγκωμίου διαφέρει, καθὼς δὲ μὲν Ὑμνος ἐπὶ θεοῦ λέγεται, τὸ δὲ Ἐγκώμιον ἐπὶ ἀνθρώπου. Cod. Gud." Kul.]

* "Etym. G. "Υ. ὁ δ. καὶ Ὀνειρον. Ὑπαρ γὰρ ἐστὶν ὄψις, καὶ ἐναργής ὄψις. Ὀνειρος καὶ Ὀναρ ἡ ἐν τ. κ. φ." Scap. Oxon.

8. Κατὰ τὴν δίκην. Ptol. Ascal. δ. 110. εἰς τὴν δίκην. Ad notam, quæ præcessit, vide Animadv. ["Vide T. H. ad Aristoph. Πλ. p. 247." G. H. S.]

9. Μέλλων. Quod operæ invexerant, μέλλον in notis corrigi Vule. Cf. Thom. M. in Ὑπισχνεῖται. "Ms. Reg. ὑποσχεῖται." Scap. Oxon.

10. Παρέχειν. Lege e Ptol. Ascal. δ. 147. ὁ δίχα παρακλήσεως τι παρέχειν (non παρέχων) βουλόμενος. Thom. M. ὁ δίχα ἀζιώσεως παρέχειν βουλόμενος. "Etym. G. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ αὐτὸν τις διδόναι τι μέλλει· Ἐπαγγέλλεται καὶ ὁ δίχα παρακλήσεως ἐπαγγέλλειν βουλόμενος." Scap. Oxon.

11. Καλοῦ τις. Lege: κακοῦ τις ὑπόνοια. Herennius: Ὑποψία μὲν γὰρ ἐστὶ κακοῦ τινὸς ὑπόνοια. "Et sic Etym. G., ubi et "καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων." Scap. Oxon.

12. Τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν. Eadem ratione Thom. M.: nonnihil diversa Moschop. Quorum tamen uterque pleraque omnia, quæ hic notantur, descripsit. Moschop. Ὑπάγειν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ὑπόζυγον ἄγειν, καὶ δουλοῦν βόους ἢ ἵππους: ubi pro ὑπόζυγον legendum ὑπόζυγιον. Homeri verba sunt ex Il. II. 148. Lucian. Dial. Mar. 6. Ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν. "Ms. Reg. ἡ τοιοῦτον pro ἡ τι τῶν τ." Scap. Oxon.

13. Βοηθούντες τῇ λέξει. Id supra in v. Σταφυλὴν dicitur, βοῦθῃν τῇ συνθηῇ: quæ pro Ammonii scopo indagando usui esse possunt. Aristophanis autem, quæ sequuntur, verba, quæque

Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει, ὅτι τὸ Πορεύεσθαι μὲν ἐστὶ τὸ βαδίζειν. Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν¹² βόους ἢ ἵππους, ἢ τι τῶν τοιούτων. ὡς Ὀμηρος, ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. οἱ δὲ βοηθούντες τῇ λέξει¹³ φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν. ὥσπερ Ὑπηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν. ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης, Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὄρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω. οὕτως οὖν καὶ Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν¹⁴, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὐπολὶς ἐν Βάπταις, Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοῦμπροσθεν.

Φ.

[141] ΦΑΚΟΥΣ Φακῆς¹⁵ διαφέρειν φασί. Φακοί, οἱ ἐτι ὠμοί, οὐχ ἐνίκως Φακὴ δὲ, ἡ ἐψημένη. τετήρηται¹⁶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορὰ.

Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας· Φυλία δὲ, ἡ σχίνος.

Φάκελος καὶ Σφάκελος¹⁷ διαφέρει. Φάκελος μὲν γὰρ ἐστὶ φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης¹⁸, φακέλους ὕλης ἀργείας¹⁹. Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.

Φάσκωλος²⁰ Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκωλος μὲν γὰρ ἐστὶν ἱματιοφορίς²¹. Φασκώλιον²² δὲ ἐστὶν δερμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ [142] βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου²³ τινὸς γινο-

in Lex. recepit Phav., obscura videntur, quin et minus sincera. "Etym. G. ταύτη τῇ λ." Scap. Oxon.

14. Ἀντὶ τοῦ προάγειν. Quæ sequuntur, τούτῳ εἰς τοῦμπροσθεν πορεύεσθαι, non agnovit Thom. M. Eupolidis verba emendatius scribit Moschop. Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοῦμπροσθεν: quin et Phav. σὺ δ' ὑπάγεις τ. Demosth. Ol. 3. p. 14. Ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα. Harpocr. ἀντὶ τοῦ προάγουσιν. Adde Eur. Cycl. 505. Hel. 832. et Cl. Dukero notata ad Thuc. 312. 313. "Etym. G. Εἰς ὑπόγραμμον ἡγήτην, ἀντὶ τοῦ προηγήσθαι, ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης ὁ Κωμικός· σὺ δ' ὑπάγεις τὸν ὄρκον, ἀντὶ τοῦ ὑπό." γης. Etym. G. κ. αὐτῇ τῇ λ. Εὐπολὶς ἐμβαστοῦς λέγων. "Lege, Σὺ δ' ὕπαγ' ἐπὶ τοῦμ., ob metrum." Toup. Scap. Oxon.

15. Φακοὺς Φακῆς δ. Significandi discrimen ignoravit Mæris Atticista: Φακὴν, ἐνίκως καὶ θηλυκῶς, Ἑλληνες. Φακοὺς, πληθυντικῶς, Ἀττικοί. Cum Amm. sedulo discernunt Thom. M. Etymologus, Suidas, Schol. Aristoph. Πλ. 192. et Lucian. ad 2, 54.

16. Τετήρηται. Id nollem dixisset Amm. Contrarium abunde constat ex Athen. 156. 157. 158.: in eodem Amphidius versu apud Athen. 30. editur φακοί, cum p. 67. legatur φακὴ Theocr. 10. 54. τὼς φακὸς ἐψῆν, ubi cum Schol. τὸν φακὸν ἐψῆν legit Stob. Tit. XVI. p. 153. ["Φακοί de Lentibus crudis, Φακὴ de Coculis. Hanc differentiam non ita strenue a vett. servatam fuisse, ac Amm. perhibet, vides et e Theophr. Char. 14. περὶ Ἀνασθησῶς, ubi φακὴ de Lente cruda. Adde Sallier. et Oudendorp. ad Thom. M. 882. — Φακὸς δὲ ὠμὸς, φακὴ ἡ ἐψηθεῖσα. Cod. Gud. et Vindd." Kul.]

† "Σχίνος, Ms. Reg. σχείνος." Scap. Oxon.

17. Φάκελος καὶ Σφάκελος. Nescio quo casu vulgatas Edd. pro Σφάκελος bis Φάκελον occuparat. Pristinam lectionem e Thom. M. revocavit Leopard. Emendd. 11, 15. quam in textum etiam reduxi, præsertim cum in principe Ed. Aldina reperirem, Φάκελος καὶ Σφάκελος διαφέρει: et mox recte, Σφάκελος δὲ ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Vide, si lubet, Animadv.

18. Θουκυδίδης, 2, 77. Φορῶντες δὲ ὕλης φακέλλους, s. potius φακέλους.

19. Ἀργείας. Hanc vocem delendam esse haud immerito censuit Cl. Duker. ad Thuc. 147. 20. Leopardus ejus loco φορῶντες e Thuc. substituendum suspicabatur. Thom. Mag. pro ἀργείας habet ἀργόλας: unde forsitan quis cogitet, Amm. scripsisse: Φακέλους ὕλης παντοίας, Sarmenorum omne genus. Herod. 4, 21. Γῆν — δασὴν ὕλην παντοίην. Ego vero eruditiss. Dukero obniti omnino nolui. "Lego ὕλης ξηρᾶς. Sic Josephus ap. Suid. in v., "Φακέλλους ὕλης ξηρᾶς. Quæ vox Thucydidi restituenda." Toup. Cf. Pierson. ad Mær. 395. Abresch. Diluc. Thuc. 257." Scap. Oxon.

20. Φάσκωλος. In v. φάσκαλος emendanda consenserunt Viri Cl. Vales. ad Harpocr. 78. Kust. ad Suid. 3, 584. et T. H. ad J. Poll. 137. n. 82. Nemini itaque mirum videbitur, vulgatam φάσκαλος emendatæ lectioni φάσκαλος locum cecisisse. Ad hanc autem notam præter Du Cangium in Gloss. Med. et Inf. Gr. conferri potest Meursius in Cur. Plaut. 218.

21. ἱματιοφορίς. Ita ex Eust. restituit Cl. T. H. vulgatam ἱματιοφορία, cujus loco ἱματιοφορεῖον malebat Kust. "Etym. G. ἱμάτιον χωρίς." Scap. Oxon.

22. Φασκώλιον. Ab aliis exponi solet πήρα sive μαροτίον. Apud Stob. p. 523. v. 16. Crates interroganti, quid luci faceret, si philosophiæ navaret operam, δυνήσῃ, φησὶ, τὸ φασκώλιον ῥαῖως λῦσαι. Istic loci, ut et alibi, minus curate scribitur φασκώλιον.

23. Δηλητηρίου. Priores Edd. legebant δηκτηρίου. Eodem errore in Schol. ad Aristoph. Πλ. 885. extabat, Ἀλεκτηρίου τῶν δηκτηρίων: quo in loco δηλητηρίων reposuit Cl. T. H. et eadem opera in Amm. pro δηκτηρίου, δηλητηρίου leg. indicavit: id ipsum in libro meo annotaram, uti ex Animadv. patefiet. Postquam nunc

μένη φαρμάκου· Γοητεία* δέ, ἡ υπο επικλήσεως τε καὶ ἔπαοιδῆς.

Φαρμακεύς¹. Φαρμακός δέ οἰζυτώνως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ριπτόμενος.

Φάσμα† μὲν ἐστὶ τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ· Φάντασμα δέ, τὸ ἑτερόμορφον· Εἰδωλον δέ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας δέ, ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον· Βρέτας δέ, τὸ ξόανον.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἢ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία· Φαγέδαινα² δέ, φῶμα ἀνήκεστον.

Φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος· (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει·) Ἀποφεύγει δέ, ὁ νικήσας, καὶ λυθείς τῆς κατηγορίας³.

Φθιοὶ καὶ Φθιώται⁴ διαφέρουσι. Φθιοὶ μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ· φησι γοῦν· Ὀμηρος, [143] πρὸ Φθίων τε Μέδων τε⁵. οἶον, οὐκ ἀπὸ πόλεως, οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίου. Φθιώται δέ, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου, Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα. ἡγνύθησεν⁷ οὖν Καλλιμάχος, εἰπὼν, Οὐδ' ἔτι⁸ τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Φιλεῖν καὶ Κνεῖν⁹ διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν Κνεῖν, τὸ τοῖς χεῖλεσιν ἀσπάζεσθαι· Φιλεῖν δέ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δέ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ηλικίᾳ παραπλησιως ἔχοντες, οἱ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ Φορὸς¹¹ διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων· [144] οὕτως καὶ Φόρος¹² ἢ ἀναίρεσις· Φορὸς δέ, ὁ τόπος τῆς ἀναίρεσεως, καὶ Φορός ὁ φερόμενος.

Φράσσον καὶ Φράσαι διαφέρει. Φράσσον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ εἶπε· Φράσαι δέ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι. σὺ δέ¹³ φράσαι, εἰ με σάωσεις.

Φριμάττεσθαι καὶ Φρνάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττε-

σθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν· (καὶ Φριμαγμός ἡ του τράγου φωνή, ὥσπερ Φρυμαγμός¹⁴·) Φρνάττεσθαι δέ τὸν ἵππον τὸν φουσῶντα καὶ γαυρώμενον¹⁵.

Φρονεῖν του Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν † μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ λογίζεσθαι τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι· Καταφρονεῖν δέ, τὸ εὐτελίζειν καὶ υπερορᾶν.

Φερνὴ μὲν ἢ προίξ· Φέρνιον¹⁶ δέ, τὸ ἀλιευτικὸν σπυρίδιον.

Φύλλον || καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φῦλον δέ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὀρνεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται· Ὀρνεσθαι δέ, ἐπὶ λύκων. παρατηρήτεον δέ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἐκάστω. οἱ Βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων· Μηκᾶσθαι δέ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ [145] τοῦ ἡ· Μυκᾶσθαι δέ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ· Βρωμᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων· Βρυχασθαι δέ, ἐπὶ λεόντων· Χρεμετίζειν δέ, ἐπὶ ἵππων· Ἀραρίζων¹⁷ δέ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίους, ἀπὸ τῆς ἀρ φωνῆς, παρ' ἡμῖν δ' Ὑλακτεῖν λέγεται.

Φωλεός καὶ Κοίτη διαφέρει. Φωλεός μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἐρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δέ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἐρπετῶν ρητέον τὸ Φωλεεῖν· ἐπὶ δέ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν· ἐπὶ δέ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσσεῖν. ὁ γοῦν λέγων Νοσσιάν¹⁸ τῶν τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων· Νοσσοὶ δ', ὀρνίθων· Νεβροὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δέ, λεόντων· Σκύλακες δέ, κυνῶν.

X.

ΧΑΡΑΞ¹⁹ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπελῷ παραδεσμονύμενων²⁰. ἀρσενικῶς δέ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων· ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες,

scripseram, genuinam lectionem δηλητηρίου in Frelloniana Amm. Ed. offendi. Quisquis isti Editioni praefuerit, egregias subinde emendationes in textum intulit. "Etym. G. ὅτι τὸ μὲν δηλητηρίου λαμβάνεται ἐπὶ θανάσιμον· τὸ δὲ φάρμακον ἐπὶ ζωῆς. Φάρμακον, Ms. Reg. φάρμακον, et mox ἐπὶ ὑποκλήσεως." Scap. Oxon.

[* "Γοητεία. Vide Eur. Alc. 1128., ubi Schol. ψυχαγωγοί, γόητες ἐν Θειταλία etc." Kul.]

1. Φαρμακεύς. In prima Edit. vocabulum φαρμακεύς adhæsit præcedenti annotationi, quacum reliqua etiam Φαρμακός δὲ κ. τ. λ. sequentibus in Edd. male coaluerant. Quæ, etsi hac in Edit. a priori nota divulsa, sine scriptorum Codd. auxilio persanari non potuerunt. Quid si tamen, quæ perierint, hac ratione reprehenderemus? Φάρμακος προπαροξύνωνος ὄνομα κύριον· Φαρμακός δὲ οἰζυτώνως ὁ ἐπὶ καθάρσει τ. π. β. Multa sunt in Etym. qui hanc conjecturam subministravit, et in Harpocr. depravatissima. Ad posteriorem notæ partem illustrandam nonnulla notavit Meursius Att. Lect. 4, 22. et Gr. Fer. in v. Θαργήλια. "Post φαρμακεύς" est hiatus in Ms. Reg." Scap. Oxon.

[† "Φάσμα. Eur. Alc. 1127. Spectrum, quod Schol. per φάντασμα exponit." Kul.]

2. Φαγέδαινα. Vett. Edd. φαγαῖδαινα et φαγαῖδενα. Steph. cum Frell. Φαγέδαινα. Vide Animadvn.

3. Τῆς κατηγορίας. Ptol. Ascal. §. 6. Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας καὶ λυθείς τῆς κατακρίσεως. Cf. Thom. M. in Διωκω et in Φεύγω· Hes. in Φεύγει, et Schol. Soph. Aj. 456.

4. Φθιοὶ καὶ Φθιώται. Distinguntur etiam a Schol. Il. N. 686. Etym., et Moschop. ad Il. A. 169.

5. Οἱ ὑπὸ τῷ. Vett. Edd. Ald. οἱ ἀπὸ τῷ Π., et mox οἶον δ' οὐκ. Hes. Φθιοί, οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ τεταγμένοι.

6. Μέδων τε. Apertum librarii errorem tollere non dubitavi, et pro μέδονται vulgavi Μέδων τε ex Il. N. 693. Alter locus est in Il. I. 475. "Ms. Reg. οὔτοι δ' οὐ κατὰ π. Unde reposui "οὔτοι δ' pro οἶον." Scap. Oxon.

7. ἡγνύθησεν. Ita edidit Frell. Aldus, ἡγνώθησεν, ἡγνόησεν Steph. Callimachum libenter reprehendunt Grammatici. "Εἰπὼν, e Ms. Reg. additi ἐπὶ πόλεως εἰπὼν." Scap. Oxon.

9. Οὐδ' ἐτι. Posuit Bentl. pro Οὐδέτι in Callim. Fr. 218. p. 391. 9. Κνεῖν. Haud invitatus scriberem Κνεῖν ob eam rationem, quam supra attuli ad vocem Κνεῖν. Eandem differentiam aliis verbis declarat Grammaticus Bibl. Coisl. 484. Φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγεσθαι τὸ κατὰ ψυχὴν. Καταφιλεῖν δὲ καὶ Κῦσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος. Etsi leviusculum, dicam tamen, in Frell. Edit. pro ἀσπάζεσθαι legi ἀσπασθαι. "Etym. G. Κνεῖν· φιλεῖν μὲν "τὸ ἀγαπᾶν, κνεῖν δὲ τοῖς χεῖλεσιν ἀσπάζειν. Ms. Reg. bis "κνεῖν." Scap. Oxon.

10. Οἱ καί. Supra in Ἑταῖρος paulo melius legitur καὶ ἐν absque οἱ. Pro συνεργία vett. Edd. συνεργεῖα.

11. Φόρος καὶ Φορός. Extritis nonnullis, quæ videntur alieniora, hac ratione locum puto concinnandum: Φορός καὶ Φόρος διαφέρει. Φορός μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων· Φόρος δέ, ὁ φερόμενος. Schol. Dionys. Thracis: "Ἄλλο ἐστὶ Φορός καὶ ἄλλο Φόρος. Φορός μὲν ἐστὶν ἄνεμος, ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ φέρων τὴν ναῦν· Φόρος δέ, ὁ φερόμενος. Plura in eandem sententiam non congeram. "Glos-

"sem aperte mendosam, sic ut erat, reliquimus, nihil tamen "dubitantes Valck. verum fere vidisse. Ms. Reg. φ. κ. φ. δ. "Φόρος μὲν λέγεται ὁ φορόμιλλος· Φορός δὲ ὁ φέρων. In extr. "ibid. desunt καὶ Φορός ὁ φ." Scap. Oxon.

12. Οὕτως καὶ Φόρος. Nihil egeris, nisi mecum censeas, ab aliena manu assuta fuisse: Οὕτως καὶ Φόρος ἢ ἀναίρεσις· Φορὴ δὲ ὁ τόπος τῆς ἀναίρεσεως: nisi fortasse verosimilius videatur, binas annotationes a librario in unam temere fuisse redactas. Amm. in v. Σταφυλῇ, φόρος et φορὴ discernit, atque ita passim Grammatici. Cf. Hes. in Φορῶν, et Schol. Il. K. 521. Schol. Pind. Il. 11, 57. Soph. Trach. 565., ubi σφαγίων leg.

13. Σὺν δέ. Il. A. 83. Eadem Thom. M. in Φράσσον.

14. Φρυμαγμός. Vett. Edd. φρυμογμός. Audiendus non est Vulc., qui reponi volebat φρύαγμα: etsi enim ista vocis forma e Soph. El. 719. et aliunde sit notior, alteram servarunt Etym. 800. παρὰ τὸ φρυάξω φρυάξω φρυαγμός· πλεονασμῷ τοῦ μ φρυμαγμός: et J. Poll. 5, 87. ἐνιοὶ δὲ καὶ φρυμαγμῶν ἵππων ἐκάλεσαν. Credibile interim, Amm. scripsisse: ὥσπερ φρυμαγμός, ἢ τοῦ ἵππου. "Ms. Reg. ὥσπερ πταρσιμού." Scap. Oxon.

15. Γαυρώμενον. Lege γαυριώμενον, aut cum Scal. γαυρούμενον. ["Sic Ms. Reg." Scap. Oxon.] Equus efferē τε καὶ ἐφέρετο γαυρούμενος ap. Heliod. 3. p. 132.

† "Φρονεῖν. Etym. G., Φ. μ. τὸ καλῶς ἐνθυμεῖσθαι." Scap. Oxon.

16. Φέρνιον. Rectius φερνίον scribitur, Sporta, in qua aliquid fertur. Salmas. de Mod. Usur. 4. p. 141. Φέρνιον minime spernit Jungerm. ad J. Poll. 6, 94. ubi vulgatur φερνίον: uti et 7, 74. Cf. notas, et Bergler. ad Alciph. 1, 9. p. 34. Ἐπὶ τῶν φερνίων κομίζειν τοὺς ἰχθύας: ita enim leg. pro φερνείων.

D "Φύλλον. Deest hæc gl. Ms. Reg." Scap. Oxon.

17. Ἀραρίζων. Id unum, cum reliqua contrita sint, in Animadvn. attingam, ubi præterea producam Zenodoti cujusdam tractatum de Vocibus Animalium, quem e veteri membrana descripsi. "Ms. Reg. τίθεται τὸ δὲ ὦ., et mox παρατηρήτεον δὲ "καί: paulo post om. γάρ."

[§. "Φωλεός τῆς Κοίτης διαφέρει. Φωλεός μὲν ἐπὶ ἐρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων. ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ρητέον τὸ Κοιτάζειν, Φωλεεῖν δὲ ἐπὶ ἐρπετῶν. ὁ οὖν λέγων Νεοσσοὶ ἀντὶ τοῦ Τέκνα ἀκυρολογεῖ· Τέκνα γὰρ κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, Νεοσσοὶ δὲ ἐπὶ ὀρνίθων, νεβροὶ δὲ ἐπὶ ἐλάφων, σκύμνοι δὲ ἐπὶ λεόντων, σκύλακες δὲ ἐπὶ κυνῶν." Cod. Gud.]

18. Νοσσιάν. Vulgatiore scriptura requireret νεοσιάν. Mox etiam in vett. Edd. legebatur νεοσσοὶ δ' ὀρνίθων. "Etym. G. "νεοσσοὶ ἀντὶ τοῦ τέκνα νεοσσοί." Scap. Oxon.

19. Χάραξ. Auctor Voc. Acc. Dist. "Χάραξ, ακος, ἢ, Vallus in vineis. Χάραξ, ακος, ὁ, Vallum in bello." Phryn. Soph. Appar. Bibl. Coisl. 469. Χάραξ, θηλυκῶς, ἐπὶ τοῦ τῆς ἀμπελῶς σπορίγματος· τὸ μόντοι· Χαρακώμα, ἀρρενικῶς ὁ χάραξ. Cf. Ejusdem Eclogam, et quos citat Numms. Τὴν χάρακα Δοῖες οἰνωτρον dicebant, teste Hes. Οἰνωτρον, χάρακα, ἢ τὴν ἐμπελον ἰστᾶσι· Δωριεῖς. ["Χάραξ θηλυκῶς, ἐπὶ τῶν τῆς ἀμπελῶς ἀρσενικῶς δὲ ἐπὶ τῶν τοῖς πολέμοις πηγνυμένων, ἀφ' ὧν λέγεται Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράζοντες. Cod. Gud." Kul.]

20. Παραδεσμονύμενων. Ράβδων addit Ptol. Ascal. §. 39.

ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

Χαρὰ¹ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονή [146] καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γὰρ ἐστὶ πρόσφατος ψυχῆς ἑπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος χρόνιον² μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, οἶονεὶ τρέψις³ καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον· Εὐθυμία δὲ, βραχεῖα ψυχῆς χαρά· Ἡδονή δὲ, ἐκ ψυχῆς ἀρεστία· Ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τασσομένη, ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἠνιόχῳ.

Χλαῖναν καὶ Χλανίδα⁴ διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα. Χλαῖνας μὲν γὰρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὀμηρον⁵ φάναι· Ἐνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν, Δέμνια, καὶ χλαῖνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. [147] Χλανίδας δὲ, τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας. ἀντιπίπτει τῷ παρατηρήματι, Χλαῖναν πορφυρέην ἀντὶ ὀφθαλμοῖσιν ἐπισχών. μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαῖνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων, καὶ φορουμένων· Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων.

Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα⁶ διαφέρει, καθὼς διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα ἡρώϊκον φόρημα· Χλαμὺς δὲ Μακεδονικόν, μετὰ ἐξακόσια ἔτη τῶν ἡρώϊκων ὀνομασθεῖσα. Σαπφῶ πρώτη γὰρ⁷ μέμνηται τῆς Χλαμύδος. διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἰμάτιον· ἡ δὲ Χλαμὺς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνήκται⁸· καὶ τοὺς χρῆσασμένους⁹ πολὺν καὶ ἀπ' ἀλλήλων

Α διαστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, [148] Φύλαρχον¹⁰, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτῶν· Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἐνδυμα.

Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσιν¹¹, Ἀκούετε λεῶς κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας. Χόας δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρων¹² τοῦ οἴνου.

Χορήγιον¹³ καὶ Χορηγὸς διαφέρει. Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος· Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ἀδόντων.

Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, τὰ ἔντερα, Χύντο χαμαὶ χολάδες¹⁴. Χόλικες δὲ, αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίους¹⁵, [149] Ἡ βοῖδαρίων* τις ἀπέκτεινε ζεύγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Χρήστας¹⁶, καὶ δανειστὰς λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.

Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμός, καὶ τὸ ἱερόν¹⁷.

Χύτραι καὶ Χυτρεῖα¹⁸ διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα· Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ.

ΨΑΛΛΙΟΝ καὶ Ψέλλιον¹⁹ διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκρου βραχίονι περιτιθέμενον κόσμιον. οἱ Δωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον, ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγόμενην προσωδῖαν Ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὡς φησὶ Τρύφων.

Ψάματος καὶ Ἀματος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον· [150] ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίη

1. Χαρὰ. Pleraque omnia exponit Plato Cratylō 60., ubi pro εὐθυμία male editur ἐπιθυμία.

2. Χρόνιον. Ita vulgatam χρόνιον corrigebat Vulc. Vide Amm. in Ἑλκος. "Ms. Reg. μετ' εὐφροσύνης." Scap. Oxon.

3. Τρέψις. Edd. Aldinæ οἶονεὶ τέρψις, et mox ἀπόλαυσις. "Ἀρεστία: sic Ms. ἀρε." Scap. Oxon.

4. Χλαῖναν καὶ Χλανίδα. Integrum Ammonii locum J. Polluci 10, 124. ascripsit T. H. Binas Ammonii observationes contraxit Ptol. Ascal. §. 90. Χλαῖνα, παχὺ ἐγκοιμήτρον καὶ τετράγωνον· Χλανὶς τὸ φορούμενον, καὶ τῇ ἐργασίᾳ μαλακώτερον· ἡ δὲ Χλαμὺς Μακεδόνων ἐστὶν εὐρημα, καὶ εἷχε κυκλοτερῆ τὰ κάτω. Subjiciam Cyrilli notam e Lex. Ms. Χλαῖνα καὶ Χλανὶς διαφέρει. Χλαῖνα γὰρ τὸ ἰμάτιον ἀπλῆς, (i. ἀπλῶς.) Χλανὶς δὲ ἡ ἐπὶ τοὺς ὤμους ἀπηρωμημένη, καὶ ἄλλως. Χλαμὺς τὸ περιφέρειν, τὸ ἐν τῇ συνθηθείᾳ λεγόμενον κυκλομάντιον: quo in loco non difficulter apparet pro Χλανὶς scr. Χλαμὺς, ut ad sequentem Ammonii observationem Cyrilli nota referatur. Κυκλομάντιον in Du Cangii Gloss. Med. et Inf. Gr. referri poterit; ejus vice ap. Etym. 612. σαγομάντιον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ κρηφόροι: in Ms. Leid. legitur, οἱ νικοφόροι. In vett. autem Amm. Edd. extabat: Χλαῖναν καὶ Χλαμίδα δ. "Etym. G. Χλαῖνα μὲν γὰρ λέγεται τὸ παχὺ καὶ χειμερινὸν ἰμάτιον· χλαμὺς δὲ τὸ περιφέρειν, τὸ ἐν τῇ συνθηθείᾳ λεγόμενον σαγομάντιον· Χλανὶς δὲ τὸ λεπτότατον καὶ τρυφερὸν ἰμάτιον· Χλαμὺς δὲ καὶ ὅπερ φοροῦσιν οἱ κρηφόροι. Ms. "Reg. Χλαῖναι καὶ Χλαμύδες διαφέρουσι." Scap. Oxon.

5. Ὀμηρον. Od. Ψ. 179. 180. Vett. Edd. usque ad eam Steph. legebant ἐνθάδε τ' ἐκθ. Altero in loco, quem Tryphonis observationi obmovet Amm., Od. Δ. 115. pro ἐπισχών vulgatur ἀνασχών. "Ms. Reg. δ' Ὀμηρος—ἐνθάδε τ' ἐκθεῖσθαι. Χλανίδας, "Ms. Reg. Χλαμύδας. Dedi ὀφθαλμοῦν pro ὀφθαλμοῖσιν, e "Ms. Reg.: Χλαμύδας, Ms. Reg. (pro Χλανίδας δὲ τὰς.)" Scap. Oxon.

6. Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα δ. Huic notæ emaculandæ manum admoverunt viri primarii, Salmas. in Tertull. de Pall. 111. et T. H. ad J. Poll. 124. n. 58. Absque his fuisset, in tenebris adhucdum versaremur. "Ms. Reg. περὶ Ἰλιάδος." Scap. Oxon.

7. Πρώτη γὰρ. Vulgata lectionem, Σαπφῶ, (αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος,) διαφέρειν φ., prouti edidit, correxit Cl. T. H.; cujus verba, cum Grammatici mentem clarissime patefaciant, e Comm. in J. Poll. perlibenter describam: posita prius recepta Amm. scriptura, "Locus ille," inquit, "non parum afflictus est, cui pro viribus medelam ferre constitui: sic scribe posteriora: Σαπφῶ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ (scilicet Didymus, quem antea nominarat,) καὶ τῷ σχήματι etc. nimirum hoc usus erat argumento Didymus, cum chlamydem sexcentis post heroum tempora bellumque Trojanum annis sic dictam asseruisset, quod prima meminisset ejus Sappho; tot enim annis circiter hæc celeberrima poetria vixit post bellum Trojanum." Ratione nonnihil diversa Ammonii verba refingenda censuit Salmasius, hac videlicet: Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν μετὰ ἐξακόσιαι ἔτη τῶν Τρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα Σαπφῶ, αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος. Cur alteram emendationem probarim, ratio non est obscura. "Ms. "Reg. αὕτη, et mox διαφέρει." Scap. Oxon.

8. Περὶ τὰ κάτω συνήκται. Hanc partem a Salmasio expositam tangit etiam Cl. T. H. in Add. ad J. Poll. 1304. n. 58. "Nihil "muta. Verte: 'Addit Didymus, et qui hac voce utuntur,

"multum inter se differre." Προσάγεται δ' Ἀριστοτέλην etc. "Nihil apertius." Toup. "Ms. Reg. Ἀριστοτέλης—ὅτι παραπολύ." Scap. Oxon.

9. Καὶ τοὺς χρῆσασμένους. Hæc uti mendosa esse non diffiteor; valde tamen dubito, an genuinam lectionem nobis repræsentarit Vulc. scribendo: ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τὸ λεῖον π. τ. κ. σ. καὶ τοὺς θυσάνους ἔχει πολὺν ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτας. Scal. pro καὶ τοὺς χρ. in libro suo emendarat, ὥστε τοὺς χρῆσασμένους: quod si vel probes, aliquid tamen hoc in loco remanebit, quod minus videatur expeditum.

10. Φύλαρχον. Vett. sequor Edd.; nam recentiores habent φύλαρχον.

11. Ἀ. Ἀχαρνέυσιν, v. 999. Ne in his notulis modum videar excessisse, dicam super hoc loco in Animadvv.

12. Μέτρων. Reduxi vett. Edd. lectionem in locum vulgatæ μέτρον.

13. Χορήγιον. Lege: Χορηγέιον. Epicharmus Χορηγέιον τὸ διδασκαλεῖον ὀνόμασεν, J. Poll. 9, 42. ubi omnino legenda est Cl. T. H. nota, qui in Addendis Ammonii etiam meminit.

14. Χ. χ. χολάδες. Il. Δ. 526. Schol. Voss. interlinearis, ἐξέχυθησαν εἰς γῆν τὰ ἔντερα: marginalis, Χολάδες καλοῦνται τὰ ἔντερα, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ χεῖται ἡ ξανθὴ χολή, et reliqua, quæ sunt in edito. Mox e vett. Amm. Edd. dedi, Χόλικες δ' αἱ τῶν, ubi in vulgata legitur, Χόλικες δὲ τῶν.

15. Ἀ. Βαβυλωνίους. Hanc notam describens Moschop. in Aristoph. loco non videtur agnovisse vocem ζεύγος. Pro βοῖδαρίων vett. Edd. habebant βοῖταδάρων et βοῖταρίων. "Ms. Reg. "om. ζεύγος." Scap. Oxon.

* "Vide Porson. Suppl. Præf. ad Eur. Hec. p. lvii. Ed. Lips." G. H. S.]

16. Χρήστας. In vulgatis Edd. ea ratione hæc nota prostat, ut incautum facile falleret: Χρήστας καὶ δανειστὰς λ. Quo porro omne dubium removeatur, scr. potius, Χρήστας, καὶ τοὺς δανειστὰς λεκτέον, καὶ τοὺς χρεωφειλέτας, prouti legit Moschop. Duplicem istam vocabuli potestatem declarat Harpocr. Χρήσται δύο σημαίνει τοῦνομα τὰναντία, ubi in Maussaci notam, quæ huc spectant, scribit Vales. quibus adde Thom. M. in v. et Lex. Rhel. in Bibl. Coisl. 493.

17. Τὸ ἱερόν. Amm., opinor, scripserat, τὸ ἱερεῖον: tametsi non ignorem, alias ἱερὸν eodem posse sensu accipi. Ad h. l. notabo paucula in Animadvv.

18. Χύτραι καὶ Χυτρεῖα. Pari ratione discernit J. Poll. 7, 105. Χυτρίδας δὲ καὶ τὰ χυτροπωλεῖα ἐκάλουν, ὡς χυτρεῖα τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα: ubi sive cum Jungern. e scripto libro ponas χύτρας, sive vulgatam χυτρίδας retineas, non video quid intersit. Phav. Χύτραι, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστράκια, ex Hes., nisi quoad ibi legitur χύτρεια.

19. Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον. Ptol. Ascal. §. 100. Ψέλλιον, τὸ τοῖς ἄκροις βραχίονι τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον χρυσοῦν κόσμημα· Ψάλλιον δὲ, τὸ τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον ἐν τῷ στόματι. Eimpendatior, ut puto, scriptura Ψάλλιον et Ψέλλιον requirit: quanquam vulgata ap. Thom. M. et alios frequenter occurrat. Necesse est Hes. Ψάλλιος, ἵππων χαλινούς, ἵππων κωλυτήριος: ita enim videtur distinguendum. Vide Eur. Rheso 27. Herc. f. 401. Max. Tyr. Serm. 30. p. 178. Ἡ εἰμαρμένη, inquit, καθάπερ ψάλλιον (Ed. Par. ψάλλιον,) ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις

σιν. "Αμαθον δὲ, τὴν κόνην· τύχε γὰρ ἁμάθοιο βαθείας.

Ω.

"Ωρα, δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

βία-σπᾶ καὶ προσαναγκάζει συνεπινεύειν ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς: male vulgatur ἀνωγαῖς. Muliebre autem ornamentum in libris vulgo Ψέλλιον dici solet. At Ψέλλια habes ap. Achillem Tat. 3. p. 179. et plus semel cum uno λ in Gloss. Philoxeni in vv. Armilla, Armillarius, Viriola, et in Gloss. Cyrilli in Περιχέριον, et alibi. Considerari meretur Moschopuli observatio: Ψάλλιον, Ἀττικῶς Ψέλλιον δὲ κοινῶς. καὶ ἔστι Ψάλλιον ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ, ἡ ἀπλῶς ὁ κρίκος. Quæ porro in Ammoniana nota traduntur, minus hercle vulgata, doctioribus corrigenda relinquo. "Ψέλλιον. Scr. ψίλιον. Hes. Ψίλιον ἀκρόν. Tour. Vide "Pierson. ad Mœr. 420.: Ms. Reg. οἱ δὲ Δωριεῖς ψεύλιον: mox "θεν om. ib." Scap. Oxon.

1. Τύχε γάρ. Amm. posuerat, Τύχε γάρ ᾧ ἁμάθοιο β.: vulgo aliter edi solet in Il. E. 587. Prius hemistichium est ex Od. Γ. 38.

ᾠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι* διαφέρει. ᾠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πρίασθαι τι τῶν πωλουμένων Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι.

ᾠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. ᾠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι· Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὥς "Ομηροί, Οὐλὴν², τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῶ ὀδόντι.

[* "ᾠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι.—Hoc discrimen rejicit Phrysi. Appar. Soph. Ἀγοράζειν, καὶ τὸ ὠνεῖσθαι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Prior tamen signif. minus obvia; hinc Mœris Atticista, Ἀγοράζειν—οἱ Ἀττικοί· ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἑλληνες: ubi v. Pierson. p. 70. Sic et Schol. Aristoph. pluribus locis. Adde Duker. ad Thuc. 6. p. 410., qui ordinarie hoc verbum significare dicit, 'In foro versari,' et sic illum locum Thuc. vertit. Interdum tamen et Emere significat, quippe cum in foro res venales prostent; v. ibi locum Aristoph. Ἀ. et exempla quædam a Piersono allata." Kul.]

2. Οὐλὴν. Hom. Od. Γ. 393. Supra in v. Οὐλὴ eadem et plura leguntur. Plus semel memini me dicere, Lex. Ammonii olim fuisse ἄτακτον: id ubi secundum seriem literarum disponi cœptum est, fieri vix potuit, quin eadem aliquando viderentur repetenda. Subscriptionem prima Ed. Ald. subministravit.

Τ Ε Α Ο Σ

ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ.

OPUSCULA

NONDUM EDITA.

- I. ERANIUS PHILO de Differentia Significationis.
- II. LESBONAX de Figuris Grammaticis.
- III. ANONYMI de Solæcismo et Barbarismo.
- V. LEXICON de Spiritibus Dictionum, e TRYPHONE, CHÆROBOSCO, THEODORITO, et aliis collectum.

E MSS. Codd. Bibliothecæ Lugduno-Batavæ

Vulgavit, et Notis illustravit

LUDOVICUS CASPARUS VALCKENAER.

[155] ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ¹

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ

ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

ἌΘΑΟΝ Ἐπάθλου² διαφέρει. Ἄθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· Ἐπαθλον δὲ, τὸ διδόμενον τῷ νικῶσαντι δῶρον.

Ἄστρον Ἀστέρος³ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνιστάμενον σχῆμα· Ἀστήρ δὲ, ὁ μονομερής.

[156] Ἀστρολογία⁴ Ἀστρονομίας διαφέρει. Ἀστρο-

νομία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ κατάληψις τῶν ἀστρῶν· Ἀστρολογία δὲ, ἡ τὰ ἐκ τῶν κινήσεων τῶν ἀστέρων ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπιστήμη.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνης διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ λεπτότατον ὑφασμα τοῦ ζῶον· Ἀράχνης δὲ ἐστὶν αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον.

Ἀνὴρ Ἀνθρώπου⁵ διαφέρει. Ἀνὴρ μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ὁ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων· Ἀνθρώπος δὲ, ὁ ἐπὶ μηδενὶ διαπρέπων.

1. ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ. Ita præfert Apographum, quod inter libros Voss. extat in Bibl. Leid. Catal. 402. e Cod. Reg. Par. una cum Lesbouactis libello περὶ Σχημάτων descriptum, ut puto, a Petro Ressorio. Utrumque suadet nota in libro Voss. Erano et Lesbouacti subjecta: 'Π.Ρ. Paris. 650.' Autographum occurrit in Montfauconii Bibl. Bibl. Mss. Nova 770. Quæ autem nos ad fidem libri Voss. vulgamus, e majori opere videntur decerpta, neque ea hercle tanti, ut typis describi mererentur, si non Erani Philonis nomen ostentarent. Libelli scriptor infimi ævi fuisse videtur Grammaticus, qui dum vetustissimi Herennii Philonis personam suscipit, passim, et in ipso limine fraudem prodit, ubi pro Ἐρεννίου nomine, mendosam librorum lectionem secutus, posuit Ἐρανίου.

2. Ἄθλον Ἐπάθλου δ. Hausit e Cyrilli Lex., ubi leguntur sequentia: Ἄθλον Ἐπάθλου διαφέρει. Ἄθλον μὲν γὰρ καλεῖται ὁ αὐτὸς ἀγών. Ἐπαθλον δὲ τῷ νικῶσαντι τὸ διδόμενον δῶρον. Infra sui oblitus Ammonium describit Eranius. Veteribus ἄθλον dicebatur, quod recentiores ἐπαθλον vocant. Ἐπαθλα δὲ οὐχ εὐρηγὰι εἰ μὴ ἅπαξ παρ' Εὐριπίδῃ, inquit Ulpianus in Demosth. Philipp. I. p. 41.

Gloss.

3. Ἄστρον Ἀστέρος δ. Nonnilil diversa tradit ad Il. A. p. 764. Eust., ubi ambitiose citat Herennium Philonem ἐν τῷ περὶ Διαφόρων Σημαινομένων ad firmandum vocabulorum ἄστρον et ἀστέρος discrimen ubivis ap. Gramm. obvium, veluti Amm. Schol. Hom. ad Il. A. 75. Il. E. 5. Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 417. Suid. et alios. Notat Schol. Pind. O. 1, 9. Solem minus recte ἄστρον vocari: Ἐδεῖ γὰρ, inquit, εἰπεῖν ἄστρα (l. ἀστέρα) τὰ γὰρ ἐκ πολλῶν συγκείμενα ἄστρον (l. ἀστέρων) ζῶδια, ἄστρα λέγονται· ὁ δὲ ἥλιος, ἀστήρ. Huic obloquitur Theon ad Arati Phæn. 11. qui observationem suam debet Posidonio ap. Stob. Ecl. Phys. I. p. 54., cujus sententia a Grammaticorum lege recedit.

4. Ἀστρολογία. Differentiam, ab Amm. prætermisam, iisdem pene verbis declarat Cyrill. Lex. Ἀστρολογία Ἀστρονομία (l. Ἀστρονομίας) διαφέρει. Ἀστρονομία γὰρ ἐστὶν ἡ κατάληψις τῶν ἀστρῶν· Ἀστρολογία δὲ, ἡ (l. ἡ) τὰ ἐκ τῶν κινήσεων ἀποτελέσματα δηλοῦσιν, ἐπιστήμη.

5. Ἀνὴρ Ἀνθρώπου δ. Hujus observationis neque Ammonium pueret. Discrimen in stilo sublimiori locum habet. Ἀνὴρ grandi hoc significatione adhibuit Soph. Antig. 494. et eximie Eur. El.

"Αγροίκος βαρυτόνως, καὶ "Αγροῖκος προπερισπωμένως διαφέρει. "Αγροίκος μὲν γὰρ ὁ γνώσεως ἄμοιρος, ἢ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν. "Αγροῖκος δὲ προπερισπωμένως, ὁ μὴ ἡμερος, ἴσος τῷ ἄγριος.

"Αποκήρυκτος καὶ "Εκποίητος διαφέρει. "Αποκήρυκτος μὲν γὰρ [157] ἐστὶν ὁ ἐπ' ἀδικήμασί τισι¹ τῆς οἰκίας ἐκβληθείς. "Εκποίητος δὲ, ὁ δοτὸς εἰς ποιητὰ².

"Απεκέρυξε καὶ "Επεκέρυξε διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ "Αποκηρύξαι λέγεται ἐπὶ τῷ ὑπὸ κήρυκι ἀποδεδόσθαι τι. Μένανδρος, ἀπεκέρυξεν αὐτὴν "Αγαμέμνων³. οἷον ἐπὶ κήρυκι ἀπώλεσεν. "Επικηρύξαι δὲ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα.

"Αρνεῖοι καὶ "Αρνες διαφέρουσιν. "Αρνεῖοι μὲν γὰρ οἱ τέλειοι. "Αρνες δὲ, οἱ νέοι.

"Απαράσκευος⁴ καὶ "Απαρασκευάστος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ δι' ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, "Απαράσκευος ἂν λέγοιτο. ὁ δὲ ἐξ ἑτέρου, "Απαρασκευάστος.

"Αλίπαστον "Αλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἀλσι πεπασμένον κρέας, "Αλίπαστον⁵ λέγεται. "Αλίσπαρτον δὲ⁶, ἢ ἀλσι κατεσπαρμένη χώρα. ὥς τινες τῶν παλαιῶν πεποιήκασιν. [158] δυσμενῶς γὰρ πρὸς τοὺς "Ελλήνας διακείμενοι, τὰς χώρας αὐτῶν ἀλσι κατέσπειρον, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς.

"Αγειν καὶ Φέρειν⁷ διαφέρει. "Αγεται μὲν γὰρ τὰ ἐμψυχα. Φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

"Αρρώστος "Αρρώστουιντος διαφέρει. "Αρρώστος μὲν γὰρ ἐστὶν, ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τι κατὰ τὰς ὁρέξεις. "Αρρώστει δὲ ὁ νοσῶν. οὕτως "Αριστογοεῖ⁸ δοκεῖ.

Αὔθις⁹, καὶ Αὔθι χωρὶς τοῦ s, διαφέρει. Αὔθις μὲν γὰρ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα. Αὔθι δὲ, τὸ αὐτόθι.

"Αρρώδεῖν¹⁰ καὶ "Ορρώδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ "Ορρώδεῖν σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι, καθὰ Εὐριπίδης¹¹ τὸν Περσέα εἰσάγει λέγοντα, Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγόντων Οὐπώποθ' ὕβρις αὐτὸς ὀρρώδων παθεῖν. [159] τὸ δὲ "Αρρώδεῖν, τὸ ἐναντίον, τοῦτ' ἐστὶν οὐκ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ θαρρεῖν καὶ καταφρονεῖν.

"Απόνοια "Ανοίας διαφέρει. "Απόνοια μὲν γὰρ μανία τίς ἐστὶν καὶ ὑπερηφανία μισουμένη. ἢ δὲ "Ανοια, στέρησις φρενῶν οὖσα, ἐλεεῖται μᾶλλον ἢ μισεῖται.

"Αμύνεσθαι καὶ "Αμύνειν διαφέρει. "Αμύνεσθαι γὰρ ἐστὶ τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικήσαντας. "Αμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

"Ατελές¹² καὶ "Ατέλεστον διαφέρει. "Ατελές μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μῆπω τετελεσμένον. "Ατέλεστον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον τελεσθῆναι.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι. τὸ δὲ Αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρῆσθαι εἰς ἀπόδοσιν. ὥς καὶ Μένανδρος διατέλλει τὴν διαφορὰν¹³, [160] Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος. οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι.

Αἰδῶς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδῶς μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἀτροπή¹⁴ πρὸς ἕκαστον οὕτω σεβασμῶς ἔχειν. Αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἀμαρτάνων αἰσχύνηται. ὥς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, Αἰσχύνηται δὲ μεθύσκεσθαι.

"Αμητος¹⁵ καὶ "Αμητὸς διαφέρει. "Αμητος γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θέρους. "Αμητὸς δὲ, ὁ θερσιμὸς.

"Απολείπει καὶ "Εκβάλλει¹⁶ διαφέρει. "Απολείπει μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. "Εκβάλλει δὲ ὁ ἄνθρωπος τὴν γυναῖκα.

349. "Ανὴρ ἐστὶ: 364. 38^ο ἀνὴρ; Hic cine est praestanti vir virtute, quem memorabas? "Ανθρωπον contra abjectissimum hominem vocat Dem. 80. "Τμείς δὲ, ὅτε "Αθηναῖοι, βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα γυναῖκα, φοβηθήσεσθε;

1. "Επ' ἀδικήμασί τισι. Huic lectioni eam postpono, quæ ap. Amm. vulgariter in v. "Αποκήρυκτος.

2. "Ο δοτὸς εἰς ποιητὰ. Scribe potius: ὁ δοθεὶς εἰς ποιήσιν. Amm. et Thom. M. "Εκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλω. Hes. "Εκποίητος, ὁ ἐκδοθεὶς ἐτέρῳ εἰς υἱοποίησιν. Promiscue solent a Gramm. usurpari υἱοθεσία, υἱοποίησις, εἰσποίησις καὶ ποιήσις. Harpocr. in Θετης—θετοῦς γὰρ ἔλεγον τοὺς εἰσποιητούς: ap. Suid. in eadem voce habes ποιητούς: atque ita in Attica Lege ap. Harpocr. "Οτι οἱ ποιητοὶ παῖδες κ. τ. λ.

3. "Αγαμέμνων. Apud Amm., quem descripsit, ad v. Κηρύξαι, in Menandreo Fr. legitur ἀγαγῶν. Indidem in Eranio corr. οἷον ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησεν, Sub pracone vendidit, et ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κ.

4. "Απαράσκευος. Ammonio ignoratam differentiam e Ptol. Ascal. libello protulit Fabr. §. 18. "Απαράσκευον καὶ "Απαρασκευάστων διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν ἔχων, "Απαράσκευος. ὁ δὲ δι' ἑτέρου, "Απαρασκευάστος, οἷον οἱ μονομάχοι ἀπαρασκευάστοι.

5. Κρέας, "Αλίπαστον. Leporis parandi rationem scite tradidit, et ad delicatiorum palatum Archestr. ap. Athen. 399. Ἀν πεινῶσι μεταξὺ φέρης κρέας ὁππὸν ἕκαστω. Θερυδὸν ἀπλῶς ἀλίπαστον ἀφαρπάξων οὐβελίσκου, Μικρὸν ἐνωμότερον. Eubulus δελφάκια ἀλίπαστα ap. Athen. 63. "Cornelius Longinus ἀλίπαστον δρῦντα usurpavit Anthol. vi. c. vii. ep. 13.

6. "Αλίσπαρτον δέ. Quæ hac in nota scribit Eranius, sic satis mira videri queunt et inaudita. Primum subjiciam Grammaticorum, qui ἀλίσπαρτον meminērunt, loca. Amm. "Αλίσπαρτον δὲ (ἔλεγον) τὴν ἀλίσπαρτην χώραν, ὥς τινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιοῦντων. Hes. "Αλίσπαρτον, τὸ ἀλικὸν, ἐσπαρμένον χωρίον. Qui canonis Albertini meminerit, vocem ἄλλ' nolenti Hesychio cum Palmerio et Morino non obtudet. Etym. "Αλίσπαρτον, τὸ κατεσπαρμένον χωρίον, καὶ τὸ ἔλευρον δὲ οὕτω καλεῖται. E vet. non novi, qui vocem adhibuerit. Præter Hesychii locum, quod ad rem faciat, nihil admodum reperias in dissertatione, quam scripsit Steph. Morinus de Ritu Salis super Urbium Dirutarum Ruinas aspergi soliti: quod cum veteres fecisse scribit Eranius, hactenus cum Ammonio in concordiam potest redigi: sed quinam quæso sunt, quos veteribus opponit, "Ελληνες? Scio equidem, literas χθ et λλ in membranis aliquando permutari, et pro "Ελλήνας in Eranio scribi posse ἐχθρούς: verum ea hercle vis est. Nostin' quid conjecerim? nimirum "Ελληνες Gentiles a Christiano magistro vocari, qui in nescio qua Homilia legerat, Abimelechum urbem Sichemiticam idololatriæ cultui deditam, atque adeo "Ελληνικήν, vastatam sale consparisise. In historia Jud. 9, 45. "Εσπεῖρεν ἐν αὐτῇ ἄλας: cuius loci indicium Morino acceptum refero. Ut ut sit, ex hac profluxit consuetudine Cypria loquendi formula: "Αρὰς ἐπισπείρει. Vetustum morem commemorat Hes. "Αρὰς ἐπισπείρει ἔθος Κυπρίων σπειρόντων κριθὰς μεθ' ἁλὸς καταρσθῆαι τισιν.

7. "Αγειν καὶ Φέρειν. "Auctores hanc differentiam non observant, inquit Salmas. de Modo Usur. 17. p. 789. Idque Gramm. non ignorant. Hes. "Αγω, κυρίως (Eust. ad Il. E. p. 435. ὥς ἐπὶ πολὺν,) μὲν ἐπὶ ἐμψύχων τάσσεται. Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐρύνορα οἶνον. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄψύχων ἄγων δ' αἰθωνα

σίδηρον. ἀντὶ τοῦ φέρων. Hesychiana lectio in Od. A. 184. non videtur spernenda.

8. "Αριστογοεῖ. An Ms. ductum hic representet liber Vossianus, addubito. Emenda primum "Αριστογοεῖ: idque solempni scribendi compendio positum pro "Αριστοφάνει. Ammonio emendando in v. Γέρων Eranii nota viam aperuit. Amm. "Αρρώστος μὲν γὰρ ὁ νοσῶν. "Αρρώστων δὲ ἐστὶν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὁρέξεις, ὥς "Αριστοφάνης φησίν. Etymologo in v. "Αρρώστος citantur αἱ διαφοραί.

9. Αὔθις. Callimachi verba affert in hac v. Amm. Et hic et alibi Auctorum loca, ab Amm. adducta, omisit Eranius.

10. "Αρρώδεῖν. Pleraque omnia, quæ ap. Amm. leguntur, Herennio Philoni tribuit Eust.: Phav. "Αρρώδεῖν διὰ τοῦ α στηρικτικῶς εἰρηται κατὰ "Ερέννιον Φίλωνα. δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ ὀρρώδεῖν, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρήκεναι.

11. Εὐριπίδης. Discessi ab apographi lectione; ea hæc erat: Εὐριπίδης τ. π. ε. λ. τὰς γὰρ συμφορὰς τ. κ. π. οὐ πάποθ' ὕβρις αὐτὸς ὀρρ. π. Apud Amm. legitur, πεπραχόντων: alterum e Stob. Tit. cxi. p. 582. receperunt Grot. et Barnes.

12. "Ατελές. Eadem fere notant Amm. et Thom. M. Ptol. Ascal. §. 10. "Ατελές καὶ "Ατέλεστον διαφέρει φασίν. "Ατελές μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μῆποτε τελούμενον. "Ατέλεστον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι: ubi scr. videtur τὸ μῆπω τετελεσμένον. Glossæ Philoxeni, Consummatum erit, τετελεσμένον ἐστὶ: uti recte corrigat Vulc. In Sententiis Hadriani Dositheanis §. 9. οὐδὲν τετελεσμένον ἐστὶ, Nihil consummatum erit.

13. Διατέλλει τὴν διαφορὰν. Ea loquendi ratione, haud facile alibi obvia, non quidem in Αἰτῶ, sed in vicina nota usus est Amm. διατέλλει δὲ "Αριστοφάνους ὁ Μουσικὸς τὴν διαφορὰν. Quod addit Eranius, οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι, desumsit ex Amm. in "Ατελές. Menandri versum Ms. emendate præferebat.

14. Ἡ ἀτροπή. Scr. ἡ ἐντροπή. Reliqua ad Amm. poterant comparari.

15. "Αμητος. Ratione plane diversa cum aliis hæc discernit Amm.

16. "Απολείπει καὶ "Εκβάλλει δ. Non difficulter mihi persuadeo, hanc differentiam ex Amm. libello excidisse, quippe quæ in foro Attico obtinuerit, a Titima etiam M. annotata; huic restituenda sunt, quæ uncinis inclusi: "Απολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. "Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. — ["Εκβάλλει ὁ ἄνθρωπος τὴν γυναῖκα.] Διβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς Ἀλάου. "Εκβαλε τὸ γύναιον. In Lege Attica ap. Petium, "Εὰν ἀπολίπῃ ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, ἢ εἰ δὲ ἄνθρωπος ἐκπέμψῃ τὴν γυναῖκα, vir dicitur ἐκπεμπεῖν τὴν γυναῖκα: alias ἐκβάλλειν, Ejicere uxorem. Is usus illius. Grotii memoriæ non observabatur, dum ad Evang. Matth. 5, 31. erudite notabat. Et videri equidem posset, Græciensibus Judæis ἐκβάλλειν magis fuisse hac significandi potestate proprium, re- quens in Alexandrina Antiqui Fœderis Versione. Sirachides 7. 20. Γυνὴ σοὶ ἐστὶ κατὰ ψυχὴν; μὴ ἐκβάλῃς αὐτήν. Græci vocabulum minus invidiosum, ἀποπέμπειν s. ἀποπέμπεσθαι, Dimittere, usurpare amant. J. Poll. 3, 46. Τὸ ἀποπέμπεσθαι γυναικῶν, πρῶτον ἀποπομπὴ καὶ ἀπόπεμψις. Auctor tamen Orationis c. Neæram ἀποπέμπειν et ἐκβάλλειν permutavit; quod enim p. 22. Τὴν γὰρ ἐνθρονον ἀποπέμψω ἐκ τῆς οἰκίας, id mox dicit, τὴν ἐνθρονον ἐκβάλλει ἐκ τῆς οἰκίας, Ejicit foras, sive antiqua formula, Jussit eam toro suo divortere, sibi que res suas habere. Apuleii verba Metam. 5. p. 170. plus semel haud dubie in

Ἀντικρὺ¹ μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας, ὀξυτόνως· Ἀντικρὺς ἄθλος ἀρσενικῶς καὶ ἄθλον οὐδετέρως διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἐπαθλον.

[161] Ἀμφὶ² μὲν σημαίνει τὸ περί· Ἀμφίς δὲ, τὸ χωρὶς, ἀμφοτέρωθεν.

Ἀκται μὲν οἱ πετρώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσῃ· Θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί.

Ἀναφορά καὶ Εἰσφορά³ διαφέρει. Ἀναφορά γὰρ ἐστὶ τὸ ὑποτεταγμένων⁴ δούλων τελούμενον τοῖς δεσπότης· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον τέλος, Εἰσφορά.

Ἀρπαγὴ μὲν γὰρ ἡ αἰφνίδιος ἀρπαγὴ, καὶ ἀφαίρεσις μετὰ βίας· Ἀρπάγη δὲ, ὡς ἀνάγκη⁵.

Ἀσφόδελος⁶, τὸ φυτὸν· Ἀσφοδελὸς δὲ, τύπος ἐν ᾧ ὁ ἀσφόδελος γίνεται.

[162] Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ ἐστὶ δύναμις σώματος⁷ ἐπαινουμένη· Ἀνδραγαθία, τῆς κατὰ ψυχὴν ἀρετῆς μαρτυρία.

Ἄμα καὶ Ὀμοῦ διαφέρει. Ἄμα μὲν γὰρ ἐστὶ χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα· Ὀμοῦ δὲ, τοπικόν⁸. Ἄμα μὲν οὖν ἐγένοντο Σκύθαι⁹, εἰ περ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν· Ὀμοῦ μέντοι οὐκέτι, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες Ἀθήνησι, οἱ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνος, ὃς καὶ παραίνεσις¹⁰ λέγεται, ἐστὶ λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν· Παροιμία δὲ, τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχείῳ ἀναφορὰν¹¹ ἐνδέουσιν τοῦ αἵνου.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γὰρ ἐστὶ χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα· τὸ δὲ Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπρητισμένου καὶ τελείου.

Ἄρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ μετὰ προπερισπωμένης λεγόμενος, [163] σύνδεσμος ἀπορηματικός ἐστίν· ὅταν διαποροῦντες λέγομεν, ἀρα πῶς ἔξει τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, ἐπὶ παρωχηκότος χρόνου. ὡς τὸ, Ἄλλ' ἂ μὲν¹² γὰρ ἀκράτιστε βασιλεῦ.

Αἶθε καὶ Ὀφελον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ἀπαρέμφατον πρόσωπον¹³· τὸ δὲ Ὀφελον ἐμφαίνει πρόσωπον. Ἄλλως, τὸ μὲν Αἶθε ἐστὶν ἐπὶ ῥῆμα· τὸ δὲ Ὀφελον, ῥῆμα καὶ ἐπὶ ῥῆμα.

eam rem sunt producta. Viri ἀπολείψις uxoris publicitus concedebatur, aliquoties Demostheni prima in Onetor. 569. etc. memorata.

1. Ἀντικρὺ. Plura leguntur in Amm., e quibus nonnulla snnt a mala manu assuta. Differentiam præter Schol. II. T. 259. tradiderunt Suid. in v. et Thom. M. in Ἀπαντικρὺ. Quod Amm. attulit, καταντικρὺ extat ap. Hom.: alibi etiam offendas καταντικρὺς, forsitan mendose. Auctor Indicis Voc. Acc. Distinct.:—Ἀντικρὺ, Contra, E regione. Ἀντικρὺς, Palam.

2. Ἀμφί. Aliter Ptol. Ascal. s. 12. Ἀμφί, περί. τὸ δὲ Ἀμφίς ποτὲ μὲν σημαίνει τὸ περί, ποτὲ δὲ χωρὶς. Non extat discrimen ap. Amm.

3. Ἀναφορά καὶ Εἰσφορά. Pari ratione distinguit Amm. 21. nisi quod pro Ἀναφορά ponit Ἀποφορά, addens, ἣν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσι: receptam istius loci lectionem tuetur Eranius.

4. Τὸ ὑποτεταγμένων. Fortassis scr. τὸ ὑπὸ τῶν ὑποτεταγμένων ἢ δούλων τελούμενον τοῖς δεσπότης. Vide, quæ ad Amm. notavi.

5. Ὡς ἀνάγκη. Tryphon ap. Amm. in Ἀρπαγὴ.—εἰ δὲ βαρυνόντως ἀρπάγην, ὡς ἀνάγκην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι. Primum vocis ἀρπάγης expositio deficit apud Eranium; quod vero scribit, ἀρπάγην δὲ ὡς ἀνάγκην, eo factum puto, quia ignorabat, Ἀνάγην nomen fuisse proprium insulæ, Callimacho, Apoll. Rh. et aliis memoratæ.

6. Ἀσφόδελος. Herennium iterum Philonem advocat Eust. ad Od. A. p. 454. Ἀσφόδελος—προπαροξυνόντως, τὸ φυτὸν, κατὰ Ἐρέννιον Φίλωνα. Ἀσφόδελος δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτοῦ τόπος. Non ignorabat tamen Eust., ad ἀσφοδελοῦ mentionem ab Hom. factam Grammaticos, quasi de compacto, eandem tradidisse differentiam, quam hodieum reperire licet ap. Amm. Hes. Ptol. Ascal., Thom. M. Etymologum, Suid. Scholl. Hom. Theocr. et Lucian.

7. Δύναμις σώματος. Amm. et Ptol. Ascal. mentem, addita voce σώματος, exp. Noster.

8. Ὀμοῦ δὲ, τοπικόν. Quanto rectius Schol. Apoll. Rh., accuratissimæ eruditionis Grammaticus, 1079. Τὸ Ὀμοῦ, παρ' Ὀμήρῳ μὲν τὸ ἐν αὐτῷ τόπῳ σημαίνει, παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καὶ ἄλλα σημαίνει, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνον τέθεικεν αὐτό: tum affert versus, quibus CEd. Tyr. exorditur Sophocles; eosdem producit Dionysius Thrax Lex. ined., cujus cum alibi non occurrat mentio, subjiciam, quæ ex isto Lex. Ms. deprompta in libro quodam Vossiano offendi: Ὀμοῦ ἐπὶ τόπου. Δημοσθένους, Πονηροῖς οὖσιν ὁμοῦ συνδιατρίβου. Ὀμοῦ ἐπὶ χρόνου. Σοφοκλῆς, Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὀμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων, δηλοῖ δὲ καὶ ἐγγύτητα. Ξενοφῶν, Ὀμοῦ εἰεν οἱ πολέμοι. Quæ postrema me invitavit, ut Hesychio graviter afflicto medelam admoveam: Ὀμοῦ, ἐγγύς, τοπικόν, ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δισμύριοι δμοφρονες.

ἄθλος ἀρσενικῶς καὶ ἄθλον οὐδετέρως διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἐπαθλον.

ΑΡΧΗ¹³ ΤΟΥ Β.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ καὶ Κοίρανος καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἐστὶν, ὁ πατρόθεν ἢ ἐκ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβὼν· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρία¹⁴ τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον [164] ἐπιτελῶν· Ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος.

Βίος μὲν λέγεται ἡ λογικὴ ζωὴ· Ζωὴ δὲ, ἡ χρῆσις τῆς ψυχῆς¹⁵. καὶ Βιοῦν ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον λέγεται· Ζῆν δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ζώων.

Βλέφαρα μὲν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων τρίχες.

Βοῦς μὲν ὁ τέλειος· Μόσχος δὲ, ὁ νεογνός. ἀφ' οὗ καὶ Μοσχία, ἡ νέα¹⁶.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

ΓΑΜΗΛΙΟΝ καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Ἐπιθαλάμιον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὴν ποίημα.

Γαμήλια καὶ Γαμηλία¹⁷ διαφέρει. Γαμήλια μὲν γὰρ τὰ τελούμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐν ᾗ ὁ γάμος τελεῖται· Γαμηλία δὲ, ἡ εἰς τὸν χαρτοφύλακα δεδομένη ἐγγραφή.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκῶς διαφέρει. Λεκτέον¹⁸ δὲ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως μέχρι γήρως. Βρέφος [165] μὲν γὰρ, τὸ γεννηθὲν ἄρτίως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθνηοῦ· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ τῆς λέξεως ἐχόμε-

Quæ hac ratione videntur reficienda: Ὀμοῦ, τοπικόν, ἢ ἐγγύς. Δημοσθένους, Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι. Demosthenis verba leguntur in Or. c. Aristog. 497., quæ integra extant ap. Harpocr. et in Schol. Aristoph. Σφ. 707., mendose ap. Schol. II. E. 867.

9. Σκύθαι. Par est, ut credamus, Eranii notam a librario fuisse truncatam. Si enim ita scripserit, prouti vulgatur, hominum fuit ineptissimus: sin, eam laudem merebitur, quod Ammonium strenue descripserit. Indidem itaque corr. Ἄμα μὲν οὖν ἐγένετο Σδλων Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ: et in ultima nota, ἀλλ' ὁ μὲν Ἕλληνας Ἀθήνησιν, ὁ δὲ Σκύθης ἐν Σκυθία.

10. Παραίνεσις. Eur. Hel. 323. Εἰς ποῖον ἔρπεις μῦθον ἢ παραίνεσιν; Phædrus libri primi Fabul. prologo: Duplex libelli dos est, quod risum movet, Et quod prudenti vitam consilio monet.

11. Ἀναφορὰν. Lege: ἀναφορὰν εχει ἐνδέουσιν τοῦ αἵνου. Nescio autem, quid intelligat per τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχείῳ ἀναφορὰν. Scripserat fortasse ex Amm. ἐπὶ τὸ χεῖρον. Quæ ad vocem Αἶνος pertinent, ab Ammonianis verbis diversa, cum illis conveniunt, quæ sub Herennii nomine protulit Eust.

12. Ἄλλ' ἂ μὲν. Tanti hæc non sunt, in quibus emendandis horam conteram. Ms. lectionem exhibui: pro γὰρ ἀκράτιστε posuisse videtur ἄρα κράτιστε.

[* “Vide ad Dionys. Hal. de C. VV. p. 83.” G. H. S.]

13. Ἀρχή. Vel hinc liquet, Eranii, quem tractamus, libellum majorem esse operis compendium.

14. Πρὸς καιρία. Lege πρὸς καιρὸν ex Amm., quem, omissis Homeri versibus, descripsit Eranius.

15. Ἡ χρῆσις τῆς ψ. Quamprimum hic ab Amm. discedit, vix est, quin obscurus fiat.

16. Μοσχία, ἡ νέα. Apud Hes. Μόσχια, ἀπαλὰ φυτὰ. Plura notat Etym. ad Il. A. 105. μόσχοισι λόγοισιν. Hes. τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἀπαλοῖς κλαδίσκοις. Cf. Schol. Soph. Trach. 789.

17. Γαμήλια καὶ Γαμηλία δ. Hanc, ut puto, differentiam non agnovit Amm.: neque adeo etiam, ut videtur, Hes. Γαμηλία ab Etym. redditur ἡ εἰς τοὺς φράτορας δεδομένη ἐγγραφή, καὶ εἰσαγωγή ἐπὶ γάμοις, ἣν ἀνόμαζον καὶ Κουρεῶτιν: ita leg. e Ms. pro κουρεῶτιν. Plura vide ap. Meurs. Gr. Fer. 40. 41. Commentatores ad J. Poll. 3, 43. et Vales. ad Harpocr. in v.

18. Λεκτέον. Primum suspicabar pro λεκτέον scr. Ἀλεξίων: nunc nullus dubito, quin prius posuerit Noster, qui ex Amm. ca demum desumsit, quæ tironibus erudiendis inservire poterant. Ammonii verba sunt: Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου Συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους περὶ ἀνθρώπων γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἕχρι γήρως.

ρον¹. Παιδίσκος δέ, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δέ, ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἵνα². μετὰ ταῦτα Ἡλικιώτης³. εἶτα Ἐφηβος· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, ἢ Μείραξ⁴. εἶτα Νεανίσκος, καὶ Νεανίας· ὁ δὲ τριακονταετής, Ἀνὴρ· εἶτα Προβεβηκὺς, ὃν καὶ Ὀμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα Γέρων· εἶτα Πρεσβύτες· εἶτα Ἐσχατογέρων⁵.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

ΔΟΥΛΟΙ, Οἰκέται καὶ Θεράποντες διαφέρουσιν. Δούλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἡδονῶν⁶ λέγονται, καὶ πάντες ὑποτεταγμένοι τῷ βασιλεῖ⁷. Οἰκέται δέ, οἱ ἀργυρῶν-τοι· Θεράποντες δέ, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὧν ὅν θεραπεύονται οἱ προσήκοντες. ὡς Ἀχιλλεύς καὶ Πάτροκλος.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ, ὁ ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος⁸. Ἐπιβόητος δέ, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην.

[166] Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ κατὰ τὸ μέγεθος· Διπλάσιον δέ, κατὰ τὸν ἀριθμὸν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

ἘΝΔΟΞΟΣ καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος⁹. Ἐπίδοξος δέ, ὁ προσδοκώμενος.

Ἐταῖρος καὶ Φίλος καὶ Ξένος διαφέρει. Ἐταῖρος μὲν γὰρ, ὁ σύνεργος καὶ ἐν παντὶ συναιρόμενος· Φίλος δέ, ὁ ἀπὸ συμποσίου γεγωνὺς· Ξένος δέ, ὁ ἀπὸ ξενιτείας φίλος.

Ἐκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἐκγονος μὲν γὰρ ὁ υἱός· Ἀπόγονος δέ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

Ἐπίκουροι καὶ Βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ τοῖς πολεμουμένοις ἐπικουροῦντες, ὡς τοῖς Τρωσίν· Βοηθοὶ δέ, οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων, ὡς τῶν Ἑλλήνων.

Ἐρκος καὶ Ἐρκίον⁹ διαφέρει. Ἐρκος ἐπὶ πόλεων· Ἐρκίον ἐπὶ ἐπαύλεων.

Εἰκότα· τὰ δὲ ἔμφορῃ, Εἰκότα.

Ἐχθρὸς Πολεμίον καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γὰρ ἐστίν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δέ, ὁ δι' ὕπλων [167] χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας· Δυσμενὴς δέ, ὁ χρόνιον πρὸς τοὺς ποτὲ φίλους ἔχθραν διατηρῶν.

Ἐρωτᾶν καὶ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κατὰ ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπὸ τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δέ, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη τινα λαβεῖν ἀπόφασιν.

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γὰρ ἐστὶ Ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομος· Πεύσις δέ, μακρὰς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνακρίσις δέ, δευτέρα ἐξέτασις.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ νῦν ὄντα· Γενήσεται δέ, τὰ γεννήσεως τευχόμενα.

Ἐρᾶν τοῦ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὰ ἐν ὧσι· Ποθεῖν δέ, τὰ ἀπόντα.

Εὐμορφος Εὐειδοῦς¹⁰ διαφέρει. Εὐμορφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ εὐπρόσωπος· Εὐειδὴς δέ, ὁ τὸ εἶδος καλὸν ἔχων, οἷον ἅπαν τὸ σῶμα.

Ἐνδον πρὸς τὸ Ἔσω¹¹ διαφέρει. Ἐνδον μὲν γὰρ λέγομεν ἐστὶν ὁ παῖς· Ἔσω δέ εἰσέρχομαι.

Ἐνταυθοὶ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοὶ μὲν γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δέ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε· τὸ δὲ Ἐνθα [168] καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τότε. ὡς τὸ, ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες. καὶ τὸ ὅπου, ὡς τὸ, ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται. καὶ τὸ, ἐνθα κατεπλέομεν.

Ἐξ ὅσον καὶ Ἐξ ὅτου διαφέρει. Ἐξ ὅσου μὲν χρόνου· Ἐξ ὅτου δέ, ἐξ οὗτινος.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. Εὐθὺς μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως· Εὐθὺ δέ, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθείαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

ΖΗΛΟΣ καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον· Ζήλος δέ, ἡ μίμησις τοῦ καλοῦ.

Ζώνη Ζωνίου διαφέρει. Ζώνη μὲν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δέ, τῆς γυναικός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

ἩΣΥΧΑΖΕΙΝ καὶ Σιγᾶν διαφέρει. Ἡσυχάζειν μὲν τὸ ἀτρεμεῖν δι' ὅλου¹²· τὸ δὲ Σιγᾶν ἐπὶ γλώττης μόνον.

Ἡγγύα¹³ καὶ Ἡγγυᾶτο διαφέρει. Ἡγγύα μὲν γὰρ, ἡγουν ὠμολόγει δώσειν· Ἡγγυᾶτο δέ ὁ λαμβάνων.

Ἡμέρα· Ἡοῦς διαφέρει. Ἡμέρα γὰρ ἐστὶ τὸ αὐτόματον¹⁴. [169] Ἡὼς δέ, ἡ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνεται¹⁵.

Ἡ ἀντὶ τοῦ Ἐφη, φησὶν Ὀμηρος· διαφέρει δέ, ὅτι τὸ μὲν Ἡ ἐπὶ μόνου τρίτου τάσσεται προσώπου· τὸ δὲ Ἐφη, Ἐφης, Ἐφη, καὶ ἐπὶ πάντων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

ΘΕΩΡΟΣ καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν θεάτρων. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰωνί¹⁶, Πότερον θεατὴς ἢ χάριν μαντευμάτων. ἀμαρτάνουσι γοῦν¹⁷ οἱ ἐναλλάσσοντες ταῦτα.

1. Ἐχόμενον. Amm. habet ἀντεχόμενον.

2. Ἡλικιώτης. Hujus loco alia posuit Amm. ejusdem ætatis nomina: Πάλλακα, Βούπαιδα, Ἀντίπαιδα, Μελλοέφηβον.

3. Ἡ μεῖραξ. Ita etiam restitui velim ap. Amm. pro εἶτα μεῖραξ.

4. Ἐσχατογέρων. Emendatius scribes Ἐσχατογέρων. Vide Animadv. ad Amm. 54.

5. Καὶ τῶν ἡδονῶν. Inter castissima veterum dicta bina sunt, quæ e Stob. Floril. subijciam. Primum est Bionis Tit. 2. p. 32. Οἱ ἀγαθοὶ οἰκέται, ελεύθεροί οἱ δὲ πονηροὶ ελεύθεροι, δοῦλοι πολλῶν ἐπιθυμιῶν. Alterum Brysonis est, e sanctissima Pythagoræ schola Philosophi, Tit. 83. p. 484. Ὁ μὲν γὰρ τις δοῦλος κατὰ νόμον γίγνεται· ὁ δὲ κατὰ τὸν τρόπον τὰς ψυχὰς, ὁ κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων παθημάτων τὰς ψυχὰς.

6. Ὁ τῷ βασιλεῖ. Ammonii locutionem, ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα, in nota 13. p. 45. temere sollicitavi.

7. Βοώμενος. Amm. δ' ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος.

8. Ἐπίσημος. Lege: ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος, Ἐνδοξος. Quæ sequitur, differentia vocum ἐταῖρος et φίλος, aliter exponitur ab Amm.

9. Ἐρκος καὶ Ἐρκίον. Par ratio discriminis inter τεῖχος et τειχιον. Etym. etiam Ἐρκος reddidit τεῖχος, et Ἐρκίον, περίφραγμα, τειχιον. Ad mentem Grammaticorum Soph. Aj. 108. πρὸς κίον· ἐρκίον στέγης. Schol. τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς. Adde Apoll. Rh. 2, 1075. Hes. Ἐρκίον, κύκλος αὐλῆς. Quam late pateat ἔρκος, constat ex Hom. Quæ sequuntur, pleraque sunt ex Amm. descripta.

10. Εὐμορφος Εὐειδοῦς δ. Hinc forsitan corrigendus est Thom. M. in Εὐειδῆς. Eustathius Ammonium secutus ad Il. Γ. p. 289.

Σημειῶσαι δέ, ὅτι διαφέρετον κατὰ τοὺς παλαιούς Εὐμορφος καὶ Εὐειδῆς. Εὐμορφος μὲν γὰρ ἡ εὐπρόσωπος. Εὐειδῆς δέ, ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ, καὶ, ὡς εἶπεν, εὐ ἔχουσα φύσιν. Dolor ap. Hom. Il. K. 316. εἶδος μὲν ἦν κακός: q. l. ita exp. Aristot. Poet. 25. Οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰσχροῦν. τὸ γὰρ εὐπρόσωπον οἱ Κρήτες Εὐειδὲς καλοῦσι: ita enim leg. Quæ Philosophi observatio Grammaticorum distinctioni non parum affert ponderis. Cum enim εὐειδὲς istoc usu tanquam glossa Cretensis consideretur, in communi, quæ dicitur, dialecto aliter vocem usurpatam fuisse apparet.

11. Ἐνδον πρὸς τὸ Ἔσω. Eam locutionem nuspiam usurpavit Amm., qui hanc differentiam curiose exsequitur. In sequente nota Ammonianam contraxit Eranius, paucula tantum tangens Homeri loca.

12. Δι' ὅλου. Scripserat, nī fallor, δι' ὅλου σώματος: e Plol. Ascal. ε. 93. Amm. enim eam differentiam prætermisit.

13. Ἡγγύα. Amm. Ἐγγυᾶ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει.

14. Τὸ αὐτόματον. Qui corruptissimam Amm. notam integritati restituit, Eranii notam diligentiori examini subijcere etiam poterit. "Corr. ex Amm. τὸ αὐτόματον. Ἡὼς δὲ σωματοειδῆς." "Ἡὼς δὲ πάντεσσιν ἐ. φ. Et sic emend. Amm., qui imperite est "interpolatus." Toup.

15. Φαίνεται. Pravam Ms. lectionem φθάνει mutavi in φαίνεται. Usurpavit enim noster Hesiodi verba e Θ. 372. Ἡὼ θ', ἡ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνεται, ab Amm. adducta in v. Ἡμέρα.

16. Εὐριπίδης ἐν Ἰωνί. Ms. Εὐριπίδης. Hinc apparet, Eranium Ammonii libello usum edito meliori; ap. illum enim Eurpi- dæ et Tragædiæ nomen deficit.

17. Ἀμαρτάνουσι γοῦν. Ea ratione loquitur Amm. in v. Ἀ. i.

Θῆς, Λάτρης, καὶ Ἀμφίπολος. Θῆς μὲν γὰρ, ὁ μι-
σθωτός· Λάτρης δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἀλούς
καὶ δουλεύων· Ἀμφίπολος δὲ, ἐπὶ θηλείας ἢ ταῖς α . . .¹
ὑπογεγαμένη.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

ἸΣΘΜΟΣ καὶ Πορθμός διαφέρει. Ἰσθμός γὰρ ἡ μέσον
δύο θαλασσῶν γῆ· Πορθμός δὲ, ἡ μέσον δύο γαιῶν θά-
λασσα.

Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι² διαφέρει. Ἰκέσθαι μὲν
γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν.

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Ἰουδαῖοι μὲν
γὰρ οἱ ἐξ Ἰούδα³ τοῦ τετάρτου παιδὸς Ἰακώβ κληθέν-
τες· Ἰδουμαῖοι δὲ οἱ ἐξ Ἰσαὺ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰακώβ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

ΚΥΡΙΟΣ καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος μὲν γὰρ
τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱὼν ὁ πατήρ· Δεσπότης δὲ, ὁ
ἀργυρωνήτου.

[170] Κωφὸς καὶ Ἐννεὸς ὁ αὐτὸς⁴ παρὰ τοῖς ἀρχαί-
οις ἐλέγετο, ἤγουν ὁ μὴ φθεγγόμενος. ὡς Ὁμηρος,
κύματι κωφῷ. ἢ ἀψόφω. καὶ ἡ Πυθία⁵, Καὶ κωφοῦ ξυ-
νίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. νῦν δὲ Κωφός, ὁ τὴν
ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

ΛΗΜΜΑ μὲν διὰ δύο μμ, τὸ κέρδος· Λῆμα δὲ δι'
εἰς μ, ἡ ἀνδρεία.

Λέχος καὶ Εὐνή⁶ διαφέρει. Λέχος μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ
κλίνη· Εὐνή δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῆς στρωμνή.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γὰρ
ἐστὶ τὸ ἀνελέσθαι μηδενὸς δίδοντας· Δέξασθαι δὲ, τὸ
παρά τινος προτεινόμενον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

ΜΑΧΗ καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἡ ἐν
πολέμοις ἐστὶν ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ
πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μηρία καὶ Μηρός⁷ διαφέρει. Μηρία μὲν γὰρ, τὰ

1. Ἡ ταῖς α . . . Lacuna ex Amm. certe suppleri non potest, cui Ἀμφίπολος dicitur κοινὸν ὄνομα ἄρρενος καὶ θηλείας δούλης. Etym. 93. Ἀμφίπολος, οἶον ἐῖ ἡ περὶ τὴν δέσποιναν πολούσα, του-
τέστιν ἀναστρεφόμενη. Prioribus huius notæ verbis subjiciendum
solemne διαφέρουσιν. "Lego, ἢ ταῖς Δεσποῖναις ὕ. Etym. ἢ περὶ
τὴν δ." Tourp.

2. Ἰκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι. Est in Cyrilli Vocabulario Ms. ejusdem fere generis observatio, quam junvat descripsisse: Ἐπάνο-
δος Καθόδου διαφέρει. Ἐπάνοδος μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ ἐπανελθεῖν τινα
εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἐξελθόντα ἐξ ἀρχῆς ἐκουσία γνώμη, μηδενὸς
βιασαμένου. Καθόδος δὲ, τὸ ἐναντίον, ὅταν ἕκων ἀποδημήσας, ἢ
φυγαδευθεὶς, ἢ συμφορὰς τινος προηγησαμένης, διὰ φόβον.

3. Οἱ ἐξ Ἰούδα. Quæ scitule novit Eranius, Ammonio fuerunt, ut puto, inaudita.

4. Ὁ αὐτός. Amm. et Eranius ταυτίζουσι, quæ in Lex. dili-
genter discernit Cyrill. : Κωφός καὶ Ἐννεός διαφέρει. Κωφός λέγεται
ὁ μὴ φθεγγόμενος· Ἐννεός δὲ, ὁ ἐκ τινος θαύματος μένων ἄφωνος.
Hes. etiam Ἄνεω exp. ἄφωνος, ἐννεός, καὶ ἐκπλήξει ἡσυχιοί. Super
vocis Ἐννεός scriptura erudite disputat Cl. Jo. Alberti ad Gloss.
Græc. in N. F. 70.

5. Ἡ Πυθία. Lectionem in Amm. Edd. mire distortam in
ἡσυχίᾳ pinceram asservavit Eranius, ap. quem tamen in versu, qui
subjicitur, perperam legebatur καὶ κωφῷ ζῶν εἰμι, quorum loco καὶ
κωφοῦ ξυνίημι ponere non dubitavi. Pythiæ versum Grammatici
debent Herodoto, ap. quem 1, 47. legitur in Oraculo, quod Del-
phis accepit Cræsus, Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνέντος ἀκούω :
ubi eam scripturam reponi malim, quam uno ore proferunt Gram-
matici. Apollonius in Gl. Herod. λέγει, ἐκ παραλλήλου εἶναι τὸ
καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω, teste Etym. 552.,
ubi perperam vulgatur λέγεται. Eust. ad Od. E. p. 230, 10. Ἡ
Πυθία χρῆσασα τὸ. Καὶ κωφοῦ ξ. κ. ο. λ. ἄ. παραλληλίσασα διεσά-
φησε. Eandem Oraculi partem expressit Lucian. de Saltat. 1,
806. Ἀλλ' ὅπερ εἶπε ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον δρῆσιν,
καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ μὴ λαλέοντος τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκοῦειν. Utitur
eodem loco Corinth. de Dial.

6. Λέχος καὶ Εὐνή. Paria dabunt Amm. et Thom. M. Ad
Grammaticorum mentem exponi potest Soph. Antig. 434. ὅταν
κενὴς Εὐνὴς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος.

Gloss.

Α ἐναγισζόμενα [171] τοῖς θεοῖς· Μηρός δὲ, τὰ μὴ οὕτως
ἔχοντα.

Μνᾶται καὶ Μνηστεύεται⁸ διαφέρει. Μνᾶται μὲν ὁ
ἀνὴρ γυναῖκα· Μνηστεύεται δὲ ἡ γυνὴ ἄνδρα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

ΝΗΕΣ τῶν Πλοίων διαφέρουσιν. Νηες μὲν αἱ φορ-
τηγοί, αἱ καὶ μέγισταί εἰσιν· Πλοῖα δὲ, τὰ προμήκη καὶ
στρατιωτικά.*

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Νυνὶ ἐπὶ μόνον
τοῦ ἐνεστώτος· τὸ δὲ Νῦν ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων. ὡς τὸ,
νῦν ἔσται⁹ ὁ ἀγών. νῦν ἡ μάχη πέπαιται.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

ΟΥΤΟΣ καὶ Οὔτος¹⁰ διαφέρει. Οὔτος μὲν γὰρ
μετὰ τοῦ ι δεκτικὸν μόριον· Οὔτος δὲ, δεκτικὸν καὶ
ἀναφορικόν.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ καὶ Οὐθέν μετὰ τοῦ θ μακρῶς δια-
φέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν¹¹ δῆλον, ἐκ τοῦ οὔτε καὶ ἐν
σύγκειται, ἤγουν οὔτε ἐν, οὔτε δύο.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ἐπὶ
ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τέτακται.

Ὁ Ὀρθρος καὶ Πρωὶ διαφέρει. Ὀρθρος μὲν γὰρ ἡ
πρὸ ἀνατολῆς ὥρα· Πρωὶ δὲ, τὸ ἐκ τῆς ἡλίου περιωπῆς
φῶς, ὡς [172] καὶ τὸ ὅψε καὶ ἐσπέρας¹².

Οὔνεκα καὶ Εἵνεκα διαφέρει. τὸ μὲν Οὔνεκα σημαί-
νει τὸ ὅτι· τὸ δὲ Εἵνεκα, ἀντὶ τοῦ χάριν.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Διότι αἰτίαν δη-
λοῖ· τὸ δὲ Ὅτι, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ποτὲ δὲ βεβαίωσιν.
αὐτίκα, ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, ἰσμεν, διότι δὲ,
οὐκέτι.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὴν
οἰκίαν¹³ βαδίζειν, Οἴκαδε φαμέν· τὸ δὲ εἰς ἑτέραν, Εἰς
οἶκον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

ΠΡΕΣΒΕΥΕΙΝ τοῦ Πρεσβεύεσθαι διαφέρει. Πρε-
σβεύεσθαι τὸ μὲν πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ τὸ
πέμπειν¹⁴ πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμη-
μα¹⁵· Ἄστυ δὲ, ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως.

7. Μηρία καὶ Μηρός. Etym. Τὰ μηρία καὶ κατὰ συγκοπὴν τὰ
μῆρα διαφέρει γὰρ τὸ ἀρσενικὸν τοῦ οὐδενόρου. ὅτι τὸ μὲν ἀρσενι-
κὸν ὁ ποιητὴς τίθησι καὶ ἐπὶ τῶν ἀγισζομένων—καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρω-
πέων· τὸ δὲ οὐδέτερον ἐπὶ τῶν ἀγισζομένων· postremum illud
voc. μόνον elisit. Soph. Antig. 1124. κηκὶς μηρίων, 1135.
μηρίων φλόγα. Amm. discrimen ignorat.

8. Μνᾶται καὶ Μνηστεύεται. Differentiam ab Amm. omisam
annotavit Thom. M. Ἐπὶ ἀνδρὸς τὸ Μνᾶται. οἶον μνᾶται γυναῖκα.
ἐπὶ γυναικὸς, τὸ Μνηστεύεται ἀνδρὶ.

[* "Vide Dorv. ad Charit. 612. Ed. Lips." G. H. S.]

9. Νῦν ἔσται. Lege : νῦν ἐστὶ, νῦν ἔσται ὁ ἀγών. Quæ in Era-
nio desunt, ap. Amm. omiserat etiam Vulc.

10. Δεκτικὸν μόριον. Corrige : δεκτικὸν μόνον· Οὔτος δὲ, δεκτι-
κὸν κ. ἄ.

11. Τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν. Scr. τὸ μὲν γὰρ Οὐθέν. Amm. Οὐθέν δὲ
ἀναλυσθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον—οὐθ' ἐν, οὔτε δύο. Indicis Au-
ctor : Οὐθέν, ne unum quidem. Phryn. nullam novit inter Οὐδεὶς
et Οὐθὲς significandi differentiam ; sed, posteriori forma damnata,
usum τοῦ Οὐδεὶς Atticis concedit. Ejusdem, quam e Soph. Appar.
edidit Montf. Bibl. Coisl. 468., observatio hac videtur ratione
constituendi : Οὐδὲ ἐν, οὔτω χρὴ λέγειν, οὐδὲ δις λέγειν διὰ τοῦ θ,
διὰ μέντοι τοῦ δ δις λέγειν.

12. Ὁψὲ καὶ ἐσπέρας. Quid vellet Eranios, minus habeo explora-
tum. Forsan indicare voluit, sicuti ὀρθρος et πρωὶ, ita etiam dif-
ferre ὅψε et ἐσπέρας : quorum hoc Vesperam denotet, illud non nisi
adjectum habeat vel subintellectum vocabulum ἡμέρας. Ὁψὲ τῆς
ἡμέρας habes apud Amm. in v. Ἐσπέρας. Ὁψὲ, significatione ge-
neraliori, quibusvis rebus inseriens, Atticis notat τὸ βραδέως καὶ
μεθ' ὀντινὸν χρόνον. Max. Tyr. Sermon. 7. p. 45. Spartani ἐπαι-
νοῦνται οὐκ ὅψε, ἀλλ' ἐκ παλαιᾶς ἀρετῆς, Eur. Or. 99. ὅψε γε φρο-
νέεις εἴ, Alciphron. p. 16. ὅψε τοῦ καιροῦ, Max. Tyr. 190. ὅψε τοῦ
χρόνου, Heliod. 111. ὅψε καὶ βραδὺ τῆς ἡλικίας. Adde Elian. V.
II. 2, 23. Lucian. 1, 899.

13. Εἰς τὴν οἰκίαν. Quinimo εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν, ex Amm.
14. Τὸ πέμπειν. Non aliter legebant antiquæ Amm. Edd. Re-
centiores rectins τὸ πέμπεσθαι π. Vide Amm. 118. 120.

15. Τὸ οἰκοδόμημα. Nescio profecto, quid differant οἰκοδόμημα
et ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως. Itaque pro οἰκοδόμημα leg. fortassis

Πάγетος μὲν τὸ κρίνος· Παγетὸς δέ, ὁ χειμών.
Πλούσιος Ἀφνειοῦ καὶ Ὀλβίου διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ, ὁ πολλὴν περιουσίαν ἔχων· Ἀφνειὸς δέ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν οὐσίαν συλλέγων· Ὀλβιος δέ ἐστιν, ὁ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχων.
Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι τι καὶ πονεῖν περὶ τὸν βίον· Πτωχὸς δέ, ὁ ἐπαίτης.
Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς γὰρ ὁ ἔμπειρος τῶν πολέμων· Αἰχμητὴς δέ, ὁ ἔμπειρος τοῖς κατὰ [173] πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

ῬΕΦΑΝΟΝ καὶ Ῥάφανον¹ διαφέρει. Ῥέφανον μὲν γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον· Ῥάφανον δέ, ἡ κράμβη.
Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται· Ῥεῦμα δέ, τὸ ὕδωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

ΣΗΜΕΙΟΝ Τέρας² διαφέρει. Σημεῖον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀέρος γενόμενον· Τέρας δέ, τὸ ἐν γῇ.
Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. τὰ μὲν παρωχημένα³ Σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα Τεκμηρίοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

ΤΕΙΧΟΣ καὶ Τειχίον διαφέρει. Τείχος μὲν γὰρ ἐπὶ

οἰκονόμημα. nisi potius statuendum sit, Eranium scripsisse, πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα καὶ οἱ κατοικοῦντες, ex Amm. et Thom. M. : Steph. B. Ἄστυ, ἡ κοινὴ πόλις. διαφέρει δέ, ὅτι τὸ μὲν, κτίσμα δηλοῖ· ἡ δὲ πόλις, καὶ τοὺς πολίτας.

1. Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον. Malim ap. Amm. legi, Ῥέφανος καὶ Ῥάφανος δ. : vulgatam lectionem sequitur Eran.

2. Σημεῖον Τέρας δ. Præter Amm. distinguit Etym. Τέρας διαφέρει Σημεῖον. Τέρας λέγεται τὸ παρὰ φύσιν γενόμενον πρᾶγμα· Σημεῖον δέ, τὸ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον.

3. Τὰ μὲν παρωχημένα. Verba sunt Antiphontis ἐν τῇ Τέχνῃ : eujus nomen omisit Eranius, verba integra conservans.

4. Τιμωρεῖν. Eadem fere notat Amm. : paululum diversa Thom. M.

5. Τηθὺς. Scribe Τηθὺς, et vide, si lubet, quæ ad Amm. notavi.

6. Πατροπαραδοτ . . . Lacuna facili opere impleri poterit : οἱ πατροπαραδοτὸν τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενοι, aut quomodocunque de-

α πόλεων· Τειχίον δέ, ἐπὶ ἐπαύλεων.

Τιμωρεῖν⁴ καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν· Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸν ἀδικήσαντα. Τιμωρὸς Πατρόκλου Ἀχιλλεύς, Τιμωρεῖται δὲ Ἐκτορα.

Τοῦνεκα καὶ Οὔνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ τοῦτον ἔνεκα· τὸ δὲ Οὔνεκα διάτι.

Τήθη καὶ Τηθὺς⁵ διαφέρει. Τήθη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ μάμμη· Τηθὺς, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή.

Τύραννοι καὶ Βασιλεῖς διαφέρουσιν. Τύραννοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ [174] ὁμότητος ἢ ἀρπαγῆς τὴν βασιλείαν δεξάμενοι· Βασιλεῖς δέ, οἱ πατροπαραδοτ . . .⁶

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

ΥΠΟΨΙΑ Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γὰρ ἐστὶ κακοῦ⁷ τινος ὑπόνοια· Ὑφόρασις δέ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον ταχθεῖσα.

Ὑπόσχεσις Ἐπαγγελίας διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν ὁ τὸ ἀξιώθην δίδοναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται⁸ δέ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν τι δυνάμενος, ἢ βουλόμενος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

ΦΛΑΥΡΟΝ καὶ Φαῦλον⁹ διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν καὶ κούφον κακόν· Φαῦλον δέ, τὸ μέγα. ὥς καὶ ἐν ἄλλοις παρεδηλώσαμεν.

mum volueris.

7. Κακοῦ. In Amm. minus recte vulgatur καλοῦ. Schol. H. I. 42. ὑπόψιον expr. ὑποβλεπόμενον διὰ μῖσος : in Scholiis perperam ponitur ἐπόψιον : in Homero utraque olim obtinuit lectio. Ὑπόψιον præfert Cod. Leid. : Etym. Ὑπόψιος, μισεῖσθαι ἕξιος. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ ε γράφει Ἐπόψιος. ἐστὶ δὲ ἀρτιφανὴς ἡ φανερὸς ἐπὶ κακῷ.

8. Ἐπαγγέλλεται. Apographum exhibebat ἀπαγγέλλεται. Ejus loco posui ἐπαγγέλλεται.

9. Φλαῦρον καὶ Φαῦλον. Harum etiam vocum differentiam Ammonio ignoratam studiose annotarunt Thom. M. et Moschop. Pro φλαῦρον male ap. Thom. φαῦρον vulgatur. Mosch. φαῦλον (i. φλαῦρον) τὸ μικρὸν καὶ εὐτελές καὶ οὐδαμνόν· καὶ φαῦλον τὸ κατὸν καὶ πονηρόν. Cf. Schol. Lucian. 2, 55. Apud Dem. in Mid. 402. φλαῦρον et φαῦλον permutantur. Ne in hujusmodi vocabulis de Veterum usu posset judicari, librorum fecit incuria.

[177] ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙ

ΣΧΗΜΑΤΩΝ¹.

ΣΧΗΜΑ λόγου³ ἐστὶ πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν

κατὰ τινὰ διάλεκτον. Εἶδη τῶν Σχημάτων εἴκοσι [178]

1. ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ. Qui Eranium, idem liber Lesbonactem nobis suppeditavit, cujus edendi consilium Leonem Allatium habuisse et Is. Vossius, in Præf. ad Amm. indicavi. Libellum necdum editum usurparunt hujus et superioris ævi Viri Cl. Salmasius, Is. Vossius, J. P. D'Orville, et P. Burmannus Fr. F.

2. ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ. Ejusdem materiæ opuscula Tiberii Sophistæ et Herodiani adhucdum in Bibliothecis latent. Herodiani pater Apollonius, teste Suida, scripserat περὶ Σχημάτων Ὁμηρικῶν : Anctor Vitæ Homeri p. 292. τὴν Τεχνολογίαν memorat, in qua τὰ εἶδη τῶν σχημάτων sint ἀναγεγραμμένα. Quæ περὶ Σχημάτων ap. Rhetoras prostant, generis sunt diversi.

3. Σχῆμα λόγου. In scripto Cod. legebatur : Σχῆμά ἐστι λό-

γους πλοκὴ τ. Per erat necesse, ut verborum ordo mutaretur : si quis rationem forte quærat, res paulo altius est repetenda. Sermo dividi solet in proprium, et figuratum ; figuratus complectitur σχήματα et τρόπους. Σχήματα duplicis vulgo traduntur generis, σχήματα διανοίας et λέξεως σχήματα : quæ, quamvis potissimum ad Rhetoras spectent, a G. J. Vossio Instit. Orat. quinto luculenter exposita, Grammatici etiam sibi vindicarunt. Tertium figurarum genus, quod, a prioribus longe diversum, Lesbonax traxit, σχῆμα λόγου Certam dicit orationis structuram huic illive dialecto sive auctori propriam, a recepta consuetudine atque adeo a Grammaticorum legibus recedentem. Namque ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει, καὶ δι' αὐτὴν συνεστάνη, προ-

καὶ δύο¹. Εὐβοικόν, Κορίνθιον, Ἰβύκειον, Χαλκιδικόν, Ἀλκμανικόν, Κλαζομένιον, Κολοφώνιον, Σικελικόν, Νησιωτικόν, τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων, Ἰωνικόν, Ἀττικόν, Θηβαϊκόν, Ἰωνικόν καὶ Δώριον, Δώριον τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων, Ἀττικόν, ἄλλο Ἀττικόν, Περιγηματικόν, ἄλλο Ἀττικόν, ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον, Ῥοδιακόν, καὶ Ἀσιανόν.

Εὐβοικόν². ὥς τὸ, ἡδὺς παιδίον βαδίζων. Οὐδετέροις γὰρ ὀνόμασι συντάσσουσιν ἄρσενικόν καὶ θηλυκόν ἐπίθετον καὶ μετοχάς. ὡς καὶ Ὀμηρος, Δωρόν τοι ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι.

Κορίνθιον³. ὥς τὸ, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. καὶ, ἴνα εἶδομεν [179] ἄμφω. Ὅριστικοῖς γὰρ χρῶνται ἀντὶ ὑποτακτικῶν, ὥς τὸ, Ὀππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἤσ' ἰμείρεται αἴης.

Ἰβύκειον⁴. ὥς τὸ, λαμπρὸν παμφαίνησι, καὶ ὁ λύχνος φαίνησι. ἀντίστροφόν ἐστι τῷ Κορινθίῳ, ὑποτακτικῶς χρώμενον ἀντὶ ὀριστικοῦ.

Χαλκιδικόν⁵. ὥς τὸ, Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τὰ γὰρ ὀριστικά τῶν ρημάτων εἰς μετοχὰς ἀναλύει, μετὰ τοῦ ἐστίν, ἢ εἰμί. ὡς καὶ Ὀμηρος, Αἰεὶ γὰρ ῥίγιστα θεοὶ τετλήότες εἰμέν.

Ἀλκμανικόν⁶. ὥς τὸ, Πλάτων. ἐπορεύθησαν καὶ Ἀριστοτέλης. [180] Γίνεται γὰρ δυοῖν ὀνομάτοι μεταξὺ πίπτοντος πληθυντικοῦ ρήματος. Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα, Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε. Εἰ δέ κ' Ἀρης λάχῃσι μάχῃς καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Κλαζομένιον. ὥς τὸ, πορεύομαι σὺν ἀγῶνι, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα. Ἀλλάσσει τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικὴν⁷, καὶ

τὴν πρόθεσιν εἰς πρόθεσιν. ὥς τὸ, σὺν πατρίδι ἔβη, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν πατρίδα οὕτως Ἀντιφῶν. Ἀντίστροφον δὲ τούτῳ τὸ Ποιητικόν. Ζεὺς γὰρ ἐς⁸ ὤκεανόν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. ἐνῆλλακται γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἡ ἐν πρόθεσις εἰς τὴν μετὰ ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοψιν, εἶπε, μετ' ἀμύμονας.

[181] Κολοφώνιον⁹. ὥς τὸ, χαλινὸν τῷ ἵππῳ, ἀντὶ τοῦ ἵππου. ἢ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὡς καὶ Ὀμηρος, Νηὶ παρὰ πρύμνῃ, ἀντὶ τοῦ νηός. καὶ, Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ.

Σικελικόν. δέξαι ἱερεῖα, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τῆς ἱερείας. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς, καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς παρὰ προθέσεως. ὡς καὶ Ὀμηρος, Θέμιστι¹⁰ δὲ καλλιπαρῇ Δέκτο δέπας. ἀντὶ τοῦ παρὰ τῆς Θέμιδος. καὶ, Δέξατο οἱ σκήπτρον. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ.

Νησιωτικόν. πλούσιος ἢ χρυσοῦ, ἀντὶ τοῦ ἔνεκα χρυσοῦ. Γίνεται δὲ οὕτως, τὰ συντασσόμενα τῇ δοτικῇ ρήματα αὐτοῖς [182] γενικῇ συντάσσουσιν. ὡς καὶ Ὀμηρος¹¹, ἀφνειότερος χρυσοῦ τ' ἐσθλὸς τε. Ἀττικοὶ δὲ ἐκφέρουσι τοιαῦτα, τὸ ἔνεκα προστιθέντες.

τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων. ἀρέσκει με, ἀντὶ τοῦ μοι. Οὕτως δὲ γίνεται, συντασσόμενης δοτικῆς πτώσεως ρήμασιν αὐτοῖς ἐπὶ αἰτιατικὴν προφέρουσι, συνήγησέ με, ἀντὶ τοῦ μοι. Καὶ δ' Ἀχιλλεὺς τοῦτόν γε¹² μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ Ἐρρίγ' ἀντιβολῆσαι, ἀντὶ τοῦ τούτῳ. καὶ Ἀττικοὶ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης¹³ ὁ Κωμικὸς, ἀρέσκει με, λέγων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ρήματα, ἃ γενικῇ πτώσει

γὰρ τὰς ἄλλας—λίαν ἔχει ἀσυντελῶς, uti scribit Schol. Pind. Ὁ. 3, 51. Hæc σχήματα λόγου a Solæcismo discernunt Gramm.: Trypho περὶ τῶν ποιητῶν ineditus, διαφέρει δὲ σχήμα Σολοικισμοῦ. ἐπειδὴ σχήμα μὲν ἔστιν ποιητοῦ ἢ συγγράφους ἀμάρτημα ἐκούσιον διὰ τέχνην, ἢ ἐνοφώνῳ ἢ καλλωπισμῶν Σολοικισμὸς δὲ ἀμάρτημα ἀκούσιον, οὐ διὰ τέχνην, ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν γινόμενον. Ea ratione accipiendus Seneca Ep. 95. 'Grammaticis non erubescit solæcismum, si sciens facit': ut σχήμα, Solæcismum vocarit, quem quis sciens fecerit. Diomedes 2. p. 109. 'Atthis brevitati studens admittit solæcismos, quos cum docti fecerint, non solæcismi, sed σχήματα λόγου appellantur.' Hoc figurarum genus ἀσύντακτον vocat Scriptor Vitæ Hom. 302. Ed. Gal. aliquoties nobis ad partes vocandus.

1. Εἰκοσι καὶ δύο. In hac recensione recessi a Ms., in quo nonnulla deerant, descriptoris, ni fallor, incuria omissa. Pro Ἰωνικόν, Δώριον, sequentia restitui, Ἰωνικόν καὶ Δώριον, Δώριον τῶν ἐν Πελ. Δωριέων: Salmasius secutus, de Hell. 148. qui eodem libro, quem nos versavimus, usus, pauca indidem decerpta exhibuit. Præterea in Ms. legebatur Κορίνθειον, Ἰβύκειον, X. Ἀλκμανικόν, et ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον: quæ cum aliis quibusdam emendare non dubitavi; quantulumcunque autem id fuerit, in notis mendozam Ms. lectionem proponere non prætermittam.

2. Εὐβοικόν. Salmas. d. l. 146. postquam priora Lesbionactis verba posuerat, addit:—Nec Eubœenses soli hoc genere syntacteos usi sunt, sed etiam nobilissimi quique et Attici scriptores, poetæ et περὶ γραφῶν. Nam et Homerus ita locutus est: Δωρόν τοι ἐγὼ, τ. φ. τ. δ. Hom. versus est in Od. O. 125. Δωρόν τοι καὶ ἐ, τέκνον φίλε, τ. δ., quo in loco Solæcismum περὶ τὰ γένη agnoscit Gramm., quem Lesbionacti subijciam. Prudentius Auctor Vitæ Hom. 304. Ἐπήνεγκε δὲ ἄρσενικόν τὸ φίλε, πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποστεινὰς τὸν λόγον.

3. Κορίνθιον. Homeri quæ afferuntur loca sunt in Il. B. 252. A. 363. In Od. A. 41. cum in plerisque Edd. extet, Ὀππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἤσ' ἰμείρεται αἴης, Lesbionax cum aliis legit ἡβήσῃ. Ms. mendosam scripturam præferebat, Ὀπόταν ἡβήσῃται κ. ἢ. i. a. Κορίνθιον σχήμα tangit Etym. M. 301.

4. Ἰβύκειον. Salmas. l. c. 'Ab auctoribus, ut dixi, etiam peunt exempla huiusmodi σχημάτων λόγου. Nam Ἰβύκειον idem Lesbionax notavit, quo ille poeta subijunctivo usus est pro ὀριστικῶ, ut λύχνος φαίνησι, pro λύχνος φαίνει, λαμπρὸν παμφαίνησι, pro παμφαίνει.' Hom. Il. E. 6. λαμπρὸν παμφαίνησι usurpavit, quam structuram tangens Eust. ad Od. H. p. 281. Καλεῖται δὲ καὶ τὸ σχήμα Ἰβύκειον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, διὰ τὸν μελοποιὸν δηλαδὴ Ἰβύκον, φιληθῆσαντα τοιαύτῃ γλώσσῃ.

5. Χαλκιδικόν. Salmasii iterum verba subijciam:—'Chalcediacum fuit, quod nunc in idiomate nostro plurimi est usus et apud infimam Latinitatem percrebuit, quo verba indicativi modi, præsentis temporis, resolvuntur in participia cum verbo substantivo sum.—Eo etiam utitur Hom. Il. E. 873. Αἰεὶ γὰρ ῥ.' In Edd. legitur Αἰεὶ τοι ῥ.

6. Ἀλκμανικόν. Venustissimam hanc figuram Pind. adhibuit Il. 4, 318. misit Mercurius τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλαδόντας ἦβα, τὸν δ' Ἐβρυτον. ubi vett. Critici notant: Τὸ σχήμα τῆς φράσεως Ἀλκμανικόν. πρὶν γὰρ εἰπεῖν τὰ δύο ὀνόματα, μέσσην ἔταξε τὴν μετοχὴν. Dicitur autem σχήμα Ἀλκμανικόν, οὐχ ὅτι ὁ μελοποιὸς Ἀλκμάν ἔδρεν αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι, Ὀμήρου εὐρύντος, ἐχαιρεν ἐκείνος τῷ σχήματι, notante Eust. ad Il. T. p. 1273., qui ab his non diversa scribit ad Il. E. 774. p. 462. quo in loco eandem figuram posuit Hom., quam in binis aliis observavit Lesbionax, Od. nimirum K. 513. Il. T. 138. Posteriori in loco ap. Lesbion. legitur, Εἰ δέ κ' Ἀρης λάχῃσι μάχῃς καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, cum vulgatæ Homeri Edd. præ-

ferant, Εἰ δέ κ' Ἀρης ἄρχῃσι μάχῃς ἢ Φοῖβος Ἀ. Eust. vero legit ἄρχῃσι μ. ἢ φ. observans, alios scribere ἄρχῃσι, οὕτως, inquit, ἐκφεύγουσι τὴν καινοτομίαν τοῦ σχήματος. Verum pristina lectio videtur ἄρχῃσι, ab Aristarcho quippe probata, et Lesbionacti etiam restituenda. Scholiastæ inediti ad h. l. notam e Voss. Cod. approposuisse juvat: Ἀριστάρχος προκρίνει τὴν διὰ τοῦ ω γραφήν.—ἐμφανὶν δὲ ἐχεῖ τοῦ οκνεῖν μὲν ἄρχεσθαι, θαρρύνει δέ. οἱ γὰρ τῆς μάχης ἴσως ἀρξάμενοι ἡσσηθήσονται. τὸ δὲ σχήμα καλεῖται Ἀλκμανικόν κατακορσύτερον γὰρ αὐτῷ χρῆται δ' Ἀλκμάν. ἐστὶ δὲ προεπίφευξις. Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε. Ἡχι ρὸς Σιμόεις συμβάλλεται ἡδὲ Σκάμανδρος. Quæ ad postremum Hom. locum ex Il. E. in Scholiis vett. Mss. leguntur, a Vossio ad oram Lesbionactis citatis, universa commentariis inseruit Eust. Hic tamen prætermittendum non est nobile huius structuræ exemplum, quod ex Alcmane protulit Schol. Pind. ad eum, quem dixi, locum: Κάστωρ τε πᾶλιν ταχέων δητῆρες, ἱππῶται σοφοί, καὶ Πολυδεύκης κυδνός: e quo Alcmanis loco si quis voces ἱππῶται σοφοί veluti alienas tolli velit, me certe sibi adversum non habebit.

7. Τὴν ἂ. εἰς δοτικὴν. Ms. τὴν δοτικὴν εἰς αἰτιατικὴν, quam scripturam invertere non dubitavi. Salmas. l. c. —'Clazomenium schema erat, quo σὺν pro εἰς usurpabant Iones urbis Clazomenarum cives —cujus exemplum locutionis affert ex Antiphonte idem Lesbionax, σὺν πατρίδι ἔβη, pro εἰς πατρίδα.' Eam itidem lectionem Lesbionacti reddidi: in Ms. pro ἔβη extabat ἔση.

8. Ζεὺς γὰρ ἐς. Ms. Lesbionax, Ζεὺς γὰρ εἰς ὦ. Hom. etiam Ms. cum Schol. Ζεὺς γὰρ ἐς ὦ. legit pro ἐπ' ὦ., quod vulgatur Il. A. 423. Hes. Μετ' ἀμύμονας, πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς. In istis autem, Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, præpositionis μεταλλαγὴν perspexit Vitæ Hom. Scriptor p. 310.

9. Κολοφώνιον. Huius etiam constructionis meminit Salmasius. Homeri quæ afferuntur loca, sunt in Il. H. 383. et A. 24.: ad utrumque locum notat Schol., in altero θυμῷ minus recte exponens διὰ τὴν ὀργήν. Ad mentem Lesbionactis, Hes. Ἦνδανε θυμῷ, ἡγουν ἥρεσκε τῇ ψυχῇ.

10. Θέμιστι. In apographo legebatur Θέτιδι καλλιπαρῇ Δέκτο δ. ἀντὶ τοῦ παρὰ τῆς Θέτιδος: sed obscura apparebat in nomine Θέτιδι, literæ μ, ab exscriptore erasæ, vestigia, ut vix dubitem, quin in autographo ea ratione scribatur, qua edidi. Salmasius apographi lectio decepit, ubi scribit: 'Σικελικόν σχήμα reperiri apud Homerum, testantur hoc versu Θέτιδι καλλιπαρῇ Δ. δ. pro παρὰ Θέτιδος καλλιπαρῇ.' Apud Hom. habes Θέμιστι Il. O. 88. Schol. ἀντὶ τοῦ παρὰ Θέμιδος. Θέμις δὲ ἐστὶ μία τῶν Τιτάνων. Themis filius Τιθάνῃ, et Jovis etiam τιθηνός. Prius ex Apollod. novimus. Alterum colligi potest ex Eratosth. Cataster. 13. Μουσαῖος γὰρ φησι, Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι ὑπὸ Πέρας Θέμιδι. et ex Hygin. Poët. Astron. 2, 13. 'Musæus autem dicit, Jovis nutrices Athymiden et Amaltheam nymphas.' Utrumque Hom. locum a Lesbionacte usurpatum, eandem in rem protulit Auctor Vitæ Hom. 291. Ὅταν δὲ εἴπῃ, (Il. B. 186.) Δέξατό οἱ σκήπτρον, καὶ, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῇ Δέκτο δέπας, ἐν τούτοις Δωριεῖς: ita enim pro διορίζῃ leg. animadvertit etiam H. Steph.

11. Ὀμηρος. Od. A. 165. Ἡ ἀφνειότερος χρυσοῦ τε ἐσθλὸς τε.

12. Τοῦτόν γε. Sed in Il. H. 113. τοῦτόν γε μ. vulgatur. Dubitari autem non potest, quin olim τοῦτόν fuerit lectitatum, quod postea a sciolis propter constructionis insolentiam sit depravatam. Ex Hom. posui Ἐρρίγ' pro ἄριστ', quod erat in Ms. Alter Hom., qui affertur, locus est in Il. A. 299.

13. Ἀριστοφάνης. In Πλ. 353. Τοντὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον, Καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει, Schol. Ἀττικὸν δὲ τὸ, Καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει.

συντάσσεται, ἐκφέρουσιν ἐπὶ αἰτιατικὴν, αὐτὸς με ἤρετο, καὶ ἀφαιρεῖται με, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Καὶ Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.

Ἰωνικόν. Συνέβη τρωθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον¹ ἵππον, ἀντὶ τοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου. συντασσομένων γὰρ τῶν πρὸς τι ἐχόντων ὀνομάτων παρ' ἡμῖν ἐπὶ γενικῆς πτώσεως, ἐκείνοι ἐπὶ αἰτιατικὴν ἐκφέρουσιν ὡς τὸ, γυναῖκα² τεθήσατο μαζόν, [183] ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζὸν ἐθήλασεν. ὅθεν τινὲς λέγουσι τὸ γυναικα εἰρησθαι ἀντὶ τοῦ κτητικῶ³ τὸ γυναικείον. ὡς Ἀττικοί, Ἑλληνα στρατὸν, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικόν. ἦν δὲ αὐτῷ εἰπεῖν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, εἰ μὴ ἐκείνως διελέγοντο οἱ Ἕλληνες⁴ τὰ πρὸς τι ἔχοντα συντάσσοντες αἰτιατικαῖς πτώσεσιν, Τρῶας⁵ στίχας οὖλος Ἀρης ὥτρυνε μετελθών· τὰς στίχας· τίνες δὲ τὰς Τρῶας, ὁξύνωντας καὶ θηλυκῶς, ἀλλ' ἐλέγχει αὐτοὺς ἡ γραφή, χωρὶς οὕσα τοῦ ι. ἐπὶ κασιγνήτοιο φόνιοι. ἀντὶ τοῦ, κασιγνήτου, τὸ γὰρ προσηγορικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ κτητικῶ.

Ἀττικόν, σύνθηες Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι. στρατευόμενοι Θηβαῖοι ἐπὶ Ἀττικῇ. Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν. τὸ γὰρ κατ' ἐπιφορὰν δεῖ εἰπεῖν. Λακεδαιμόνιοι ἡττήθησαν. Γίνεται δὲ οὕτως, τῇ ἐπιφορικῇ ἐκφράσει προσυνταττομένης ὀρθῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἢ μὲν γὰρ ἐστὶ προσηγορικῇ*, ἢ δὲ ἐπιφορικῇ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελὴς γίνεται· καὶ ὥσπερ ἑλλείπων πάλιν αὐτοτελὴς ἐτέρας συνδεούσης. ὡς καὶ Ὅμηρος⁶, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει. [184] ἀντὶ τοῦ, τῶν δύο σκοπέλων. Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν οὐτ' Ἀτύνιον. Ἀμφῶ δ' ἐξομένω, γεραώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς. Ἵωνες δὲ καὶ πολλῶν φράσιν οὐ σώζοντες πάλιν, ὡς γὰρ ἡμεῖς λέγομεν, ἐξερχόμενοι μοι ἐδωκαν, αὐτοὶ φασιν, ἐξερχόμενος δέδωκέ μοι. Χαλκιδεῖς δὲ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ποιοῦσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσιν ἐπιφορὰς ποιοῦντες καὶ ζευγνύντες· ὡς Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς⁷, οὗτος γὰρ ἐφη περὶ Μυρίνης τῆς Ἀμαζόνος, τὴν Μυρίναν ἐξελθοῦσαν καὶ περιβλεψαμένην, ἔδοξεν αὐτὴν τὰς ἄλλας Ἀμαζόνους ἀνακαλέσασθαι.

Θηβαϊκόν. ἐστὶ δὲ⁸ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικόν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται· Γίνεται δὲ οὕτως, Λακεδαιμόνιοι⁹ πολεμεῖ Ἀθηναίους· μελιρρόθων δ' ἔπετα πλόκαμοι, ἀντὶ τοῦ ἔπονται. Καὶ, διήγεται σάρκες, ἀντὶ τοῦ διήγοντο. Ὅμηρος, Καὶ δὴ δούρα σέσπε¹¹ νεῶν καὶ σπάρτα λένονται. [185] ἀντὶ τοῦ σέσπεσιν.

Ἰωνικόν δὲ καὶ Δώριον ὁμοῦ εἰλημμένον¹² ἀπὸ τῶν

κατὰ Σικελίαν Δωριέων. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένων ἀπαρεμφάτου ῥήματος ἀντὶ προστακτικῶ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις, δός μοι τὸ βιβλίον, αὐτὸ δοῦναι φάσκει, καὶ Ὅμηρος, Ἐλθὼν δ' ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο Πάντα μάλ'—ἀγορευόμενος. ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ, Πειρᾶν δ', ὡς κεν Τρῶες, ἀντὶ τοῦ πείραζε¹³. Χρῶνται δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἐπὶ ἐνικῷ¹⁴ προστακτικῷ καὶ πληθυντικῷ ὁμοίως· γράφειν λέγοντες, ἀντὶ τοῦ γράφετε. Ὅμηρος, Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλοι ἐρητύειν ἐπέεσσιν. ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε.

Δώριον, μάλιστα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων. Γίνεται δὲ οὕτως. παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ αἰτιατικῆς, [186] παρεπομένης τῆς διὰ προθέσεως, οἷον εἴ τις φαίῃ τῷ στρατηγῷ οἱ πολέμιοι ἀπώλοντο. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸν στρατηγόν. καὶ τούτῳ ἐσφάγη, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο. Ὅμηρος¹⁵, Σοὶ δὲ πάντες μαχησόμεθα, ἀντὶ τοῦ διὰ σέ. Ἀττικόν δὲ γίνεται οὕτως. Συντασσομένης γενικῆς πτώσεως ἀντὶ δοτικῆς κατ' ἐπιφορὰν, οἷον εἴ τις φαίῃ, οὐκ ἂν ἡμῖν συνέβη εὐσεβῶν ὄντων τοῦτο παθεῖν. καὶ, ἡμῖν εἴρηται πράγματα μὴ πλευνάντων· καὶ Ὅμηρος¹⁶, ἡμῖν—κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτὸν τε πέλωρον.

Ἄλλο Ἀττικόν¹⁷. τῷ ἴνα, μορίφ. Ἀττικά μόρια ἀντὶ ὑποτακτικῶ, οἷον ἴνα θύσαιοι. ὁ Πλάτων τούτῳ κέχρηται καὶ Ὅμηρος. ἴνα μήποθεν ἄλλος ἴανοι. καὶ, ἴνα θανάτοισι φαείνοι.

Περιγηγικόν¹⁸. ᾧ πυκνότερως χρῶνται οἱ περιγηγαί, γίνεται δὲ οὕτως. Προταττομένης αἰτιατικῆς πτώσεως κατ' ἐπιφορὰν, ὅταν ἐν μεταβάσει λόγου ἐπενέγκωμεν ὀρθὴν πτῶσιν. οἷον, παραπλέομεν δύο πόλεις, αἱ καλούνται Σήστος καὶ Ἀβυδος. καὶ Ὅμηρος¹⁹, Ἄνδρ' ὀρώ κρατερῷ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι, ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντε, ὁ μὲν τόξων εὐ εἰδώς. ἀντὶ τοῦ, τὸν μὲν.

Τῶν δὲ Ἀττικῶν τὸ συντάσσειν τὸ μὴ μετὰ μέλλοντος χρόνον. μὴ πείσομαι. ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα τῶν περὶ Ἀντιφῶντα. [187] σπανίως δὲ καὶ Ὅμηρος κέχρηται. ἡμεῖς δὲ τὰς ἐξ ἀμφοτέρων φωνὰς, τὴν τε μὴ, ἀπαγόρευσιν, καὶ τὴν οὐ ἀρνησιν, ὑποτακτικαῖς ῥήμασι συντάσσομεν· οἷον, οὐ μὴ διαλεχθῶ σήμερον, οὐ μὴ εἴπω. Ἀνακύνει δ' ἐκ τούτου τοῦ σχήματος καὶ ἕτερον Δώριον, ὃ γίνεται τῆς αὐτῆς συντάξεως χρεοκοπομένης²⁰. οἷον, οὐκ εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐρῶ σοι. καὶ, σήμερον οὐκ ἴδης, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἴδης. καὶ τὸ, Οὐ γὰρ πῶ²⁰ τοίους ἴδον ἄνδρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον. Ὅταν τὸ ῥῆμα συντάσσει-

ὡς προείρηται: ad v. 64., ubi quæ notantur, descripsit Corinth. de Dial. Att., qui Ἀντὶ δοτικῆς, inquit, πολλάκις τὴν αἰτιατικὴν ἡγαπήκασιν—καὶ ὅλος μύρια εὐρήσεις ἀντὶ τῶν λεγομένων παραδείγματα, καὶ παρ' Ὀμήρῳ καὶ παρὰ πᾶσιν Ἀττικισταῖς. Scripto Corinthii libello, editis longe meliori, et hic et alibi semper utor.

1. Ἀλέξανδρον. Ita in ora correxerat Voss. Ms. lectionem Ἀλεξάνδρου. Salmas. de Hell. 147. 148. — Ionicum σχῆμα vocat idem Lesbos, quo dicebatur, ὁ Ἀλέξανδρος ἵππος, Alexander equus, pro τοῦ Ἀλεξάνδρου ἵππος, Alexandri equus, cuius exemplum refert ex Auctore antiquo, συνέβη τρωθῆναι τὸν Ἀλέξανδρον ἵππον. Cui paria esse vult apud alios Auctores, γυναῖκα μαζόν, pro γυναικὶ, Ἑλληνα στρατὸν, pro Ἑλληνικόν. Pro ἐκείνῳ mox scripsi ἐκείνου.

2. Γυναῖκα. Il. O. 58. γυναῖκα τε θέσατο μαζόν. Quod Lesbos, habet etiam Hes. Τεθήσατο, ἐθήλασατο.

3. Ἀντὶ τοῦ κτητικῶ. Corinth. de Dial. Att. Ἀττικῶν καὶ τὸ, τὰ πρωτότυπα λαμβάνειν ἀντὶ τῶν κτητικῶν. ὡς τὸ, γυναῖκα τεθήσατο μαζόν, ἀντὶ τοῦ, γυναικείον ἐθήλασε μαζόν.

4. Οἱ Ἕλληνες. In Ms. perperam a prioribus hæc erant separata: διελέγοντο. Οἱ Ἕλληνες τ.

5. Τρῶας. Ms. Τρῶας στίχας, οὖλος ἄ. ὥτρυνε μ. Hæc autem scripturæ variatio satis est insignis. In Il. E. 461. vulgatur, Τρῶων δὲ στίχας οὖλος Ἀρης ὥτρυνε μετελθών, ubi Schol. notat, Τρῶων δὲ στίχας· τοὺς δὲ Τρῶας εἰς τάξεις καταστάντας. In Il. I. 563. meminit κασιγνήτοιο φόνιοι.

[* “L. προηγῶν.” G. H. S.]

6. Ὅμηρος. Exemplum, quæ proponit, mentem Lesbos actis clarissime patefaciunt, petita ex Od. M. 73. Il. Π. 317. Γ. 211. In secundo loco Ἀτύνιον posui pro ἑτύνιον. Homericas has constr. inter σχήματα ἀσύντακτα retulit Auctor Vitæ Hom. 307. addens, ὅτι δὲ τὸ καὶ τὸν λόγον χάριν πολλὴν ἐπιφαίνει, πρόδηλον. Atticum hoc σχῆμα Aristoph. ac Thuc. locis illustrat Corinthios, καὶ Ὅμηρος, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἀμφὶς ἰκάνει. καὶ Φιλόστρατος ἐν τοῖς Βλοῖς τῶν Σοφιστῶν, (quin imo J. Poll. ap. Philostr. V. S. 2. p. 593.) Ὁ Πρωτεύς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ὅμηρικόν, πολλὰ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφῆαι, ἀντὶ τοῦ, Πρωτεύς τοῦ Φαρίου τοῦ θαύματος τοῦ Ὅμηρικῶ. Sed et Iones, notante Corinthio, eadem ratione χρῶνται εὐθειῶν ἀντὶ γενικῶν, ὥσπερ οἱ Ἀττικοί. οἷον, οἱ δὲ δύο σκόπελοι,—ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων, ὁ μὲν τόδε, ὁ δὲ τόδε. Utrumque locum Ms. suppeditavit. Homeri versum Luciano plus semel admovit Scholiasta. Cf. Schol. Theocr. 1. 48. et Pricæus ad Luc. 21. 6.

7. Δ. ὁ Χαλκιδεὺς. De Chalcidensi Dionysio Meursius notat ad Hellad. 35. Dubitari autem non potest, quin Dionysii fragmentum partem fecerit Operis, quod Κτίσεις inscripserat. Urbis Eolica Myrina ab Amazone cognomine traditur denominata. Inter Amazonas dignitate excelluisse Myrinam, hinc simul disci potest.

8. Ἔστι δέ. Hic certe nonnulla videntur deficere. Salmasius particulam δὲ omisit p. 146. Thebaicum schema et Pindaricum idem fuisse suspicatus.

9. Λακεδαιμόνιοι. Ita vulgavi pro Λακεδαιμονίαν, quod erat in Ms., Salmasium secutus. Cum plura sint ad manum, unicum hujus structuræ exemplum apponam e Pind. O. 11. 5. μελγόμενοι ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαῖ λόγων τέλλεται, pro τέλλονται. Scholiastæ verba subjiciam: Σημειώσαι ἐνταῦθα τὸ τέλλεται. οὐδεὶς γὰρ οὐτε τῶν προγενεστέρων, οὐτε τῶν ἐπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι, τῷ ἐνικῷ ἀντὶ πληθυντικῶ ἐχρήσατο, ὥσπερ οὗτος.

10. Ἀντὶ τοῦ ἔπονται. Ms. ἀντὶ τοῦ ἔπετα. Perperam. “Lego, τήκεται σάρκες, s. potius τήκετο.” Tour.

11. Σέσπε. Ms. σέσπεται. Apud Il. B. 135. recte extat σέσπε. Apollonius Alexandr. de Synt. 3. c. 11. ita inscribit: Ὅτι τὸ σπάρτα λένονται, καταλληλότερον τοῦ δούρα σέσπε.

12. Εἰλημμένον. Ms. ὁμοῦ εἰλημμένον. Vir Eximius J. P. D'Orville, integra Lesbos actis observatione usus in Vanno Critica 9. p. 342. et 343. legit: Ἰωνικὸν δὲ καὶ Δωρικὸν ὁμοῦ εἰλημμένον: et Homerī etiam loca indicavit, petita ex Il. B. 10. A. 66. B. 75.

13. Ἀντὶ τοῦ πείραζε. Ms. ἀντὶ τοῦ πειρῶ. Scripsi πείραζε e Grammatico de Solæc., qui hanc structuram Solæcismum vocat περὶ τὰς ἐγκλίσεις.

14. Ἐνικῷ. Ms. ἐνικῶ.

15. Ὅμηρος. Il. E. 875. Σοὶ πάντες μαχόμεσθα. Hesychius: Σοὶ πάντες μαχόμεσθα, διὰ σέ πάντες μαχόμεσθα.

16. Ὅμηρος. Od. I. 256. ἡμῖν δ' αὐτὴ κατεκλάσθη φίλον ἦ. Δ.

17. Ἄλλο Ἀττικόν. Ms. lectionem hoc in loco exhibuisse contentus, aliis relinquo, ut Lesbos actis scripturam restituant, si id modo absque fidelioris libri fieri possit auxilio.

18. Περιγηγικόν. Supra hoc schema dicebatur Περιγηγηγικόν.

19. Ὅμηρος. Il. E. 244., ubi pro ἔχοντε extat ἔχοντας. Mendosa erat in scripto Lesbos lectio: Ἄνδρ' ὀρώ κρατερῷ ἐ. σ. μ. μ. ἴνα πύλαθρον ἔχοντε, ὁ μὲν τόξων εὐ εἰδώς.

[† “Cf. App. ad Arist. Plut. p. 488.” G. H. S.]

20. Οὐ γὰρ πῶ. Il. A. 262. Pro τοιούτους apud Lesbos. τοίους posui.

ται ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον τὸ θανμάζω, καὶ τὸ ὀνειδίζω, καὶ λοιδοροῦμαι, καὶ ὀκνῶ, καὶ ἐνσυχῶ. ἔστι δὲ πλεονάζοντα παρ' Ἀττικοῖς. Δοτικαῖς γὰρ συντάσσουσι πτώσεσιν, οἷον ἔστι τὸ μέφομαί σοι, καὶ ὀνειδίζω σοι· οἱ δὲ Δωριεῖς, ἅπερ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπὶ δοτικῆς συνήθη, ταυτα ἐπὶ γενικῇν μεταγοῦσι, μέφομαί σου λέγοντες, ὡς πλήρη φασίν. Ἀττικοὶ δὲ συντάσσουσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσι γενικὰς¹, καὶ δοτικῇ τὴν αἰτιατικῇν.

Ῥόδιον. τῶν Δωριζόντων ἐν τῇ ἀκράτῳ δοτικῇ, ἦτοι τὴν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν πτώσιν ἐπ' αἰτιατικῇν συντάσσουσι δοτικῇ πτώσει· οἷον εἰ τις εἴποι, κάλεσον τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ τὸν ἀνθρώπου. τεκμήριον δ' ἂν εἴη ἐκ τοῦ σχήματος μάλιστα τῶν Δωριζόντων, διὰ τε τὴν τιν, καὶ τὴν σφὶν ἀντωνυμίαν· αὕτη γὰρ οὐδεμίας πτώ-

σεως, ἢ δοτικῆς δηλωτικῆς. καὶ Ὅμηρος², Ζεὺς με πατὴρ προέηκε τείν τάδε μυθήσασθαι.

[188] Ἀσιανόν, μάλλον ἐπιχωριάζον τοῖς ἐπὶ Σικελίας Ἑλλησιν. Γίνεται δὲ οὕτω, συνηρημένον ἔχον³ ὀριστικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ὀρθῆς. εἰ θέλεις ἀναστάντα κλείσαι τὴν θύραν, ἀντὶ τοῦ ἀναστάς. ἀπελθόντα λούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπελθών. Ἐναντίον δ' ἂν εἴη τοῦτω τῷ σχήματι, ὃ ἔμπαλιν ἔχει τὴν μετοχὴν ἐπὶ ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ αἰτιατικῆς. οἷον εἰ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρον Μακεδόνα τρῶσαι τοὺς Πέρσας ἐλθὼν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. καὶ Ὅμηρος⁴, Φημί — οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, Ἀστράπτων ἐπὶ δεξιᾷ, ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα.

1. Γενικὰς. Ms. γενικὰς.

2. Ὅμηρος. Od. Δ. 829. Ἡ νῦν με προέηκε τείν τάδε μυθήσασθαι.

3. Συνηρημένον ἔχον. Leg. videtur συνηρημένην ἔχον τὴν αἰτιατικὴν δ. ῥ. ἀντὶ ὀρθῆς. In exemplo, quod affertur, ἀναστάντα pro ἀναστάς: male in Ms. legebatur ἀντὶ τοῦ ἀνάστα. Vossius ἀναστάς in margine posuerat, et ad Catull. etiam exhibuit p. 296., ubi e Lesbionacte Asianum schema attigit.

4. Ὅμηρος. Il. B. 350. Φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα

Κρονίωνα Ἀστράπτων ἐπιδέξι'. Auctor Vitæ Hom. 307. huic loco subijcit: Καὶ ταῦτα δὲ ἐξήνεγκε κατὰ τινὰ ἀρχαϊκὴν συνήθειαν. καὶ οὐδὲ ταῦτα ἀλόγως· κ. τ. λ. Quæ in Scholiis Hom. Mss. leguntur, dignissima sunt, quæ proferantur: Ὅτι ἀκαταλλῆως εἴρηται. εἶδε γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα. ὡς Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει, Δάϊε, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, Σχολῇ μ' ἀπείργε· βραχὺ δὲ διασταλτὸν εἰς τὰ ἐπιδέξια. ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος, λείποντος τοῦ καί: ubi in margine Lesbionactem citavit Is. Voss.

ΠΕΡΙ

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ

ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ.¹

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΣ ἔστι λέξις ἡτοι περὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ περὶ τὰς προσφθιάς ἡμαρτημένη. Διαφέρει² δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ· ἐπεὶ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ὁ δὲ Σολοικισμὸς ἐν λόγῳ. Γίνεται δὲ ὁ Βαρβαρισμὸς ἐν τῇ λέξει³, περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, περὶ ἔνδειαν, περὶ

ἐναλλαγὴν, [192.] περὶ τόνον, περὶ χρόνον, περὶ πνεῦμα. Αἰγόμεν δὲ Βαρβαρίζειν καὶ τοὺς ἀλλοφύλῳ λέξει χρωμένους⁴· ὡς εἰ τις τὸ μὲν ὑπανχέριον Κερβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακτρον, Μάππαν.

1. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ. Hoc, et quod sequitur, de Solæcismo opusculum ex antiqua Leid. Bibl. membrana descripsi. Utrumque in alio etiam ejusdem Bibl. Cod. legebatur, non sine exigua scripturæ differitate, quam, ne quid omitterem, sedulus enotavi. Reliqua, alterius Auctoris, itidem ignoti, qui eandem materiam copiosius pertractat, capita e laboriosis Is. Vossii Adversariis exhibui, qui ex optimo libro eadem hauserat; neque tamen priora, quæ vulgavi, capita inibi non legebantur, sed minus plena quam in vett. libris. Plura vide sis in Præf.

2. Διαφέρει. "Δὲ τοῦ, deest τοῦ Barocc. 116." Scap. Oxon. Qua ratione Solæcismus et Barbarismus vulgo discerni soleant, docet Sext. Emp. adv. Gramm. c. 10., qui Grammaticorum hac in parte petulantiam sic satis acerbè neque immerito castigat. Discrimen inter Barbarismum et Solæcismum porro tradiderunt Etym. in v. Σόλοικοι, Suid. in Βαρβαρίζει, et Eust. ad Il. B. p. 278. E veteribus nonnullos, quos has voces minus anxie distinxisse innuit Eust., reprehendit Apollon. Alex. de Synt. 3, 4. eosque temere conturbasse scribit τὴν παρὰ πᾶσι συμφώνως πιστευθεῖσαν δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ Βαρβαρισμὸς, ἐπιπλοκὴς δὲ λέξεων ἀκαταλλῆλων, ὁ Σολοικισμὸς. Neque Græcis Latinos quicquam hic concessisse e Diomede et Donato constat. Solæcismum vocat Ausonius Epigr. 130., quem e mente Grammaticorum Bar-

barismum dixerat Martialis 6, 17. Cinnam, Cinname, te jubes vocari: Non est hic, rogo, Cinna, Barbarismus? Tu si Furius ante dictus esses, Fur ista ratione dicereris.

3. Ἐν τῇ λέξει. Ita Cod. A.: paulo aliter Cod. B. Διαφέρει δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ, ὅτι ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ἦτοι περὶ πλεονασμὸν στοιχείου. ἢ περὶ ἐναλλαγὴν. ἢ περὶ τόνον. ἢ περὶ χρόνον. Ὁ δὲ Σολοικισμὸς ἐν ὅλῃ τῇ λέξει. περὶ τὰ αὐτὰ λέγομεν Βαρβαρίζειν καὶ τοὺς ἄλλ.

4. Λέξει χρωμένους. Ea ratione legunt Codd. B. et C. Mendose in A. λέξη χρημένους. Quæ sequuntur, ὡς εἰ τις etc. supeditavit Cod. A.: universa deerant in Voss. apographo, seu Cod. C. Insignis est in B. lectionis differentia: ὡς εἰ τις τὸ μὲν περιανχένιον ῥάκος, κερβηκάριον λέγοι, τὸ δὲ χ. μ. Siquidem hinc judicium ferre licet, prioris tractatus auctor dicendus erit Herodianus. Subjiciam quæ in Gloss. Med. et Inf. Gr. ad voces Κερβηκάριον et Μάππα scribit Du Cangius:—"Herodianus de Solæcismo et Barbarismo Ms. (in Cod. Colb. 1825.) Λέγομεν δὲ Βαρβαρίζειν καὶ τὸν ἀλλοφύλου χρώμενον· ὡς εἰ τις τὸ μὲν ὑπανχένιον, κερβηκάριον λέγει, τὸ δὲ χειρόμακτρον, μάππαν." Hinc ratio est petenda, cur in Cyrilli Glossis legatur Βαρβαρισμὸς, Græcō Latino: s. potius, Græcō-Latinum.

ΠΕΡΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΣ ἔστι λόγος περὶ τὴν σύνταξιν¹ τῶν λέξεων ἡμαρτημένους. Διαφέρει δὲ Σχήματος²· ἐπεὶ τὸ

μὲν Σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὐλογον καθισταμένην³ εἰς εὐπρέπειαν, ὁ δὲ Σολοικισμὸς οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ

1. Περὶ τὴν σύνταξιν. Cod. C. περὶ τὴν σύστασιν τ. "Barocc. σύστασιν," Scap. Oxon.

2. Διαφέρει δὲ Σχήματος. Vide Tryphonis locum, quem ad initium Lesbionactis produxi.

Gloss.

3. Καθισταμένην. Emendatam Cod. C. scripturam proposui. Cod. A. καθισμένην εἰς εὐπρέπειαν, Cod. B. Διαφέρει δὲ σχήματος, (C. τοῦ σχήματος,) ἐπειδὴ τὸ μὲν ἔχει τινὰ αἰτίαν εὐλογον καθ' ἰσταμένην εὐπρέπειαν.

Σολοικισμός¹ ἐν τῷ λόγῳ, περὶ πλεονασμὸν λέξεως, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγὴν, περὶ εἶδος, περὶ γένος, περὶ ἄρθρον, περὶ ἀριθμὸν, περὶ πτώσιν, περὶ πρόσωπον, περὶ χρόνον, περὶ διάθεσιν, περὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ Σο-

λοικισμός, ἐπεὶ σόλοικον² καὶ βάρβαρον τὴν προφορὰν ἔχει· [193] Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρ-
βάρους. ὁ γὰρ Ἀνακρέων³ φησὶ, Κοίμισον δὲ σόλοικον
φθόγγον. καὶ Ἰππώναξ, Καὶ τοὺς σολοίκους ἦν λάβωσι,
περνᾶσι Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύοντας.

1. Γ. δὲ ὁ Σολοικισμός. Cod. B. καὶ τοι ἐν τῇ λόγῳ γινόμενος
περὶ πλεονασμὸν λέξεως, etc.

2. Ἐπεὶ σόλοικον. Ita Codd. B. et C., cum in Cod. A. legere-
tur ἐπισόλοικον. Salmas. in Tertull. de Pall. 312. : — “Σόλοικος
et Σόλυκος dicebatur, ut bruckes broickes, μυρῶ μοιρώ.”

3. Ἀνακρέων. Anacreontis et Hipponactis Fragmm. hinc pro-
duxerunt Viri Cl. Is. Voss. ad Catull. 226. et J. Ph. D'Orville, in
libro reconditæ eruditionis pleno, Vanno Critica 12. p. 570.
Quandoquidem vero in his Fragmm. Codices nonnihil ab invicem
discedunt, universam singulorum scripturam bona fide proponam.
Hæc itaque erat lectio Cod. A. ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησὶν· κοίμισον
δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἰππώναξ, καὶ τοὺς σ. ἦν λαβῶσι περνᾶσι
Φρύγας μ. ε. μ. ἀλφιτεύσαντας. Cod. B. ὁ γοῦν Ἀνακρέων φησὶ.

κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον. ὁ δὲ Ἰππώναξ. κ. τ. σ. η. λάβωσι
περνᾶσι. Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύοντας. Hujus ego libri
lectionem in textum recepi. Cod. C. seu apographum Vossia-
num : [“ sic etiam Barocc.” Scap. Oxon.] ὁ γοῦν Ἀ. φησὶ· κοί-
μισον σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἰππώναξ· καὶ τοὺς Σ. ἦν λάβωσι περ-
νῶσι, (in fine postremi capitis περνᾶσιν extabat,) Φρύγας μὲν εἰς
Μίλητον ἀλφιτεύοντας. In libri margine posuerat Vossius : “I.
ἀλφιτεύοντας i. e. in pistrinum mittunt.” Eadem autem, neque
enim id prætermittendum, Anacreontis et Hippon. loca tangit
Eust. ad Il. B. p. 278. Τοὺς βαρβάρους Σολοίκους ἔλεγον, καὶ προ-
φέρονται χρήσεις, Ἰππώνακτος μὲν τὸ, καὶ τοὺς σολοίκους ὡς ἐξέ-
λουσιν περνᾶσιν. Ἀνακρέοντος δὲ τὸ, σόλοικος φθόγγος, ὅπερ ἐστὶ
βαρβαρικὸς.

ΕΤΕΡΩΣ

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

ΤΟΥ λόγου ἀρετὰι μὲν εἰσιν ἕξ. Ἑλληνισμός, Σα-
φήνεια, Κυριολογία, Συντομία, Εὐσυνθεσία, Εὐπρέπεια.
Καίαι δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἕξ. Βαρβαρι-
σμός, Ἀσάφεια, Ἀκυρολογία, Μακρολογία, Κακοσυνθε-
σία, Ἀπρέπεια.

[194] Ἑλληνισμός μὲν οὖν ἐστὶ λέξις ὑγιής, καὶ
ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκὴ μετάλληλος*. Βαρ-
βαρισμός δὲ ἐστὶ λέξις ἡμαρτημένη παρὰ τὴν τῶν Ἑλ-
ληνισμῶν συνήθειαν.

Διαφέρει δὲ Βαρβαρισμός Σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν Σολοι-
κία τὴν τάξιν βλάπτει τοῦ λόγου, ὁ δὲ Βαρβαρισμός τὰ
ἐπη² τῆς λέξεως.

Γίνεται δὲ Βαρβαρισμός κατὰ τρόπους ἐννέα³. προσ-
θέσει, ἀφαιρέσει, ἐναλλαγῇ, μεταθέσει, συναλοιφῇ, διαι-
ρέσει, τόνῳ, χρόνῳ, πνεύματι.

Κατὰ μὲν οὖν Πρόσθεσιν βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες
Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ἡς⁴ λήγοντα σύν-
θετα οὐ προσαρμύζανται ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τὸ ν, ὅταν ἡ
παρ' οὐδετέρῳ πρὸς τὴν κατάληξιν, ἡ ῥῆμα ἐπὶ τέλει
ἐμφαίνηται.

Κατὰ δὲ Ἀφαιρέσιν· ὡς εἰ τις λέγοι τὸν Ἑρμῆ, δεῖ
γὰρ λέγειν τὸν Ἑρμῆν.

[195] Κατὰ δὲ Πρόσθεσιν⁵ λέγοντες τὸν Δίφρον,
δρίφον⁶. καὶ τὸ φέρω, φέρνω⁷. καὶ Μυτιληναῖον, Μι-
τυληναῖον⁸. ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτῳνος τοῦ κτίστου Μυτι-
λήνη καλεῖται.

[* “Leg. κατάλληλος.” G. H. S.]

1. Παρὰ τὴν. Ms. mendose περὶ τὴν τ. Sextus Emp. adversus
Gramm. c. 10. p. 42. Βαρβαρισμός ἐστὶ παράπτωσις ἐν ἀπλῇ λέξει
παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν : qui pari ratione, qua Grammaticus
noster, τὸ βαρβαρίζειν et ἑλληνίζειν in istius capitis principio or-
ponit : “Ο, τε γὰρ ἐκάστοτε βαρβαρίζων καὶ σολοικίζων ὡς ἀπαίδευ-
τος χλευάζεται· ὁ, τε ἑλληνίζων ἱκανός ἐστι πρὸς τὸ σαφὲς ἅμα
καὶ ἀκριβῶς παραστήσαι τὰ νοηθέντα τῶν πραγμάτων : Qui vera
emendatam Græci sermonis culturam persequitur, id quod sentit,
perspicue atque polite eloqui valet. Hac ratione Hellenismum
finit Etym. Auctor : ἑλληνισμός ἐστὶ, τὸ καθ' ἑλληνας διαλέγε-
σθαι. τούτῃ ἐστι τὸ σολοικίζεσθαι καὶ ἀβαρβαρίζεσθαι διαλέγεσθαι.

2. Ἐπη. Quid sint τὰ ἐπη τῆς λέξεως fateor me ignorare : quid
si ἐθη scripserit? neque id placet. [“Del. ἐπη.” G. H. S.]
“Forsan, τὰ ἐπη τῆς συντάξεως.” Toup. Omnino reponendum
“ἐπὶ e Barocc.” Scap. Oxon.

3. Κατὰ τρόπους ἐννέα. Totidem modos recenset Donatus :—
“Barbarismus autem fit duobus modis, scripto et pronuntiatione.
His bipartitis, quatuor species supponuntur. Additio, Detractio,
Immutatio, Transmutatio, literæ, syllabæ, temporis, toni, aspira-
tionis.” A quibus non longe discedit Diomedes.

4. Εἰς ἡς. Scripsi pro εἰς ἡ : et mox, ὅταν ἡ π. ο. πρὸς τὴν
κατάληξιν, ubi in Ms. legebatur ὅταν ἡ π. ο. πρὸς τὴν κατὰ λήξιν.
5. Κατὰ δὲ Πρόσθεσιν. Id sine controversia mutandum est ;
secundum indicem supra positum ponendum, Κατὰ δὲ μετάθεσιν :
secundum accuratiorem legem, Κατὰ δὲ ὑπέρθεσιν. Auctore
quidem Tryphone περὶ Παθῶν Λέξεων : Μετάθεσις — καλεῖται
καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις. Corinthius vero de Dial. Ion. id
ponit discriminis inter μετάθεσιν et ὑπέρθεσιν, nt illa fiat ἐν τῇ
αὐτῇ συλλαβῇ, ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ἑτέρᾳ.

6. Δρίφον. Auctoritate unius Theodori Gazæ, (qui nihilominus

Κατὰ δὲ Ἐναλλαγὴν, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδυνά-
μην, ἡδυνάμην⁹· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην, ἡβουλόμην,
ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἐν τῷ
ἐνεστώτι χρόνῳ, ταῦτα κατὰ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τοῦ ε
ἄρχεται. λέγω, ἔλεγον· φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω,
ἐμελλον· βούλωμαι, ἐβουλόμην· καὶ δύναμαι, ἐδυνάμην.

Κατὰ δὲ Συναλοιφήν, ὡς Μένανδρος¹⁰ λέγει, Ὁ θά-
τερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροι. ἀντὶ τοῦ φάναι, ὁ ἑτε-
ρος· ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ οὐδετέρῳ
ἄρθρῳ, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος
ἀρχόμενον, οἷον τὸ ἕτερον λέγω θάτερον· ἐπὶ ἀρσενικοῦ
δὲ οὐδαμῶς.

[196] Κατὰ δὲ Διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ,
Μάγνης δ' αὐ Δίκτην† τε καὶ ἀντίθεον Πολυδέκτεια. οὐ
γὰρ διαιρεῖται, ὡν ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν λήγει· αἱ γὰρ εἰς αἱ
λήγουσαι αἰτιατικαὶ διαιροῦνται, Δημοσθέnea, Δημο-
σθένην γὰρ καὶ Διογένην.

Κατὰ δὲ Τόνον βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες, ἐὰν βου-
λῶμαι, καὶ ἐὰν ἀρχῶμαι. δεῖ γὰρ λέγειν, ἐὰν βούλωμαι,
καὶ ἐὰν ἀρχωμαι· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ἰδίῳι ὀρι-
στικοῖς ὁμοιοτεῖ, φέρομαι, ἐὰν φέρωμαι· λέγωμαι, ἐὰν
λέγωμαι· οὕτω καὶ ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἀρχωμαι.
Ὁμοίως καὶ ὁ περὶ τοὺς τόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες
ἄκρατον προπερισπωμένως· δεῖ γὰρ λέγειν|| ἄκρατον προ-
παροξυτώνως· ἡ γὰρ† τοῦ α στήρσις προτιθεμένη τῶν
δισυλλάβων ὀνομάτων εἰς os ληγόντων ἀναβιβάζει· τὸν

e veteribus hausit, quæ de Barbar. et Solæc. notat, uti et Geor-
gius Lecapenus περὶ Συντάξεως p. 215.,) vocem Δρίφος Glossariis
Græco-Barbaris inseruerunt Meursius et Du Cangius. Ne noster
quidem efficiet, ut eam vocis formam barbaram esse credamus.

7. Τὸ φέρω, φέρνω. Nulla hic μετάθεσις, sed literæ ν παρέμ-
πτωσις. Credibile Auctorem aliter scripsisse ; forsitan posuerat,
καὶ τὸ φρενῶ, φέρνω.

8. Μυτιληναῖον. En, quæ scribit Is. Voss. Obs. ad Melam 2,
7. p. 201. :—“Utrumque dixere veteres Mytilene et Mitylene.
Sed prius illud longe rectius, alterum vero inter barbarismi spe-
cies refert Stephanus Grammaticus Byzantius in Commentariis ad
Dionysium Thracem, et Μυτιληναῖον dici jubet, addens rationem,
ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτῳνος, τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται.” Vossii
meminit ad Stephanum Berkelius ; quod autem auctorem nostrum
Stephanum vocaret Vossius, nihil erat causæ.

9. Ἡδυνάμην. Atticum usum reprehendit. Etym. 419. Οἱ
Ἀττικοὶ τὸ ε τῶν παρφορημένων εἰς ἡ τρέπουσι· τὸ ἐβουλόμην,
ἡβουλόμην λέγουσιν. Idem in ἡβουλόμην et ἡδυνάμην observat
Corinthius de Dial. Att. : ἐβουλόμην τamen et ἡδυνάμην frequen-
tissime a probatis Scriptt. usurpari monuit Thom. M.

10. Μένανδρος. Menandri versus reliquis Fragmentis addi po-
terit. Nostro concinit Etym. 443. Οὐ λέγεται θάτερον ἐπὶ ἀρσενι-
κοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἄτερος. “M. λέγει : Barocc. λέγων, et infra,
“λέγων θάτερον.” Scap. Oxon.

† “Δίκτην : repositum est Δάκτυν e Barocc. pro Δίκτην. Leg.
“præterea Πολυδέκτεια ex Apollod. 1, 9, 6. Hic versus Fragmenta-
“tis Hesiodi addendus. Dedimus e Barocc. Δ. καὶ Διογένηα.”
Scap. Oxon.

‡ “Αἱ γὰρ εἰς α. Leg. e Barocc. ἡ γὰρ τοῦ α :” Scap. Oxon.

§ “Ὁμοίως καὶ, Barocc. δέ.” Scap. Oxon.

|| “Δεῖ γὰρ λέγειν : λέγειν accedit e Barocc. :” Scap. Oxon.

τόνον· οἷον κακός, ἄκακος· φθαρτός, ἄφθαρτος· οὐκοῦν καὶ κρατός, ἀκρατος.

Κατὰ δὲ Χρόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες πινακῶς ἐκτεταμένως· δεῖ γὰρ λέγειν πινακῆς συνεσταλμένως, ὡς θυρίς, σανίς.

Κατὰ δὲ Πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὔριον δασέως· δεῖ γὰρ αὔριον ψιλῶς· ἐπεὶ περ εἴρηται παρὰ τὴν αὔραν¹, ἥτις ἐκ τῶν ποταμῶν ἔωθεν ἀναδιδόσθαι φιλεῖ. [197] Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶθι πρό. ἄλλως τε καὶ διὰ ψιλοῦ τοῦ στοιχείου* συναλείφεται.

1. Π. τ. αὔραν. Hanc originationem, quæ veritatis colorem ducit, præter alias deteriores proponit Etym. non omisso Homeri, quem Noster adducit, versu, ex Od. E. 469. Ms. ita legebat: ἥτις ἐκ τ. π. ἔωθεν ἄ. φ. Αὔρα δ' ἐκ π. ψ. π. εἰῶθι πρό: postea Μηδ' ἀναβάλλεσθαι. Est autem is versus Hesiodi 'Erg. 408.

* "Στοιχείου, Barocc, ἀντιστοίχου:" Scar. Oxon.

† "Ὁφείλει εἶναι ἡ συναλοιφή, Barocc. ὥφειλε συνελεῖσθαι." Scar. Oxon.

2. Ἀκυρολογία. Inter decem vitia orationis ἀκυρολογίαν reponit, præter Diomedem, Donatus, cui acyrologia dicitur Inpropria dictionis positio. Κυριολογίαν his verbis declarat Trypho περὶ

Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἐννηφι. εἰ γὰρ ἦν δασύ, πάντως ἂν διὰ τοῦ θ' ὥφειλεν εἶναι ἡ συναλοιφή†.

Ἀκυρολογία² δὲ, ἥτις περὶ τὸ σημαίνονμενον ἀμαρτάνεται· τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία. ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ³ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων, Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισσαν δὲ τιθήνας. Τούναντιον γὰρ, ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενα βρέφη. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ, Ὀρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

Τρόπων Ms. Κυριολογία μὲν οὖν ἐστὶν ἡ τῶν κατὰ φύσιν λέξεων τετευχυῖα φράσις. τότε γὰρ οἰκείως προφέροιο ἂν τις, ὅταν μὴ παρετάρπη τοῦ κυρίως λεγομένου. πῦξ μὲν ἐνίκησα. Ἰφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα. Quisquis itaque voces παρὰ φύσιν sive a propria potestate derivatas usurpat, ἀκυρολογεῖ, et secundum Nostrum περὶ τὸ σημαίνονμενον ἀμαρτάνει.

3. Π. τ. Καλλιμάχῳ. Ms. ἐπὶ παρὰ τῷ Κ. Elegantissimum Callimachi Fragm. inter edita non occurrit. In Æschyli versu Vossius pro Ἀλγεον correxerat Αἰγαῖον. "Ὡς παρὰ, Barocc. ὡς ἐστὶ παρὰ." Scar. Oxon.

ΠΕΡΙ

ΣΟΛΟΙΚΙΑΣ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

ΣΟΛΟΙΚΙΑ ἐστὶν ἀκατάλληλος πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ¹ τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Σολοικίζουσι δὲ κατὰ τρόπους ιε². περὶ γένη, περὶ ἀριθμούς, [198] περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἶδη, περὶ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ ἐνεργήματα, περὶ τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς προθέσεις³, περὶ τὰ ἐπιρρήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους.

Περὶ μὲν οὖν Γένη⁴ ὡς παρ' Ὀμήρῳ⁵, Δωρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι. ἀντὶ τοῦ, τέκνον φίλον.

Περὶ δὲ τοὺς Ἀριθμούς⁶ ὡς παρ' Ἡσιόδῳ⁷, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. ἀντὶ τοῦ, ἦσαν.

Περὶ δὲ τὰς Πτώσεις⁸ Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων, Ἥλιος, ὅς⁹ πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις. ἀντὶ τοῦ, ὦ ἦλιε.

[199] Περὶ τὰ Εἶδη¹⁰ ὡς εἰ τις ἀπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ τάξιεν, οἷον, δῖα θεῶν¹¹. ἀντὶ τοῦ διοτάτη. καὶ¹² γυναικῶν θηλυτερῶν, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. καὶ, δικαιοτά-

τος Κενταύρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιος.

Περὶ δὲ Γενικὰ καὶ Εἰδικὰ¹³ ὡς παρ' Ὀμήρῳ, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ, ἀνθρωποι.

Περὶ δὲ τὰ Πάθη¹⁴ ὡς εἰ τις λέγοι, οἰκοδομοῦμαι πύργον, ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ.

Περὶ δὲ Ἐνεργήματα¹⁵ ὡς παρ' Ὀμήρῳ, Ναιετάουσι πόλῃς¹⁶. ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. καὶ, ῥέε δ' αἵματι γαῖα. ἀντὶ τοῦ ἐρρέιτο¹⁷.

Περὶ δὲ τὰ Πρόσωπα¹⁸ ὡς παρ' Ὀμήρῳ¹⁹, [200] Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, Σοὶ τ' ἐπιτείνονται, καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος. ἀντὶ τοῦ δέδμηνται.

Περὶ δὲ Χρόνους²⁰ ὡς παρ' Εὐριπίδῃ²¹, Θύρσον δὲ τις λαβοῦσ' ἐπαισεν εἰς πέδον, Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς. ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν.

Περὶ δὲ τὰς Ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων²² ὡς εἰ τις ἐναλλάττει²³ ἐυκτικά ὀριστικοῖς, ἢ προστακτικὰ ἀπαρεμφάτοις, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὡς παρ' Ὀμήρῳ²⁴, Αἶψα

1. Παρά. Vitiose iterum in Ms. περὶ τὴν τ. eandem mendam supra sustuli in nota 11. Apoll. Alexandr. de Synt. 1, 2. Ἐπειδὴν τὰ μὴ δέοντα τῶν λέξεων συναφθῇ, τὸ τοιοῦτον καλοῦμεν σολοικισμόν.

2. Κατὰ τρόπους ιε. Diomedes 2. p. 119. "Fiunt Solæcismi secundum plerosque modis quatuordecim, secundum quosdam quindecim." Plerique omnes, qui notantur Solæcismi, vevustissimi sunt σχηματισμοὶ σολοικοφανεῖς, quos mirum non est ab illis improbari, qui Grammaticæ, quam didicerunt, regulis tanquam scopulis adhærent. Scriptor Vitæ Homeri, sive is fit Dionysius Hal., seu alius, iudicandi certe facultate præditus non vulgari, solæcismos, quos vocat Noster, inter σχήματα retulit.

3. Προθέσεις. Ms. habebat θέσεις.

4. Ὀμήρῳ. Od. O. 125. In scripto libello perperam legebatur: Δωρόν τοι κ. ε. φίλον τέκνον φίλε τ. δ. Hanc generis permutationem, certa ratione nixam, Εὐβοεῖκδον σχῆμα vocat Lesbos.

5. Ἡσιόδῳ. Theog. 321. Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Chimæra tripartito ore flammam spirare dicebatur.

6. Ἥλιος, ὅς. Scribe: Ἥελιός θ', ὅς π. ex Il. Γ. 277., ubi Schol. notat: Ἥελιός τε· ἀντὶ τοῦ, καὶ σὺ, ὦ ἦλιε. παράπτωσις ὀρθῇ ἀντὶ κλητικῆς, κατ' Ἀττικισμόν. Versus autem in Il. Γ. 276. Ζεῦ πάτερ, Ἰδθ' ἔνθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε. Is versus, quem Noster affert, alibi frequenter recurrit.

7. Δῖα θεῶν. Il. E. 381. et alibi: Hes. Δῖα θεῶν, ἀντὶ τοῦ διοτάτη.

8. Καί*. Inserui huic loco defectus indicem. Quæ subijciam videntur excidisse: Καὶ συγκριτικὸν ἢ ὑπερθετικὸν ἀντὶ ἀπλοῦ, οἷον (Od. M. 385.) γυναικῶν θηλυτερῶν, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. Ita edidit pro τηλειῶν. Inter Hesychii λέξεις Ὀμηρικὰς hanc etiam reperire licet: Θηλυτερῶν, θηλειῶν, τῶν μόνων ἐγκυμόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. μόναι γὰρ αἱ γυναῖκες ἐγκυαὶ οὔσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσι, τῶν δὲ ἄλλων ζώων οὐδέν. Scholiastæ nota ad Il. A. 831., ubi Chiron dicitur δικαιοτάτος Κενταύρων, hac ratione est corrigenda: Τὸ ὑπερθετικὸν κεῖται ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ θετικοῦ. ὃ ἐστὶν ὁ μόνος ἐν Κενταύροις δίκαιος: cui junges Hes. in Δικαιοτάτος Κενταύρων. Auctor Vitæ Hom. 308. Καὶ τὰ εἶδη δὲ τῶν ὀνομάτων ἐξαλλάσσει, πολλάκις μὲν τὸ συγκριτικὸν τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ.— ποτὲ δὲ τὸ ὑπερθετικὸν ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ, ὡς τὸ, δικαιοτάτος

Κενταύρων. Utrumque Atticis proprium esse observat Corinthius.

9. Ν. πόλῃς. In Ms. ναιετάουσι πόλῃς. Scripsi Ν. πόλῃς ex Il. Δ. 45. Qui ea ratione activa et passiva permutant, peccare dicuntur περὶ τὰς διαθέσεις.

10. Ἀντὶ τοῦ ἐρρέιτο. Homericæ locutionis in Il. Δ. 451. triplex proponitur a Schol. expositio, quarum secundam Grammaticus noster sequitur, Hesychio etiam probatam: ῥέε δ' αἵματι γαῖα, κατερρέιτο ἢ γῇ ἀπὸ τοῦ αἵματος: quamvis dubium esse queat, an non κατεχεῖτο posuerit Hes. Tertiam Schol. interpretationem, meo quidem iudicio prioribus præponendam, amplectitur Schol. Apoll. Rh. 1, 1146. Ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν, ὡς τὸ, ῥέε δ' αἵματι γαῖα· ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔρρεεν ἐν τῇ γῇ.

11. Παρ' Ὀμήρῳ. Il. E. 877. 878., ubi vulgatur, prouti versus postulat, δεδμήμεθα: sed in Ms. Hom. Codice δεδμήμεθα legebatur. Homericæ figuræ venustatem, probe perceptam, perite declarat Scriptor Vitæ Hom. Anonymus p. 309. 310.

12. Παρ' Εὐριπίδῃ. Ms. παρ' Εὐριπίδῃ, θύρσον δὲ τις λαβοῦσα εἰς πέδον vulgatur ἐπαισεν εἰς πέτραν. Prius Grammaticus noster posuerat, versu proxime sequenti deceptus: Ἄλλα δὲ νάρθηκ' εἰς πέδον καθήκε γῆς. Ea autem lectio ἐπαισεν εἰς πέδον nihil quidem habet, quod adeo offendant; nisi quod splendidam, quæ Mosen et Bacchum comparat, fabulam nonnihil labefactet. Aliquantulum huic loco inhæseram, antequam oculos converterem ad illud ἐκπηδᾷ pro ἐξεπήδησε positum; et pene me in errorem induxisset, quæ subito oborta fuerat conjectatio, nimirum pro ἐπαισεν Grammaticum nostrum legisse ἐπήσεν: quid voluerim, cogitandum relinquo.

13. Ἐναλλάττει. Ms. ἀναλλάττει. Istam autem ἐγκλίσεων ἐναλλαγὴν tangit Auctor Vitæ Hom. 308. "Barocc. ἐναλλάττει." Scar. Oxon.

14. Παρ' Ὀμήρῳ. Il. Δ. 70. Πειρᾷ δ', ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς: 66. Πειρᾷ θ', ὡς κεν etc.: in Ms. etiam Leidensi extabat Πειρᾷ δ', ὡς κεν τ. Usus τοῦ προστακτικοῦ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου Nestoracti dicitur schema Ionico-Doricum. Alter Homeri versus est ex Il. B. 488., ubi Schol. Μυθήσομαι interpretatur μυθήσαιμην, εἴποιμι.

μάλ' ὅς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, Πειρᾶν δ', ὥς κεν— ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς. ἀντὶ τοῦ πείραζε, ὥς καὶ προείρηκεν ἐλθέ. καὶ, Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. ἀντὶ τοῦ οὐ μυθησαίμην.

[201] Περὶ δὲ τὰ Ἀρθρα¹. ὥς εἰ τις ὑποτακτικοῖς χρήσαιο ἀντὶ προτακτικῶν. οἶον, Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιὲς εἰρημένος ἔστω. ἀντὶ τοῦ, ὁ μὲν· καὶ ἔμπαλιν προτακτικοῖς ἐχρήσατο ἀντὶ ὑποτακτικῶν, Ἡπείλησεν μῦθον, ὁ δὲ τετελεσμένος ἐστίν. ἀντὶ τοῦ, ὅς δὲ καὶ, ὁ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο. ἀντὶ τοῦ, ὅς μιν.

Περὶ δὲ τὰς Ἀντωνυμίας· ὥς εἰ τις ἀσύναρθρον ἀντὶ συνάρθρου παραλαμβάνοι. ὥς παρ' Ὀμήρῳ Ζηνόδοτος παραγράφει λέγων, πρὸς εἰς² ἀντὶ τοῦ σοι σύναρθρος. ἢ εἰ τις, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου λέγοντος³ ὑμεῖς, ἐπὶ δὲ δευτέρου προσώπου τάξειεν ἀντωνυμίαν τὴν ἀρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὥς παρ' Ἡσιόδῳ, [202] Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖν οἶσαι. ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερον.

Περὶ δὲ τὰς Προθέσεις⁴. Εἰς ἐλάτην ἀναβάς, ἀντὶ τοῦ, ἐλάτην. καὶ, Κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ἀντὶ τοῦ, εἰς Λήμνον.

Περὶ δὲ Ἐπιρρήματα· καὶ εἰσω δόρπον ἔλοντο. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ⁵, Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦκ ἀνώνυμος Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω⁶. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ, Πωλεῖται⁷ τις δεῦρο γέρων. ἀντὶ τοῦ, ἐνθάδε. καὶ, Ναὶ μὰ⁸ τόδε σκῆπτρον. ἀντὶ τοῦ, νῆ τοῦτο. καὶ ὅταν τις ἀπαγορευτικῶς χρήσεται ἀντὶ ἀρνητικῶν. οἶον, Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα⁹ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. ἀντὶ τοῦ, οὐ δι' ἐμὴν.

1. Περὶ δ. τ. Ἀρθρα. Cf., si lubet, Scriptorem Vitæ Hom. 310. Homerici loca, quæ hac in nota afferuntur, reperies in Il. Θ. 524. Il. A. 388. Od. γ. 372. Ἡπείλησεν μῦθον vulgavi pro ἐπείλησαι μῦθον, quod erat in Ms. Alexion in Il. Z. versum 149. corrigebat, τὰ ἄρθρα σολοικισμὸν κατὰ τὴν φράσιν νομίζων, uti traditur in Scholiis Mss.

2. Πρὸς εἰς. Est cur dubitem, an accurate veteris libri ductus nobis reliquerit Vossius. Ejus rei cura parum nos habebit sollicitos, cum sincera lectio ex istis scripturæ reliquiis facillimo opere queat erui; hac enim ratione est legendum: παρ' Ὀμήρῳ Ζηνόδοτος παραγράφει λέγων, Πατὴρς σεῖο, ἀντὶ τοῦ σοῖο συνάρθρου. Si lentio non premeam, quæ hanc emendationem subministravit, Ammonii notam: Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῆς ἀναγινώσκοντας διαφέρει, Σοῖο μὲν γὰρ ἐστὶ σύναρθρος ἀντωνυμίας οἶον (Il. Δ. 486.) Μῆνσεο πατὴρς σοῖο. ἢ δὲ Σεῖο οὐ σύναρθρος. Dionysius Thrax in Arte Gramm. τῶν δὲ ἀντωνυμιῶν αἱ μὲν εἰσὶν ἀσύναρθροι, αἱ δὲ σύναρθροι. ἀσύναρθροι μὲν, ἐγὼ, σύ, σύναρθροι δὲ, ἐμὲς, σὺς: quam distinctionem reprehendit Vetus Technici Commentator: Ἐφεύσατο τοῦτο εἰπὼν. Οὐ δεῖ γὰρ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους καλεῖν ἀντωνυμίας. ἰδοὺ γὰρ αἱ μὲν καλούμεναι σύναρθροι οὐκ εἰσὶν ἄρθρων δεκτικαὶ — αἱ δὲ καλούμεναι ἀσύναρθροι δεκτικαὶ εἰσὶν ἄρθρων. Ἀττικὸι γὰρ τὸν ἐμὲ φασιν, ὥς καὶ Καλλιμάχος, Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, καὶ τὸν σὲ Κρωτυπιδῆν. Καὶ Μένανδρος ἐν Ἰδαίῳ, τὸν ἐμὲ τούτον. Integrum locum propter inedita Fragmenta produxi. Callimachi verba partim leguntur in Fragm. Bentl. 315. "Correximus e Barocc., (παραγράφει λέγων, "Μνήσαι πατὴρς σεῖο, ἀντὶ τοῦ σοῖο σύναρθρος.") Scap. Oxon.

3. Λέγοντος. Scr. forsitan λέγων τὸ ὅ.

4. Περὶ δ. τ. Προθέσεις. Hom. Il. Ξ. 287. Εἰς ἐλάτην ἀναβάς περιμήκετον, A. 593. Κάππεσον ἐν Λήμνῳ: atque ita edidi pro κῆππεσον, quæ erat Ms. lectio. Alia in eandem rem loca dabit Auctor Vitæ Hom. 310.

5. Παρ' Εὐριπίδῃ. His versibus Euripidæ Hippolytum exorditur Venus. Euripidem, Sophoclem, et Eubulum eandem ob rationem notat Amm.

6. Οὐρανοῦ τ' ἔσω. Quam e Ms. enotarat Vossius lectionem, Κύπρι τ' οὐν οὐτ' ἔσω, e scribendi compendio ortam, corrigere non dubitavi. "Verba Euripidis, prout Valck. edidit, correcte "præbet Barocc., ita tamen scripta, ut appareat ex hoc ipso vel

Περὶ δὲ τοὺς Συνδέσμους· ὅταν τις τῷ μὲν μὴ ἐπενέγκῃ τὸν δὲ, ἢ ἕτερον ἰσοδυναμοῦντα. ἢ τῷ ἦτοι διαζευκτικῶ [203] μὴ ἐπενέγκῃ τὸν ἢ. ἢ εἰ τις χρήσαιο τῷ μὲν ἢ προτακτικῶ, τῷ δὲ ἦτοι ὑποτακτικῶ, λέγων, ἢ τόδε, ἦτοι τόδε· τούναντίον γὰρ χρὴ ποιεῖν, προτάσσειν μὲν τὸν ἦτοι, ὑποτάσσειν δὲ τὸν ἢ, λέγοντας, ἦτοι τόδε, ἢ τόδε.

Σολοικίζουσι δὲ καὶ περὶ τὸ μικτὸν καλούμενον· ἐπειδὰν δύο ἢ πλείονα εἶδη τῶν εἰρημένων ἐμπεριέχεται. ὥς ἐν τῷ, ἓνα λίθον* πένθ' ὑπῆσαν σκόρπιοι. Σολοικίζει δὲ καὶ, ὁ τὸ παιδίον δεικνὺς, καὶ λέγων οὗτος.

Σολοικία δὲ καὶ Βαρβαρισμὸς τούτῳ διεννηόχασιν ἀλλήλων, ὅτι ἢ μὲν Σολοικία περὶ πλείονας γίνεται λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας, καὶ τὸ σημαίνον ἐναλλάσσει. οἶον, Ναιετάουσι πόλιν¹⁰, ἀντὶ τοῦ ναιετάονται· ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς περὶ μίαν γίνεται λέξις¹¹, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ἐστὶν ἀμάρτημα. ὁ γὰρ λέγων περισπωμένως εὐγενῆς, τὸ μὲν σημαίνον φυλάττει, πταίει δὲ κατὰ τὴν προφοράν, περισπωμένη χρώμενος ἀντὶ οὐκείας.

Ἰνύμασαι δὲ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς κατὰ ἐναντιότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπειδήπερ ἢ κατορθωμένη λέξις Ἑλληνισμὸς καλεῖται, καὶ ὅτι πᾶν τὸ ἐκ τῆς συνηθισμένης λέξεως μετενηνεγμένον¹² Βάρβαρον λέγεται. Σολοικισμὸς δὲ, ὅτι τοῦ σώου λόγου αἰκία¹³. αἰκίζεται γὰρ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου· [204] ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ Σολοίκους ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους. καθὰ φησιν Ἰππώναξ, Καὶ τοὺς σολοίκους, ἦν λάβωσι, περναῖσιν. ὥστε τῷ γένει Σολοικίαν εἶναι τὸν βαρβαρισμόν.

"simili libro Vossium sua hausisse." Scap. Oxon.

7. Πωλεῖται. Hom. Od. Δ. 384. Hes. Δεῦρο, ἐνθάδε. In Ms. πολίται extabat pro πωλεῖται.

8. Ναὶ μὰ. Il. A. 234. Hes. Ναὶ μὰ, ἀντὶ τοῦ νή. μή.

9. Ἰότητα. Mendose in Ms. Μὴ δι' ἐμὴν νεότητα. Alterum est in Il. O. 41.

* "Ἄλθον ἄρας: ἄρας inserui e Barocc." Scap. Oxon.

10. Πόλιν. Quin imo leg. Ναιετάουσι πόλιν· ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. Vide notam 32.

11. Λέξιν. Ms. τάξιν: perperam.

12. Μετενηνεγμένον. Ms. μητ' ἐνηνεγμένον.

13. Τοῦ σώου λόγου αἰκία. Apud Etym. Σόλοικοι dicuntur οἱ Βάρβαροι, ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Κίλικος: nisi potius leg. sit, ἀπὸ Σόλων πόλεως Κιλικίας. Hanc nominis originem præter Anonymum inter Galei Opuscula Myth. 95. tangit Eust. ad Dionysii P. 875., qui tamen alibi a ridicula, quam tradit Noster, etymologia non abhorruit, ad Il. A. p. 47. Ἀπὸ δὲ τοῦ σώος τούτου βοηθεῖται καὶ ὁ τεχνικὸς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἐτυμολογίαν τοῦ σολοικισμοῦ, εἰπὼν σολοικισμὸν εἶναι σώου λόγου αἰκισμόν. Sic solent Magistri, quorum hac in parte ineptiæ nos parum movent. Σολοικισμὸς et Σολοικίζειν latissimi usus vocabula de quibusvis rebus usurpabantur, quæ minus decore a recepta consuetudine recedebant. Σολοικίζειν τῇ φωνῇ, Barbare loqui, ap. Dem. 1 in Steph. 612. Ὑμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπελήφατε, ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, Βάρβαρον καὶ εὐκαταφρόνητον εἶναι. Sauromatæ minus castigate Scythicam linguam enuntiantes σολοικίζειν αὐτῇ dicuntur ap. Herod. 4, 117. Ad eandem rationem poni potest σολοικίζειν τῷ τρόπῳ. Xen. K. Π. 8. p. 216. Β. Δαΐφάρνης δὲ τις ἦν, σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, Asperioris indolis homo. Amplissimam hanc τοῦ Σολοικίζειν potestatem optime exposuit in Lex. non vulgaris bonitatis Ms. Cyrillus: Σολοικίζειν, οὐ μόνον τὸ κατὰ λέξιν καὶ φωνὴν ἰδιωτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορευμάτων. ὅταν τις χορικῶς ἐνδύεται, ἢ ἀτάκτως ἐσθίει, ἢ ἀκόσμως περιπατεῖ: ubi pro φορευμάτων leg. videtur φορημάτων, nisi quis mavelit ἐπὶ ὀρχημάτων. ἢ ὅταν. Imperiū salutatores σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται, ap. Lucian. de Saltat. 814. h. l. non omisit, qui copiose et erudite usum vocis σολοικισμοῦ s. σολοικίας declarat, præstantiss. Jesuita Ludovicus Cresollius Vacatt. Autumn. 2, 9. p. 347. "Barocc. αἰκία ὄβρις ἐστίν." Scap. Oxon.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ,

ΕΚΛΕΓΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΤΡΥΦΩΝΟΣ, ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ, ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ,

ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΑΝΤΙΒΛΗΘΕΝ ΚΑΙ ΟΡΘΩΘΕΝ.

ΤΟ Α πρὸ ἐαυτοῦ φιλοῦται ἀεί. οἶον, Ἀαρών. Ἀα- πτος, ὁ ἀπροσπέλαστος, καὶ οὐ μὴ δύναται τις ἀψα- σθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Β, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Ρ, φιλοῦται. οἶον, Ἀβειρών. Ἀβιμέλαχ. ἄβαρις. Ἀβυδος. καὶ τὰ λοι- πά. τὸ μέντοι Ἀβραάμ. καὶ Ἀβράμιος. καὶ Ἀβρός. Ἀβρότης. Ἀβρότονον. ἃ πάντα ἀπὸ τοῦ Ἀβρός γίνεται, καὶ ὅσα ἐκ τούτου, δασύνονται, ὅτι ἐπάγεται τῷ Β τὸ Ρ. σεσημείω- ται ἐν τούτοις τὸ Ἀβρότη νύξ, ἐν ἣ βροτὸς οὐ πορεύεται. καὶ Ἀβροτάζω, τὸ ἁμαρτάνω, κυρίως δέ, τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνω· τοῦ Α κατὰ στέρησιν ἐπὶ τούτων λαμβανο- μένου. καὶ Ἀβρομοι, οἱ πολύηχοι. [208] τοῦ Α κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου, ἢ κατὰ στέρησιν, ἡ γοῦν οἱ βρόμον μὴ ἔχοντες.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Γ φιλοῦται. ἄγαν. ἀγείρω. ἀγορά. Ἀγνος, τὸ φυτὸν. τὸ μέντοι Ἀγνός, ὁ καθαρός. καὶ ἅγιος. καὶ ἀγιάζω. καὶ ἀγιωσύνη. καὶ ἀγνίζω. καὶ ἀγνισμός. καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Ἀζω ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέ- βομαι, τὴν δασείαν φυλάττουσιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Δ φιλοῦται. Ἀδάμ. Ἀδωνις. ¹ ἀδελ- φός. Ἀδριάς, κόλπος θαλάσσης. πλὴν τοῦ ἄδης. ἀδρυ- νω. ἀδρότης. τὸ μέντοι Ἀδριάς παρ' Ὀμήρῳ ² δασύνε- σθαι φησιν Ἡρωδιανός, ³ ἐν δὲ τῷ Καθόλου φιλοῦσθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ε φιλοῦται. οἶον, ἀεί. αἰτός. Ἀελλα, ἡ συστροφὴ τοῦ ἀνέμου. Ἀερόπη, κυρίως. ἀένναον. ἀέ- ριον.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ζ φιλοῦται. Ἀζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ οὗ καὶ Ἀζαλέος, ὁ κατάξηρος. καὶ Ἀζαρίας, κύριον. Ἀζω- τός, πόλις. πλὴν τοῦ Ἀζω, τὸ σέβομαι, καὶ θαυμάζω. ἄζομαι. ἀζόμενος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Η φιλοῦται. οἶον, Ἀήτης, ἄνεμος. ἀηδών. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Θ φιλοῦται. οἶον, Ἀθως, ὄνομα ὄρους, οὗ ἡ γενικὴ, Ἀθω· ὡς ὁ κάλως, τοῦ κάλω· καὶ ὁ ἄπρως, τοῦ ἄπρω· καὶ ὁ ταῶς, τοῦ ταῶ. Ἀθῶος, ὁ ἀζήμιος. Ἀθηνᾶ. ἀθροίζω. ἀθηρηλοιγός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ι φιλοῦται. οἶον, Ἀΐδης, ὁ ἄδης. Ἀΐσσω, τὸ ὀρμῶ. Ἀΐω, τὸ ἀκούω. Ἀΐστωσαι, τὸ ἀφα- νίσαι. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ φιλοῦται. ἀκοή. ἄκμων. ἀκόνη. Ἀκαλήφη, [209] εἶδος βοτάνης, ἢ λεγομένη κνίδη. ⁴ Ἀκωκή, ἡ κεφαλὴ τοῦ βέλους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Α, ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ, φιλοῦται. οἶον Ἀλῶ, τὸ πλανῶ. Ἀλη, ἢ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ ἀλιτρός. Ἀλυδὶς ⁵, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. ἄλλος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ, ἄλλοιός. ἄλλοδαπός. ἀλλότριος. ἀλλόκοτος. ἀλλᾶς, ἄλ- λαντος. πλὴν τοῦ Ἀλε, ὁ θηλυκῶς μὲν λεγόμενον σημαίνει τὴν θάλασσαν, ἀρσενικῶς δὲ τὸ ἄλας. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἀλίτης, ὁ θαλάσσιος. Ἀλιος, ὁ μάταιος, καὶ ὁ θαλάσσιος. ἀλουργίς. ἄλμη. ἀλιεύς. Ἀλικαρνασός, πόλις. καὶ Ἀλίαςος. Ἀλιάρτος. Ἀλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῆς ἁλὸς περιζωννύεσθαι. Ἀλυκὸν, τὸ ἀλμυρὸν. Ἀλιζῶ, τὸ ἄλατι πάσσω. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἄθροισμα σημαίνοντα. Ἀλις, ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς, καὶ ἀντάρκως. Ἀλιζῶς, τὸ συναθροίζω. καὶ Ἀλως, τὸ ἀλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἀλῶ, τὸ κρατῶ. ἄλωσις. ἀλωτός. ἀλίσκω.

Α ἄλωσις. σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Ἀλλομαι, διὰ δύο λλ, ὃ σῆμαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἀλλόμενος. καὶ Ἀλμα, τὸ πήδημα. Ἀλμα δέ, τὸ ἄλσος, φιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Αγκόφρων, Ἰν' ἄλμαθ' ἵππου ⁶ καὶ χαμευνάδος μόροι. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἀλτο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν, ὡς καὶ Ὀμηρος, ἄλτο χαμαῖζε, φιλοῦται. τὸ Ἀλετρίβανον, εἰ μὲν παρὰ τὸ τοὺς ἄλας τρίβειν ἐτυμολογεῖται, δασύνεται· εἰ δὲ παρὰ τὸ Ἀλεῖν, ἡ γοῦν ἀλήθειν καὶ τρίβειν, φιλοῦται. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ. Ἀλκυὼν, ἐκ τῶν ἐν ἁλὶ κύειν ἐτυμολο- γεῖται, ὅμως φιλοῦται, διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ Κ. Ἀλέα, ἡ θερμασία, δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δὲ τῷ Καθόλου φιλοῦται· σὺ δὲ ψίλου κατὰ [210] συνήθειαν. Ἀλυσ, ποταμός, ὅθεν καὶ ἀλύτη, φιλοῦται. ὡς καὶ Ἀλύτης, πολλὴν γὰρ χώραν περιτρέχει· τινὲς δὲ δασύ- νουσιν, ἀλυκὸν ὕδωρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν. Ἀλυσ δέ, ἡ ἀδημονία, παρὰ πᾶσι φιλοῦται.

Ἄλλως. Τὸ Α πρὸ τοῦ Α, ἐπαγομένου συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ τῆς δευτέρας, ἢ τῆς τρίτης, φιλοῦται. οἶον, Ἀλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλφειός, ποταμός ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἀλγηδών. Ἀλκή, ἡ δύναμις. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτάνης. καὶ Ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω. ὅθεν τὸ Ἀλκυὼν, ὄνομα ὀρνέου τινὸς ἐν τῇ θαλάσῃ τίκτοντος, εἰ καὶ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ἀλλ' ὅμως φιλοῦται, διότι ἐπάγεται τὸ Κ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἄλτο. καὶ τοῦτο δείκνυ- σιν ἡ συναλοιφή. φησὶ γὰρ Ὀμηρος ἐν τῇ Φί ραψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, Ἀσπεροπαῖψ ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαί- νων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Μ, ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ, φιλοῦται. οἶον Ἀμνός. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. καὶ Ἀμύνομαι, τὸ τιμωρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἀμη, ἢ δρεπάνη. τινὲς δὲ δασύνουσι τὴν ἄμην, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἄμα πολ- λούς τέμνειν στάχνας. Ἀμάλη, ἢ ἀγκάλη. ἀμαθύνω. Ἀμης, πλακοῦς. ἄμμος. ἄμαθος. Ἀμμυδὶς, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Α στερητικόν. ἄμορφος. ἀμειλικτος. πλὴν τοῦ ἄμα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἶον Ἀμαρ- τῇ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἄμιλλα. ἀμιλλῶμαι. ἄμαξα. σὺν τού- τοις, ἀματροχία. ἁμαρτάνω. ἁμαρτία. ἁμαρτωλός. Ἀμ- μα, ὁ δεσμός. (γρ. τὸ σχοιρίον) παρὰ τὸ ἄπτομαι. Ἀμῖς, τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. Ἀμνίον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματος ἐπιτήδειον ἀγγεῖον. καὶ Ὀμηρος, Περσεὺς δ' ἄμνιον εἶχε. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἵμα αἰμνίον, καὶ ἄμνιον κατὰ ἀποβολὴν [211] τοῦ ι. Ἀμυδὶς, τὸ ὁμοῦ. ἀμωσγέ- πως. καὶ ἀμωσγέπη. τοῦτο δὲ παρὰ ἑτέροις φιλοῦται, οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀμός, ὃ σημαίνει τὸν ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦσιν εἶναι. τὸ Ἀμμος παρὰ πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δασυνόμε- νον εὔρον καὶ δι' ἐνὸς μ. ἢ μέντοι συνήθεια τοῦτο ψιλοῖ, καὶ διὰ δύο μμ γράφει. τὸ Ἀμαξα δασύνεται, ὡς εἵπομεν, ἐκ τοῦ ἄμα ἄγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐκ τοῦ τὸν ἄμητον ἄγειν. ὅθεν καὶ Καθημαξευμένας ὁδοὺς καὶ λέξεις λεγόμεν τὰς συνήθεις καὶ κατατετριμμένας· καὶ Ἀμαξιτός, ἡ ὁδός. δηλοῖ δὲ καὶ Ὀμηρος εἰπὼν, Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο.

Τὸ Α λῆγον εἰς Μ, ἐπιφερομένου συμφώνου, φιλοῦται ἀεί. ἄμφω. ἀμφίς. ἄμπνξ, ἄμπελος. καὶ τὰ ὅμοια.

¹ "Eust. Od. Ψ. p. 1949, 30." Scap. Oxon.

² "Παρ' Ὀμήρῳ] Παρωνύμοις vel ἐν Παρωνύμοις, Bast. Ep. Cr.

Gloss.

^{121.} Scap. Oxon.

³ "Vide ad Suid. v. Ἡρωδιανός." Τουρ.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. ἀνία. ἀνεμος. ἀνεμώλιον. Α Ἀνύω, ὃ καὶ Ἀνύτω Ἀττικῶς γράφεται. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἀνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐκ γὰρ τοῦ Ἡδω, τὸ εὐφραίνω, γινόμενον τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε τοῦ γεννήσαντος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται ἀέι. ἄξων. ἄξινη. ἄξια. Ἀξύλος ὕλη, ἢ πολυξύλος. καὶ Ἀξύλος, κύριον ὄνομα.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἶον Ἀορ, τὸ ξίφος. Ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι. Ἀοσσητήρ, ὁ βοηθός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. ἀπηνής. Ἀπόλλων. Ἀπολλῶτος, ὄνομα ἀποστόλου. ἀπάνθρωπος. ἀπώλεια. ἀπὸ, πρόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλὴν τοῦ ἅπας. ἀπλοῦς. ἀπλῶς, ἐπὶ ῥήμα. ἀπαλός. ἀπαξ. ἀπαξάπαντες. ἀπτομαι. καὶ ἅπαν.

[212] Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἶον ἀρά. ἀραίος. Ἀρέθας. ἀρσην. ἀριπρεπής. ἀρδην. ἀρνός. ἀροτρον. ἀρης. ἀρητός. Ἀρβύλη, καὶ Ἀρβυλὶς, εἶδος ὑποδήματος. ἀργία.² Ἀρδω, τὸ ποτίζω. Ἀργος, πόλις. ἀργός. ἄρμενον. Ἀρμένιος. καὶ Ἀρμοῖ, ἀντὶ τοῦ νεωστί, παρὰ Λυκόφρωνι, ὡς τὸ, Θύσσειν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα Θύουσιν. πλὴν τοῦ ἀρμόζω. ἀρμογή. ἀρμός. ἀρμονία. Ἀρμαλία, ἢ τροφή, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω γίνεται. ἄρμα. Ἀρκυς, ἢ παγίς. Ἀρπη, ἢ δρεπάνη. Ἀρπυια, εἶδος ἀνέμου σφοδροῦ. ἀρπάζω. ἀρπαξ. ἀρπαλέος. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων ἐπαγόμενον τὸ Π.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Σ, ἐνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου. Ἀσία. Ἀση, ἢ βλάβη. Ἀσάμινθος, ἢ λεκάνη· παρὰ τὸ τὴν Ἀσιν, τουτέστι τὸν ῥύπον, μινύθειν καὶ ἐλαττοῦν. Ἀσσον, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Ἀσσυρία. ἀσκός. Ἀσσύριος. ἀπίς. ἄστυ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἀσσα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα. Ἀσσα δέ, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως, ψιλοῦται.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ, ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. οἶον Ἀτη, ἢ βλάβη. Ἀτεράμω, ὁ σκληρός. Ἀτρεὺς, κύριον. Ἀττέλαβος, ἢ ἀκρίς. Ἀττικός. Ἀτερ, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Ἀτταγήν, εἶδος ὄρνιθος καταστίκτου, τὸ λεγόμενον ταγηνάριον. καὶ Ἀττα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. πλὴν τοῦ Ἀττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα. Ἀτε, ἀντὶ τοῦ καθά. καὶ Ἀτερός, ἀντὶ τοῦ ἑτερος. καὶ ἀτέρα, θηλυκόν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἀῦτη, ἢ βοή. Ἀύω, τὸ φωνῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ, [213] ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. ἀντὶ τοῦ φωνησάντων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. οἶον ἄφνω. ἀφανής. Ἀφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. πλὴν τοῦ Ἀφή, εἴτε τὴν χεῖρι σημαίνει, εἴτε τὴν ἑξαψιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. οἶον Ἀχος, ἢ θλίψις. Ἀχος, τὸ βάρος. ἄχυρον. Ἀχιλλεύς. Ἀχιτόφελ. Ἀχαιός. ἀχυρμία. Ἀχαιά. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. οἶον Ἀψ, ἀντὶ τοῦ πάλιν, καὶ εἰς τοῦπίσω. ἐξ οὗ καὶ Ἀψορρός, ὁ ὀπισθόρμητος. Ἀψυρτος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν παρὰ τὸ ἄπτω, καὶ ἀπτομαι· Ἀψίκωρος, ὁ ἅμα τοῦ ἄψασθαι κορεννύμενος, τουτέστιν, ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἀψιμαχία. ἀψίς, ἀψίδος. καὶ Ἀψεα, τὰ μέλη.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ω μέγα ψιλοῦται. οἶον Ἀω, τὸ πνέω. Ἀωτῶ, τὸ ὑπνώτω, καὶ ἀπανθίζω. καὶ Ὀμηρος, ὕπνον ἄωτεῖς. καὶ Ἀωρί, ἀντὶ τοῦ παρὰ καιρόν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ τοῦ Α.

Τὸ Α, εἴτε στέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος καὶ ἄοικος· εἴτε ἐπίτασιν, ὡς τὸ Ἀξύλος ὕλη, ἢ πολυξύλος· εἴτε κακὸν, ὡς τὸ Ἀφωνος, ὁ κακόφωνος· εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ Ἀμαθής, ὁ ὀλιγομαθής· εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ, στάχυς ἄσταχυς, σταφὶς ἀσταφίς, σπαίρω ἀσπαίρω· εἴτε τὸν ὀπίσω σημαίνει, ὡς τὸ Ἀκόλουθος, ὁ ὀπίσω τὴν κέλευθον ποιούμενος· εἴτε τὸ ὅμοῦ, ὡς τὸ Ἀλοχος, ἢ ὁμόκοιτος, καὶ [214] Ἀκοίτης, ὁ ἀνήρ· εἴτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ Ἀτάλαντον, τὸ ἰσύσταθμον, ψιλοῦται. Εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται. οἶον ἅπας. Ἀλίξω, τὸ συναθροίζω. τὸ μέντοι ἄλυσις, καὶ ἄδης, κἂν στερητικὸν ἔχωσι τὸ Α, δασύνονται. ἐκ γὰρ τοῦ Α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ λύω. καὶ ἐκ τοῦ Α, τοῦ σημειωμένου τὸ ὅμοῦ, καὶ τοῦ δῶ· πάντας γὰρ δεσμεῖ ὁ ἄδης.

¹ "Scribe, Ἀπολλῶς. Vide Act. 18, 24. Suid. in v." Toup.

Τὸ Α ἐν ταῖς προθέσει ψιλοῦται. ἀνά. ἀντί. ἀπό· ἐπεὶ δὲ καὶ πᾶσα πρόθεσις ψιλοῦται. ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Υ ἀρχομένων.

Τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, κατὰ διάστασιν, ψιλοῦται. Ἀαρών. ἀηδών. τὸ γὰρ αἷμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ κατὰ διάστασιν ὄντα, δασύνονται.

Τὸ Α ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις δασύνεται. α, ἄς, αἷς. ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Δωρικοῖς· ἡμῶν, Ἀμῶν. ἡδὺ, Ἀδύ. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ πρὸ τῶν δύο δασέων τοῦ Θ Χ, καὶ πρὸ τοῦ Κ Ξ ψιλοῦται ἀεί.

[ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.]

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α δασύνεται. οἶον Ἐανόν, τὸ λεπτόν ἱμάτιον. ἢ τὸ ποικίλον. Ἐὰ, τὰ ἀγαθὰ. Ἐάλω, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη. Ἐαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, παρ' Ὀμήρῳ, ὡς τὸ, Οἱ δὲ νῦν ἔαται σιγῇ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔαρ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἐαρίζω, Ἐαρινὸς καιρός. Ἐάω, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἐαδότα, τὸν ἀρέσκοντα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ ἢ τὸ Ρ. οἶον Ἐβενος, ξύλον. Ἐβερ, κύριον. Ἐβιωνάϊος, ὄνομα αἰρετικῶν τινῶν. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι ἔβδομος, [215] Ἐβραῖος, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν, δασύνονται· ὅτι ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται ἀεί. οἶον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγγύς.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἶον ἔδαφος. Ἐδεσσα, πόλις. Ἐδός, ὁ λαίμαργος. Ἐδω, τὸ ἐσθίω. Ἐδῆτις, ἡ εὐωχία. Ἐδωδὴ, ἢ τροφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔδος, τὸ ἔδαφος, ἔδρα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἔδραϊος, ἐδράζω, ἐδραῖωμα. σὺν τούτοις Ἐδνον, ἢ προῖξ. Ἐδῶλων, ἢ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. Ἐδανόν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἐδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει.

Τὸ Ε πρὸ ἐαυτοῦ ψιλοῦται. οἶον ἐέικοσιν, ἀντὶ τοῦ εἴκοσιν. Ἐεισάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεῖς. καὶ Ὀμηρος, Τῷ μιν εἰσάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος. καὶ Ἐεργεν, ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐέρσα, ἢ δρόσος. καὶ Ἐετο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύετο. καὶ Ἐέ, ἀντὶ τοῦ ἐαυτὸν, ὡς καὶ Ὀμηρος, Σκυζέσθαι σοὶ φησι θεοὺς, ἐδ' ἔξοχα πάντων. καὶ Ἐέλδωρ, τὰ ἐπιθύμημα. τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὗρον ἐν τοῖς Ἰωάννου.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἶον Ἐζεκίας. καὶ ὅσα κλιτικὸν ἔχει τὸ Ε, οἶον ἔζη. ἐζηλοτύπει. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐζω, τὸ καθέζομαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Η δασύνεται. οἶον Ἐή, ἢ ἰδία. Ἐἶος, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ προσηνοῦς. ἐῆνδανε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐην, τοῦ ὑπῆρχε. καὶ Ἐηνός, ὄνομα ποταμοῦ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται, οἶον ἔθνος. ἔθος. Ἐθαί, ὁ συνήθης. Ἐθειρα, ἢ θρίξ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν [216] τοῦ Ἐθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς Ὀμηρος, Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα. καὶ πάλιν, οὐ ἔθεν ἐστὶ χερεῖων. καὶ Ἐθεῖς, ὁ ἐμβληθεῖς, καὶ ὁ ἀφεθεῖς. ἐκ τοῦ Ἐω, τὸ ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. οἶον ἑκατόν. ἑκατος. ἑκάτερος. Ἐκηλος, ὁ ἥσυχος. ἐκών. ἐκούσα. Ἐκαμβαιών, ὄνομα μηνός. Ἐκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν. Ἐκάς, τὸ πόρρω. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἐκηβόλος. ἐκάεργος. ἐκατηβδέτης. σὺν τούτοις, Ἐκάβη. Ἐκτωρ. Ἐκάτη. ἔκτη. ἐκταῖον. ἔκτον. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἐξ ἀριθμοῦ. πλὴν τοῦ Ἐκ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων. οἶον ἐκπτωσι. ἐκβλητος. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Ε, οἶον ἐκάλουν. ἐκρινον. ἐκεκτῆμην. καὶ τῶν ἀποβολὴν πασχόντων τοῦ Ε. οἶον ἐκείνος. ἐκεῖθεν. ἐκεῖθι. ἐκεῖσε· καὶ γὰρ λέγεται καὶ κείνος, καὶ κείθεν, καὶ κείθι, καὶ κείσε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ε. τὸ δὲ Ἐκυρός, ὁ πενθερός, καὶ Ἐκεχειρία, ἢ ἄδεια, κατὰ τὰ λελεγμένα κανόνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως ψιλοῦνται.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται, οἶον ἔλαφος. ἔλεος. Ἐλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλεύθω, ἐλεγείον. Ἐλλεδανός, ὁ δεσμός. ἐλάχιστος. Ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον. Ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. Ἐλλοπες, οἱ ἰχθύες. Ἐλισσαῖος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐλλην. Ἐλλάς. Ἐλλανοδίκαί, οἱ κριταί, οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἐλλη, κύριον, ἀφ' ἧς καὶ Ἐλλησποντος. Ἐλληνοταμίς. Ἐλένη. Ἐλενος. Ἐλλός, ὁ ἐλαφος. Ἐλω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεῖν.

² "Imo ἀργεία. Vide Amm. v. Σχιστά." Toup.

καὶ τὸ ἐλκύνω, (ἀφ' οὗ καὶ Ἐλῳρία, τὰ σπαράγματα, καὶ Ἀ ἐλκύσματα τῶν κυνῶν.) καὶ τὸ προκρίνω, ἀφ' οὗ καὶ ἐλό-
μενος, ὁ προκρίνας. Ἐλος, ὁ σύμφυτος τόπος. ἐλίκη.
ἐλίσσω. ἐλίξ, [217] ἔλικος. ὅθεν καὶ Ἐλίκωπες Ἀχαιοί,
καὶ Ἐλικῶπις κούρη. ἐλιγματώδης. Ἐλικῶν, ὅρος. ἐλκω.
ἐλκύνω καὶ Ἐλισάβητ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, δασύνε-
ται. οἷον ἔλκος. ἔλκω. ἐλκύνω. Ἐλμινς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ
σήμεος τικτόμενος σκώληξ. καὶ κλίνεται ἔλμινθος. ὡς Τί-
ρυνς, Τίρυνθος. εἰ δὲ ἐπάγεται ἕτερον σύμφωνον, ψιλοῦ-
ται. οἷον ἐλπίς. ἐλθεῖν. Ἐλδεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ. καὶ
Ὅμηρος, Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τὰ τ' ἔλδεται ὡς κ' ἐπι-
δεύης.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου,
ψιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἔμετος. ἔμπης.
ἐμπόρευμα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐμὺς, ἢ χελώνη,
παρὰ τὸ ἢ ἡγουν ἑαυτὴν μύειν, τουτέστι κρύπτειν ἐντὸς
τοῦ ὀστράκου. καὶ Ἐμα, τὸ ἄφεμα. καὶ ἡ πέμψις.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ν ἢ ἐνός ἢ δισσοῦ ψιλοῦται. Ἐνός,
ἐνιαυτός. Ἐνῶ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ
Ἐννάλιος, Ἄρης, καὶ Σάλπιγξ ὁ τῆς Ἐννοῦς παῖς. καὶ
Ἐνῶ, ἐνόσω, τὸ κινῶ, ἐξ οὗ καὶ Ἐνοσις, ἢ κίνησις. καὶ
Ἐνοσίχθων καὶ Ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν.
καὶ ἔναιτος. καὶ ἐναίτη. ἐννέα. καὶ ἐννεήκοντα. Ἐννη,
ἢ νεομηρία. καὶ ἐννηφι. Ἐνηῆς, ὁ πρᾶος. καὶ τὰ λοι-
πά. πλὴν τοῦ ἔνεκα, ὃ καὶ ἔνεκεν γράφεται. ἐν, ἐνός.
καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἐνὰς, ἢ μονάς. καὶ ἐνίζω. Ἐνῶ, τὸ
μιγνύω, καὶ Ἐνωσις, ἢ μίξις. καὶ Ἐντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύ-
οντο. ἐν τοῖς Θεοδωρίτου τὸ Ἐνος καὶ Ἐνη δασυνόμενα
εὔρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ δι' ἐνός ν, τὸ ἐνη. σὺ δὲ
ψιλοῦ αὐτὸ κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ξ δασύνεται. ἐξ, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἐξήκοντα.
ἐξακόσια. ἐξῆς, τὸ αὐτό. Ἐξω, ἀντὶ τοῦ λάβω,
[218] ἐπὶ μέλλοντος, καὶ Ἐξις, θετικόν. πλὴν μόνης τῆς
ἐξ προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γινομένων. Ἐξωρος, ὁ
παλαιός. ἐξορία. Ἐξαιτος, ὁ ἐξαίρετος, κατὰ συγκοπὴν.
καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἔχοντων τὸ ε. οἷον ἐξεον, ἐξαινον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ο δασύνεται. οἷον Ἐόν, τὸ ἴδιον, καὶ
τὸ ἀγαθόν. ὡς τὸ, θεοὶ δοτῆρες ἑάων. ἐορτή. ἐορτάζω.
καὶ Ἐο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα
Ἡτίμησε. ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. πλὴν τῶν
ἀπὸ θέματος ἔχοντων αὐτό. εἰκεν. ἐοργεν, ἐορπην, ἀντὶ
τοῦ ἐπράξε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἡλπισε. καὶ Ἐόν, τὸ ὑπάρχον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἐπω, τὸ λέγω. Ἐπος,
τὸ λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπήτης, ὁ λόγιος. ἐπὶ, πρόθεσις.
καὶ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἷον ἐπιφορά. ἐπιτήδειος. ἐπιβουλος.
καὶ ἐπήβολος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐπω, ἐπομαι, τὸ
ἀκολουθῶ. καὶ ἐπτὰ, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ. καὶ ἐπτὰς, ἐπτά-
δος. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἐπτὰ.

Τὸ Ε ἐπιφερομένου τοῦ Ρ, μετὰ φωνήεντος ἢ συμ-
φώνου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ρ, ψιλοῦται. εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ
τὸ Δ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἷον ἔρως. ἐρω-
τῶ. Ἐρνος, ὁ κλάδος. Ἐρις, ἢ φιλονεικία. Ἐρύω, τὸ
ἐλκύνω. Ἐρῶ, τὸ φθειρομαι. ἔρχομαι. καὶ τὰ λοιπά.
εἴρηται εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ
Π, ἢ τὸ Σ, διὰ τὸ Ἐρδω, τὸ πράττω. τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς
Ἰωάννου δασυνόμενον εὔρον. ἐνιοὶ δὲ ψιλοῦσιν αὐτό. οὐ
ὁ μέλλων ἔρξω. Ἐρκος, τὸ περίφραγμα. Ἐρπω, ἀφ'
οὗ καὶ ἐρπετόν. καὶ ἐρπύζω. Ἐρμης. Ἐρσα, ἢ δρόσος.
καὶ Ἐρσῆις, ὁ δροσώδης. καὶ Ἐργμα, τὸ [219] κῶλυμα.
Ἐρμα δὲ, τὸ ἔρεισμα, ψιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα γε-
γονὸς κατὰ συγκοπὴν. ἐν δὲ τοῖς Θεοδωρίτου, ἀλλὰ καὶ
ἐν πολλοῖς τῶν Σχεδεκτοῦν † τὸ ἔρνος δασυνόμενον
εὔρον. καὶ σὺ γοῦν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ ψιλοῦν-
τες κατὰ ἐτυμολογίαν ψιλοῦσιν, ὡς ἐκ τῆς ἔρας φυόμε-
νον.

Τὸ Ε πρὸ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπα-
γομένου, ψιλοῦται. οἷον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἔσπτρον.
Ἐσαῖοι, καὶ Ἐσσηνοί, ὀνόματα ἐθνῶν. ἐσθῆς, ἐσθῆτος.
ἐσθίω. Ἐσδρας, κύριον. Ἐσθλός, ἀγαθός. ἔσχατος.
ἐσχάρα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐσία, ἢ πρεσβεία. καὶ
Ἐσσο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυσσο, καὶ Ἐσσάμενος, ὁ ἐνδυσά-
μενος, ἀπὸ τοῦ Ἐω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι. ἐσπέρα.
καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἐσπόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσομεν.
τοῦτο δὲ ἐν τοῖς Θεοδωρίτου ψιλούμενον εὔρον. Ἐστε
ἀντὶ τοῦ ἔως οὗ. καὶ τῶν ἔχοντων τὸ Τ μετὰ τοῦ Σ. οἷον
ἐστία. ἐστιῶ. ἐστίασις. Ἐστιαῖος, κύριον. ἔσση, ἔσση-
κως, ἐσθῆς, καὶ ἐσθάναι. τὸ δὲ ἔσσην, ἔσσησα, ἐστάθην,
ἐσσησάμην, ψιλοῦνται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε,
ἡγουν ἀπὸ αὐξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ

ὑπάρχει, καὶ τὸ ἔστω, ἀπὸ τοῦ Ἐω, τὸ ὑπάρχω, γινό-
μενα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. ἔτος. Ἐτεόν, τὸ ἀληθές.
ἔτυμον, καὶ ἐτήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτώσιον, τὸ μάταιον.
Ἐγνός, τὸ φάβα. πλὴν τοῦ Ἐτοιμος, ὁ πρόχειρος. ἐτοι-
μάζω. ἐτοιλοποιέθης †. Ἐτερος, ὁ ἄλλος. Ἐταῖρος, ὁ
φίλος. ἐτέρα, ἢ ἄλλη. καὶ ἐτεροῖον. Ἐταῖρα καὶ Ἐται-
ρίς, ἢ πόρνη. καὶ ἐταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. τινὲς
δὲ καὶ τὸ Ἐγνος δασύνουσιν, ὀφείλον ψιλοῦσθαι. δηλοῖ
δὲ τὸν ἐψημένον κύαμον. γίνεται δὲ παρὰ τὸ Ἐω, τὸ
ἀπολύω, ἔτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἔγνος, τὸ διαλελυμέ-
νον ὑπὸ τῆς ἐψήσεως, καὶ κλίνεται ἔγνους. καὶ Ἐγνήρ-
σις, τὸ κοχλιάριον, παρὰ τὸ τὸ ἔγνος ἀρύεσθαι.

[220] Τὸ Ε πρὸ τοῦ Υ, εἴτε ἐν συννελεύσει εἴτε ἐν
διαστάσει ἐστί, ψιλοῦται. οἷον Ἐνς, ὁ πλατὺς, καὶ ἀγα-
θός. εὐρύς. εὐρύνω. εὔ, ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.
πλὴν τοῦ εὐρίσκω, εὔρεσις, εὔρημα, εὔρω, εὐρήσω. Εὔω,
τὸ φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἐφεσις. ἐφετόν. Ἐφεσος.
Ἐφραίμ. ἐφορος. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἐφθός, ὁ ἐψη-
μένος.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἐχis. ἐχθρός. ἐχω. ἐχῖνος.
καὶ τὰ παραπλήσια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ψ δασύνεται ἀεί. οἷον ἔψω, καὶ ἐψῶ,
ἐψήσω. ἐψημα. ἐψητόν. Ἐψω, τὸ ἀκολουθήσω, ἐπὶ
μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἡγουν αὐξήσεως.
οἷον ἐψιλωμένος. ἐψυξα. ἐψώμισα, ἐψυχαγωγῶσα. Ἐ-
ψων, τὸ ἐσπύγγιζον. σημειῶσαι καὶ τὸ Ἐψία, ἢ ἐστιν ἢ
διὰ λόγων παιδιὰ, ἐκ τοῦ ἔπω, ἐψω, ὁ δηλοῖ τὸ λέξω.
ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίγμων.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνεται. οἷον Ἐως, ἢ ἡμέρα, καὶ
ἢ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἔωθεν. ἐωθινός. Ἐωλος,
ὁ χθεσινός. ἐωσφόρος. καὶ Ἐωυτόν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ
ἑαυτόν. σὺν τούτοις ἔως, ἐπὶ ῥήμα χρόνικόν. καὶ Ἐω, τὸ
ἐνδύομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἀπο-
λύω. καὶ ἐώρακα, ἀπὸ θέματος, καὶ ἐωρακῶς, καὶ ἐωρά-
κειν. πλὴν τοῦ Ἐω, τὸ ὑπάρχω. καὶ Ἐώ, τὸ, καταλιμ-
πάνω. καὶ τῶν κατὰ αὐξήσιν, ἐωνημένος. ἐώκειν. ἐώργειν.
περὶ ὧν αὐτίκα ἐροῦμεν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ε.

Τὸ Ε πλεονάζον ἐν μὲν λέξεσι ψιλουμέναις ἀπὸ φω-
νήεντος [221] ἀρχομέναις μεταλαμβάνει τοῦ ψιλοῦ
πνεύματος, ἐν δὲ δασυνόμεναις τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲν
προτέρου παράδειγμα τὸ ὠνημένος, Ἐωνημένος, ὁ ἀγο-
ρασάμενος. ὠνοχόει, Ἐωνοχόει. ὦξεν, Ἐώξεν, ἀπὸ τοῦ
ἀνέωξεν. ἦν, Ἐην, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἴκοσιν, Ἐεκοσι.
τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ὦρων, ἐώρων. ὠρακα, ἐώρακα. ἦνδανεν,
ἐήνδανεν. εἰς, εἴεις.

Τὸ Ε δασυνόμενον, ἐὰν προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται.
οἷον ἐκλος, ὁ ἥσυχος, Εὔκλος. ἐωλον, τὸ χθεσινόν,
Εὔωλον. τὸ δὲ Εὔαδεν, ἀντὶ τοῦ ἡρεσε, ψιλοῦται. διότι
καὶ ἔαδεν. ἡμαρτον γὰρ οἱ δασύνοντες αὐτό.

Τὸ Ε κατὰ τοὺς παρωχημένους προερχόμενον καὶ
ἀποπίπτον ψιλοῦται. καὶ προέρχεται μὲν ἐν τοῖς ἐνεργη-
τικοῖς καὶ παθητικοῖς τῶν ὀριστικῶν ῥημάτων, οἷον τύπτω
ἔτυπτον. λέγω ἐλεγον. τύπτομαι ἐτυπτόμην. ἀποπίπτει
δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων.

Τὸ Ε ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου ψιλοῦται.
ἐγῶ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, ἐμός, ἐμαυτόν. ἐκεῖνος. καὶ τὰ
ὅμοια. τὸ δὲ ἑαυτόν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνου μὴ
ὄντα, δασύνεται.

Τὸ Ε ἐν τοῖς ἀριθμοῖς δασύνεται. ἐν. ἑνδεκα. ἐξ.
ἐξήκοντα. ἐξακόσια. ἐπτὰ. ἐβδομήκοντα. ἐπτακόσια.
ἐκτόν. πλὴν τοῦ ἐννέα. ἐννεήκοντα, καὶ εἴκοσιν.

Τὸ Ε ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἐπί. ἐξ. ἐκ. ἐν.
εἰς. ἐς. ὡς καὶ πᾶν φωνῆεν ἐν αὐταῖς ἀνευ τοῦ ν.

Σημειωτέον ὅτι τὸ Ε πρὸ τριῶν φωνηέντων, τοῦ Ε Η
Ι, ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ Ἐέλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. καὶ
πρὸ τῶν τριῶν δασέων, τοῦ Θ Φ Χ, ψιλοῦται ἀεί. πλὴν
τοῦ ἐφθός. καὶ πρὸ τοῦ διπλοῦ Ψ καὶ πρὸ τοῦ Γ.

[222] ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Α ἀπὸ κλίσεως ἡτοι αὐξήσεως εὐρί-
σκεται, καὶ ψιλοῦται. οἷον Ἡάκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε.
καὶ Ἡάριζον, ἀντὶ τοῦ, περὶ ἑαρος ἔλεγον. καὶ τὰ
ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Β δασύνεται. οἷον Ἡβη, ἢ ἡλικία.
καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡβῶ. ἡβάσκω. Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ

σὺν πάσῃ ἡλικίᾳ. πλὴν τοῦ Ἑβραίων, το ὀλίγον, καὶ μικρόν. καὶ ἡβολεῖντ. καὶ τῶν μὴ παρὰ τὴν ἡβὴν γινόμενων. τὸ μέντοι ἡβρύνετο, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁβρός γινόμενον, δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Γ δασύνεται ἀεί. οἶον ἡγεμών. ηγεμονία. ηγοῦμαι. ηγούμενος. ἡγήτωρ. Ἑγήσιππος. Ἑγεσίλαος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἶη. οἶον Ἑγμένος, ὁ ἀγόμενος. ἡγορόωντο, ἡγοροκίσθη. ἡγαμεν. ἡγαπάτο. το μέντοι ἡγνικότες ἐκ τοῦ ἀγνίζω γέγονε. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀγνός· τὸ δὲ ἀγνός ἐκ τοῦ αζω ρήματος τὴν δασείαν ἐφύλαξε. καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπὴν ἐστὶ τοῦ Α εἰς Η, οἶον Ἑγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Δ δασύνεται. ἡδύς, ἡδίων, ἡδιστος. ἡδιον. ἡδονή. ἡδυνω. καὶ ἡδω. πλὴν τοῦ Ἑδωνοί, οἱ Μακεδόνες. Ἑδῆ, ἀντὶ ἀπάρτι. Ἑδος, τὸ οφελος. ὅπερ ἐστὶν ἄκλιτον. καὶ Ἑδεῖ, ἀντὶ τοῦ ἡπίστατο. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Η. ἡδούμην. Ἑδεν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν. ἡδυνάμην. τὸ μέντοι ἡδρασμένος καὶ ἡδραιωμένος, ἀπὸ κλίσεως ἐχοντα τὸ Η, δασύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐδραῖω καὶ ἐδράζω γεγόνασιν.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ε ψιλούται. Ἑτίων, κυριον. Ἑλιος, ὁ ἥλιος. ἡεριβοῖα. Ἑεροφοῖτις ἐριννυς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα.

[223] Τὸ Η πρὸ τοῦ Ζ ψιλούται. οἶον Ἑζανοι, ἔθνος. εἰ δὲ εὔρηται ἀπὸ κλίσεως, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος. ὡς τὸ ἄζομαι ἡζόμην.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Θ ψιλούται. οἶον ἥθος. ἥθμος, τὸ σακελιστήριον, ἐκ τοῦ ἥθω, τὸ διωλίζω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ι ψιλούται. οἶον ἥιος, ἐπιθετον Ἀπόλλωνος, σημαίνει δὲ τὸν τοξότην. ἥίθεος, ὁ ἀγαμος, ἡ ὁ ἡμίθεος. ἥια, τὰ βρώματα. ἥϊων, ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. ἥκω, τὸ ἐρχομαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἥκέστης. ἥκέσατο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπευσεν. ἥκαλον, ἀντὶ τοῦ ἡπάτων. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλούται. ἥλιος καὶ ἥλει, ονόματα κύρια. ἥλεκτρα, ἥλεός, ὁ μάταιος. ἥλειοι, ἔθνος, τοῦτο δὲ τινες δασύνουσι, ἐκ τοῦ ἥλιος ἱστοροῦντες. ἥλιτόμηνον, τὸ ἡμιτελὲς κύημα, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ ἀμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνός, τὸ ἐστερημένον τῆς ἐννεαμήνου γεννήσεως. ἥλιθιος. ἥλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥλιος. ἥλος, τὸ καρφίον ἡλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν. ἥλιοειδής. ἥλω, το προσπαρῶν. ἥλιξ, ἥλιος, ἥλικιότης. ἥλων, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἁλῶ. ἥλισεν, ἀντὶ τοῦ συνῆθροισεν. ἥλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. ἥλκωμένος, ὁ τετραυματισμένος. τούτων γὰρ τὰ θέματα δασύνονται. τὰ δὲ λοιπά, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, ψιλοῦνται. οὐ γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ πρωτοτύπου φωνῆς τὸ δασὺ πνεῦμα. οἶον ἥλόμην, τὸ ἐπλανώμην. ἥλαυνόμην. ἥλειψα. καὶ τὰ ὅμοια.

[224] Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ ψιλούται. ἥμαρ. ἥμάτιον, ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν. ἥμος. ἥμαθόεις, ὁ ψαμμώδης. ἥμωδόν, ὅρος. ἥμι, τὸ φημί. ἥμῶ, τὸ ἐπικλίνω. καὶ Ὅμηρος, ἐπὶ τ' ἡμῶι ἀσταχυεσσι. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἡμερος. ἡμερῶ, ρῆμα. ἥμισυ. ἡμιόλιον. ἡμεῖς. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. ἥμων, ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἥμμένος, ἐκ τοῦ ἁπτω. ἥμενος, ὁ καθήμενος. τὸ δὲ ἥμήκει, ἀντὶ τοῦ ἐθέρισεν, ἐκ τοῦ ἁμῶ, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν ψιλούται. οἶον ἥνις, ὁ ἐριαύσιος. ἥνοψ, ὁ μέλας, ἡ ὁ λαμπρός. ἥνορέη, ἡ ἀνδρία. ἥνεμόεις, ὁ ὑψηλός. καὶ ἥνεμόεσσα, ἡ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἶον ἥνόχλησα. ἥναιδισάμην. ἥνιάθη. καὶ ἥνιπαπεν, ἀντὶ τοῦ ἐκακολόγησε. πλὴν τοῦ ἥνία, ὁ χαλινός, καὶ ἥνιον, τὸ αὐτό. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἥνιοχος. ἥνιοχεύω. ἥνιοχεύα. ἥνικα. ἥνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω. καὶ Ὅμηρος, Βουλῆν ἥρα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιόωσι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἥξω μέλλοντι μόνῳ εὐρίσκεται καὶ δασύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως ψιλοῦνται. οἶον ἥξίωσα. ἥξεν, ἀντὶ τοῦ ἡγαγε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο ψιλούται. οἶον ἥονεύς, κύριον. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἥόνει, ἀντὶ τοῦ ἐβραχε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Π ψιλούται. ἥπῳ, το ράπτω. ἥπεδανός, ὁ ἀσθενῶν, καὶ ὁ χθαμαλός. ἥπιος, ὁ πρᾶος. ἥπεροπεντής, ὁ ἀπατεῶν. ἥπειρος. ἡ γῆ. καὶ ἡ

λοιπά. πλὴν τοῦ ἥπαρ, ἥπατος. οθεν καὶ ἥπατοσκοπία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.

[225] Τὸ Η πρὸ τοῦ Ρ, μετὰ φωνικοῦ μακροῦ, δασύνεται. οἶον ἥρα. ἥρως. ἥρων, κύριον. ἥρώδης. ἥρώδιανός. ἥρακλῆς. μετὰ δὲ βραχέος ψιλοῦται. οἶον ἥριδανός, ποταμός. ἥρύγιον, εἶδος βοτάνης. ἥριγένεια. ἥριγόνη. ἥριον, ὁ τάφος. ἥρεμος, ὁ ἥσυχος. ἥρεμῶ. ἥρεμία. ἥριγέρων, βοτάνη, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἥρι γηρᾶν. ἥρινός, καιρός, ὁ εαρινός. καὶ ἥρέταινοι, κύριον. τὸ μέντοι ἥρόδοτος καὶ ἥρόφιλος, ἐκ τοῦ ἥρα γεγονότα κατὰ τροπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ, δασύνονται. τὸ δὲ ἥρόμην, καὶ ἥρρειστο, καὶ ἥρετο, ἐκ κλίσεως ὄντα, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνεται. οἶον ἥσις, ἡ ἡδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἥδω. ἥσθη, ἀντὶ τοῦ ηυφράνθην. καὶ ἥσαι, ἀντὶ τοῦ εὐφραῖναι. ἥσαιάς. ἥσαι. ἥσιόδος. ἥσιόνη, κύριον. ἥσυχος, ὁ ἥρεμος. ἥσυχάζω. ἥσυχία. ἥσων, ὁ ἐλάττων. ἥσσα, ἡ τροπή. πλὴν τοῦ ἥσιν, ἀντὶ τοῦ φησὶν, ὅπερ ἀπὸ θέματος ἔχει τὸ η. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως ἥσα, ἀντὶ τοῦ ἔλεξα. ἥσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἥσθιον, τὸ ἔτρωγον. ἥσθα, ἀντὶ τοῦ υπῆρχες. ἥσθη, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. το μέντοι ἥστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ ἥσθαι, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, ἐκ τοῦ ἔω γινόμενα, δασύνονται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Τ ψιλούται. ἥτορ, ἡ ψυχὴ. ἥτρον, τὸ ἥπαρ, ἡ τὸ ἐντερον. ἥτα, τὸ στοιχείον. ἥτοι, ἐφερμηνευτικός σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἥτήσατο. ἥτιάσατο. ἥτύχησεν. ἥτίμησε. καὶ ἕτερα. πλὴν τοῦ ἥττα. καὶ ἥτῳ. καὶ ἥττων. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. ἥταιρκῶς, ὁ πορνεύσας. καὶ ἥτοίμασα. το δὲ ἥτις ἐκ τοῦ ἡ ἄρθρου καὶ τοῦ τὶς γέγονε, διὸ καὶ δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Υ ψιλούται ἀεί. ἥυς, ὁ πλατυ. ἡνυγένιος. [226] ἥυκος. ἥυτε, ἀντὶ τοῦ καθά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ δασύνεται ἀεί. ἥφαιστος. ἥφαιστίων. χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως ἥφειδῆκως. ἥφυσεν, ἀντὶ τοῦ ἥντλησεν. ἥφiei. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Χ ψιλούται. ἥχῳ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἥχος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. ἥχεν, ἀντὶ τοῦ ἐφενεν. ἥχθέσθη. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἁπτω καὶ ἁπτομαι εὔρηται, διὸ καὶ δασύνεται. ἥψάμην. ἥψατο. ἥψε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω ψιλούται ἀεί. οἶον ἥως, ἡ ἡμέρα. ἥων, ὁ αἰγιαλός. ἥωθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωίας. καὶ ἀπὸ ἀνξήσεως ἥωρημένος, ἱωνικῶς, ὁ χρονίσας. καὶ τὰ ὅμοια.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἡ καὶ πρὸ δύο δασέων, ἡ τῷ δασεῖ ὑποτασσόμενον ἀμεταβόλου, ψιλούται. ἥφiei. ἥχος. ἥχθαιρον. ἥχλυνον. σημειῶσαι τὸ ἥφαιστος καὶ ἥφαιστίων.

Σημειῶσαι, ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δασύνεται ἀεί. πλὴν τῶν ἀπ' ἀνξήσεως. ἥφiei. ἥφάνισε. καὶ τῶν ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἥβαιός. ἥγάθεος. προ δὲ παντος φωνήεντος ψιλοῦται ἀεί. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Θ.

Τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. ἥδος, τὸ οφελος. ἥμαρ, ἡ ἡμέρα. ἥμος. ἥμι, το λέγω. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ ἥλος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἥμι, ἥσω, γίνεται. καὶ ἥπαρ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω ἐστίν.

[227] ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. ἱατρός. ἱάκωβος. ἱάμβος. ἱάπτω. ἱάμβλιχος. ἱάμα. ἱατήρ. ἱάσων. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. ἱβυκος, κύριον. ἱβις, τὸ ζῶον. ἱβηρες, ἔθνος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἶον ἱγνύς, ἱγνυη, τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος. ἱγνύτιος. ἱγδα. πλὴν τῶν ἀπὸ κλίσεως. ἱγμαι, ἀντὶ τοῦ ἐρχομαι. καὶ ἱγμενος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἶον ἱδος, ὁ κόπος, καὶ ὁ ἰδρώς. ἱδίω, τὸ κοπιῶ. ἱδιον. ἱδε, ἀντὶ τοῦ θέσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδοὺ ἰδοὺ. ἱδη, ἡ βοτάνη, καὶ τῷ

ῥος. καὶ Ἰδαῖος, ἀπὸ τῆς Ἰδης. πλὴν εἰ μὴ τῷ Δ τὸ Ρ Ἀ ἐπάγοιτο. σεσημειώται τὸ ἱδρις· ἐν τισι δὲ δασυνόμενον εὐρον αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ του Ε φιλοῦται. Ἰεσσαί. Ἰαχονίας. Ἰεμενεί. πλὴν τοῦ ἱερός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἱερεύς. ἱέρεια. Ἰερεῖον, τὸ θῦμα. ἱερεύω. ἱερουργῶ. Ἰεριχώ. Ἰερουσαλήμ. ἱέραξ. καὶ ἀπὸ κλίσεως, Ἰει, ἀντὶ τοῦ ἐπεμπεν. ἱεῖς, ἡ μετοχή. Ἰεμαι, ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι. ἱετο. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ζ δασύνεται ἀεί. Ἰζω, τὸ κάθημαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἰζήσω. ἰζάνω.

Τὸ Ι πρὸ Η φιλοῦται. οἷον Ἰησοῦς. ἱητρός. ἱητήρ. Ἰημι, τὸ πορεύομαι. Ἰη, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. πλὴν τοῦ Ἰέω, ἰῶ, τὸ πέμπω, καὶ Ἰημι, τὸ αὐτό, ὧν ὁ παρατατικός ἦν.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Θ φιλοῦται ἀεί. Ἰθὺς, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενής, ὁ ἐγχώριος. Ἰθάκη. Ἰθακήσιος. Ἰθώμη, πόλις. καὶ τὰ λοιπά.

[228] Τὸ Ι πρὸ τοῦ Κ φιλοῦται. Ἰκελος, ὁμοῖος. Ἰκαρος. Ἰκάριον, πέλαγος. Ἰκόνιον, πόλις. Ἰκρίον, τὸ ὀρθὸν ξυλον. Ἰκτίς, ὄρνεον. ἰκμάς. ἰκμαλέον· πλὴν τοῦ ἰκανός. ἰκανῶ, ῥῆμα. Ἰκω, τὸ ἰκετεύω· ἀφ' οὗ καὶ ἰκετεία, καὶ ἰκέσιος, καὶ ἰκεσία. Ἰκω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικόν, διὰ τοῦ ἰ γραφόμενον. ἀφ' οὗ καὶ ἰκάνω, παράγωγον. ἰκνοῦμαι, καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἰκετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, καὶ ἴκτο τὸ αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Λ, ἡ ἐνὸς ἢ δισσοῦ, φιλοῦται. Ἰλιος, ἡ Τροία. Ἰλος, κύριον. Ἰλὺς, ὁ βόρβορος. Ἰλη, ἡ τάξις. Ἰλλος, ὁ ὀφθαλμός. Ἰλλὰς, τὸ σχοινίον. καὶ Ἰλλούστριος, τὸ ἀξίωμα. Ἰλεὺς, ὁ φωλεός. Ἰλιγγος. ἰλιγγῶ. πλὴν τοῦ Ἰλαος, ὁ εὐμενής, καὶ Ἰλεως, Ἀττικῶς τὸ αὐτό. ἰλῶ, ῥῆμα. ἰλαρός. ἰλαρότης. Ἰλαρίων. ἰλάσκω. ἰλασμός. καὶ Ἰλήκοις, ἀντὶ τοῦ Ἰλεως εἶης.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἐπιφερομένου, δασύνεται ἀεί. Ἰμερος, ἡ ἐπιθυμία. Ἰμέριος, κύριον. Ἰμάς, ὁ λῶρος. ἰμάσθλη. Ἰμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἰμωνία. Ἰμέρα, πόλις. πλὴν τοῦ Ἰμεναι, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι. καὶ Ἰμεν, ἀντὶ τοῦ πορευόμεθα. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου φιλοῦται. Ἰμβρος, νῆσος. καὶ ἕτερα.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ν φιλοῦται. Ἰναχος, ποταμός. Ἰνῶ, ὄνομα θεᾶς. Ἰνίον, τὸ νεῦρον. Ἰν, Ἰνός, ἡ δύναμις. Ἰνῶ, τὸ ἐνδυναμῶ. πλὴν τοῦ Ἰνα, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ Ἰνα, ἀντὶ τοῦ ὅπου, τοπικοῦ ἐπιρρήματος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ξ φιλοῦται. Ἰξ, ὁ σκώληξ. Ἰξίων, κύριον. πλὴν τοῦ Ἰξωμαι, ἀντὶ τοῦ παραγένωμαι. καὶ Ἰξον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον· ὡς τὸ, Οἱ δ' Ἰξον κοίλην Λακεδαίμονα κητέωσαν. τὸ μέντοι Ἰξαλος, ὁ ὀρμητικός. καὶ Ἰξός, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ [229] Ἰξαι γέγονεν, ἀλλ' ὅμως φιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἡ παραγωγή εἴωθεν ἀλλάσσειν καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς ἐν τῷ ἄμα, ἄμυδις. Ἰδίω, ἰδρώς. Ἰξω, ἰξός. ὁδός, Ὀδυσσεύς. εἶρω, Εἰρμός. εἶρω, Εἰρκή. Ἰξω, ἰξός. ὁδός, Ὀδυσσεύς. εἶρω, Εἰρμός. εἶρω, Εἰρκή.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο φιλοῦται ἀεί. οἷον Ἰοβιανός. ἰοβάτης. Ἰόλαος. Ἰορδάνης. Ἰον, τὸ ἄνθος. Ἰοθὼρ, ὁ πενθερός τοῦ Μωϋσέως. Ἰοκάστη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. Ζῆτει, ἐὰν τὸ Ἰὸς ἐλήφθῃ καὶ εἰς τὸ βέλος. οὐ γὰρ εὐρον διαστολήν τούτου ἐν τοῖς περὶ Πνευμάτων. παρὰ μέντοι τοῖς Νεωτέροις Γραμματικοῖς καὶ δασυνόμενον τοῦτο κατέλαβον, ἐκ τοῦ ἰημι, τὸ πέμπω, καὶ φιλούμενον ἐκ τοῦ ἰούσθαι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἐνὸς ὄντος, φιλοῦται. Ἰπτω, τὸ βλάπτω. Ἰπνος, ὁ φοῦρνος. Ἰπος, ἡ παγὶς τῶν μυῶν. καὶ Ἰπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ πτώσεως σεσημειώται τὸ Ἰπταμαι, δασυνόμενον. Δισσοῦ δὲ ὄντος δασύνεται. οἷον Ἰππος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συγκείμενα. ἰπτεύω. ἰπτεύς. Ἰππίας. Ἰπποκράτης. Ἰππῶναξ. Ἰπποκόμος, ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελούμενος. ἰππηλάτης. ἰππηλάσιον. ἰππομανής.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ φιλοῦται. Ἰρος, ὁ πτωχός. Ἰρις, τὸ τόξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱερός γινομένων κατὰ κράσιν τοῦ ἰ καὶ ε εἰς ἰ μακρόν. οἷον Ἰρός, ὁ ἱερός. Ἰρεῖον, τὸ θῦμα. Ἰρηξ, ὁ ἱέραξ. τινὲς δὲ παραλόγως φιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς φιλοῦνται. οἷον ὦρμῃσεν, ὦρσεν. ἀρμόσας, ἄρσας. πρὸς οὗς ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὦρμῃσεν ἐγένετο κατὰ συγκοπήν. ὦρσεν, οὔτε τὸ ἀρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὀρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὤρσω. καὶ Ἀρω τὸ ἀρμόζω, ἄρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. τὰ τοιαῦτα φιλοῦνται γινόμενα· οὔτε μὴν τὸ ἱρός καὶ ἱρεῖον καὶ ἱρηξ συνεκλήθησαν Αἰολικῶς, ἀλλὰ κράσιν ἐπαθον τοῦ ἰ [230] καὶ ε εἰς ἰ, ὡς ἐν τῷ ὄφιος ὄφισ ἔστιν εὐρεῖν.

Gloss.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Τ ἐπάγοιτο, φιλοῦται ἀεί. Ἰσος, ὁ ὁμοῖος. Ἰσις, ὄνομα θεᾶς. Ἰσίδωρος. Ἰσμηνίας. Ἰσμαήλ. Ἰσπανία, χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. ἰσχνός. ἰσχύς. εἰ δὲ ἐπάγοιτο τὸ Τ, δασύνεται. Ἰστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. Ἰστιαῖος, κύριον. Ἰσμα, τὸ κτίσμα. Ἰστημι. ἰστός. ἰστάριον. ἰστίον. σημειῖσθαι τὸ Ἰστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἰστέον. καὶ Ἰστρος, ποταμός.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Τ φιλοῦται. Ἰтус, ἡ περιφέρεια τοῦ ἄρματος. καὶ Ἰтус, ὁ υἱὸς τῆς ἀηδόνης. Ἰταλία. ἰτέα. Ἰτέον, ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἰταμός, ὁ ἀναίσχυντος. Ἰτης, ὁ πτωχός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Υ φιλοῦται. Ἰυγξ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ὄργανον. Ἰυζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Φ φιλοῦται. Ἰφικλος. Ἰφίτος. Ἰφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ ἴφια μῆλα. καὶ Ἰφίς, ὁ ταχύς. Ἰφιγένεια καὶ Ἰφιάνασσα, κύρια. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Χ φιλοῦται. Ἰχνος. ἰχώρ. ἰχθύς.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ψ φιλοῦται. ἰψ, ὁ σκώληξ. ἰψιφαγία. Ἰψω, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ βλάψω.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ω φιλοῦται. Ἰώσηπος. Ἰωάννης. Ἰων, Ἰωνος. Ἰωνᾶς. Ἰωήλ. Ἰώβ. Ἰωκῆ, ἡ διώξις. Ἰωξίς, τὸ αὐτό. Ἰωτα, τὸ στοιχεῖον. καὶ τὰ λοιπά. Ἰῶ δὲ, τὸ πέμπω, δασύνεται.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Ι.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ Ι πρὸ παντὸς φωνήεντος φιλοῦται ἀεί, [231] καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων τοῦ Θ, Φ, Χ, πρὸ τοῦ Ζ διπλοῦ ἀεί δασύνεται, πρὸ δὲ τῶν ἐτέρων δύο διπλῶν Ξ, Ψ, ἀεί φιλοῦται. καὶ πρὸ τοῦ Β, Γ, πρὸ δὲ τοῦ Μ δασύνεται ἀεί, πλὴν τοῦ Ἰμβρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α φιλοῦται. οἷον Ὁαροι, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὁαρίζειν, τὸ γυναικὶ συνομιλεῖν, ἡγοῦν μίγνυσθαι. καὶ Ὁαριστὺς, ἡ τῶν γυναικῶν ὁμιλία. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Β φιλοῦται. οἷον ὀβολός. ὀβελός. ὀβελίσκος. ὀβριμος, ὁ ἰσχυρός. ὀβότας, κύριον. ὀβάρης, ὁ Πέρσης. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ φιλοῦται. οἷον Ὁγμος, ἡ τάξις. ὄγκος. ὄγδοος. ὄγδοήκοντα. Ὁγμιος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ φιλοῦται. οἷον ὀδύνη. ὁδός, ὁδόν. ὀδῶς. ὀδᾶξ, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὁδόντων. ὀδωδός. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὁδός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιόκος, ὁ ληστής. σὺν τούτοις καὶ Ὀδί, ἀντὶ τοῦ οὔτος, καὶ ὁ δεῖνα. τὸ μέντοι Ὀδυσσεὺς οἱ μὲν δι' ἐνὸς σ γράφοντες δασύνουσιν αὐτό· ἐτυμολογοῦντες παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ ὦν τὸ βρέχω. Ἰστούρηται γὰρ, ὅτι ἡ μήτηρ Ἀντίκλεια πρὸς γάμον δοθεῖσα τῷ Λαέρτῃ ἐγέννησεν αὐτὸν καθ' ὁδὸν ἵετοῦ γενομένου. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ φιλοῦσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. ὀργίλω γὰρ ἔωκει, ὅτε ἐδημηγούρει. καθὰ δηλοῖ καὶ Ὁμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ, Φαίης κεν ἑκάκοτον τέ τιν' ἐμμεναι ἄφρονα τ' αὐτῳ. φαίνονται οὖν καὶ ἀμφότεραι αἱ ἐτυμολογίαι ἀρεσταί. εὐρηται δὲ παρ' Ὁμήρῳ φιλούμενον καὶ δι' ἐνὸς σ γραφόμενον [232] διὰ τὸ μετρούμενον, ὡς ἐν τῷ, Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἐτυμολογεῖται. οὐδὲν καθέστηκεν ἕπορον, πῶς οὐ δασύνεται. εἴρηται γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνεύματα· ἄμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδρώς. οὕτως καὶ ὁδός, Ὀδυσσεύς.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ε φιλοῦται. Ὁεργίλος, κύριον. Ὁετης, ὁ ὁμοετής, κατὰ συγκοπήν. ὡς καὶ Ὁπατρος, ὁ ὁμόπατρος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ζ φιλοῦται. Ὁζος, ὁ κλάδος. ἑζω, ῥῆμα. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Θ φιλοῦται. οἷον ὀθύνῃ. Ὁθνεῖος, ὁ ξένος. Ὁθων, κύριον. Ὁθομαι, τὸ ἐπιστροφῇ ποιῶμαι. ὡς τὸ, Οὐδ' ὀθομαι κοτέοντος. πλὴν τοῦ Ὁθι, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ ὕθεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ι φιλοῦται. οἷστίς. Ὁίω, τὸ ὑπολαμβάνω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Κ φιλοῦται. οἷον ὕκνος. ὀκλάζω.

ὀκρίβας. Ὀκρίσεις, ὁ φρίκωδος † καὶ ὁ ταχύς. Ὀκέλλω, A τὸ προσορμίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν κατὰ τροπὴν τοῦ Π εἰς Κ γινόμενων κατὰ διάλεκτον Ἰωνικήν. οἷον Ὀκόσον, ἀντὶ τοῦ ὀπόσον. Ὀκοῖος, ἀντὶ τοῦ ὀποῖος. Ὀκως, ἀντὶ τοῦ ὄπως. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται, συμφώνου ἐπαγομένου ἢ φωνήεντος. ὄλεθρος. Ὀλυμπος. ὀλισθος. Ὀλορος, κύριον. ὀλγος. ὀλλύω. ὀλλω. Ὀλοσέτροχος, ὁ στρογγύλος λίθος. Ὀλβος, ὁ πλουτος. Ὀλμειός, ποταμός. Ὀλπη, ἡ λήκυθος, ὁ ἐστὶ τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐλαιόπη τις οὖσα. [233] πλὴν τοῦ ὄλος. Ὀλμος, ἡ ἴγδη. Ὀλκος, τὸ σῶμα¹ τοῦ ὀφews, καὶ πᾶν ἐπίμηκες σῶμα, καὶ ὁ λιμὴν, ἐν ᾧ αἱ ὀλκάδες ἴστανται. Ὀλκας, ἡ ναῦς. Ὀלקή, τὸ βάρος. ὄλως, ἐπὶ ῥήμα. ὀλικῶς. ὀλότος †² καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ὄλος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Μ, ἐνὸς ἢ δισσοῦ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου,³ ψιλοῦται. οἷον Ὀμῶ, τὸ ὁμνύω. Ὀμιχῶ, τὸ σπρέω. ὀμίχλη. ὄμμα. ὀμματῶ. ὀμβρος. Ὀμφαξ, ἡ ὠμὴ σταφυλή. Ὀμόργγυσιν, ἀντὶ τὸν ἀπομάσσει, καὶ ἀποσπογγίζει. πλὴν τοῦ ὁμοῦ, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὀμαίμων. Ὀμορος, ὁ γείτων. ὀμευνέτης. ὀμηλιξ. B Ὀμῆρος. ὀμώνυμος. ὀμιλος. ὀμιλία. ὀμοιος. Ὀμοκλή, ἡ ἀπειλή. καὶ ὀμαλός.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ν, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ὄναρ. ὄνηξ. Ὀνθος, ἡ τῶν βοῶν κόπρος. ὄνειρος. Ὀνειάτα, τὰ βρώματα. καὶ Ὀμῆρος, Οἷ δ' ἐπ' ὀνειάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλόν. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ ὄν, τὸ ἴδιον. καὶ ὄν, ἀντὶ τοῦ ὄντινα, ἄρθρον ὑποτακτικὸν πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν. ὄν δέ, τὸ ὑπάρχον, ψιλοῦται, ἔδον γὰρ ἦν, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε γέγονεν ὄν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. οἷον ὄξος. ὄξύς. Ὀξύη, εἶδος δένδρου. Ὀξύεν δόνρυ, τὸ ταχύ, ἢ τὸ ἐσπομωμένον, ἢ τὸ ἀπὸ ὀξύης δένδρου κατεσκευασμένον. (ὡς καὶ Μείλινον, τὸ ἀπὸ μελίας· καὶ Οἰσύνιον, τὸ ἀπὸ οἰσύας.) τινὲς δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀπαδεώκασιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ξύω γίνεται ξυόν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ο ὀξύεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. οἷον ὀπός. ὀπίσω. Ὀπή, ἡ τρύπα. ὀπώρα. καὶ Ὀπωρινός, καιρὸς καὶ βορρᾶς. Ὀς δ' ὄν' ὀπωρινός βορέης νεοαρδέ' ἄλωην [234] Αἰψα ξηραίνει. C Ὀπαδός, καὶ Ὀπάων, ὁ ἀκούλουθος. πλὴν τῶν ἐχόντων τῷ Π ἐπαγομένου τὸ Α, οἷον ὄπλον. ὀπλίζω. Ὀπλή, ὁ ὄνηξ. καὶ τῶν ἀναφορικῶν. οἷον ὄποι, καὶ ὄπου. ὀπόθεν. ὀπόθι. ὀπότε. ὀποῖος. ὀπόσος. ὀπότερος. ὄπως. ὀπωσοῦν καὶ ὀποσονοῦν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ τοῦ Ρ αὐτοῦ, ψιλοῦται. οἷον ὄρεός. ὄρέγω. Ὀρέστης. Ὀρος, ὁ βουνός. ὀργίζομαι. Ὀρρός, τὸ γάλα. Ὀρρώδω, τὸ δειλῶ. ὀρχοῦμαι. ὀρθός. Ὀρπηξ, ὁ κλάδος. Ὀρφεύς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ὀρῶ, τὸ βλέπω. ὄρος, ἀρσενικόν. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὀρίζω. ὀρισμός. ὀριστικόν. Ὀριον, τὸ ὀροθέσιον. καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαγομένου. οἷον Ὀρμος, ὁ λιμὴν. ἀφ' οὗ καὶ Ὀρμίζω, τὸ ἐλλιμενίζω. ὀρμαθός. ὀρμῶ. ὀρμῶμαι. ὀρμῶμενος. Ὀρμενος δέ, ὁ διεγερθεὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρρω, ψιλοῦται. ὄρκος. ὀρκίζω. τὸ Ὀργιον, τὸ μυστήριον, δασυνόμενον εὐνὴν ἐν τε τοῖς Θεοδώριτον, καὶ ἐν ἐτέροις, καίπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ψιλούμενον. τὸ δὲ Ὀρπηξ ἐν πολλοῖς ψιλούμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀρούειν εἰς ὕψος ψιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔρπειν δασύνουσι τινες. Ὀρμαθός παρὰ τισι ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Σ, ἐτέρου συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον ὄστρεον. ὄστρακον. ὄστον. Ὀσφύς, ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς τόπος. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσφυῖξ, ὁ κεκλασμένος καὶ ἀσθενὴς τὴν ὀσφύν. ἐκ τοῦ Ἀγω, ἄξω, ὁ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τὸ, γέροντος ὀσφυῖγος. Ὀστία, ἡ θύρα παρὰ Ῥωμαίοις. καὶ Ὀστιάριος, ὁ θυρωρός. Ὀσσα, ἡ φήμη, καὶ ἡ μαντεία, καὶ ὄνομα ὄρους. Ὀσσω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσσε, τὸ ὀφθαλμῶ, δυϊκῶς. ὀσφρησις καὶ τὰ λοιπά. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὀς, ὁ ἴδιος. [235] Ὀς, ἀντὶ τοῦ οὗτος. καὶ Ὀς ἀντὶ τοῦ ὅστις. φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου δασύνεται. οἷον ὄσιος. ὀσιῶ. ὄσος. ὄσον. καὶ Ὀσία, ἡ ταφή. τὸ μέντοι Ὀσιρις, κύριον, φωνήεντος ἐπαγομένου, ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. οἷον Ὀτλος, ἡ κακοπάθεια. καὶ Ὀτλήσαι, τὸ κακοπαθεῖν. Ὀττοτοῖ, (γρ. θρηνητικόν,) ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὀττηρός, ὁ σπονδαῖος. Ὀττεία, ἡ μαντεία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὅτε. ὅτι. ὅταν. Ὀτω, ἀντὶ τοῦ ὅτινα. Ὀτέοισιν, ἀντὶ τοῦ οἷσισι. καὶ ὁ τε, ἀντὶ τοῦ ὅπερ παρ' Ὀμήρῳ, ὡς τὸ, Ἀλκὴν δ' οὐ τοι δέκεν, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ὄφεις. Ὀφνεῖ, κύριον. ὄφελος. Ὀφειλή, τὸ χρέος. ὀφλισκάνω. ὀφρύς. Ὀφθα, ἀντὶ τοῦ ὄπως, ὅπερ, ἀπὸ τοῦ τόφρα κατὰ ἀφαίρεσιν γινόμενον τοῦ ψιλοῦ τ ὥφειλε δασύνεσθαι, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. ὄφεις. ἔθνος. ἔφεσις. Ὀφελον, ἀντὶ τοῦ εἶθε. ὡς τὸ, ὀφελον κατενθυθεῖκεσαν αἱ ὁδοί μου. Ὀφφίκιον, παρὰ Ῥωμαίοις, ἀπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. Ὀχος, τὸ ἄρμα. ὀχεύς. ὄχανον. ὀχετός. ὀχυρός. ὄχλος. ὄχληρός. Ὀχα, ἀντὶ τοῦ ἐξόχως. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. ὄψις. ὄψα. ὄφέ. ὄψον. ὄψωμιον. ὄψοφάγος. ὄψάριον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ο.

Τὸ Ο πλεονάζον ἐν ταῖς ἀπὸ συμφώνων ἀρχομέναις λέξεσι ψιλοῦται. βριμῶ, ὀβριμος. βέλος, ὀβελός. [236] σταφίς, ὀσταφίς. κρυόεις, ὀκρυόεις.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α, Β, Γ, ψιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τοῦ Ε, Ζ, Κ, Θ, Ι, πλὴν μόνων τοῦ ὅθι καὶ ὅθεν. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Γ, Ξ, καὶ Φ, Χ, Ψ.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ δασυνόμενον, ὅτε προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ὄρος, οὔρος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον ὕκινθος. ὕβος. ὕγεια. ὕδωρ. ὕελλος. ὕθλος. ὕλη. ὕμετερος. ὕνις. ὑπήνη. Ὑγκανία. Ὑς, ὁ χοῖρος. ὕφος. ὕψος. ὕες. ὕωνός. πλὴν τοῦ Ὑμμες, ἀντὶ τὸν ὕμεις, Αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὸν ἄνω ρηθέντα κανόνα ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ Ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες. καὶ Ὑρχας, τὸ ταριχηρὸν ἀγγεῖον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Τὸ Ω ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον ὠδε καὶ ὠδὶ, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ὠχος, καὶ ὠχός. ὠχρότης. ὠσχος, ὁ κλάδος. ὠμός, ὁ ἀπηνής. ὠμος, ἡ ράχis. ὠγτος, κύριον. ὠστός, ὁ ἀποδεδιωγμένος. ὠσος καὶ ὠρίων, κύρια. πλὴν τοῦ ὠρα, ὁ καιρὸς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ὠρος, ὁ χρόνος. ὠριμος. ὠρα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὠραιός. ὠραῖζω. ὠρακίζω, τὸ ὠχρῶ. καὶ ὠρακίω, τὸ αὐτό. ὠρικὸς βοῦς, ὁ ὠραῖος. καὶ τῶν παρὰ τὸ ὠρα, ἢ φροντίς. ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ὠρεῖον. ὠδε, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοιοῦτον τὸν τρόπον. καὶ ὠδὶ, τὸ αὐτό. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὸ ὦ, ἀντὶ τοῦ ᾠτινι, ὑποτακτικὸν ἄρθρον πτώσεως δοτικῆς τῶν ἐνικῶν. καὶ ὦ, τῷ ἰδίῳ. ὦν, ἀντὶ τοῦ ὠντινων, ἐπὶ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ὦν, τῶν ἰδίων. τὸ μέντοι ὠ, σχετλιαστικὸν ἐπὶ ῥήμα, καὶ ὦ τῆς κλητικῆς, καὶ ὦ ῥήμα ὑποτακτικόν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω. καὶ ὦν, ὁ ὑπάρχων, ψιλοῦται.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνευμάτων.

Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆγον, ἐπιφερομένου συμφώνου δασέος, ψιλοῦται. οἷον ἀρχή. ἐρχομαι. ὀρφανός. ὀρθός. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὡς εἴρηται, τὸ Ὑρχας ψιλοῦσιν.

Πᾶν φωνῆεν πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφεις. ἔθνος. ἐφεσις. ἔχρος. ἤχος. ἥθος. πλὴν τοῦ ἀφή. ὅθεν καὶ Ἡφαιστος, τὸ πῦρ, ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἀφὴν αἰθεῖν. τὸ δὲ Ἡχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου, κατ' ἐπέκτασιν ἐστὶ τῆς χι συλλαβῆς.

¹ "Ε. σῶμα: Hes. οἱ τῶν ὀφένων συρμοί." Τουρ.

² "Ε. ὀλοστός, Hes.: vel ὀλοός." Τουρ.

³ " Vide Tzetz. ad Hesiod. Opp. 728." S. ap. Oson.

Α σέος ὄντα φιλοῦται. ὄφισ. ἔθνος. ἐφεσις. ὄφρα. ἔχισ.
"Οχος, τὸ ἄρμα. ὀθόνη.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ ὑπαρκτικὰ ρήματα φιλοῦνται. οἷον Εἰμί, τὸ ὑπάρχω. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, τρίτον πρόσωπον. καὶ Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, Νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν. λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Παλῦδωρος. Εἶην, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοιμι, εὐκτικόν, ἔαν ᾧ ὑποτακτικόν, καὶ πάντα τὰ πρόσωπα τούτου καὶ αἱ μετοχαί, ὦν, οὖσα, ὤν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Πᾶν ἄρθρον προτακτικόν, ἢ ὑποτακτικόν, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. προτακτικὸν μὲν, οἷον, ὁ, οἱ, ἡ, αἱ, ὑποτακτικὸν δὲ ὅς, ἀντὶ τοῦ ὅστις. οὐ, ᾧ, ὦν. δυνικά, ὦ, οἶν. πληθυντικά, οἱ, ὧν, οἰς, οὖς. θηλυκά, ἡ, ᾧ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. ἡς, ᾧ, ἦν. δυνικά, ἃ, αἶν. πληθυντικά, αἱ, ὧν, αἷς, ἄς. οὐδέτερα, ὁ, οὐ, ᾧ, ὅ. δυνικά, ὦ, οἶν. πληθυντικά, ἃ, [238] ὧν, οἰς, ἄ. τὸ δὲ ὦ τῆς κλητικῆς φιλούμενον πολλαχῶς ἐλέγχεται μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ κλητικὸν ἐπὶ ῥήματι. πρῶτον μὲν, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον δασύνεσθαι θέλει· τοῦτο δὲ φιλοῦται. δεύτερον, ὅτι πᾶν ἄρθρον προτακτικόν ἢ πνευμα ἢ τόνον ἐπιδέχεται· τοῦτο δὲ καὶ ἀμφότερα. τρίτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον διαλλάττειν θέλει ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι καὶ ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς· ἐν μέντοι τρισὶ γένεσιν, οἷον ὁ Αἴας, ἡ μούσα, τὸ βῆμα. ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς, οἷον ὁ Αἴας, τῷ Αἴαντι, οἱ Αἴαντες, ἡ μούσα, τὰ μούσαι, αἱ μούσαι, τὸ βῆμα· τῷ βήματι, τὰ βήματα· τοῦτο δὲ οὐ διαλλάσσουν, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. τέταρτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον πρῶτον προσώπου θέλει εἶναι ἢ τρίτον, οὐχὶ δευτέρου· τοῦτο δὲ δευτέρου προσώπου ἐστὶ. πέμπτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερόν θέλει σημαίνειν καὶ πρόδηλον ἀριθμόν. ἔκτον, ὅτι οὐ φυλάττει τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον θέλει ἔχειν τῆς ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐλάττωνα, οὐδέποτε δὲ μείζονα· τοῦτο γὰρ μείζον ἐστὶ τῆς ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε φιλοῦται. οἷον ἐγώ, ἐκεῖνος, ἐμὸς, ἐμοί, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἑαυτὸν, καὶ τὸ ἔθεν καθ' Ὁμηρον, Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη φιλοῦται. οἷον ἀνά, ἀμφί, ἀντὶ, ἀπὸ, ἐπί, ἐν, εἰς, ἐξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται. καὶ ὅτε μὲν ἐπάγεται φωνήεν, φυλάττει τὸ Ξ. οἷον ἐξ οὐρανοῦ. ἐξ ὕψους. ἐξ ἄδου. ὅτε δὲ σύμφωνον ἐπάγεται, ἐκφέρεται διὰ μόνου τοῦ Κ διὰ τὴν εὐφωνίαν. οἷον ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐκ ῥώμης, ἐκ τῆς γῆς, ἐκ θαλάττης, [239] καὶ τῶν ὁμοίων. πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος φιλοῦται. οἷον ἀλλά. ἔάν. εἰ, ἀντὶ τοῦ ἔάν. καὶ ἡ διαζευκτικὴ, διὰ τοῦ η, καὶ ἦτοι. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. οὗτοι γὰρ δασύνονται. ἴνα, ὅπως, ὅτι, ἕνεκα. τὸ μέντοι ὄφρα φιλοῦται καὶ τοῦτο κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ γινόμενον. ἔστι γὰρ κανὼν ὁ λέγων, τὰ κατὰ ἀποβολὴν φιλοῦ δασύνονται. οἷον τόσος, ὅσος. τοῖος, οἷος. ποτὲ, ὅτε. τότε, ὅτε. πηνίκα, ἡνίκα. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν προτακτικῶν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Τ. περὶ ᾧ ἐν εὐρήκαμεν. πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα, ὡς καὶ Ὁμηρος· Τόφρα γοῦν ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές. καὶ τῆμος, ἥμος. φιλοῦται δὲ τὸ μὲν ἥμος διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, τὸ ἦ ἐν τροχαϊκῇ λέξει φιλοῦται. ἥχος. ἡδος. ἥθος. πλὴν τοῦ ἦπαρ, καὶ ἥλος. τὸ δὲ ὄφρα διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, ὅτι τὸ ε ο πρὸ δα-

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν δασύνεται. ἐν, ἀπὸ τοῦ εἰς, ἐνός, γινόμενον, ἐξ, ἐπτὰ, ἐβδομήκοντα, ἑκατόν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐννέα, εἴκοσι, καὶ ἐννεήκοντα. καὶ, καθολοῦ εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, δασύνεται πλὴν τῶν ῥηθέντων καὶ τῶν ὀκτῶ καὶ του ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΞ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Ἡ αἱ δίφθογγοι ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι φιλοῦται. οἷον αἰκίζω. αἰδοῦμαι. αἰζήσῃς. Αἰλιανός. Αἰλουρος, ζῶον. αἰάξω. Αἶρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπά. εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάγοιτο. [240] οἷον αἶμα. Αἰμύλος, ὁ πανούργος, καὶ δόλιος. Αἶμος, ὄρος. πλὴν τοῦ Αἶμων, ὁ ἐπιστήμων. σημειῶσαι τὸ Αἶρω, τὸ κρατῶ. Αἰροῦμαι, τὸ βούλομαι. ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυνόμενα. εἴρηται δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὰ ἄρθρα τὰ ὑποτακτικά, οἷον αἰ, ἀντὶ τοῦ αἵτινες. αἶν, δυνικόν. καὶ αἰς, ἀντὶ τοῦ αἰσισι. σημειῶσαι τὸ Αἶ, ἀντὶ τοῦ φεύ, φιλούμενον.

Ἡ αὐ δίφθογγοι φιλοῦται. αὖξω. αὖδω. αὐτός. αὐριον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὐτη, βαρύτονον, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. καὶ αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν.

Ἡ εἰ δίφθογγοι φιλοῦται. οἷον εἶδος. εἰκάξω. Εἶρω, τὸ πλέκω. εἶργω. εἶβω. Εἶρων, ὁ κόλαξ. εἶλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, εἰληθενοῦμαι. εἰλεός. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἴλως, ὁ δουλος. Εἴλωτεύω, τὸ δουλεύω. καὶ Εἴλωτεια, ἡ δουλεία. εἰλίσσω. εἰλόμην, ἀπὸ κλίσεως. Εἰκὼν, ὁ πέμψας. εἰμαρμένη. Εἶμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἵμενος, ὁ ἐνδεδυνμένος. εἷς, εἷνα, τὸν ἕνα. καὶ εἶο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἵπετο, ἀπὸ κλίσεως, ἀντὶ τοῦ ἡκολούθει. Εἵσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε, καὶ ἔκτισεν. εἰστήκει. Εἵατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Εἵαται, ἀντὶ τοῦ κάθηται, ποιητικῶς. καὶ εἴως, ἀντὶ τοῦ ἔως. ταῦτα δὲ πάντα ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ Ι ἐκτὸς τοῦ εἷς. σημειῶσαι δὲ, ὅτι τὸ εἰρμός καὶ εἰρκτή, κᾶν τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ Εἶρω, τὸ συμπλέκω, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Εἶργω, τὸ κωλύω, γίνονται, δασύνονται. ἐρρέθη γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλακίς ἀμείβουσι τὰ πνεύματα. οἷον ἄμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδρώς. ὀδός, Ὀδυσσεύς. οὕτως οὖν καὶ εἶρω, εἰρμός. καὶ εἶργω, εἰρκτή.

Ἡ εὐ δίφθογγοι φιλοῦται. εὐχή. Εὐλή, ἡ βδέλλα. εὐδία. εὐθύς. εὐθεῖα. εὐτυχής. πλὴν τοῦ Εὐδω, τὸ καθεύδω. Εὐω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὐρω, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, εὐρίσκω, εὐρεσις, εὐρεμα, εὐρεσιλόγος. [241] Εὐ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τοῦ εὖ κατὰ κράσιν Δωρικῶς τοῦ εὖ εἰς τὴν εὐ δίφθογγον. ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. καὶ σέο, σεῦ. καὶ Ὁμηρος, Τῶν δ' ἄλλων οὐτις εὐ ἀκήδεσεν.

Ἡ οἱ δίφθογγοι ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι φιλοῦται. οἶκος. οἶστρος. Οἰδῶ, τὸ ἐξογκῶ. Οἶδμα, τὸ κύμα. οἶδημα. Οἶγω, τὸ ἀνοίγω. Οἶνευς, κύριον. οἶνος. Οἶος, ὁ μόνος. Οἶμη, ἡ ᾠδή. ὅθεν καὶ οἰμῶζω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Οἶμος, ἡ ὁδός. Οἰμῶ, τὸ ὁρμῶ. Οἶος, ὁ ὁποῖος, καὶ Οἶος, ὁ δυνατός. εἴρηται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι διὰ τὸ οἶ, ἀντὶ τοῦ αὐτῶ, ἀντωνυμίας. καὶ οἶ, ἀντὶ ὅπου. καὶ οἶ, ἄρθρον προτακτικὸν πληθυντικῶς ἀριθμοῦ δασυνόμενον μόνον. βαρυνόμενον δὲ καὶ δασυνόμενον ὑποτακτικὸν γίνεται. Οἷς δὲ, τὸ πρόβατον, φιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ οἷς γινόμενον κατὰ συναίρεσιν. τὸ οἰμῶζω δασυνόμενον εὐρον ἐν Σχεδευτοῦ † Μουζάλωνος, γράφοντος οὕτως. Εὐ θ' οἰμωζόντων ὀδυνηρόν. τὸ Οἶμη, ἡ ᾠδή, τινὲς δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἶμοις, ὁ ἔστιν, ἐν ὁδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ πτωχοπρόδρομος· Τέρπον θ' οἰμῶν τῶν καλῶν. τὸ δὲ οἰμῶζω φιλοῦσιν ἐκ τοῦ οἶμοι.

Ἡ ου δίφθογγοι φιλοῦται. οἷον Οὐδός, ἡ φλιά. Οὐθαρ, ὁ μαστός. οὐλή. οὐλόθριξ. Οὐρος, ὁ ἐπιτήδειος καὶ φορὸς ἄνεμος. καὶ Ὁμηρος, Τοῖσι δ' ἔκμενον οὐρον ἔει ἐκάεργος Ἀπόλλων. καὶ Οὐρῆς, αἱ ἡμίονοι καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ οὐτος, οὐνεκα, οὐ, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ οὐ, ἀντὶ τοῦ οὐτινος. καὶ οὐς, ἀντὶ τοῦ οὐστίνας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὐς δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὐ, τὸ ἀρηγικὸν μόριον, φιλοῦται.

Α ξεως εἰς δασὺ λήγει, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, διότι
φιλαρχός ἐστιν ἡ δασεΐα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΡΩ.

[242] Τὸ ρῶ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται. οἷον
ῥώμη. ῥωμύλος. ῥίπτω. ῥίζα. ῥέω. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν
τοῦ ῥάριον, πεδίον, καὶ ῥάρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέ-
φος.

Τὸ ρῶ ἐὰν δισσὸν γένηται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν
πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, οἷον ἐπίρ-
ρημα. ἄρρωστος. συρράπτω. καὶ τὰ λοιπὰ. ψιλοῦται δὲ
τὸ μὲν πρῶτον, διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέ-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΟΣ.

Ιστέον ὅτι ἡ κορωνίς, ὅτι οὐκ ἐν πάσαις τίθεται
ταῖς κράσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἀρμογῇ δύο λέξεων γένηται ἡ
κράσις. οἷον τὸ ἔργον, τοῦργον, τὸ ἔλαιον, τοῦλαιον, τὸ
ἔπος, τοῦπος, καὶ ἐγὼ, κἀγώ. τὰ ἄλλα, τᾶλλα. καὶ τὰ
ὅμοια. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἀρμογῇ λέξεων δύο γίνηται ἡ κρᾶ-
σις, οὐ τίθεται ἡ κορωνίς. οἷον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.

ΤΕΛΟΣ.

LUDOV. CASP. VALCKENAER
ANIMADVERSIONUM
AD AMMONIUM GRAMMATICUM
LIBRI TRES.

IN QUIBUS VETERUM SCRIPTORUM LOCA TENTANTUR ET EMENDANTUR.

VIRO CONSULARI,

AMPLISSIMO

D. JOANNI VAN DEN BERGH,

VIRTUTE IN BELLO ET IN OTIO LUCULENTER ILLUSTRATA, MUNERIBUS IN PUBLICÆ
REI COMMODA PRÆCLARE ADMINISTRATIS,

ET

NATALIUM SPLENDORE NOBILISSIMO,

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

SI forte vaces, VIR ILLUSTRISIME, et istius diei memineris, quo Consularis Collegii Princeps ad interiores Bibliothecæ Leidensis recessus aditum mihi patefaciebas, meque honorifico etiam colloquio sponte Tua dignaberis, non aliunde Tibi erit quærendum, quid causæ sit, quapropter meæ erga Te venerationis et observantiæ quaecunque pignus, Animadversionum libros, Tua in civitate conscriptos, extare tanto opere voluerim.

Etsi non dubito, quin plurimum apud Te valuerit Davidis Royeni, qui ad reliqua præclari viri ornamenta generosam politæ eruditionis laudem adjecit, commendatio, vel Tui tamen solius adversus omnes proluxa voluntas, qui se literas amare profitentur, me etiam voti reddidisset compotem. Id ut credam, facile inducor, ubi Te mihi verecunde ob oculos pono.

Nobiles excelsi animi virtutes, Batavis Annalium conditoribus olim materiam suffecturas, importuno præconio non obteram, ne et Tibi sim odiosus, et ab aliis gravi assentationis suspicione premar, a quo ignobili facinore tam sum remotus, quam qui longissime.

Verum, quod pace Tua dictum velim, summa comitas, in Tui ordinis hominibus mihi usque etiam (quidni faterer?) inexperta, cui Tu personæ, quam sustines, gravitatem sapienter assuefecisti, quaque etiam me plus semel excipiebas, mirificum Tui amorem, et venerationem prope singularem grato pectori infudit.

Is honor, quo Tu Musicas artes earumque cultores dignari videbare, effecit, ut serio cogitem in ea via suaviter progredi, quam cœpi.

Ita enim se res habet, VIR AMPLISSIME; literæ nativa suavitate cultores suos quam cumulatissime beant: dici tamen non potest, quanto hæc literæ videantur pulciores, si qui potentes et nobiles eas commendatione sua non indignas esse existiment.

Atque ea si ratione versarentur, qui humaniores artes publice tractant, et aliquo laudis irritamento tenebrosos animos commoverent, dubitari non potest, quin ingenui adolescentes, qui rebus nihil profuturis bonæ mentis semina deprimunt atque extinguunt, moniti animum erigerent, et castissimo artium liberalium studio emendare niterentur.

Hæc certe fuit illius ratio, quem unum omnium colo maxime, Tiberium dico Hemsterhuisium, Virum Tuum, ILLUSTRISIME VAN DEN BERGH, et magnorum hominum iudicio incomparabilem, cujus dotes pœne divinas, et supra invidiam omnino positas, mihi propius et frequenter demirari contigit. Qui nulla re alia, in hujus facilitate gloriari soleo, erga me etiam tanta, ut, si propius a doctore meo abfuissem, has chartas longe pauciores maculæ fœdarent.

Errores autem, quos sine controversia plurimos commisi, adeo me non deterruerunt, quin magnum nomen huic opusculo præfigerem. Hæc res aliter non constant; errandum est, VIR SAPIENTISIME; sed cum venia erramus. Alienum laborem indoctæ multitudini ambitiose non venditantes, quædam detegimus vera, neque ab iis, qui ante nos fuerunt, animadversa.

Quod non eo dico, ut id mihi laudi duci velim: nam earum literarum, quas hic potissimum sum sectatus, immensa est atque infinita amplitudo; ad eam quisquis tandem accesserit, etsi neque ab ingenio, neque ab iudicandi facultate paratissimus, tamen fieri nullo modo potest, quin aliquid reperiatur ab aliis prætermisum, dummodo animum a formidine et præjudicatis opinionibus liberum sibi vindicavit.

Hac sola spe me sustinui, et Animadversiones, quibus scribendis academico curriculo lætus finem impono, grati animi leve testimonium, Tibi, VIR ILLUSTRISIME, inscribere non dubitavi.

Itaque etiam rogo atque etiam, ut dignitatem Tuam tantisper tegere, et libellum meum facilis suscipere non dedigneris; meque adversus eos tucaris, qui, literis in universum molesti, ut nostra etiam conamina deprimant, severis studiis invigilandum esse contendunt.

Vale, VIR AMPLISSIME, et reipublicæ ac literarum commodis quam diutissime invigilato. Dabam Lugduni in Batavis, pridie Idus Octobreis, cldcccxxxix.

[1] * LUDOVICI CASPARI VALCKENAER

LIBER PRIMUS

ANIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

"Αβαξ et 'Αβάκιον. Caliclar. Glossarium Laconicum emaculatur. 'Αβεβήλου et Βεβήλου Discrimen. Suidas et Philoxenus emend. Sophocles exponitur. "Αγχιστος, Finitimus: hinc άγχιστήρ et άγχιστεύς. Periculum in Orpheo. Quid fuerint Athenis άγχιστικά δίκαια? Lex Attica, Petito ignota, eruitur ex Ammonio. Emendatur Orac. ap. Demosth. Proximo justa faciebat ό άγχιστεύς: is hæres erat intestati. Quid sit άγχιστίνην γαμεῖν. Tentatur corruptissimus Hesychii locus.

"Αβαξ καὶ 'Αβάκιον διαφέρει. "Αβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα παρατιθέασιν. 'Αβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν. Is. Vossio, pro πράγματα, τραγήματα legendum conjectanti, nonnihil favet Cratinus, qui βαλάνων ἄβακα usurpavit, J. Poll. 10, 105. ubi in Lysiae loco, quem adducit Pollux, eodem sensu accipiendum putem ἄβάκιον, quo exposuit Noster, neque aliter adhibuit [2] Alexis ap. Athen. 117. emendante Casaubono, Δίκαιος ό λόγος ἄβακίου ψηφὸν λαβέ. Receptam in Ammonio scripturam sollicitare non ausim. Prudenter sine dubio πράγματα posuit Gramm., ut indicaret, variis rebus reponendis abacum inservisse. Hinc non discedit Oriou, qui ἄβακα — ἐπὶ οἷας δήποτε σανίδος dici, observat ap. Etym. in "Αβαξ. Egregia est in rem nostram Dosithei Ms. in Bibl. Lugd. Bat. Glossa: "Αβαξ, Caliclar: id est κυλικοφορεῖον, sive κυλικεῖον, Vasarium, Delphica. Pro ἄβαξ Lacedæmonii ἁμάκιον dixerunt; temere sollicitari non debet Hes. 'Αμάκιον, ἄβαξ. Λάκωνες. Non raro μ loco τοῦ β eorumdem usu fuit tritum. Glossarium Laconicum Hesychio insertum: "Αμυσσος, κῆτος, Λάκωνες. Emendo: "Αμυσσορ, κῦτος, Λ. Cogita, quæso, μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Eo lubentius operam meam subinde Hesychio addicam, quia id non nolle comperi liberalem excellentis libri statorem Jo. Alberti, qui mihi puerulo, quod adolescentior lætus recolo, literarum, quas plaudentibus Musis exornat, primus iniecit desiderium.

'Αβεβήλα καὶ βέβηλα διαφέρουσιν. Ex Ammonii regula tantum ab iuvicem veterum usu distabant, quantum ιερὰ et ὅσια, Sacra et Religiosa. Multa, quæ ad manum sunt, prætermitto. Proclive ad hunc modum emendasse Suid. 'Αβεβήλα, τὰ μὴ βάσιμα χωρία, ιερὰ δὲ, καὶ μὴ ὅσια. Βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὲν ὅσια, μὴ ιερὰ δέ. Si quis interim contendat, [3] vulgatam Suidæ deberi, propter exiguum hominis iudicium, qui corruptos Codices sequi potuerit, non valde obnitar. Vocabuli ἄβεβηλος originem commodè expressit Soph. CEd. C. ubi ad hanc rem plurima reperies, 36. "Εξελθ' ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ άγνόν πατεῖν: 123. ἀστιβές ἄλσος. Cf. Eur. Hel. 875. Moschop. in Βέβηλον—ἄβεβηλον, inquit, τὸ παιτελὼς ἄδυντον. Etym. M. 194. Βέβηλος, ό βάσιμος παντί· πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἄδυντον. Hinc corrige sodes Gloss. Philoxeni: Impenetrabile, 'Αδύνατον, ὅπου τις οὐκ ἀφίεται εἰσελθεῖν. Lege: "Αδύνατον. Hæc demum Sopb. mentem, inter eos, quos sapientissimus Paulus δεισιδαιμονεστέρους iudicabat, prudenter obvelatam, si quid video, aperiuut. Locus est ex Aleadis in Stob. Floril. Grotiano p. 371. Δεινὸς γὰρ ἔρπειν πλοῦτος ἐς τε τὰ βατὰ καὶ πρὸς τὰ βατά: 'Non solum vulgares animas auri fames erodit, sed et castiores ista lues recessus profanat, et in templorum adyta penetrat.' Τὰ βατὰ, quæ profano contingere non licebat, solis sacerdotum fraudibus patebant. Opportune J. Poll. 1, 8. ό μὲν εἶσω τῶν περιφράντηριῶν τόπος — ἄβεβηλος, neque tamen id vocabuli hoc usu offendsse sese subiungit; modo recte Polluci tribuantur hæcce, καίτοι οὐδέπω ἐντετύχηκα τῷ ὀνόματι. Utitur isto sensu Heracitus Alleg. Hom. 411., ubi in re sanequam exili graviter: 'Ημεῖς δ' οἱ τῶν ἄβεβήλων ἐντὸς περιφράντηριῶν ἡγνίσμεθα, σεμνὴν ὑπὸ νόμῳ τῶν ποιημάτων τὴν ἀλήθειαν ἰχνεύομεν. [4] Quæ vix dubitem, quin in affini materia turgidum initiatorem habuerint.

'Αγχιστεῖς. Ab "Αγχι, "Αγχιστος, Vicinum, Finitimum dicit, et cum propagine sua in Proximo sanguinis vinculo designando postea sedem fixit. Prima potestate utitur Hom. Od. E. 280. Apollinem in vicina urbe cultum άγχιστον vocat Jocasta in Soph. CEd. T. 929. Bonum pastorem, άγχιστον ὀπάδονα

* Numeri uncis inclusi indicant paginas Editionis Lugd. Bat.

μήλων, Indivulsum ovium comitem, Pind. II. 9, 114. Hinc duplex forma ἀγχιστῆρ et ἀγχιστεύς. Priorem venustissime Soph. Trach. 259. adhibuit, Hujusce culpæ proximum vocans ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους, quem locum peropportunitum Phædro admovit Vir Cl. P. Burmannus, 1, 10, 5. ubi emendationis R. Bentleii inprimis habenda est ratio propter eam ipsam Tragici ῥῆσιν: quam Affinem hujusce culpæ interpretatur Jos. Scaliger, temere a Tan. Fabro in Prim. Scalig. p. 4. notatus. In eadem Tragœdia habes μεταίτιον πάθους v. 264. et 265. 'Affinem negotiis' Plautus dixit Trinum. 2, 11, 50. 'Corpus vitiis affine' Lucr. 3, 733. et quæ hujuscemodi plura alibi prostant. Alterum porro, quod ad nos propius spectat, 'Αγχιστεύς usus fuit in Attico jure creberrimi. Qui Luciano in Timone §. 51. συγγενὴς ἀγχιστεύς, is Terentio 'Cognatus proximus' Adelph. 5, 8, 24. Si quis Athenis intestatus, et nulla relicta sobole moretur, proximi hæreditatem cernebant, et dicebantur 'Αγχιστεῖς: id postea ostendam. Filius patris ἀγχιστεύς nulla ratione dici potuit; neque adeo Acastus, ex historia fabulari [5] cognitissimus, Πελάσος ἀγχιστεύς. Vegeta, et quæ literarum cultorem veluti propria decet, cogitandi libertas facit, ut hac in parte modeste a Cl. Burmanno discedam. Primum ascribam v. 221. et seqq. ex Argonauticis, quæ Orphei nomen præferunt, tum super hoc loco conjecturam proponam. Αὐτὰρ δὲ Πελαῖο Φεραῖοθεν ἦλυθ' ἀνακτος 'Αγχιστεύς' νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῶας γεγέννητο, 'Αξείνον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἠρώεσσιν ἐλάσσαι. Si quis ad Orpheum conferat Apoll. Rh., non poterit non in eam incidere cogitationem, pro ἀνακτος leg. 'Ακαστος. quod a Cantero et Vossio animadversum, didici ex Argonautarum Catalogo, quem contexit Burmannus, in v. Anchisteus. Hanc emendationem, me quidem iudice, optimam, qui amplectetur, facile sentiet, majori se difficultate impediri; quam si removero, operæ mihi videor facturus pretium. Primum observo, in secundo versu nullo prorsus sensu legi γεγέννητο, et in ultimo etiam mendam latere. Corrige utramque legendo: νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῶας τε γέγηθε 'Αξείνον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἠρώεσσι πελάσσαι. 'Lubens enim voluit una cum heroibus Argœa navi ad inhospitale Phasin accedere.' Eo ipso istud γέγηθε veri habet speciem, quia Hyginus de Acasto, 'Hic,' inquit, 'voluntarius Argonautis accessit, sponte sua comes Jasonis.' Πελάσσαι placet, quia ad os Phasidis regia erat Ætæ sedes; huc tendebat Jason: quin etiam v. 85. legere licet, Phasin νηὶ σὺν Ἀργῶῃ πελάσσαι. Hinc, nisi fallor animi, abunde constat, Orphei locum plane mendosum, et inter illa merito esse numerandum, in quibus si quid calidius conjeceris, reprehensionem non merearis. Hac spe illectus, integrum locum ad hanc rationem constituendum arbitrer: Αὐτὰρ δ' Αἰσονίδαο Φεραῖοθεν ἦλυθ' Ἀκαστος 'Αγχιστεύς' νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῶας τε γέγηθε 'Αξείνον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἠρώεσσι πελάσσαι. Cum Jason et Acastus fuerint patrueles, is demum Jasonis ἀγχιστεύς a Poeta dici potuit.

Ibid. 'Αγχιστικὰ δίκαια. Ad tria potissimum capita reduci possunt; ἀγχιστεῶν enim habita fuit ratio in justis solvendis, in adeunda hæreditate, in ducenda orba. Singula attingam; neque enim eam lucem huic materiæ affudit S. Petitus, ut nullius amplius sit indiga, neque in Atticis legibus eruderandis et digerendis feliciter semper est versatus; quod cum ab aliis, tum pluribus exemplis ab Heraldus ostensum Animadv. in Salm. Obs. ad Jus Att. et Rom. Inter Atticas hanc etiam legem exhibuit Petitus LL. Att. 6. Tit. 8. s. 11. Τοὺς παῖδας ἢ τοὺς κληρονόμους, ἐπειδὴν ἀποθάνωσιν οἱ γονεῖς, ὅπως τῶν νομιζομένων τύχῃσι, παρασκευάζειν. Petitem audio, non Legislatorem Atticum; qui in ea lege tantum de liberis egerat, qui, quomodocumque fuerant a patre habiti, justa mortuo facere tenebantur. Egregia sunt in eam rem, quæ observavit Heraldus Anim. in Salm. Obs. ad J. A. et R. 1, 7, 7. et 8. Apage itaque ex ista lege ἡ τοὺς κληρονόμους. Isæi locus, qui Petitem [7] erroris implicuit in Comm. 500., ad aliam legem referendus est, quæ Petitem præterit, et ex hoc ipso Ammonii loco hunc ad modum constitui potest: ΤΟΥΣ ΑΓΧΙΣΤΕΑΣ,

ΕΠΕΙΔΑΝ ΤΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΑΠΟΘΑΝΗ, ΑΝΤΙΠΟΙΕΙΣΘΑΙ ΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥ ΔΙΚΑΙΩΝ. 'Si quis e genere moriatur, agnati proximi justa sibi vindicantur.' Oraculum Delphicum ap. Demosth. adv. Macart. 667. jubet τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθινομένοις ἐνικνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθήκοντας. Lego, ἐν ἱκνούμενα ἀμέρα τελεῖν: exponit inferius Orator ἐν ταῖς καθηκούσαις ἀμέραις. Huc commode referri potest Cic. locus, quem veteri menda liberatum mihi supeditavit, in magnum publicæ rei columnen et eruditæ elegantiae ornamentum alte assurgens, M. Roverus: de LL. 2, 25. 'Nam et Athenis jam illo more a Cecrope, ut ajunt, permansit hoc jus terra humandi, quam cum proximi injecerant' etc. In Literis ad me datis eruditissime evicit More poni pro More majorem et leg. Jam olim more: quo nihil acutius cogitari potest. A funeris curatione ἀγχιστεῖς dicti sunt ταφῆς et κηδεσταί. Doctissima est Ill. Scal. in Catal. vet. Poet. observatio p. 283. et 284. Commode Hes. Ταφῆς, κτερισταί, ἀγχιστεῖς. Alibi male legitur Ταρφῆς. Non spernendam lucem hæc accendunt Sophocli Antig.: Creon, qui regnum Thebanum, a germanæ sororis Jocastæ liberis hæreditario jure in se devolutum, moderabatur, Γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων, uti ipse loquitur v. 178., cum Polyneicis corpus humari vetuerat, Eteoclem v. 23. σὺν δίκη Χρησθεῖς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονὸς Ἐκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἐντιμον νεκροῖς. Qui mortuo tanquam ἀγχιστεύς justa fecerat, eo ipso jus habere ad hæreditatem adeundam censebatur. Egregius est in hanc rem locus Dem. in dicta Oratione p. 667., qui Heraldus sententiam, loco supra citato § 1. propositam, non parum adjuvat et confirmat. Indigenis, qui liberos non haberent, Solon, lata lege, liberam fecit hæredem, quemcunque vellent, scribendi potestatem; docet Petitus Comm. ad LL. Att. 478. Eam legem tulisse dicitur, οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγύτατα τῷ γένει τῆς ἀγχιστείας, ἀλλ' ἵνα, εἰς τὸ μέσον καταθεῖς τὴν ὠφέλειαν, ἐφάμιλλον ποιήσῃ τὸ ποιεῖν ἄλλους εὖ: uti auctor est Dem. c. Lept. 374. quem locum truncavit Petitus, neque pleniorē Meursius attulit in Them. Att. 2, 13. In Ulpiani Commentario ad istum locum: οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγυτάτω (l. ἐγγύτατα τῷ) γένει τῆς συγγενείας καὶ τοῦ κλήρου. Intestati hæreditatem cernebant οἱ ἀγχιστεῖς: potius τῶν ἀγχιστεῶν τοὺς ἐγγυτέρους cum Eusebio dixeris de V. C. 2, 35. secundum ordinem a Petito p. 484. indicatum usque ad consobrinorum liberos. Dem. adv. Macart. 661. inter eos est, inquit, quos tangit Legislator, καὶ μέχρι ὧν ὁ νόμος κελεύει τὴν ἀγχιστείαν εἶναι, ἀνεψιοῦ γὰρ Ἀγνίου παῖς ἐστίν. Docet in eadem Or., jussisse Solonem κρατεῖν τοὺς ἄρρενας καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀρρένων p. 669. Huc refer Glossam: Ἐξ ἀρρένευγονίας ἀγχιστῆς, Agnatus. Denique ἀγχιστεύς eximie etiam dicebatur, Qui virgini ἐπικλήρῳ genere erat proximus, earumque uxorem ducere e lege Solonis tenebatur. Eam legem exponit Petitus in Comm. 441. seqq. et fuse exequitur Heraldus Anim. in Salm. Obs. ad J. A. et R. 3, 15, 1—5. cum Mosaisca lege comparavit Grot. ad Matth. 1, 16. Cognatus, qui orbam ducebat uxorem, is Athenis dicebatur Ἀγχιστίδην γαμεῖν: quod ab iis, quos nominavi, non fuit monitum. Moschop. π. Σχ. 190. Ἀγχιστίδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἀγῆται τὴν ἐγγύστα τοῦ γένους. Etym. 14. Ἀγχιστίδην, τὸ κατὰ ἀγχιστείαν: editur ἀγχιστίαν. Primus in axibus usurpavit Solon. Suspicionem movet corrupta Hes. glossa: Ἀγχιστίδην, ὁμνύων ἐγγὺς τῶν βωμῶν, παρὰ Σόλωνι. Binas notas, quæ in unam coalescerunt, ita separandas judico: Ἀγχιστίδην . . . παρὰ Σόλωνι. 'Αγχ' ἰστίη ὁμνύων, ἐγγὺς τῶν βωμῶν. Hac quidem emendatione nihil certius.

CAPUT II.

Quænam sit secundum Gramm. inter Ἀγοραῖος et Ἀγοραῖος Discriminis Ratio? Dii forenses. Cornutus obiter emend. Ἀγοραῖος, Cocio, Lixa. Recepta Xenophontis lectio sollicitatur. Cur Ἀγού-

raios Hominem nauci et scurram notet? De Ammonii Scriptura subdubatur. Differentia inter *Airēin* et *Airēisθai*. Tzetzes, Harpocr. et Demosth. emendantur. In libro [10] Vossiano reponitur Titulus Comœdiæ Menandri.

Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τον πονηρον, τον ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον· ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τον ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον. Qui ad hanc legem Veterum loca corrigenda censuere, vereor, ut omnes Grammaticorum mentem ceperint. Ad eam intelligendam faciem nobis prætulit T. H. ad J. Poll. 9, 12. Sicuti in hac officina Ἀγοροῖκος et Ἀγροῖος is dici traditur, Qui ruri vitam degit, contra Ἀγοροῖκος et Ἀγροῖος, potestate ad mentem translata, Homo inurbanis moribus et incultis: pari ratione Ἀγοραῖος eximie quidem dicitur Deus fori præses, sed et eum denotat, Qui forensem eloquentiam sectatur, sive etiam mercimoniis emendis vendendisve in foro ætatem conterit: Ἀγοραῖος vero, Cujus mentem forenses sordes inquinarent, secundum Ammonium σημαίνει τον πονηρόν, τον ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. Huc, quæ ab eruditis viris fuere notata, et quæ plura addi possent, universa commode referri queunt. Hes. Ἀγοραῖος Ζεὺς, ad Æsch. Eum. 976. Præter alios in foro statutos, de quibus paucula Heraldus I. Digress. xiv., inprimis innotuit Mercurius ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρα τὴν ποικίλην, Luciano Jov. Tragœd. 2, 147. ubi notat Schol. p. 13. Cornutus de N. D. 169. Λέγεται δὲ καὶ ἀγοραῖος πρῶτος (fors. πρόεδρος), εἰκότως· ἐπίσκοπος γὰρ τῶν ἀγοραζόντων τι ἢ πιπρασκόντων, ὡς μετὰ λόγου πάντα ποιεῖν δεόντων: non δεόντως. Nihil itaque est, cur Salmasius Ammonii τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον sollicitarit. Quod reponi volebat, τὸν ἐν ἀ. τι ἀννούμενον, sive, [11] quod postea malebat, τι πωλούμενον, oppido acutum est et eruditum. Ἀγοραῖοι hoc sensu dicerentur Pusilli negotiatores, qui mercantur a mercatoribus, quod statim vendant, de quibus multa notavit in libro de Usur. et de Modo Usur. Salmasius, et concinno ordine Heraldus Anim. ad Salm. Obs. ad J. A. et Rom. 2, 2, 6. et seqq. In hujusce generis cociones faceta sunt Comicoꝝ dicta ap. Athen. Tales diris devovet Archestr. in Gastronomia ap. Eund. 92. τοὺς κήρυκας δ' ἐπίτριψαι Ὁ Ζεὺς, τοὺς τε θαλασσογενεῖς καὶ τοὺς ἀγοραῖους, Πλὴν ἐνὸς ἀνθρώπου. Tradit Xen. Hellen. p. 586. hostes fuisse deterritos, Τὸν ἀγοραῖον τε ὄχλον ἰδόντας καὶ τὸν τῶν θεραπόντων καὶ τὸν τῶν ἀνδραπόδων. Cum ista hominum turba, qui cum mercibus suis castra comitari solebant, non bene conveniunt in una sede ordinis honoratioris θεραπεύοντες, ac proinde non invitatus reponerem καὶ τὸν τῶν παρεπόντων. 'Lixis puerorum, quondam exercitus prosequentibus,' dixit Salvian. de G. D. 7. p. 155., ubi v. Rittersh. Porro ἀγοραῖον etiam dicebatur, Quodcunque ad forum s. forensem eloquentiam propius spectabat: Ἀγοραῖα ἐπιτηδεύματα vocat Æschines Epist. 4. Lucian. Amor. T. i. p. 879. Προιστατο—ταντησὶ τῆς ἀγοραίου ρητορικῆς. Cum vero cocionum genus malis artibus et versutiis invisum esset et infamatum, neque garruli sophistæ et forenses rabulæ majori essent in pretio; accidit, ut Quosvis homines nequam et nauci [12] ἀγοραῖους vocaverint. Huc pertinent observationes Grotii et Pricæi, quas supra indicavi. Ammonii verba sunt: Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τον πονηρόν, τον ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. Suspiciabar, leg. τετριμμένον. Non pauca sunt, quæ eam mutationem suadeant. Aristoph. N. 446. περίτριμμα δικῶν vocat, quem Dem. de Cor. 331. σπερμολόγον, περίτριμμα ἀγορᾶς, Isocr. Epist. 8. p. 1020. οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες, 'Qui fora sollicitabant,' Corn. Gallo 1, 129. Sed peropportunum locum, quo recepta in Ammonio scriptura defendi possit, ex Aristoph. Ἰππ. 293. ἐν ἀγορᾷ γὰρ τέθραμμαι, mihi indicavit, quem honoris causa nomino, Cel. Wesselingius. De usu vocis Ἀγοραῖος, ab Ammonio indicato, multa possent notari, quibus satius fuerit abstinuisse.

Αἰτῶ καὶ Αἰτουμεναι διαφέρει. Secundum Ammonium Αἰτεῖσθαι significat, Aliquid utendum sive mutuum petere, χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Thom. M. Αἰτουμεναι

λέγουσιν, ὅταν ζητή τις ο μέλλει ἀποδώσειν. Tetioit hunc usum Salm. de Usur. p. 619. 620. de Mod. Usur. 7. p. 298. et priori in loco Grammaticorum distinctionem contulit ad Matth. 5, 42. ubi δανείσασθαι idem quod αἰτήσασθαι. Tzetzes exponens Hesiodi Ἔργ. 453. Εὐκόλον γὰρ λόγιον, inquit, τῷ μὴ ἔχοντι γεωργίᾳ βόας, αἰτεῖσθαι παρ' ἑτέρου· ῥαδιώτερον δὲ κακεῖνω ἔστιν ἀρνήσασθαι, καὶ εἰπεῖν, οτι πάρεστι καὶ ἡ δωρὶς τοῖς βουσίν. Αἰτῶ καὶ αἰτουμεναι διαφέρει. Quæ e Tzetze Commentario excidisse judicabat D. Heinsius, ipsa sunt Ammonii nostri verba. Quid vero in Tzetze verbis ἡ δωρὶς? Leg. videtur [13] ἡ ἀροῖς. Schol. Oppian. Ἀ. 2, 19. ἀροῖς βοῶν καὶ σῖτος ἔργα Διῶς. Menandri versiculo Suidas in Αἰτούμενος subjungit τὸ μὲν αἰτῶν εἰσαεῖ ἔξω· τὸ δὲ αἰτούμενος λαβὼν αὐθις ἀποδώσειν: quacunque demum auctoritate motus, minus recte h. l. edidit Kust. Aliquoties in Or. adv. Timoth. Demosthenes p. 700. Ἐκέλευσεν αἰτήσασθαι στρώματα· καὶ ἱμάτια, καὶ φάλας ἀργυρᾶς δύο, καὶ μνᾶν ἀρχυρίον δανείσασθαι: ubi manifestum discrimen inter αἰτήσασθαι, Stragula, vestes, phialas, utenda petere; et argenti minam δανείσασθαι, Ita mutuam rogare, ut cum scœnore sis redditurus; quod nihilominus Salmasii sententiam, quam modo memorabam, minime labefactat. In eadem Orat. Dem. 705. Περὶ δὲ τῶν φιαλῶν, ἃς πρῆσατο ἐν τῷ Μαιμακτηριῶνι μηνὶ male editur. Similiter aurea et argentea pocula αἰτησάμενοι Thuc. 6, 46. Schol. χρυσάμενοι· τὸ δὲ αἰτήσαντες, ἀντὶ τοῦ, λαβόντες ἀνεὺ τοῦ μέλλειν ἀποδώσειν: Porro Grammatici frequenter vim τοῦ αἰτεῖσθαι reddidere per κειράσθαι, quod idem est ac δανείζεισθαι, docente Salmasio de Usur. 7. p. 168. 169. 170. Miror viros eruditos non emaculasse locum Harpocratonis: Ἥτιμμένην, ἀντὶ τοῦ κειραμένην. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου, εἰ γνήσιος. ὅτι γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον· τὸ κειρασθαι. Inerte Blancardus κειραμένην Indigentem interpretatur; non poterat tamen aliter. E Suida emendandus est Harpocr. ad hanc normam: Ἥτιμμένην ἀντὶ τοῦ κειραμένην, (Commodatam,)—καὶ γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κειρασθαι. Hinc corriges Etym. in Ἥτιμμενον. Posset tamen etiam κειρασμένην in Harpocr. scribi. Vide Salm. de Modo Usur. 5. p. 191. [14] Porro Demosthenis locus Harp. citatus insigniori mendo liberandus est p. 685. Τὰ πρόβατα λαμβάνει ποιμαίνόμενα πεντήκοντα * μαλακὰ, καὶ τὸν ποιμένα μετ' αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἀκόλουθα τῇ ποιμνῇ· ἔπειτα παῖδα διάκωνον ὑδρίαν χαλκὴν ἀποφέροντα ἄλλοτρίαν γρηπνὴν πολλοὺ ἄλιν. Molles oves, πρόβατα μαλακὰ oratorem dixisse, non crediderim. Scribe mihi quæso μαλιωτὰ, et habebis manum Demosthenis. Error non dissimilis ap. Ammon. v. Τάπητες. Deinde non satis placet, jungi ἄλλοτρίαν γρηπνὴν: sed ne quid nimis. Nihil ad hanc rem aptius Menandri versu ἐν τῷ Ὑμνιδι, quem præter Suid. et Harpocr. conservavit Ammonius: Οὐ πυρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λόπαδ' αἰτούμενος. Titulum Fabulæ Menandreæ restitutam in Grammatico inedito, qui in Adversariis Is. Vossii Mss. prostat: Ἀττικοὶ γὰρ τὸν ἐμὲ φασιν, ὡς καὶ Καλλιμάχος—καὶ Μένανδρος ἐν ὕδατι, τὸν ἐμὲ τόνον. Ubi ἐν Ὑμνιδι videtur scr.

CAPUT III.

Αἶνος pro breviori veterum dicto frequentatur ab Euripide; hujus Fragmentum emaculatur. Archilochi Fabulam respicit Aristoph. Variantem lectionem e Scholiis Hom. sumsit Eust. Versiculi liberius tentantur. Ἀρχαῖος ejuscemodi in dictis usurpari solet. Dolosa velpes, κερδαλῇ Archiloch.

ΑΙΝΟΣ καὶ Παροιμία διαφέρει. Differentiam, quam in hac nota tradit Lucillus Tarrhæus, Erasmo, [15] Grotio, G. I. Vossio probatam, non adeo sollicite veteres videntur observasse. Hi non solum apologos, sed et quævis breviora antiquiorum hominum dicta, primævæ simplicitatis et illibatæ sapientiæ pulcerrimas reliquias, αἶνους vocarunt. Florilegium Stobæi

Grot. abunde suppeditebat, quo id ostendi possit. A Moschio p. 473. Ἦν ἄρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὁδε· Ὡς τὸν πέλας μὲν νουθετεῖν βραχὺς πόνος. Auctorum nomina in Stobæo, admodum dubia fide nobis tradita, suspicionem movent, istud Fragmentum Euripidæ tribuendum. Is quidem in Tragædiis, quæ integræ ad nos pervenerunt, quod meminerim, nuspiam voce αἶνος usus, unus omnium frequentissime eandem, isto, quo dicebam, seusu, in Fragmentis a Stobæo conservatis adhibuit. In Danaë p. 309. Dictye p. 363. Melanippe p. 475. Æolo p. 477. Postremum locum ascribam, quia levis macula neque ab Illustri Interprete, neque a Barnesio animadversa, ejus nitorem obscuravit. Φεῦ φεῦ· παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει, Γέροντες οὐδὲν ἐσμέν ἄλλο, πλὴν ὄχλος καὶ σχῆμ', ὀνειρώων δ' ἐρπομεν μμήματα. Sentis, opinor, vitium; meas certe aures offendit πλὴν ὄχλος, et mox incidit χλῶος: neque id absurdum. Hes. χλῶος, χλωρίσις. Dum intenta mente Euripideam sententiam considero, malo, πλὴν λόγος, Fabula et umbra. Terent. Hec. 4, 3, 14. [16] postremo nos jam fabula Sumus, Pamphile, senex atque anus. Interim λόγος alio etiam sensu accipi potest. Hæc quamvis ita se habeant, vocabulum Αἶνος eximie pro Apologo fuit usurpatum, uti e locis Archilochi, Hesiodi, et Callimachi ab Ammonio adductis constat. Prima Archilochi ῥῆσις animadversione nostra perquam digna est: Αἶνός τις ἀνθρώπων ὁδε· Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κατέτος ξυνωνίην ἔθεντο. Hanc fabulam respicit Aristoph. Ὀρν. 652. — ὄρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις Ἔστιν λεγόμενον δὴ τι τὴν ἀλώπεχ' ὡς Φλαύρις ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτέ. Schol. ὅτι σαφῶς ἀνετίθεσαν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους, καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ λεγόμενον, καίτοι πρεσβυτέρῳ ὄντι. Idem hicce Archilochi locus Pindaro fortasse obversabatur Ἰ. 4, 79. sed profundi Poetæ mentem plane perspectam non habeo. Eust. locis supra a me indicatis Archilochi versiculos ex Ammonio, quem Herennium Philonem vocat, petitis non sine aliqua scripturæ differitate exhibuit ad II. A. p. 796. Αἶνός τις ἀνθρώπων, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καὶ αἰετὸς ξυνωνίην ἔθεντο, (atque ita ex Eust. Phavorinus in v. Αἶνος,) postea ad Od. E. p. 556. Ἀρχιλόχος δὲ φησιν, ὅτι αἶνός τις ἀνθρώπων ὁδ' ὡς ἄρ' ἀλώπηξ ἡδ' αἰετὸς ξυνωνίην ἔμειαν, ἥ καθ' ἐτέραν γραφὴν, ἔθεντο. [17] Cave, hinc suspiceris, Archilochi opera versasse Eust., quæ priorum sæculorum barbaries dudum neglexerat: variantem is lectionem, ἔμειαν, hausit e vett. Scholl. Hom., quæ magnam partem hodieum supersunt. In iis ad Od. E. 508. sub teste Archilochi id ipsum reperire licet; in Scholiastæ nota constituenda minus profecto verecunde versatur Barnesius, sed ea lis nostrum nunc scopum non tangit. De Archilochi scriptura sollicitus vix dubitem, quin paucula ex ejus versibus exciderint: dum Eust. nihil nos juvat, quid vetat conjectasse? Fieri potuit, ut hac ratione olim scripserit Archilochus: Αἶνός τις ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων ὁδε, Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλὴ τε κατέτος ξυνωνίην ἔθεντο. Si non in certas metri leges peccasse deprehendar, nihil posui, quod non verosimillima ratione probari possit ab Archilochi profectum, et brevitas studio ab Ammonio pratermissum. Primum, ἀρχαῖος in hujuscemodi dictis peropportunum, et semper fere adhiberi solet. Locis supra a me indicatis, in quibus παλαιὸς αἶνος invenire datur, adde simillimum Sophoclis versum, quo Trachinias exorditur: Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς. Eriphus Comicus in Æolo, Athen. 4, p. 134. Λόγος γάρ ἔστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων. [18] Nunc videndum, an auspiciato κερδαλῇ in Archilochi versum introduxerim. Phædrus in fab. de vulpi et aquila docilem tribuit vulpi solertiam; hæc Eidem Dolosa 1, 13. Æsopo σοφῇ, teste Max. Tyr. Serm. 33. p. 189. Ἡ δὲ ἀλώπηξ, (σοφῇ γὰρ αὐτῇ τῷ Αἰσώπῳ ἔστι,) πρὸς τὸν ποιμένα. Acron ad Horat. Art. 437. Vulpes dolosum animal est, ut in Æsopi fabula. Aptum itaque κερδαλῇ. Hes. Κερδαλῇ, ἀλώπηξ. Scribe Κερδαλῇ, et quidni plus semel id ab Archilochi fuerit usurpatum? Memorat Basil. de Leg. Gr. Libris p. 29. 30. Τῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον τε καὶ ποικίλον. Hæc pro conjectura asserenda sufficiunt.

Gloss.

CAPUT IV.

Ἀκαρῆς rariori usu usurpatum. Ἐν ἀκαρεῖ, Momine sive Momento. Paulina Locutio ἐν ἀτόμῳ. Ἀκαρῆ. Leviter em. Schol. Aristoph. Super loco ab Amm. citato Conjectura. Οὐδ' ἀκαρῆ. Eupolidis οὐδ' ἔγκαφος illustratur. Emendantur Machonis et Eubuli Fragmenta. Inter Ἀλοῶν, Ἀλοῶν, et poet. Ἀλοῶν significandi Discrimen nullum. Tentantur Xenoph. et Theocr. Συναλοῶν et Συναλοῶν, Καταλοῶν, Contundere.

ἈΚΑΡΗΣ σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῇ ἀνευ τοῦ σ διαφέρει. Non admodum trita sunt, quæ hic docet Amm.; quo auctore ἀκαρῆς significat τὸ παρὰ βραχὺ ὄν, veluti in exemplo, quod adducit: Κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει, Præ timore fere decidi. Non alio sensu Menander, [19] ἀκαρῆς παραπόλῳλας, ap. Etym. 45. et in Lege Zaleuci, ὡς ἀκαρῆς οἴχοιτο πνιγείς, referente Hierocle ap. Stob. Tit. 39. p. 229. Notior est Attica loquendi formula, ἐν ἀκαρεῖ, Heliod. 10. p. 490. Lucian. Scythia 1, 596. Corinthius, ubi notat τὰς ἐλλείψεις τῶν Ἀττικῶν ἰδίας, τοιοῦτο, inquit, τὸ ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ, καιρῷ, ἢ λόγῳ· καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστιν: ita eum locum exhibet Ms. Voss. Plena forma, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. Legitur etiam ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. Vide Ill. Spanh. ad Aristoph. Πλ. 244., (in quo versu Etym. Ms. præfert χρόνον,) Cl. Arnald., Misc. Obs. V. v. p. 62. et Pric. ad Evang. Luc. 4, 5. ubi ἐν στιγμῇ χρόνου, Temporis in puncto, Lucr. 4, 165. Suidas ἐν ἀκαρεῖ et ἐν ἀτόμῳ recte contulit: quorum posterius Paulus adhibuit 1 Cor. 15, 52. ubi adjecta sunt ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. Hes. Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπήματι, ἐν τάχει. Accedat Cyrillus Lex. Ms. Ἀκαρεῖ· ῥιπεί (l. ῥιπή) ὀφθαλμοῦ. Ibidem tamen: Ἐν ἀτόμῳ, ἐν βραχεῖ, ἐν στιγμῇ (l. στιγμῇ), ἐν ῥοπή. Cf. Gloss. Cl. Alberti 136. Alterum porro, quod Amm. a priori discernit, ἀκαρῆ non adeo videtur frequentatum. Schol. Aristoph. Σφ. 699. Τὸ δὲ ἀκαρῆ ἐπὶ ῥήμα, ἀντὶ τοῦ βραχὺ καὶ οἰκτρόν. Lege. καὶ μικρόν. Admoveamus hanc interpretationem loco ab Ammonio producto, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς ψυχῆς ἐπίσταμαι: non multum profecerimus. Credibile mihi fit, versum e Comædia petitum; in quo olim forsitan extiterit, οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς ψυχῆς ἐπίσταμαι, Quæ sit animæ natura, plane ignoro. Ut res omnium minimas denotarent, Græci Tantillas dixerunt, ut nihil inde possit abradi. Ita præter alios J. Poll. 2, 33. Apud [20] Dem. c. Polycl. 713. Ἀπεκρίνατό μοι, ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ δανεῖσαι, Ne teruncium quidem, Wolfius: non ignoro, Spanhemium et alios eodem loco jam usos. Pro οὐδ' ἀκαρῆ Eupolis venuste posuit οὐδ' ἔγκαφος: quam locutionem, quamvis id ab Amm. alienum videri possit, eum in finem juvat illustrasse, ut comicis facilius lectorem aliquantisper detineam. Etym. Ms. Ἐγκαφος· παρὰ τὸ ἐγκάψαι. ἔγκαφος τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν: tum desunt, quæ habes in edito, Comici verba, hoc modo constituenda: Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. Apud Suidam vero legitur λέλειπται. Prius placet. Hes. Λέλειπται, ἐπελάθετο. Conqueritur nescio quis, omnia sibi ablata, neque superesse, quo buccam possit implere. Ea vis verbi ἐγκάπτειν e Comicis haurienda. Plus semel adhibuit Aristoph.: paucula addam ex Athen. 76. Alexis in Lebetes ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον. Schol. Aristoph. 787. Machon ap. Athen. p. 243. Diphilus Chærephonti ad epulas abeunti dicentem facit: Εἰς τὰς αὐτοῦ, Χαιρεφῶν, σιαγόντας Ἐγκαψὸν ἡλοὺς ἐκτέρῳ γε τέτταρας. Ita lego pro ἐγκοψόν: quod Grotio tamen non displicuit in Exc. e Trag. et Com. 857. Corruptissime vulgatur Eubuli versus ex Auge in Athen. 622. [21] Παρεκκέκασται στάρνι ἐνὶ ἑ' ἢ δέκα, Ὡστ', εἴ τι βούλει τῶν λελειμμένων φαγεῖν, Ἐπειγ', ἔπειγε: Agni hic in censum venire neutiquam possunt; quod sequitur, φαγεῖν ad superiora referendum; tum facillimo opere restitues, Παρεγκέκασται σταρνί' ἐννέ' ἢ δέκα. Quo usu κάπτειν a Poëtis

fuerit usurpatum, in Animadv. 669. monuit Casaub.

Ἀλοῦν καὶ Ἀλοιῶν διαφέρει. Ἀλοῦν μὲν γὰρ δασέως, τὸ ἐπὶ τῆς ἄλλω πατεῖν καὶ τρίβειν στάχνας. Ἀλοιῶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Vix aliter videtur scripsisse Ammonius, quam, uti supra dicebam: Ἀλοῦν καὶ Ἀλοῦν διαφέρει. Primum enim, hoc tantum discrimen annotavit: deinde, ἀλοιῶν poeticum est, neque a prosæ scriptoribus usurpari solet. Obnititur, fateor, huic conjecturæ versus Aristoph. hic adductus: sed fieri potest, ut Ammonius ἡλόησεν legerit. In Suidæ Cod. Ms. reperio: Ἠλόησεν ἡ μητὲρ ἡλόησεν. Hæc non eum in finem attuli, quasi vero putarem, utriusque formæ differentiam sollicite a veteribus fuisse observatam. Utramvis scripturam eligas, Ἀλοῦν significationem habuit Verberandi, Terendi, et eximie de frumento fuit usurpatum. Etymologi verba peropportuna et alia plura ad hanc rem pertinentia reperies in nota Cl. T. H. ad J. Poll. 10, 161, 93. Ἀλοῦν ex Ammonii regula τρίβειν τοὺς στάχνας. [22] Longo 3. p. 96. ἀλωνοτριβεῖν, Area messes terit. Adhibuit Xen. Ec. 863. Ὑποζύγια ἀλωῶσι τὸν σῖτον. Eadem pag. frumenti tritrandi rationem exponit Socrates, ubi pro ἀνύτοιεν forsan melius legeretur ἀγνύοιεν, quod multis deducere commodum non est. Licuit, opinor, Theocrito ἀλοιῶν eodem usu adhibere in Idyll. 10, 48. Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον. Ita Ms. legit pro ἀλοιῶντες, monente Is. Vossio ad oram libri sui. Contra Hom. terram omniparentem χερσὶν ἀλοῖα, Il. I. 564. Schol. ἔτυπεν: idque ad mentem Ammonii. Vide Hes. in Ἠλόα. Eadem ratio in compositis. Apud Dem. c. Phænipp. 654. στυγεροῖς ἀπληρομένους, exponente Harpocr., ὁ ἀπὸ τῆς ἄλλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὁ ἐστὶ πατηθῆναι: ubi ad Maussaci notam docta est H. Valesii observatio. Antiquiorem verbi virtutem novit Hom. Il. Δ. 522., ubi ossa et nervos lapis ἄχρῃ ἀπληλοῖσεν, Schol. Ms. διόλου ἀπέκοψεν, Eust. διόλου συνηλόησεν: recte. Longus 4. p. 138. Ἀνθρώπους γεωργοὺς συνηλόησε πληγαῖς, Verberibus contudit usque ad necem. At vero ligatæ orationis Scriptores maluerunt συναλοῖν: Theocr. 22, 128. συνηλοῖσεν παρήϊα, Oppianus K. 1, 268. ubi marginis lectio genuina, A. 3, 575. Κράτα συνηλοῖσαν, Schol. συνέτριψαν. Affinis usus τοῦ Καταλοῦν. Xen. K. 7. p. 177. Τοὺς δὲ πίπτοντας κατηλόων, Lucian. 2, 198. Σκύφῃ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλομένης, ubi v. Schol. 22. Eubulus Comicus in Auge ap. Athen. 622. [23] Κατηλόηται γαστρός ἐν μέσῳ κύκλος. Huc refer Hes. Κατηλόηται, κατατέτριπται: prouti eam emendandam monuit I. c. Cel. Hemst.

CAPUT V.

Vocabulum Ἀνοκωχὴ non omnibus notum. Ammonii Præstantia. Priscæ et fere obsoletæ Formæ vestigia ap. Hom. ὀκωχὴ et ὀκωχεύειν. Hinc ἀνοκωχὴ ac διοκωχὴ: posterius Hesychio restituitur et Suidæ e Ms., utrumque Thucydidi. Observationis Ammonianæ Utilitas. Nota ex Etym. Vossiano profertur.

Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις ἡ δὲ διὰ τοῦ ὀνοκωχῆ, ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου. Διοκωχὴ καὶ ὀκωχὴ, διάλειψις τις καὶ ἄνεσις. Ammonii scripturam, quam analogiæ Græci sermonis ignoratio temere mutarat, ex Aldina Editione prima tandem reduximus, in qua integra nota emendate legitur, nisi quod μακρὰ pro μικρὰ ibi legatur, et ἀκωχὴ, quod in ὀκωχὴ commutavi. Cum vero hæc Ammonii observatio in Stephani et aliorum Edd., uti in Notis indicavi, plane fuerit distorta, accidit, ut ἀνοκωχὴ, vetustæ et probæ notæ vocabulum, Græcæ ceteroquin doctis fuerit incognitum. In hac autem nota præstantis Grammatici laudem egregie tuetur Noster; et, uti alibi, ita eximie hoc in loco doctorem Heraclidem, et Scholam, in qua fuerat eruditus, Aristarchensem

prodit. Minus opportunam H. Stephani, in hanc [24] ipsam Ammonii notam, censuram reprehendisse, et aliorum errores detexisse, nihil juvat. Præstabit paucis bonitatem τοῦ ἀνοκωχῆ, certa formationis lectionem, asseruisse. Itaque ab ἔχω, ἐκέχω, ὄκωχα, cujus remansere reliquię in genuina lectione Homericı συνοκωχότε Il. B. 218. ab Hes. conservata, quam tetigit Foësius Econ. Hippocr. v. Συνοκωχῆ, et merito tuetur Anon. in Misc. Obs. V. 1. T. 1. p. 114. Hinc ὀκωχὴ, et ὀκωχεύειν, diversum sane a κωχεύειν, unde Ammonii ἀνακωχὴ, et ἀνακωχεύειν, a Schol. Soph. El. 734. et Kühnio ad J. Poll. 1, 103, 35. expositum; τὴν ναῦν ἀνακωχάζειν occurrit in Vita Isidori ap. Phot. Cod. 242. p. 571. Verum id nunc non ago, et ad ἀνοκωχῆ revertor. Ὀκωχῆ servavit Etym. 596, 50. ἔχω, ὄχη, ὀκωχῆ. Hes. Ὀκωχεύειν, ἔχειν, συνέχειν: quod intempestive contrectat Soping. Hinc sponte fluunt, librariorum imperitia fere obsoleta, ἀνοκωχὴ pro ἀνοχῆ, et διοκωχῆ. Posterius præter Ammonium agnovit Hes.; nam ubi διακωχῆ vulgatur, literarum series, in talibus index certissimus, poscit: Διοκωχῆ, διάστασις χρόνου τινός. Thuc., nisi me omnia fallunt, scripserat antiqua forma διοκωχῆ 3, 86. quod ipsum auctoritate Ms. Lugduno-Batavi restituendum veteri Auctori ap. Suid., ubi, ordine Διοκωχῆ flagitante, editur Διακωχῆ, — ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας, καὶ διακωχῆν αἰτήσασιν ἔδωκε: in miræ bonitatis libro legi, Διοκωχῆ et διοκωχῆν αἰτήσασιν ἔδωκεν. His adde, si placet, Hes. in κατοκωχῆ et μετοκωχῆ. Ad hanc lucem nunc considerandum Dionysii Halicarnassensis de Thucydideo usu vocis ἀνακωχῆ iudicium, in nota Cl. [25] Editoris C. A. Dukeri ad 1, 40. p. 41. δι' ἀνακωχῆς. Et ne vel Zeno dubitet, Thuc. scripsisse ἀνοκωχῆς: id poterat, ut obsoletum et a vulgi cognitione remotum, γλωσσηματικόν, καὶ ἀπρηχαιωμένον, καὶ δυσσεκαστον τοῖς πολλοῖς, in Historico reprehendere Dionysius; cum alterum istud plurimorum usu notum sit atque tritum; quorum locis, quæ ad manum sunt, abstinere satius esse iudico. Ad receptam in Thuc. scripturam pertinet nota in Etym. Ms., quæ, nisi me fallit Sylburgii Index, in edito deficit: Ἀνακωχῆς, ἀναπαύσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. εἰρηται δὲ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωχὰς ἔχειν. ἔνθεν καὶ ἀνακωχεύειν, τὸ ἐν πολέμῳ ἀμελεῖν. Hippocrati usurpatum Συνοκωχῆ exponit Erotian., hunc ad modum a Foësius emendatus: Συνοκωχῆς, συνοχῆς, καὶ συνόδου. Credibile ad eandem formam ἀνοκωχῆ adhibuisse Hippocratem. Glaucias in Erotiani Lexico, ubi male legitur ἀνακώχης, interpretatur, ἀνάπαυσις καὶ ἀνοχῆ. Plura non addam.

CAPUT VI.

Ἀποκηρύττειν. Ad Legem Atticam de liberorum abdicatione Observatio. Ejus rei non meminit Demosth. Licueritne parenti filium abdicare propter unam causam, nec ne? Differentia inter Abdicatum et Ἐκποίητον. Æschinem exponit Etym. Emancipatus mox fiebat Εἰσποίητος. In Ammonii Scripturam inquiritur. E veteris Oratoris Loco pereleganti Menda eluitur.

[26] Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γὰρ ἐστὶν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. Ἀποκηρύττειν, Per præconem aliquid promulgare; hinc Merces vendendas voci præconis subijcere. Thom. M. Ἀποκηρύττειν — τὸ διὰ κηρύγματος πωλεῖν — καὶ ἀποκήρυκτος ὁ οὗτω πωλούμενος: quæ postrema in Franeq. Editione temere sunt ommissa. Porro Ἀποκηρύττειν, Publica auctoritate filium abdicare, et Ἀποκήρυκτος, Abdicatus. Lex fuit Athenis, Τοὺς γονέας κυρτοὺς εἶναι ἀποκηρύξαι, quam legem Petitus exposuit ad LL. Att. 157. 158. 159. et limites, quibus hæc patria abdicandi potestas Athenis fuerit circumscripta, constituit. Non quidem dubitari potest, quin talis lex, qualem exhibuit Petitus, locum habuerit; verum Demosth. ἐν τῷ Πρὸς Βοιωτῶν ad hanc rem auctor non videtur idoneus. Locus est in prima adv. Bæotum περὶ τοῦ

'Ονόματος, ubi nulla etiam fieri potuit abdicationis liberorum mentio, cum lis tantum de nomine agatur: contendit actor, parenti soli jus esse nomen liberis imponendi, atque id ipsum, si velit, cum alio rursus commutandi; negat, dari νόμον, ὃς ποιεῖ κυρίου εἶναι τοὺς παῖδας τοῦ ἑαυτοῦ (l. ἑαυτῶν) ὀνόματος, et mox subjungit, 640. lege parentibus potestatem concedi Οὐ μόνον θέσθαι τοῦνομα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐξαλείψαι, εἰν βούλωνται, καὶ ἀποκηρύξαι. Nemo erit, opinor, qui de generis abdicatione hoc intelligendum amplius censuerit; ad quam pluresne causæ fuerint requisitæ, an una suffecerit, necdum liquido constat; prius propter Luciani et Hesychii loca, a Petito prolata, magis videtur credibile; ac [27] propterea malim in Amm. scribi: ὁ ἐπὶ ἀδικήμασιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐ. τ. ο. Non aliter reperio ap. Herennium Philonem. In Ms. Cyrilli Lex. 'Αποκήρυκτος, ὁ ἐπ' ἀδικήμασι τῆς οἰκίας ἐκβληθείς. Vulgatam tuentur Thomas, Ptol. Ascal., et Moschop. Observatum non indignum, quod annotavit J. Poll. 4, 93. vocabulum 'Αποκήρυκτος non fuisse a Veteribus frequentatum. Porro 'Εκποίητος secundum Amm. dicendus ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἰοθεσίαν ἄλλω. In Glossis: Emancipatus, 'Εκποίητος. Fuisse olim, qui ἀποκήρυκτον et ἐκποίητον confuderint, e Suida et Etym. clarissimum in modum patet, quod e solo etiam Ammonio cogi potuisset. Verba Etym. ascribam: 'Εκποίητος τῷ πατρί· καὶ ἐκποίητον γενέσθαι, ἀποκηρύχθηναι τοῦ γένους. ἢ ὁ δοθεὶς ἐτέρῳ εἰςποίησιν (Ms. legit εἰς υἰοθεσίαν) οἱ δὲ φασιν, addit, διαφέρειν ἐκποίητον (ita leg.) ἀποκηρύκτον· ὅτι ὁ μὲν ἀποκηρύκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται· ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς δίδοται εἰς ἕτερον οἶκον πρὸς θέσιν: quæ postrema cum Suida comparari debent. Integram observationem e Lex. Rhet. forsitan hausit Etym.; certe, nisi me omnia fallunt, respicitur Æschinis locus c. Ctes. 277., ubi habes ἐκποίητον γενέσθαι: quod commode interpretatur ad mentem Ammonii Wolfius. Jam vero ἐκποίητος, ubi in aliam familiam transierat, dicebatur εἰσποίητος. Ammonius istis, quæ modo proferebam, subjungit, ὁ λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν: hanc scripturam suspectam habuit Cl. Fabr., qui pro ὁ maluit scribi ὧ, quia in Ptol. Ascal. schedis §. 21. repererat, ὧ λέγεται εἰσποίητος γεγόνει: et sane, [28] hac lectione Ascalonitæ recepta, planior evadet Grammatici sententia; favet etiam mutationi Thom. ὁ δοθεὶς εἰς υἰοθεσίαν ἄλλω· ὧ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος. Judicent alii. De hac autem εἰσποίησει multa notare supervacaneum arbitror, et propterea elegantissimum tantum dabo Dem. locum, nisi alium Auctorem censeas Orationis funebris, quæ ipsius nomen præfert; quisquis fuerit, indigenas cum iis, qui natura liberi sint, inquilinos verò cum adoptivis comparat, eaque ratione Atheniensium suorum aures callide permulcet, 152. "Ὡστε δικαίως ἂν τις ὑπολάβοι, τοὺς μὲν εἰς τὰς ἐπὶ ἡλύδας ἐλθόντας πόλεις καὶ τούτων πολίτας προσαγορευομένους ὁμοίους εἶναι τοῖς εἰσποιητοῖς τῶν παίδων· τούτους δὲ γνησίους γόνω τῆς πατρίδος πολίτας εἶναι. Præstantiss. Interpreti aqua hæsit, dum τοὺς μὲν εἰς τὰς ἐπὶ ἡλύδας ἐ. π. vertit, Qui in colonias peregre advenerunt. Ergone ἐπὶ ἡλύδες πόλεις sunt Coloniae? Nolo in hac versione refellenda operam perdere. Pristina depravati loci scriptio facillimo negotio reduci potest, legendo: τοὺς μὲν εἰς ἐτέρας ἐπὶ ἡλύδας ἐλθόντας πόλεις, Advēnas, qui e patria urbe in alias demigrant. 'Επὶ ἡλύδας Hes. exponit νεωστὶ ἐλθόντας ἐξ ἐτέρας γῆς,—ἢ οὐκ ἰθαγενεῖς, et videri posset eundem hunc, quem adduxi, locum respexisse.

CAPUT VII.

'Απελεύθερος et 'Εξελεύθερος olim diversa. Ammoniana Observatio acerbæ Litis Salmasium inter et Heraldum Materia. Utriusque de voce προσήλυτος [29] Sententia. Neutra probatur. Nova proponitur vocis Explicatio. Eadem Athenis Addictorum Conditio, quæ Inquilinorum. Recentioribus προσήλυτος, quem Veteres ἐπὶ ἡλύδα vocarunt. Antiqua

Forma in libris depravata paucis in locis reponitur. Inquilinus 'Ισοτελής, idem qui apud Ammonium 'Εξελεύθερος.

'Απελεύθερος καὶ 'Εξελεύθερος διαφέρει. 'Απελεύθερος Libertum dicit: id, quo asseratur, non indiget. Diversi generis olim fuit 'Εξελεύθερος, quamvis Ammonii ævo promiscue hæc vocabula usurpari cœperint, ἥδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν: quod et ex J. Poll. 3, 83. a Salmasio citato constat. Dispiciendum vero, quis proprie 'Εξελεύθερος antiquitus fuerit dictus; in eum finem Grammatici nostri verba hic ponenda sunt: 'Εξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἴτα ἐλευθερωθείς. Primum litem, quam super hoc loco agitarunt Salmasius et Heraldus, paucis, si pote, exponam; deinde animadversionem unam et alteram, quæ difficili materiæ aliquid lucis possit accendere, adjiciam. Prior Salmasius vocem προσήλυτος exponere aggressus est de Modo Usur. 18. p. 803., 19. p. 875. Hujus expositionem rejecit Heraldus, et non nominato adversario, aliam conjecturam protulit de Rer. Judic. Auctorit. 2, 24, 17. Id ægre tulit Salmasius, et non sine aceto sententiam suam iterum proposuit Obs. ad J. A. et R. 11. p. 336. Tandem Heraldus, quod semel asseruerat, dimittere nescius, opinionem suam vindicavit, [30] et multis astruere conatus est, Animadv. in Salm. Obs. 4, 10, 2. 3. et seqq. Si quis extra disputandi calorem, qui magnos sæpe viros egit præcipientes, constitutus, hac de re judicare velit, ante omnia necesse est, rem ipsam a nomine abstrahat et sejungat. Salmasium inter et Heraldum convenit, ἐξελευθέρον nomine talem denotari, Qui libertati, quam propter debita amiserat, fuerit restitutus; in voce vero προσήλυτος explicanda ab invicem discedunt. Salmasius προσήλυτον interpretatur Addictum, qui sponte se in servitutem daret; Heraldus de eo accipiendum suspicatur, Qui propter æs alienum in alicujus fundum confugit. Posterior hæc sententia, nullo Auctore nixa, sponte sua diffluit; nam quod in patrocinium suum Salviani locum advocet Heraldus, id leve est, et ad Gr. consuetudinem, quam procul dubio tangit Ammonius, nihil conducit. Propius quidem ad veram rationem accessit Salm.; sed, quod pace viri magni dictum sit, quam huic voci tribuit potestatem, nullo argumento dedit probatam. Hac ratione inductus, vitium in v. προσήλυτος latere, omnino suspicor, quod vix tolli posse arbitrer, nisi feliciora ingenia et harum rerum peritiores hujus loci curam susceperint, et antiquam vocis scripturam nobis revocarint. Variæ quidem sæpius hac de re cogitanti inciderunt conjecturæ; amicis etiam meis magis ingeniosæ; quæ cum omnes veri haberent speciem, omnes falsas credidi, et prudentis lectoris judicio verecunde subducendas. Interea, ne magno molimine nihil videar egisse, qua ratione recepta lectio queat defendi, dicam tamen. [31] Nullus dubito, quin Atticum jus respexerit Amm., neutiquem e Romanorum legibus illustrandus, nisi quatenus utriusque populi instituta hac in parte convenisse constet et exploratum sit. Qui apud Romanos creditoribus propter debita addicti ab iisdem domum ducebantur, tales Athenis olim antea lege Solonis ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσι: verba dedi Theodori Marcilli ad LL. xii. Tab. p. 70. Plenam fuisse e lege Solonis creditori in debitorem potestatem merito credidit Salmasius Obs. ad J. A. et R. c. 11. p. 324. neque est, quod obnitatur Heraldus. Clarissimus est Dem. locus adv. Nicostr. 724., ubi Nicostratus, istam, inquit, mihi pecuniam suppedita, ne, si ad dictum diem solvendo non sim, αὐτὸς ἀγώγιμος γένωμαι, ipse in servitutem abducatur. Itaque debitor creditoris fiebat οἰκέυς, et in ejus domo servitutem serviebat. Hes. Οἰκέυς, ὑπόχρεως οἰκέτης, creditori subjectus, ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενος: ita certe vocem προσήλυτος, sive quamcunque aliam apud Ammonium legerit, cepit Eust. ad Od. E. p. 531. init. Οἱ δὲ—τὴν ἐλευθερίαν διασκηπτόμενοι, ἐξελευθερον μὲν εἶπον τὸν διὰ χρέος ὑπὸ τῷ δανειστῇ

γενόμενον δούλου δίκην, εἴτα ἀπολυθέντα, ἀπελευθέρων δὲ τὸν ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ: quem locum mihi comiter indicavit Cl. noster Arnaldus, qui mihi ad hanc materiam intelligendam praeluxit. Miserrima fuit horum hominum conditio, qui, amissa libertate, priori etiam jure exciderant, in eum locum depressi, quo inquilini Athenis habebantur, omnium ludibrio expositi. Hæc Ammonio admota tenuem radiolum spargunt: ὁ γενόμενος [32] διὰ χρέα προσήλυτος, Qui ob æs alienum civitatis jure privatus, inquilinus factus est. Hæc demum vocis προσήλυτος vis apud recentiores, quibus προσήλυτοι, ἐπήλυτοι, συνήλυτοι dicebantur, quos veteres ἐπήλυδας et συνήλудας, Advenas et Convenas, vocarant; quod uti fuse firmari non potest, verbo observandum tamen, ultimam formam frequenter in libris corruptam circumferri. Apud Hes. σύγκλυδα et συγκλύδων utique mutandum in συνήλυδα et συνηλύδων. Ad hanc legem Luciaui loca 1, 465. 785. et omnia reformari debent, quæ H. Steph. Thes. 2, 30. intulit ad v. nihili Σύγκλυς confirmandam: pari errore in Moschop. π. Σχ. 44. νέκλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, l. νέλυς. Porro ἐπήλυδες sunt μέτοικοι oppositæ ad indigenas. Loco in superiori Obs. emendato alia addi possent: jam vero hi alias ἐπήλυτοι. Hes. 'Επήλυτος, ἔποικος, προσήλυτος. Lex. Ms. Voss. 'Επὶ κλητος, ἔξωθεν ἐρχόμενος. Lege: 'Επήλυτος, ex Jobo 20, 26. Ulterius hunc usum vocis προσήλυτος, ab Amm. usurpatæ, disertis asseram verbis Schol. Apoll. Rh. 1, 834. Πλανᾶσθαι περὶ τὴν πόλιν ἀτημελήτως καθάπερ προσήλυτους. Ibid. 'Εν ἀπάσαις ταῖς πολιτικαῖς κοινωνίαις καθάπερ μετοίκους διατρίβειν καὶ προσήλυτους. Nihil ad mentem ineam magis opportunum. Majorem addam huic opinioni verisimilitudinem, postquam dixerō, quod postea ostendam, inquilinos, si qui ob præstantiora merita eminent, factos ἰσοτελεῖς, ac veluti ἐξελευθέρους. Quid? id ipsum in hac voce reddenda usurpatum. Hes. 'Ισοτελής, ὁ ἐξελεύθερος, καὶ μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. Crudam cogitationem [33.] eruditi velim examini subijciant, modo meliora proferant, et mihi parcere dignentur, qui levissimæ conjecturæ parum tribuo. Quæ in sequentibus capitibus annotabo, ad modulum nostrum magis conveniunt.

CAPUT VIII.

'Αρπάγη varii Usus Instrumentum. In Menandri Versu Tentamen. Δευτῆρ. Harpagæ. Sisennæ Verba corrupta apud Nonium. Harpago, Lacedæmoniis ἐξαίρεταρ. Porro vocatur ἔξανστήρ, αὐστήρ, ἡ αὐστρα, Hamus, Lupus. Emendantur Ælius Dionysius, Hesychius, Isidorus, et Scriptor Vitæ Homeri.

'Αρπαγή καὶ 'Αρπάγη διαφ. εἰπαρὰ τοῖς παλαιῶς Ἀττικοῖς. Integram observationem Tryphoni Grammatico acceptam refert Amm. Nimis arctis limitibus finiunt latissimi usus vocabulum 'Αρπάγη: quo Instrumenta cujuscunque generis, quibus aliquid violente attrahebatur, olim fuere denotata. Tryphon Atticis ἀρπάγην esse scribit, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι, et in eam sententiam affert Menandri verba: Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, δεύτερον κάδον. E quibus, ejecto vocabulo δεύτερον, jambum formavit Ill. Benth. Emendd. in Men. 107. Quid si dixerō, Menandrum scripsisse: δευτέρα, Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην κάδον. [34.] Id admodum abblæditur; δευτῆρ cum reliquis aptissime consistit: secundum J. Poll. 10, 105. Δευτῆρ, κοινὸν ἀρτοποιῶ καὶ μαγεῖρω σκεῦος, ἀπὸ τοῦ δεύειν ὀνομασμένον. Deinde, inter Bellica instrumenta 'Αρπάγας olim numeratas, indicio sunt Sisennæ verba Hist. iv. 'Falces injectos comminuunt; pluteos, propius collocatis harpagis, dejiciunt: quæ Nonius conservavit p. 556., ubi Falces et Harpagas armorum genera esse notat, murorum oppugnationi apta. Sisennæ verba minus videntur integra, hac fors ratione sananda: 'Falces intactos (corio scilicet) comminuunt pluteos, quos propius collocatis harpagis dejiciunt.' Porro operi rustico inserviebat 'Αρπάγη. Eur. Cycl. 32. ἀναγκαίως ἔχει

Σαίρειν σιδηρᾷ τῇδὲ μ' ἀρπάγῃ δόμον. Quam scribendi rationem probat Barnesius: erudite vertit, a Scaligero edoctus, Flor. Christianus, Nunc necesse est exsequi Mandata domini, et hirpice ædes ferrea Everrere istas. Euripidæ mentionem facit Hes. in 'Αρπάγη: verum explicatio, quæ ad ejus versum pertinuerit, procul dubio cum pluribus aliis excidit. Hesychii verba ascribam, quia in significato, quem eundem tradit cum Tryphone ap. Amm., aliquantisper hærebimus: 'Αρπάγη, ἔξανστήρ. ἔστι δὲ σκεῦος ἔχον ὀγκίνους, ᾧ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν φρεάτων, καὶ ὁ λύκος. Εὐριπίδης. Vocem ἀρπάγη sollicitat Pricæus, et inepte hoc loco abusus est ad Matth. 7, 15. Pro [35] ξυστήρ ingeniose ἔξανστήρ reposuit Junius. 'Εξαίρεταρ dicebatur Lacedæmoniis. Inter Lacedæmonicas, auctore Casaub., referenda est Hes. Glossa: 'Εξαίρεταρ, ἀρπάγη, ἡ ἀρπαξ ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα. In Glossis ad vocem Κρεάγρα habes: Exemplum, αρπαγο. 'Εξανστήρ usurpavit Æschylus, teste Etym.: 'Εξανστήρ, σημαίνει σκεῦος τι παρὰ τὸ αὐω, αὐσω, αὐστήρ, καὶ ἔξανστήρ. Αἰσχύλος. Emenda Ælium Dionysium, qui ap. Eustathium ad Il. M. p. 867. Τῆς ἀρπαγῆς δὲ, inquit, differt ἡ ἀρπάγη, σκεῦος αὐτῆς, ᾧ κάδους ἀνέλκομεν: et pro αὐτῇ scribe αὐστήρ. Sicuti vero a ξύω ξυστήρ et ξύστρα, similiter ab αὐω dixerunt αὐστήρ et αὐστρα. Hesychius: Λαύστραν, τινὲς λύκον, τινὲς φρέατος ἀρπαγα. Si vera conjecto, legendum: Αὐστραν, ἣν τινες λ. et conjecturæ favent, quæ eadem pagina præfert, Λαυμενία, δουλεία, et Λαυστήρ, μοχθηρός: quorum prius in 'Ατμενία, alterum mutandum videtur in Αὐστηρὸς, Austerus. Quæ Pollux promiscue usurpari consuevit, accurate distinxit Hesychius: Κρεάγρα, ἐν ᾗ αἶρεται τὰ κρέα. 'Αρπάγη καὶ Λύκος, ἐν ᾧ τὰ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκουσι. Isidorus Orig. 20, 15. Amalupus, qui et canicula, ferreus harpax, quia, si quid in puteum decidit, rapit et extrahit. Corrige: Hamolupus; sic apud Festum, Hamotrahones, iidem qui γαγαμουλκοί: aut, quod malim, Hamus, Lupus. Cyrillus in Voc. Acc. Dist. 'Αρπάγη, Hamus: ἄγκιστρον Moschopulo, 'Αρπαγή, ἡ μετὰ βίας ἀφαίρεσις. 'Αρπάγη δὲ τὸ ἄγκιστρον, (non ἄγγιστρον,) δι' οὗ τῶν φρεάτων τὰ ἀγρία ἐξαίρουμεν. Cur Harpago Lupi nomine venerit, ratio non est obscura. Corrigam Scriptorem Vitæ Homeri 321. Gale, 'Αρπαγὴν δὲ ἄμα, μυθικῶς καὶ ἱταμῶς πρᾶσσομένην λύκοις [36] εἶκασεν. Lege ἀρπαγὴν δὲ ἄμα ὀρμητικῶς κ. i. Recepta lectio sensum non admittit. [Lennius corrigas θυμικῶς. G. H. S.]

CAPUT IX.

'Αρρωδεῖν et 'Ορρωδεῖν signif. non differunt. Euripidæ Fragm. ex Andromeda. Tentantur Demosth. et Andronicus. Vocabuli 'Ορρωδεῖν Originatio Grammat. Eust. et Glossæ corriguntur. Seneca illustr. Disseritur super Loco Harpocr. Ταῦρος, Taurus, Usu minus solemn. Emendantur Etym., Erotiani Lex., et Schol. Aristoph. Ὑποταύριον, ἀταυρώτη, λάσταυρος. Meleagri Epigramma ineditum.

'Αρρωδεῖν καὶ 'Ορρωδεῖν διαφέρει: τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. Multa ad exponendum verbum 'Ορρωδεῖν, undecunque demum sua hauserit, annotavit Amm., et in ultima nota τοῦ 'Αρρωδεῖν differentiam tradit; quam, ab aliis etiam Grammaticis receptam, nemo tamen prudentior probavit: significandi potestate non sunt diversa, quæ scribendi tantum forma differunt, quod Eustathio non latuit ad Il. M. p. 867. 'Αρρωδεῖν frequentissime, uti ex Æm. Porti Lexico Ion. constat, usurpavit Herod. eodem usu, quo alii Scriptores ὀρρωδεῖν adhibuerunt. Foesium in Econ. Hipp. verbum ὀρρωδεῖν Homericum esse asserentem decepit Eust.: Homero recentiores, Hippocrates, Plato, Demosth. Aristoph. Xen. alii, frequentarunt; [37.] testimonio hanc in rem in medium protulisse nihil attinet. In Eur., cujus meminit Amm., pedem figam. Is voces ὀρρωδεῖν et ὀρρωδία Tragico cothurno aptissimas credidit. Locis ad

Aristoph. Πλ. 122. ab Ez. Spanh., Viro Ill., productis adde Eur. Suppl. 344. Phœn. 1398. Med. 317. Ion. 403. et inprimis locum, quem ex Amm. hic proponam: *Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγμένων Οὐ πάποθ' ὑβρίσ' αὐτοὺς ὀρώδων παθεῖν.* Illud Fr. a Stob. etiam conservatum Tit. 111. p. 582., ubi in margine ascribitur Euripidis Andromachæ, neque aliter legitur in Exc. Grotii p. 466. Sola conjectandi sagacitas Barnesium V. C. impulit, ut ad Andr. 53. referret; quam id jure fecerit, ex Amm. demum licet æstimare, qui laudabili in locis Veterum citandis diligentia usus *Ἐσπερίδης*, inquit, τὸν *Περσέα λέγοντα εἰσάγει.* Perseo vix nisi in Andromeda locus. Lubebat hisce diebus Stobæi librum, quem pia Illustrissimi Grotii manus versarat, in Bibl. Leid. excutere; neque fallebar animi; loco enim citato Grotius manu sua correxerat Andromeda. Ad alia nunc properantem revocat Harpocr., qui in Demosthenis *Δημηγορικῶς Προσιμίου* sese vocem ὀρώδια reperisse testatur. In editis non legi, merito monuit H. Valesius, qui in Proœmio LXII. pro ὀρώστια reponit ὀρώδια. Si locum paulo diligentius inspexeris, conjecturam minus, opinor, probaris: in ejusdem Proœmii initio pro λαιδορία καὶ παραχὴ olim [38] lectum fuisse suspicor: ὀρώδια καὶ παραχὴ. Non raro φόβος et θάμβος a Demosthene jungi solent. Definitur Ὀρώδια ab Andronico Rh. περὶ Παθῶν p. 742. φόβος πποθέντος: ita lego pro ἐννοθέντος, non magna, ut vides, mutatione. Sed audiamus Ammonii originationem.

Ibid. "Ὀρός λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος. In hoc etymo tradendo Gramm. conspirant, si Etym. excipias, qui alterius etiam meminit. Concinna brevitate, quæ in Schol. Aristoph. B. 223. plenius leguntur, exhibet Hes. "Ὀρός, ἡ τράμις, οὐχ, ὥς τινες, τὸ ἰσχυρίον. ἐνθένδε ἐνυμολογοῦσι καὶ τὸ ὀρώδειν οἱ γὰρ δεδοικότες ἰδίουσι τὸν ὄρρον, ὁ ἐστὶν ἰδροῦσιν. Ad hunc modum locus corruptus emendari potest. Denominationis rationem pandit etiam ex Herennio Philone Eust. ad Od. T. p. 705. 'Αφ' οὗ (ὄρρον) καὶ ὀρώδειν τὸ εὐλαβεῖσθαι, οἱ γὰρ εὐλαβοῦμενοι, φασί, κατὰ τι ἀνασπῶσι τὸ κατ' αὐτόν: quæ verba, nihil vitii suspicatus, Thesaurο inseruit H. Steph.; Foesius legisse videtur ἀνασπῶσι τὰ κατ' ὄρρον. Id malo, quo literarum ductus sponte me ducunt, τὸ αἰδοῖον. Haud aliter Amm. addens, Πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζῶων ὑποστέλλειν εἰώθασιν τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβῆται: quod verissimum. Hesiodus *Ἔργ.* 512. Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέε' ἔθεντο, id est ὀρώδουσι. Philox. Gloss. Horridus, Σιαντοφρικτός. Varie tentant. Lego: ὁ λίαν φρικτός. Optime et ad rem nostram peropportune Cyrilli Glossarium: Ὀρώδω, τὸ φοβοῦμαι, Horresco. Seneca Hipp. 1050. [39] — omnis e saltu fera Diffugit: omnis frigidus exsanguis metu Venator horret. Ubi Horret est ὀρώδει, sive μαλκιᾷ. Schol. ad Stat. Theb. 685. Horret exponit Frigus patitur. Quæ egregie confirmant lectionem a Valesio, Grævio, et Arnaldo Lectt. Gr. 92. probatam in Hesiodi *Ἔργ.* 530. Λυγρὸν μαλκίοντες. Phryn. Soph. Appar. in Bibl. Coisl. 467. Μαλκιᾶν, τὸ ὑπὸ κρύους ναρκᾶν: perperam vulgatur, Μαλακιᾶν. Plura dabit, præter H. Stepb. Ind. Thes. v. Μάλη, Cl. Arnaldus. Ut in orbem nostrum redeamus, μαλκιᾶν Harpocratiō reddidit τὸν ὄρρον φρίττειν. En Harpocr. verba, prout Edd. præferunt: Μαλακίζομεν. Δημ. — Μένομεν καὶ μαλακίζομεθα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλακίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρρον φρίττειν. Non intellexit Maussacus, et in aliud tempus explicationem distulit; sed et Valesium aberrasse credidit Cl. Gronovius. Non dubitem ego affirmare, eruditi Grammatici mentem, Jacobo Gronovio minime perspectam, unum cepisse Valesium, qui μαλκίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρρον φ. legisse videtur, commode ad v. ὀρώδειν provocans, et in rem præsentem egregia observans. Utinam vero haberemus viri summi notas in ordinem redactas! Locus Demosth. Phil. 3. p. 48. iterum hic videtur describendus: Μέλλομεν καὶ μαλακίζομεθα καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν, sive potius ἀποβλέπομεν e Var. Lectt. Hic in aliis libris olim lectum fuisse putem, μαλκιῶμεν: aut, si mave-

Gloss.

lis, μαλκίομεν, sensu elegantissimo, Desides [40] et veluti torpore constricti nosmet invicem respicimus: alteram tamen lectionem non sperno, cum et alibi μαλακίαν et ραθυμίαν civibus suis vitio verterit Demosthenes. Harpocr. locum, mei si res esset arbitrii, ita refingerem: Μαλακίζομεθα. Δημ. — μέλλομεν καὶ μαλακίζομεθα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλκιῶμεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρρον φρίττειν. Nolim tamen super hac re a quoquam dissentire.

Ibid. ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν. Etym. v. Ταῦρος — καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν τόπος οὕτως ὠνόμασται: ita et Ms. Corrige e Cyrilli Lex. Ms. ὁ ὑπὸ τῶν ὕρχων τόπος. Taurus, observante Turnebo Advers. 17, 7. eodem usu ap. Festum. Plura de hac vocis Tauri signif. notarunt Cl. Viri Pithæus et Burmannus ad Petron. 25. p. 85. 86. Alia, necdum protrita, addere non formidabo, quæque a Grammatico haud possint censeri aliena. Primum macula eluenda est ex Erotiani Lex. Τράμιν, τὸν ὄρρον ὄνπερ καὶ ἱππόταυρον καλοῦμεν: non aliter exhibuit Eustacbius in Edit. Junt. p. III. A vero non longe abfuit Foesius *Œcon.* Hippocr. Plane persuasus sum, Erotianum scripsisse: ὄνπερ καὶ ὑποταύριον καλοῦμεν. Fundus emendationis est Schol. Lucian. Lexiph. 1, 821. Τὴν τράμιν οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἑδρας οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τοῦτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταύριον καλοῦσιν: ubi etiam malim ὑποταύριον, quod apud H. Stephanum reperies Thes. 3, 1271. Apsyrti fide firmatum. Quæ de voce ἵππος et Lat. Equus afferri possent pluima, ad illustrandum Anacr. Od. 61. scitula, ea receptam Erotiani lectionem non stabilirent. Potius attingam, [41] quæ a v. ταῦρος derivata Comicorum usu inprimis iunotueret. Jugo intentatam, et taurum nondum tolerare doctam, ἀταυρώτην dixit Aristoph. A. 217. Schol. Ἀταυρώτη, — ἄζευτος γάμον καὶ ἄζυγος. Suidæ lectio non placet; malim ἀγενστος γάμον, a qua locutione, elegantioribus tritissima, neque Schol. Theocr. abhorruit, 12, 17. γῆρας γεγενημένοι. Adde notata Ill. Spanheim, quem citat Cl. Burm. Centauris parcam. Λάσταυροι, secundum Hes., οἱ περὶ τὸν ὄρρον δασεῖς, Hystriculi, tangit Casaub. Anim. in Athen. 1, 8.: Hes. Λαῖπος, κίναϊδος, λάσταυρος, ubi forsā leg. Λάγνος, sive Λαίγνος, quam vocem, antea per λάσταυρος ab Eodem expositam, minime mutarim. Locus, quem citat Suidas in Λάσταυρος, est Theopompi ab Hæschelio adductus p. 108. ad Phryn., cujus verba dabit Bergler. ad Alciph. 1, 37. p. 170. Φυσῶν ἐαυτὸν ὁ λάσταυρος. In Alciph. Epist. Ms. Νικίας ὁ λάσταυρος. Meleagri ascribam Epigramma ex Anthol. necdum editæ Ms. Codice Bibl. Lugd. Bat. Οὐκέτι μοι Θηρῶν γράφεται καλὸς, οὐδὲ πυραυγῆς Πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλὸς Ἀπολλόδοτος Στέργω θῆλυν ἔρωτα, δασυτρώγων τε πίεσμα Λαυσταύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις. Scribe λασταύρων: et graviores mendam, quæ secundum versum oppressit, corrige. Caveant severiores, ne nostram in liis exponendis diligentiam insulse reprehendant; ne quidem Sacri Scriptt. ab hoc vocis Tauri usu abstinerunt. Placet veteris Poëtæ [42] dictum, quo importunum aliquando repressit Aristippus: καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν Ὁ νοῦς ὁ σῶφρων οὐ διαφθαρήσεται.

CAPUT X.

Vocem Βάραθρος expressit Lucr. Thomas M. emaculatur. Quinam dicti sint ἔλεθροι? Hujusce formæ alia, Carcer, Lutum. Catullus illustr. Κύφον, Catasta. Βάρης, Navis Ægyptiaca, et Ampla domus. Posidippi nomen Amm. restituitur. Verbi Βουκολεῖν potestas Decipiendi. Emendantur Meleager, Hesychius, et Max. Tyr. Βαυκαλεῖν.

Βάραθρος, ὁ βαράθρον ἄξιος ἀνθρώπου. Rariorem vocis usum, quem solis Grammaticis acceptum ferimus, tetigerunt Jos. Scaliger ad Varr. de R. R. 224. et Is. Voss. ad Catull. 320. et seq. hujus observatione minus pudenter usus Thomas Creech, lapsus etiam Vossianos describere non dubitavit, ad Lucr.

3, 967. quo in loco ad Græcam procul dubio consuetudinem respicitur, quomocunque etiam legas, sive cum Vossio, Baratre, seu, quod plerisque videtur, Barathre; Scaligero probatur Baratro; Barathro placuit Erasmo: nisi quis forsitan potiore scripturam censeat Balatro; quippe quæ magni viri R. Bentleyi assensum mereri potuerit, ad Horat. Sat. 2, 3, 166. Thomæ Magistro Βάραθρος Atticis loquendi legibus minus videbatur conveniens: κρεῖττον δέ, [43] inquit, λέγειν βαράθρον ἄξιος, ἢ ολέθρον. Levi vitio, non nullius tamen hac in re momenti, Thomam liberabis, modo scripseris, ἢ ὀλεθρος: quod ista signif. longe frequentissimum. Nullius frugis homines, et inprimis Exteros, ὀλέθρους dictitabant Attici. Lucianus Dial. Mort. 9. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος, 12. Τὸν ὀλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον: ad priorem locum notavit ὁ Πάνν. Hes. Κιλίκιος ὀλεθρος, πονηρός. Dem. c. Mid. 414. βάσκανον et ὀλεθρον conjungit: contra Aristocr. 457. Ἀνθρώπους οὐδὲ ἐλευθέρους γε, ἀλλ' ὀλέθρους, quos in Philippicis vocarat φθόρους ἀνθρώπους, οἰκοτρίβων οἰκότριβας, 70. quorum vim Wolfius non percepit, Epicharmus, Σκύθης τις ὀλεθρος: ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης: in Stob. Floril. Grot. 353. Ad eandem hanc formam Græci pariter et Romani plurima usurparunt. Non aliunde repetenda sunt, quæ Comædia frequentat; Crux, Patibulum, Mastigia, Carcer. Lucilius ap. Donatum ad Terent. Phorm. 2, 3, 26. carcer, vix carcere dignus. Ulpianus ad Dem. c. Lept. 161. μαστιγία, μαστίγων ἄξιοι. Cf. Athen. 581. Omni contumelia dignissimam Lutum vocat Catullus Carm. 42. Redde putida mæcha codicillos, Non assis facis, o lutum lupanar. Non mirum, si Graias Catulli sui veneres probe ceperit elegantiss. Voss. 101. Veteres, si cui vellent gravi contumelia illudere, notante Etym. [44] 669. Πηλῶ (ita leg. pro πηλὸν) ἔχριον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ: præstanter addit, ἀπὸ τοῦ πηλὸς, πήλαξ, πήλακος, πηλακίζω. Originationis bonitas nemini non manifesta. Κύφων dicebatur Catasta, vinculi genus; usum multis asseruit S. Bochart. Hieroz. P. 1. L. 2. c. 56. cis finem. Tali supplicio dignus, κακὸς, sive ὀλέθριος, Archilocho κύφων vocabatur, observante Schol. Aristoph. Πλ. 476.: locum, quem Bochartus non prætermisit, hic posui, ob geminam plane Rutillii locutionem Itiner. 1, 393. Cætera mendacis deliramenta catastæ Nec pueros omnes credere posse reor. Ad vocem Barathro docte provocat Barthius.

Bāris μὲν ἐστὶν Αἰγύπτιον πλοῖον· λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου. Ægyptiacæ Baridos Herod. et alios meminisse, scribit Illustris Scal. in Vett. Gr. Fragm. 44.: Herod. locis 2, 41. 60. 96. deceptus Corinthius de Dial. vocis usum Ionibus tribuit, quocum facit, re minus considerata, eruditiss. Jungermannus ad J. Poll. 1, 82. Βαρβάρους βάριδας ex Eur. Iphig. Aul. 297. dedit H. Steph. Cf. Barnes. Æsch. Pers. 553. Hesychius, emendante Salm., Βούβαρις, νεὼς ὄνομα παρὰ Φιλίστῳ. Addit Amm. λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου. Emendandum procul dubio, ὡς Ποσειδίππος, aut, si id mavelis, Ποσειδίππος. Fundus emendationis Steph. B. est, Bāris ἡ οἰκία, ὡς Ποσειδίππος· καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἐφορος. Et quis amplius [45] hac de re dubitet? Posidippum eundem illum intelligo, quem citat Schol. Apoll. Rh. 1, 1291. Τούτῳ δὲ Ποσειδίππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκύδης. Ἐφορος δὲ κ. τ. λ. Ubi Ephori et Posidippi testimonia junguntur, hunc accuratæ diligentiae Grammaticus Epigrammatographum vocat, ut adeo recte conjecerit G. J. Vossius. Hes. Bāris, πύργος, — περιάμφοδον: ita enim leg., dudum me docuit Cl. Alberti. Περιάμφοδον idem, quod Posidippo ἡ μεγάλη οἰκία. Egrege ad rem nostram Hes. Διάλαυρος, οἰκία μεγάλη, — ἡ λεγομένη περιάμφοδος. Hac significatione vocabulum Bāris ap. Græcos Antiqui Fæderis Interpr. haud infrequens. Origo orientalis videbatur Græculo, qui ad Amos. 1, 12. hanc notam allevit, Βάρεῖς ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλας οἰκίαι: quæ-verba ad Hexapla exhibuit Ven. Montfauconius.

Βουκολεῖν μὲν ἐστὶ τὸ ἐπὶ πλείστον αἰε παραλογίζεσθαι. Βουκολεῖν, dum ab origine, quam ad Suet.

A Cæs. 53. tradidit Casaub., ad varia delabitur, in eam etiam, quam Noster tetigit, significandi vim devenit, et denotare cœpit, Blandis verborum leuociniis in fraudem illicere, s. inani spe pascere et lactare. Non invenuste Meleager in Epigr. Ms. κενεὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμεν. Prouti pro ἐτρεφόμεν emendat Scaliger. Hes.: Βουκολεῖσθαι, χορησταῖς ἐλπίσι. Leg. videtur, χοήσασθαι ἐλπίσι: minus certe probo conamen Lamberti Bos. in Obs. Crit. 159. Alciph. 3, 5. p. 288. [46] Ἐλπίσιν ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι, Lucian. Amor. 874. Ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι, Dial. Mort. 5. Πολλὰ κακεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοῦς, καὶ ἐπελπίζει. Adde Heliod. 8. p. 378. Aristæ. 1, 5. Aristoph. Ἐκκλ. 81. Schol. Aristoph. Eip. 152. et Suid. Loco minus commodo id verbi reperire licet ap. Max. Tyr. Serm. 29. p. 171. Καθάπερ αἱ τίτθαι τοὺς παῖδας διὰ μυθολογίας βουκολοῦσι, ubi salvo aliorum judicio restituendum censeo βαυκαλοῦσι. J. Poll. 9, 127. Τὸ σείστρον, ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τίτθαι, ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων. Judice Cl. Hemst. legi etiam potest καταβαυκαλοῦσιν. Hes. Βαυκαλῶν, — τιθηνεῖν, παῖδια μετ' ὧδ' κοιμίζειν. Hæc et plura jam dedit summus Leopard. Emend. 7, 5. Apud Etym. 192. Βαῦ, τὸ κατακοιμίζειν, et dubito an aliter scripserit. Hes. Κατάβαυκα, Ἀκωνες ἐκοίμισεν: sitne genuina hæc scriptura, necne, in tanta Dialecti Laconicæ caligine ignoramus.

CAPUT XI.

Ammonius Λαμπρεύς. Lamprensius mentio. Refingitur Harpocr. Amm. melioris Codicis indigus. Domesticus usus τῆς ἐσχάρας. Heliodorus emendatur. Μέγαρον secundum Grammatici mentem exponitur. Ἐσχάρα proprie Foculus, ipsum etiam Altare designat. Scripseritne τὰ Κατὰ Πόλιν Neanthes?

C Βωμός, Ἐστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. Qui differentiam tradiderit, primum testem citat cognominem Amm., ἐν πρώτῳ περὶ Οὐσιῶν. Aliunde [47] constat, integrum operis indicem fuisse περὶ Βωμῶν καὶ Οὐσιῶν, observante Cl. Fabric. Bibl. Gr. 4, 26. p. 171. Libri auctor dicitur Λαμπρεύς, Lamprensis. Aliter scribi non debet. Cf. Vales. in Not. Maussaci ad Harpocr. v. Θόλος. Harpocratonis locum ita emendavit Meursius de Pop. Att. in Λάμπρα, uti edidit Blancardus, culpandus, quod, non monito lectore, Meursii emendationem in textum receperit; neque tamen propterea oportuisset mendosam lectionem, quamvis satis antiquam, ab Jac. Gronovio V. C. revocari. Levissimam mendam, quæ diligentiam Meursii effugit, tolles, legendo: Λαμπρεῖ· Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Κάλλιππον. In ea Orat. 718. reperio: Ἀρχεβιάδῃ τῷ Λαμπρεῖ. Præter huncce Archebiaden nulla fit inibi Lamprensius mentio. Aliorum Lamprensius e Demostb. meminit etiam Valesius, quibus e Timocratea p. 479. Φλέψιον τὸν Λαμπρέα si adjunxeris, plures frustra ap. Dem. quæras. Porro, quid scribat Lamprensis Ammonius, considerandum.

Ibid. Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν γινομένη, ἐπὶ τῆς τὰδε πολνεστία. τὸ δὲ Μέγαρον ἡ περιωκοδομημένη ἐστὶ, ἐνθα τὰ μυστικά τῆς Δήμητρος. Hæc plenius describenda videbantur, quo facilius vulnus, quo locus affectus est, sentiri posset. Remedium non nisi a vett. membranarum, quæ fideliter Ammonii manum repræsentent, expectandum, librorum enim socordia non pauca exciderunt; tum quæ ad vocem Ἐστία, tum quæ ad sacrum τῆς Ἐσχάρας usum declarandum olim pertinuerint: huuc usum tetigisse Amm., locuples testis est Harpocr. [48] v. Ἐσχάρα. — Ἀρμύνης ἐν τοῖς Περὶ Βωμῶν ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ὡς ἐστὶν, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἰδρυμένην, ἢ κοίλην. Ammonii nota integra usus videtur Ptol. Ascal., e quo utcumque defectus ap. Nostrum possit suppleri: sequentia e schedis Mss. edidit Cl. Fabr. §. 118. Βωμός μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ταῖς προσβάσεσιν ἔχων, ἐν

οὐ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς αἱ θυσίαι ποιοῦνται· Ἑστία δὲ ἔστι βωμὸς περιφερὴς πρόσβασιν οὐκ ἔχων. Ἑσχάρας δὲ ἔλεγον τοὺς τῶν ἡρώων βωμοὺς καὶ τὰς ἐν κοινῇ χρεῖα — Vellem reliqua addidisset vir præstantissimus, quæ in Ammonii Edd. admodum sunt depravata. Hac ratione mendosa tentabat Vulc. Ἑσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν χρῆσιν ἐπὶ γῆς γινομένη ἑστία. Eruditiss. Arnaldus in Literis ad me datis, 'Quid si,' inquit, 'in Ammonio reponamus: Ἑσχάρα δὲ ἡ πρὸς τὴν βιωτικὴν, (aut, si mavis, ιδιωτικὴν,) χρεῖαν γινομένη, ἐπὶ ταύτης δὲ τὸ πολὺ ἑστία.' Quo sæpius hanc conjecturam considero, eo propius ad veritatem mihi videtur accedere, quam aliis investigandam committo. Ad domesticum τῆς ἐσχάρας usum pertinet Heliodori mei locus, in Edd. omnibus egregie mendosus, 4. p. 195. Ἐμοῦ δὲ τὴν τε ἑστίαν ἐσχάραν εἰς βωμὸν ἀνάψαντος, καὶ λιβανωτὸν ἀποθύσαντος, ἐπώμυνεν ὁ Θεαγένης. Bourdelotium non moror, et emendo ἑστίας ἐσχάραν, Domestici foci craticulam; et λιβανωτὸν ἐπιθύσαντος. Adde Eur. Cycl. 383. ὑψηλῆς δρυὸς Κορμὸς πλατείας ἐσχάρας βαλὼν ἐπὶ: et quæ plura prostant in Misc. Obs. V. 5. p. 281. [49] Quod addit Amm. Μέγαρον — ἐνθα τὰ μυστικά τῆς Δήμητρος: id lucem addit antiquo Scriptori, cujus Fr. in v. Μέγαρον conservavit Suid. Ὡθεὶ ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον· ἐνθα δὴ πον τῷ μὲν ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν κατὰ τὸν τῆς τελετῆς νόμον, ἐκείνῳ δὲ οὐκ ἔξην. Conciune Hes. Ἀνάκτορον, τὸ τῆς Δήμητρος· ὃ καὶ Μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ Ἀνάκτορα τίθεται: quæ mendo non vacant. Cf. J. Poll. 9, 15. Phot. Μέγαρον, οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικά ἱερὰ κατατίθεται· οὕτως Μένανδρος. Nisi Menandri facta fuisset mentio, hoc loco careremus. Quæ porio in hac nota traduntur, notissima sunt, neque minus, quod sub teste Neanthe docet, aliunde firmari posset. Denique subiungit: Παρὰ δ' Εὐριπίδῃ Ἑσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει. Proprie quidem ἐσχάρα Foculus erat altaris: βωμιαῖον ἐσχάραν vocat Sophocles ap. Steph. B. in Βωμοί, ubi v. Berkel.: Eur. Andr. 1138. Βωμοῦ κενόσας δεξιμήλον ἐσχάραν. Frequentissime pro ipso Altari usurpabatur. Schol. Il. K. 418. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις — καὶ τὸν βωμὸν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑρακλεῖ: 922. Adde Eund. in Heracl. 122. 342. Phœn. 281. 291. Alcest. 117. 131. Andr. 1240. Supplic. 33. 1200. Ampliss. Cuperus Obs. 1, 12. conferri poterit. Id unum restat, ut verbum de Neanthis libro moneam. Ita præferunt Amm. Edd. Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν Κατὰ Πόλιν. Cuperus vertit p. 97. De iis, quæ ad singulas pertinent urbes. Male. Ex Ammonio Neanthis τὰ Κατὰ Πόλιν memorant [50] Meurs. ad Hesychi. Miles. p. 153. et Mauss. ad Harpocr. in Ἀττις, ubi etiam ejusdem secundi librorum Περὶ Τελετῆς occurrit mentio. Etymologo citatur ἐν πρώτῳ Περὶ Τελετῶν, monente Valesio. Itaque, ut paucis conjecturam exponam, favente Ms. in Amm. leg. suspicor ἐν τρίτῳ Τελετῶν, καταπολυ βωμοὺς θεῶν, φησὶν, ἐσχάρας δ' ἡρώων.

CAPUT XII.

Aristophanis Gramm. nomen in Ammonio reponitur. Escribendi compendiis orti Errores. Πάλλαξ, Catulaster: utriusque vocis eadem denominationis ratio. Paucula Loca sanantur. Ἀντίπαις et Μελλόεφης. Ἀπόδρομοι. Glossæ Cretenses illustr. et emend. Ὠμογέρων. Ἑσχατόγηρος in Stobæi collectaneis mendosum.

Γέρων. Eadem lege, qua superiori capite versabar, nonnulla ex hac etiam nota seligam et illustrabo. Quæ hic traduntur, pleraque omnia descripsit et sub Alexionis nomine vulgavit Eust., nihil interim nobis affert adjumenti. Accuratissima iterum diligentia Amm. hanc observationem legisse sese præcipit in Alexionis Epitome Miscellaneorum Didymi, qui eandem hauserit ἐκ τῶν Ἀρίστωνος περὶ Ἀνθρώπου Γενέσεως καὶ Αὐξήσεως ἄχρη Γήρωις. Dabo operam, ut Lectori persuadeam, pro Ἀρίστωνος legendum Ἀριστοφάνους. In vett. membranarum nomina propria raro

integra poni solent, frequenter media [51] parte truncata. Non est, cur vett. librorum usum perexiguum invidiose hic venditem, cum plura ad hanc rem firmandam in Palæogr. Gr. 348. protulerit Montf., ad literas in Gallia tutandas natus. Plurimos hinc ortos errores passim eruditi viri detexerunt. In Schol. Aristoph. B. 1155. pro Ἀρίχος Casaubonus, monente Kustero, Ἀρίσταρχος restituit. Ad nos propius spectat, quod in Amm. Ed. 1. Ald. in Νῆες legebatur Ἀριτέλης pro Ἀριστοτέλης. Atque ita nostro in loco suspicor Ms. prætulisse Ἀριστοφάνους pro Ἀριστοφάνους. Nunc quæso Amm. inspicere in v. Ἀρρώστος, ubi offendes ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν: cum hoc loco conferendus est Herennius Philo, qui in eadem v. Ἀρρώστος, οὕτως, inquit, Ἀριστογεί δοκεῖ: scribe primum Ἀριστοφάνει, tum Ἀριστοφάνει. Necdum tamen ultra veri primam speciem hæc conjectura assurgit. Magnam probabilitatem eidem conciliari, si eruditi lectores sibi in memoriam redegerint, in ea, quæ hic tractatur, materia elaborasse Grammaticum Aristophanem; ejus opus περὶ Ἑλικίων citatur ab Athen. 375. quod περὶ Ὀνομασίας Ἑλικίων plus semel vocat Eust., uti ex Ind. Auct. Fabriciano didici. Tantam denique huic opinioni affirmabo certitudinem, ut amplius ea de re dubium moveri non possit. Eum in finem ascribam Eust. 944, 18. Βρέφος, ὡς ὁ Γραμματικὸς Ἀριστοφάνης φησὶ, τὸ ἄρτι γεγενῆσθαι παιδίον, ὃ ἡ τῆθ (nialo τιτθῇ) τρέφει. παιδάριον τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιτιπούμενον. παιδίσκος ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας. παῖς, ὁ δι' ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἵεναι. [52] ὁ δὲ μετ' αὐτὸν πάλλαξ, καὶ βούπαις, καὶ ἀντίπαις, καὶ μελλόεφης. Dum vero hac in re nimius fuerim, fidem do, me in reliqua nota exponenda brevior fore. Itaque βρέφος, παιδίον, παιδάριον, παιδίσκος, παῖς, prætereo, τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν nonnulli vocabant, uti docet Amm.

Ibid. Πάλλακα. Apud Eust. etiam πάλλαξ legitur, quæ melior videtur scriptura; adolescentulos παλλάκια dixerat Plato Comicus, J. Poll. 2, 9. Vulgatio forma Πάλληξ ap. Grammaticos fere obtinuit. Ἀνδρόγυνος πάλληξ in Lucilli versu restitutum ivit Is. Vossius ad Catull. p. 9., ubi, si non repertæ veritatis, ingenii tamen acutissimi laudem eximie tuetur. Cyrilli Glossarium: Πάλληξ, Pupa, Pupula, Catulaster. Postremum Græcæ vocis originem patet facit; sicuti enim a catuliendo, Catulaster, ita ἀπὸ τοῦ πάλλειν, primum πάλλος, mox forma intensiva, πάλλαξ. Eam vocem Doribus acceptam refert Etym. 649. Παλλακίς, ἡ παῖς· κατὰ Δωρεῖς πάλλαξ λέγεται: forsitan scr. Παλλακίς, ἡ νέα· ὁ παῖς κ. Δ. Primum scriptus Cod. Etym. legit Παλλακίς, ὁ παῖς κ. Deinde Cyrillus Lex. Ms. Παλλακίς, ἡ νέα καθ' ἡλικίαν. Veram denominationis rationem novit Cornutus 20. p. 187. Ἀφ' οὗ καὶ πάλληκες καὶ παλλακαὶ (l. παλλάκια) προσαγορεύονται. σκιρτητικὸν δὲ καὶ παλλόμενον τὸ νέον.

Orientales non aliam ob rationem puerulum *zaby* nuncupabant; id vocabuli pristina virtute Salacem dicit, Ad saltum et catulitionem emicantem, πάλλακα: quam observationem debeo Viro Maximo, Alb. Schultensio, cui quantum debeam, cum pro meritis dici a me non [53] possit, grato pectore continebo, modo ne nobile tanti præceptoris nomen incautus ego dedecorem.

Ibid. Οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλόεφης καλοῦσιν. Apud Thom. M. v. Παῖς, pro ἀντίπαις, quod Cl. Grævio Lectt. Hesiod. c. 24. non displicuit, repone Ἀντίπαις. Glossæ exponunt: Juvenis, Pueraster. Luciani locum aptissimum dabit Jungerm. ad J. Poll. 2, 9. Sophocles in Συνδείπνοις ap. Athen. 679. κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν. Cf. Æn. Portum ad Suid. v. Ἀντίπαις, ubi Aristophanes τὸν πρόσῃον vocasse etiam traditur ἀνδρόπαιδα: crediderim potius vim vocis ἀνδρόπαις a Suida minus perceptam, cujus nominis honore eos dignabantur, qui ante annos animum virilem gerebant. Ea de re notat ad Callim. H. iu Cer. 35. Ill. Ez. Spanh. 688., quibus adde Schol. Pind. Π. 2, 121. Non unum errorem commisit Fulvius Ursinus in Virg. Collat. Scriptt. Gr. Illustr. 384., quos facile emendabis, si Meursium

conferas in Sophocle p. 81. Deinde Μελλοέφηβον in Ammonio ex Edd. fide vulgavi, neque tamen sperno Vulcanii lectionem Μελλέφηβον: hæc certe priori frequentior. In Hesychio reperire licet μελλέποις et μελλόποις. Gloss. Μέλλαξ, Adultus, Adulescens. Hes. Μελλήρην, μελλέφηβος, et Ἰρίνῃ, μελλέφηβοι. Utraque glossa, inter Laconicas referenda, Meursii diligentiam fugit in Misc. Lac. 2, 3. His adde Hes. Λαόποις, βούποις. Ubi leg. videtur Λάσποις, uti λάστανρος. Idem: Λαίσποις, βούποις. Λευκάδιοι. [54] Porro ἐφήβους a Cyrenensibus Τριακατίους dictos monet Amm. Hos Cretenses Ἀποδρόμους dicebant διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν: quod, nisi fallor, a Meursio etiam in Creta prætermisum. Suid. Δρόμοις, τοῖς γυμνασίοις· κατὰ Κρήτας. Hes. Δεκάδρομοι, οἱ δέκα ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχηκότες ὑπὸ Κρητῶν. Fortasse leg. οἱ δέκα ἔτη ἑ. τ. ἀ. ἡσκηκότες. Bina denique ætatis senilis nomina tangam.

Ibid. ὠμογέροντα. Senem nondum maturum dixeris. Usurpavit Hom. II. Ψ. 791., ubi Schol. ineditus illis, quæ prostant, subjungit: Τοὺς μὴ τελείως (ita leg.) ὑπὸ τοῦ γήρως καθηψιμένους δηλοῖ· ἡ δὲ μεταφορά ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν ἐψθέντων μὲν, οὐ μὴν τελείως. Hinc emendandus Hes., qui binas notas e Commentariis Homericis Lexico suo inseruit. Contra Decrepitus senex ἐφθὸς γέρων dicebatur.. Philoxenus in Gloss. Decrepitus, Ὑπέργηρος, Ἐκπεπνευκὼς, Ἐφθὸς γέρων: ita scribi debet. Is Ammonio Ἐσχατόγηρος. M. Anton. 9, 33. Ὁ ἐσχατόγηρος ἀποθανὼν εἰς ἴσον καταστήσεται τῷ προώρῳ. Cf. J. Poll. 2, 13. Vitiose ap. Stob. Tit. 10. p. 132. Interrogatus Simonides, quamobrem ἐσχάτου γήρως (l. ἐσχατόγηρος) ὦν, φιλάργυρος εἶη, ὅτι, εἶπε, βουλομένη ἂν ἀποθανὼν τοῖς ἐχθροῖς μάλλον ἀπολιπεῖν, ἢ εἶναι δεῖσθαι τῶν φίλων, κατεργνωκὼς τῆς τῶν πολλῶν φιλίας τὸ ἀβέβαιον: in ultimis reddendis ad communem Interpretum scopulum offendit Gesn.

CAPUT XIII.

Differentia inter γράμμα et στοιχεῖον, Literam et Elementum. Ammonius Philosophus emend. Diomedes Rabbinizans. Γράμμα pro σύγγραμμα. Excerpta e Scholiastis ineditis Dionysii Thracis. Erudita Grammatici Observatio ex Advers. Vossii.

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει. Huc pertinet elegans Ammonii Philosophi locus in Aristot. de Interpr. fol. 17. a., quem non unam ob rationem juvat appo-
uisse: Γράμματα καὶ στοιχεῖα λέγεται μὲν καὶ ὁ γραφόμενος ἐκάστου τῶν στοιχείων τύπος, λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ἡν ἐκαστον φθεγγόμεθα. καὶ λέγεται μὲν ἐπ' ἀμφοτέρων ἐκάτερον τῶν ὀνομάτων· ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦ γράμματος ὄνομα προηγουμένως τὸν δι' αὐξήσεως ἀποτελούμενον χαρακτῆρα σημαίνει, τὸ δὲ τοῦ στοιχείου τὴν ἐκφώνησιν, διὰ τὸ εἶναι (forsan ἔχειν) στοῖχόν τινα καὶ τάξιν, φησὶν ὁ Διονύσιος. Pro τὸν δι' αὐξήσεως, emendo, τὸν διὰ ξύσεως. Vide Hes. in Ἑνεί. Per Dionysium, Thracem intelligit, in ejus Arte Gramm. ap. Cl. Fabr. B. Gr. 7, 27. legimus: Γράμματα δὲ λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ ξυσμαῖς (Ms. στιγμαῖς, margo ξυσμαῖς habebat, prius videtur a Dionysio positum,) τυποῦσθαι. γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς,—τὰ δὲ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν στοῖχόν τινα καὶ τάξιν. Vin' acumen grammaticum a Diomede Scholiasta ad h. l. excogitatum? En hominis verba e Ms. Voss. Γράμματα—ἐντυπούμενα ξυσμὸν τινα ἀποτελεῖ, μάλιστα ἐν τοῖς πτυχίοις ὑποκειμένον κηροῦ· δηλὸν γὰρ ὅτι ἐν αὐτῷ ἐπενοήθη [56] τὸ γράμμα ἐντυποῦσθαι, ἵνα, ὡς τὸ μέλι τὸ πρῶτιστον βρώμᾳ ἐστὶ τοῖς βρέφειν, οὕτω καὶ τὸ λειπόμενον ἐκ τοῦ μέλιτος τῆς λογικῆς ἐντεύξεως καὶ μαθήσεως ὑποδεκτικὸν εἴη τοῖς παισὶ. Faceta oratio! neque memini me legere, quod ad Rabbinicum ingenium propius accederet: sed ad rem. Latini Grammatici non minus sedulo Literam et Elementum distinxere, monente G. I. Vossio de Arte Gramm. 1, 8. Ausonius Professor. 21. Qui primævos fandique rudes Elementorum prima docebas Signa novorum. Signa elementorum sunt τὰ τῶν στοιχείων γράμματα.

Quartam elementorum literam dixit Suet. Cæs. 57. Ex Ammonii nota egregie emendata commodam H. Valesius lucem affudit Sozomen. H. E. 6, 35. p. 270. Συλλογῇ γραμμάτων καθ' ἕκαστον στοιχεῖον. Prima parte Ammonianæ notæ defuncti, ad alteram accedimus, in qua docet, Veteres γράμματα etiam vocasse τὰ συγγράμματα. Quod Lucianus βιβλίον dixerat, obsoletæ dictionis amans Lexiphanes γράμμα nuncupat sub initium Lexiphaneis Lucianeis. Æschines Epist. 4. Τοντὶ (malo τοντουτ, Pindari) μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι παρὰ Μαντίᾳ τῷ γραμματιστῇ ἅμα ἐμοὶ ποτε ἐμαθες τὸ γράμμα. Antipater Anthol. 1. c. 46. ep. 1. Γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμενος: e. 67. ep. 10. Γράμμα τ' Ἀνακρείοντος. Monet Schol. Dionysii Thracis τὴν γραμματικὴν olim superbo titulo Κριτικὴν noncupatam; id nemini non notum; quod addit, ab alio doceri vix putem: Ἀντόδωρος δὲ τις Γραμματικὸς Γραμματικὴν αὐτὴν ὠνόμασεν [57] παρὰ τὴν γνῶσιν τῶν γραμμάτων· Γράμματα δὲ καλοῦνται καὶ τὰ συγγράμματα καὶ τὰ ἀπομνημονεύματα πάντα, καὶ λογικὰ ἐπιτηδεύματα. Celebrantur in hanc rem ab Ammonio Callimachi versiculi. Alter Dion. Thracis Scholiasta, (quorum nomina antiquissimus Cod. Leid. nuspiam præfert:) Εἴρηται δὲ γραμματικὴ παρὰ τὰ γράμματα· οὕτω γὰρ καὶ Καλλιμάχος σύγγραμμα βουλόμενος εἰπεῖν ἐχρήσατο· ἀλλ' ἐν τῇ Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος. Ita Ms. habet, sed legi debet: ἀλλὰ Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Et quia constitui in gratiam studiosorum hominum hoc caput dare excerptis Grammaticis, nunc ascribam, quorum supra mentionem faciebam, ex Advers. Is. Vossii. Excerpta sunt e libro, qui Γεωργίου Γραμματικὸν τοῦ Χοιροβοσκῶν nomen in fronte gerebat. Sed dubitat Vossius, sitne liber Cbærobosci, et jure merito dubitat: aliunde mihi constat, istum hominem ab eruditione, quæ in excerptis hisce elucet, minime fuisse paratum; deinde dici non potest, quam faciles sint in hujuscemodi rebus lapsus. Amœnissimi vir ingenii neque in membranæ tractandis hospes Alexander Morus ad Matth. 6, 9. sub Dionysii Thracis nomine, dubitabundus tamen, protulit, quæ Christiano Grammatico hominum ineptissimo tribui debent, cujus vastum in Dionys. Thracem Commentarium otiosus aliquando descripsi. Sed cujuscunque tandem sint, excerpta egregia sunt: Φησὶ πον (Voss. Cod. Λησιππον, vitiose,) τῶν αὐτοῦ λόγων ὁ σοφὸς Ἐρατοσθένης, ὅτι Γραμματικὴ ἐστὶν ἐξὶς παντελῆς ἐν [58] γράμμασι· γράμματα καλῶν τὰ συγγράμματα· δηλοῖ ὁ Καλλιμάχος εἰπὼν, Ὁμήρειον δὲ καλεῖται Γράμμα. καὶ πάλιν παρὰ Κλεομβρότῳ (l. περὶ Κλεομβρότου,) Ἡμὲ χαίρε φαεινὲ Κλεομβρότος Ἀμπρακιώτης Ἥλαρ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς αἶθρην. Ἀξίον οὐτὶ παθῶν θανάτῳ κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος Ἐν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος. Πρὸς τοῦτο δὲ εἶπεν Ολυμπιδώδωρος ὁ Φιλόσοφος, Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδρασεν ἐρωήν, Ἡδὲ λυγρὸν ἔλυσσας βίου πολυκηδέα δεσμόν. Τοντέστιν εἰ μὴ ὠφελήθην ἐκ Πλάτωνος τρόπον εὐζωίας, προέκρινον ἂν μὴ εἶναι, ἢ κακῶς εἶναι. Dum hæc scribo, forte fortuna Fabricii Bibl. Gr. evolvo, et Olympiodori distichon e Scholiis Theodosii Alexandrini vulgatum reperio 3, 1. p. 9. et 10. necdum pœnitet operæ. Callimachi loca in editis Epigrammatibus prostant. Prior Epigr. 6. posterior epigr. 24. non sine insigni scripturæ differentia. Primus versus ita vulgatur: Εἵπας, Ἥλιε χαίρε, Κλεομβρότος ὠμπρακιώτης. Rectius Grammaticus noster legisse videtur, Ἥλιε χαίρε φαεινὲ, Κλεομβρότος ὠμπρακιώτης. Deinde præstat præ vulgata tertii versus lectio: in ultimo ponendum γράμμ' ἀναλεξάμενος. Nunc in Ammonio pergendum.

[59] CAPUT XIV.

Æschyli Fragmentum Emend. Γήμασθαι, Nubere, de viris usurpatum. Discrimen inter Δίσκον et Σόλον neglexit Apoll. Rh. Pindari Loca illustrantur, et Scholia turbata rediguntur in ordinem.

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει. Nihil erat in hac nota, quod me adeo potuisset morari, si non Æschyli,

qui ex Amymone profertur, versum in Notis intactam prætermissem. Parum dubito, quin pro *μη* legi debeat *πο*, ad hanc rationem: *Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι πρόσιμον, γαμεῖν δὲ μοι*, Tibi quidem viro nupsisse, at mihi uxorem duxisse fatale fuit. Versus non alium in usum, quam ad vulgare discrimen confirmandum, affertur. Ubi ab hac lege veteres discedunt, et de viris γήμασθαι usurpant, id de iis accipiendum, qui dotibus deleniti ultro etiam uxoribus ancillantur, uti loquitur Titinnius ap. Nonium in Delenitus, p. 278. Apud Eund. p. 143. in v. Nubere, Pomponius: Meus frater major nupsit posterius dotata vetulæ. Ubi cf. Merceri notulam, et si qui rariorem hanc verbi Nubendi elegantiam tradiderint. Eodem fortasse sensu Antiphanes in Lex. Bibl. Coisl. 482. Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγγάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐγνημα. E Comædiæ titulo non injuria quis suspicetur, [60] eodem usu ab Antiphane adhiberi, quo Anacreon apud Amm. utitur.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος, Lapis pertusus; Σόλος, Solida ferri massa complanata, ut in orbem rotari posset. Ita discernit Tryphon, a quo parum discedunt alii, Schol. Il. B. 774. Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐρρίπτουν (Ms. Voss. ἐνερρίπτουν, lege, ἀνερρίπτουν) οἱ γυμναζόμενοι. Τὸν γὰρ σιδηροῦν σόλον προσαγορεύουσι, ubi vide Barnes., et si qui porro hanc Grammaticorum differentiam exhibuerint. Eam ab Homero observatam neglexit Apoll. Rh. 3, 1364. περιηγέα πέτρον, Δεινὸν ἐνναλίου σόλον Ἀρεος, et alibi voce σόλος usus, 3, 1371. 4, 657. nuspiam δίσκος adhibuit, nisi fortasse in animum inducas, Apoll. scripsisse 4, 851. Τὸν δ' εὗρεν παρὰ νηϊ σόλῳ ῥιπῆσι τε δίσκων Τερπομένους: pro vulgato ῥιπῆσι τ' οἰστῶν, quod uti non improbo, alterum tamen, si in Ms. legeretur, veri speciem haberet non exiguan. Δίσκοισιν τέροντο leges ap. Hom. I. c. De disco Spartano cf. Eur. Hel. 1488. Nihil ad illustrandum Amm. magis opportunum Pindaro, qui O. 10, 86. vocis originem simul pandit: Μᾶκος δ' Ἐνικεύς ἔδике πέτρῳ. Schol. μακρὸν ἐδίσκευε δίσκῳ λιθίνῳ οὕτως οἱ ἀρχαῖοι. Pro δισκέειν Leonteus dixit γυροδόμον πέτρον δινεύειν, Anthol. I. c. 33. ep. 25. Cf. Sosibium in Theocr. [61] Lectt. Casauboni c. 12. Pind. I. 2, 51. Ibidem Od. 1. multa præfatus super Castore et Iolao, qui variis in certaminibus olim fuerant nobilitati, tandem volubile manu ipsorum agilitatem admiratus, subjicit v. 33. Οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, Καὶ λιθίνους ὅποτε δίσκοις ἔεν. Locus difficilis exercuit commentatores; non parum ejus sensum juvat Amm., qui pro ὅποτε, ποτέ, Quondam, hac ratione videtur legisse: Καὶ λιθίνους ποτ' ἀνὰ δίσκοις ἔεν. Quæ utique lectio recepta longe melior. Pindari mentem Nicolaus Sudorius, non temere cum quoquam Interpretum comparandus, graviter expressit: Ad hæc gementem qualiter aera Rupere, conjectis in altum Cuspilibus gravibusve discis! Nostram curam veterum requirunt scholia, quæ, nisi ego plane cæcutio, egregie sunt perturbata in Editione certe Pauli Stephani. Oxoniensem non vidi; indidem itaque, quæ ad locum modo adductum leguntur, describam: Ἄς ἀποτομάδας καλοῦσι. παρόσον οἱ ἀρχαῖοι τοῖς νικῶσιν ἀκοντίῳ τοσοῦτον ἀπετέμοντο τῆς γῆς ἐπαθλον, ὅσον ὁ νικηφόρος ἡδύνατο βαλεῖν, quæ omnia exhibuit Janus Gebhardus una cum versu Pindari ad Propert. 3, 13, 10. Vereor, ut intellexerit. Quid enim quæso veteres ἀποτομάδας vocavere? Præmium, ni fallor, certaminis; ejus vero [62] necdum fecerat mentionem Pind., qui ita pergit: Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ', ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ Ἔργματι κείτο τέλος. Vocabulum Ἔργματι fraudi fuit Interpretibus; sejunge, si placet, et lege: Ἔργμα τι κείτο τέλος, Singulis certaminum generibus certum quid et suis limitibus circumscriptum constituebatur præmium. Hoc qui probavit, videbit illico, quo referenda sit Scholiastæ observatio, quam suo loco motam fuisse, mirum non est; en novum hujus sententiæ argumentum: Ἔργματι κείτο τέλος καὶ Ὀμηρος, Βόμβησε δὲ λίθος, κατὰ δ' ἔπηξεν ποτὶ γαίῃ. Planissime per-

Gloss.

A suasus sum, Hom. versum non posse nisi ad superiora, λιθίνους δίσκοις, referri. Inspice modo Amm., et mecum senties. Priora dubitabundus eum in finem posui, ut ad h. l. eruditiores animum adverterent, quidque rei esset, declararent.

CAPUT XV.

Arbitri Athenis non unius generis. Κληρωτοὶ eligebantur prope sexagenarii. Pollux correctus. Arbitri, expertæ virtutis homines. Ἰστορα θεῖναι. Menandri versus in Adelphis emend. a Terentio expressus. Διαβόητος et Περιβόητος usu vix differunt. Hesychius macula liberatur. Vocabulum Ἐπίσφατος sitne genuinum?

[63] Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ κατὰ νόμον αἰρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἰρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Harpocrati, qui discrimen ponit inter δικαστὰς et διαιτητὰς, obloquitur Herald. Anim. in Salm. Obs. ad J. A. et R. 5, 14, 5. Ea lis nihil ad Amm. facit. Scilicet Athenis Arbitri fuerunt sive sorte, sive pro libero partium dissidentium arbitrio electi. Priores dicebantur κληρωτοί: horum numerus, ætas, alia, lege fixa erant et definita. Vide Vales. ad Harpocr. 19. Petit. ad LL. Att. 345. et seqq. qui notat, sexagenariis non licuisse esse minoribus, inductus loco J. Poll. 8, 126. Sed si J. Poll. velis cum aliis reducere in concordiam, pro ὑπὲρ scribes περί. Hes. in Διαιτηταί, — οἱ δὲ περὶ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότες διήτων: quocum amice conspirat, quem Phav. sequitur, Suid. Διαιτητὰς, τοὺς ὑπὲρ πενήκοντα ἔτη γεγονότας. Verum hi διαιτηταὶ potius secundum Amm. δικασταὶ dicendi; quippe qui vere fuerint κατὰ νομὸν αἰρεθέντες κριταί, cum ex ipsius doctrina Διαιτητὴς tantum sit appellandus ὁ κατὰ συμφωνίαν αἰρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Hujusmodi certe διαιτητὰς illis, quos modo memorabam, antiquiores fuisse judicat Cl. Hemst. ad J. Poll. 8, 126, n. 80. ubi eximium profert Platonis locum, quo repelli possit Thomæ M. cautio: Διαιτητὴς λέγε, καὶ μὴ αἰρετὸς κριτής. Præter alia in Philox. Gloss. ad v. Elegans legere licet, Αἰρετὸς, Διαιτητὴς: quibus, a reliquis separatis, præponendum videtur, Electus. Talium etiam διαιτητῶν e Demosth. Mid. 398. [64] meminit Petitus p. 344. Perquam autem fit credibile, partes litigantes arbitros elegisse homines probatæ virtutis et fidei. Demosth. c. Phorm. 587. litem disceptandam commisimus Θεοδότῳ ἰστοτελεῖ κατὰ συνθήκας: c. Bæot. 2. p. 646. Ἐποιμος ἦν ἐπιτρέπειν τῷ Ἀκόνωνι καὶ ἄλλῳ διαιτητῇ ἴσω. Vide Harpocr. in Ἐπιτροπή. Quod Demosth. διαιτητὴν ἐλέσθαι, Arbitrum capere, id Hom. vocat ἰστορα θεῖναι, Il. Ψ. 485. Ἰστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θελομένῳ ἄμφω. Ceterum neque castiori scribendi formæ addicti discrimen ab Amm. indicatum semper observarunt. Temerarius arbiter Idæ, Stat. Achill. 1, 67. Luciano Deor. Dial. 20., modo δικαστὴς, modo διαιτητὴς audit. Menandri versu ἐν Παιδίῳ in suam sententiam scite usus est Amm. Quī Menandri Fragmina religiosius aliquando componere studebunt, Comædiæ nomen hinc lucri facient. Apponam hic etiam Menandri versum, quem in sequenti observatione ad v. Διέφθαρται citat Amm.: Μένανδρος Ἀδελφοῖς, Εἰ δ' ἐστὶ τὴν κόρην διεφθορώς. Repone vocem, quæ excidit, auctoritate Eustathii 145. Εἰ δ' ἐστὶν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς. Quem versiculum in Adelphos transtulit Terent. 3, 1, 9. Quando vitium oblatum est; quod ad illum attinet potissimum, [65] Talem, tali ingenio atque animo, etc. Id ab aliis nondum fuerat animadversum. Bentleii emendationem in Terentio cupide amplector.

Διαβόητος Περιβόητος διαφέρει. Secundum Amm. διαβόητος Virtute clarum dicit, περιβόητος Flagitiis infamem. Eo sensu διαβόητος usurpavit Alciph. 1, 31. p. 128.; 2, 1. p. 204. Hes. in Τίτορμος—ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει. Parthen. 4. Ἐπὶ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοησθαι: qua locutione utitur etiam Lucian. Necyom. §. 6. Plura loca non

congeram, cum, iudice Viro Cl. Hemsterhuisio, A
 'Nihil exploratius sit, quam veterum more in utran-
 que partem dici.' in quam sententiam paria scribit
 Cl. Duker. l. c. Utrumque usum agnovit in Διαβόη-
 τος et in Περιβόητος Hes. Ne quid tamen dissimu-
 lem, vett. vocem Περιβόητος in deteriore plerum-
 que partem accepisse, plurima sunt, quæ persuadeant.
 Emenda Hes. Περιλεσχηνεὺτος, περιποίητος, περιλάλη-
 τος, et reponere περιβόητος. Jam vero, quæ hominum
 est illiberalium protervia, hæc fere commemorari so-
 lent et περιβεβόησθαι, Circumquaque spargi, et mal-
 ligne divulgari, quæ quis minus decenter commiserit
 et perpetrarit. Et ne id temere videar asseruisse,
 loca indicabo, in quibus omnibus περιβόητος in de-
 teriore sensum accipiat. Eum in finem conferri
 poterunt Soph. Œd. T. 201. Evenus Anth. l. c. 70.
 ep. 1. et 3. c. 12. ep. 13. Demosth. de Cor. p. 354.
 Αἰσχρὰς καὶ περιβόητου συστάσεως: c. Bæot. 2. p.
 642. Περιβόητος γὰρ ἡ πρᾶξις ἐγένετο, loquitur de
 Plangonis perjurio. Æschines c. Tim. [66] 186.
 Περιβόητως ἐξηλέγχθη κλέπτῃς ὦν. Demosthenes
 etiam alibi utitur, νῦσπιαν vero alio sensu. Ex his
 constare poterit, quamcunque demum lectionem in
 Thuc. probaris 6, 16. parum interesse, cum περιβόη-
 τος æque ad vituperium poni possit, quam ἐπιβόητος.
 Amm. in præcedenti observatione postquam dixerat,
 Ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, et Anacreontem
 advocarat, subjungit: Τοῦτον δ' ἐνιοὶ τῶν ποιητῶν
 ἐπίσφατον καλοῦσιν. Librorum penuria fecit, ut nemo
 idonei scriptoris loco vocem ἐπίσφατον confirmarit,
 cujus ratio mihi necdum patet. Cogitavi aliquando,
 pro ἐπίσφατον corrigendum ἐπίσφογον, eamque cogi-
 tationem J. Poll. suggesserat, 5, 159. Ἐπιβόητος δέ,
 καὶ ἐπὶ ῥήτος καὶ ἐπὶ σφογός. Verum sobria Critica ta-
 lem emendandi rationem respuit. Ad receptam vocis
 scripturam conferri possunt, quæ in Thes. 4, 71. 72.
 notavit H. Steph.

CAPUT XVI.

A δοὺς Δοάζειν Suidæ et Hes. restituendum. Vim
 Homericæ Δοάζεσθαι exhibuit Virg. Δοιάζεσθαι
 nihil differt. Leviter tangitur Apoll. Rh. Duplex
 forma Ἐνδοιάζω et Ἐνδύάζω. Posterior vetus.
 Συνδύαζεν. E Cyrilli Lex. emendatur Gr. Psal-
 morum Interpres. Ἀμφιγνοεῖν et Ἀμφαγνοεῖν.
 Prius in libris frequentius, alterum non minus
 bonum Polluci videtur reddendum.

Δοάσσατο τοῦ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ
 Δοάσσατο σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσσατο ἀντὶ
 τοῦ ἐδίστασε. Fallitur Amm., et quæ diversa credi-
 dit, amice [67] conspirant, atque ab una, nisi fal-
 lor, origine descendunt. Sicuti a δις διστάζειν,
 a δύο δυάζειν, ita a δοῖς δοιάζειν, a δοὺς δοά-
 ζειν: quæ omnia Dubitandi potestatem habent.
 Et quoniam hæc non usque videntur exploratissi-
 ma, paulo copiosius sunt deducenda. Vocabuli δοῖς
 procul omni dubio vetusta forma et simplicior fuit
 δοὺς, quam agnovit Etym. 289. Δοὺς· καὶ πλεονασμῶ
 τοῦ ι, δοῖς. Hinc δοάζειν et δοάζεσθαι. Suidas:
 Δοάζω, ἀμφιδόζω. Lege Δοάζω, ἀμφιδόζω. Hesychio
 non longe dissimilis menda adhæsit: Δοξάζει, ἀμφι-
 δοξεῖ, διστάζει, δικάζει. Literarum ordo postulat:
 Δοάζει, In utramque partem cogitationem versat, et
 animi dubius pendet. Formam mediam Δοάσασθαι
 frequentavit Hom., qui quoties διάνδιχα μερμηρίζον-
 τας, sive, uti admirabili etiam venustate loqui solet,
 δαΐζομένους κατὰ θυμὸν διχθάρια, in scenam producit,
 toties, ubi in alteram partem inclinasse videbantur,
 subungere amat: Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρ-
 διον εἶναι. Hic versus sæpius in Iliade, et in Odys-
 sea, at leviter immutatus, recurrit. Scholia cum
 Amm. et aliis δοάσσατο interpr. ἔδοξε, et quidem
 recte. Sed vero, quæ nobis meliora videntur, talia
 fere sunt, in quibus tuto pedem nondum liceat
 figere, quæque necdum clara luce mentem perfun-
 dant, sed eandem dubiam adhuc trahant. Eximie
 hanc vim vocis δοάσσατο expressit Virg., illum Ho-

meri verum interpretatus in Æn. 11, 550. cujus
 loci mihi indicium fecit Fulvius Ursinus: omnia secum
 Versanti subito, vix hæc sententia sedit. Hæc vera
 loci, monente Servio, est distinctio; qui [68] optime
 animadvertit, poetam Vix posuisse, 'quia naturale
 est, ut, quotiens simul multa cogitamus, vix aliquod
 comprobemus.' Non male itaque Etym. Δοάσσατο
 reddidit ἐνεδοίασε, atque idem esse credidit quod
 δοιάσσατο. Quæ de verbi origine submonuit, non
 minus aliena sunt, quam quæ doctus ceteroquin
 Apoll. Rh. Schol. expromit ad 4, 14. Apud Apoll.
 Rh. 3, 769. Medea infortunia sua δοάσσατο, Animi
 dubia secum versabat. Δοιάζεσθαι ap. Eund. 4, 575.
 λεύσσειν οὔρεα δοιάζοντο. Schol. ἐστοχάζοντο, Du-
 bitabundi conjectabant. Alibi forma diversa βουλὰς
 δοιάζειν, 3, 817. ubi pro οὐδέ τι malim poni οὐδ' ἐτι
 βουλὰς Ἄλλη δοιάζεσκεν: id est Non amplius ἐνεδοί-
 ασε. Pro ἐνδοιάζειν pulcre Callim. H. in Jov. 5.
 posuit ἐν δοιῇ μάλα θυμός: imitatus Il. I. 230. Etym.
 ἐν δοιῇ — ἐν διαταγῇ, ἐν διχοστασίᾳ. Apud Hes.
 reperio Ἐναυάζει, ἀμφιβάλλει. Quod uti manifeste
 mendosum, ita dubium remanebit, scripseritne Au-
 ctor Glossarii, e quo hæc nota fuit derivata, Ἐνδοί-
 αζει, an vero Ἐνδύαζει: quæ posterior forma veteris
 etiam est notæ. A δύο, δυάζειν, et ἐνδύαζειν. Hes.
 Ἐνδύαζει, ἀπορεῖ, διστάζει: et, Ἐνδυασμός, ἀμφιβολία,
 δισταγμός, καὶ ἀπορία. Hinc etiam Συνδύαζειν, quod
 Gallice diceret Combiner. Paucula notat de h. v.
 Casaub. ad Suet. Cæs. 20. Aptissime profecto po-
 suerunt LXX Ps. 140, 4. Οὐ μὴ συνδύασω μετὰ τῶν
 ἐκλεκτῶν αὐτῶν. Ignotus Interpres in Montf. Hexapl.
 1, 648. Μὴ συναλισθῶ ἐν ταῖς τερπνότησιν αὐτῶν.
 Scripserat is, mihi crede, συναλισθῶ. Debeo hanc
 emendationem Cyrilli Lexico Ms., cujus integram
 notam, [69] licet ab Etym. 104. parum diversam,
 apposuisse non erit inutile: Ἀνενδοιάστως, ἀπὸ τοῦ
 ἐνδοιάζω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἀμφιβάλλω καὶ δοκῶ
 γράφεται δὲ διὰ τῆς οἱ διφθόγγου πρὸς ἀντιδιαστολήν
 τοῦ συνδύαζω, ὃ σημαίνει τὸ συναυλίζομαι· καὶ οὐ μὴ
 συνδύασω μετὰ, τουτέστι, οὐ μὴ συναυλισθῶ. Ἀνε-
 νδοιάστως οὖν ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ἀδιστακτός, ἀναμφιβόλως.
 C Leviores mendas sustuli. Idem Cyrillus in Lex.
 Κατὰ συνδιασμόν· κατὰ κοινωνίαν. Lege συνδυασμόν:
 et id etiam Hesychio restitue. Docti facile viderint,
 quod hæc Glossa debeat referri. Porro Etym. Δυά-
 ζειν, inquit, τὸ διστάζειν. Denique, ut id, quod
 supra me facturum recepi, exsequar, in v. Ἀγνοεῖν
 ita scribit Amm. Ἀμφαγνοεῖν δέ, τὸ ἐν τισιν εἶναι (ita
 leg.) διστάζειν. H. Valesii auctoritas, usu, qui in libris
 fere obtinet, firmata, non leviter me concusserat.
 Vix nisi ἀμφιγνοεῖν ap. Grammaticos offendet. Pla-
 tonis loco a Thoma citato adde Eund. in Sophista
 p. 100. Ὁ δὲ νῦν λέξαντος ἡμφιγνόησά σου, 103. quod
 jam tum ἡμφιγνόουν, — οὐδὲ νῦν πῶς δύναμαι θεάσα-
 σθαι σαφῶς. Sophoclis Antig. 387. locum elegantis-
 simum Scholiasta non cepit. Xen. K. A. 2. p. 288.
 Græci, ὅ τι ἐποιοῦν, ἡμφιγνόουν. In hujuscemodi
 loco Hes. etiam Ἠμφαγνόουν repererat. Cf. Procopii
 locum inter ea, quæ protulit Valesius. Phav. ap.
 Suid. legisse videtur, Ἀμφαγνοεῖ, ἀμφιβάλλει. Ne-
 que de nihilo est, quod in Ms. Jungermannii ap. J.
 Poll. 9, 151. bis ἀμφιγνοεῖν legebatur; quorum alte-
 rum fortasse in ἀμφαγνοεῖν fuerit mutandum.

CAPUT XVII.

Verbi medii διδάσασθαι Atticis observata Potestas.
 [70] Sophocles emendatus, et varians Lectio e
 Scholiis eruta. Differentia inter κατάκλησιν, κατα-
 κλησίαν, et σύγκλητον ἐκκλησίαν.

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ
 ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατήρ συστήσας. Ra-
 riorum verbi medii usum ad Aristoph. N. 1341. ex
 Amm. et Thom. M. observavit Kust. In Lex. Plat.
 Timæus Bibl. Coisl. 478. Ἐδίδαξα, ἐπαίδευσα, αὐτὸς
 δι' ἑαυτοῦ. Ἐδιδάξαμην, ἐπαίδευσάμην, δι' ἑτέρου,
 αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου. Cf. Suid. in v. et Hes. in
 Ἐπαιδεύσατο. Platonis loca indicat Kust. de V. M.

2, 3. Legem Solonis, ὅτι τρέφειν τὸν πατέρα μὴ διαδάμενον τέχνην ἐπάναγκες μὴ εἶναι, inter Atticas retulit Petitus L. II. Tit. IV., quæ in Meursii Them. Att. 1, 3. vitiose profertur. Cf. Heliod. 1. p. 23. Lucian. sub initium Somnii, et Schol. Idem in Abdic. 1, 724. Σοῦ διδασκόμενον με καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι. Hæc pro Grammaticorum fide liberanda sufficiunt; nam si hinc discesserint Poætæ, id istam legem minime labefactat. Neque id ignoravit Moschop., qui, ubi discrimen tradit, ἀλλ' ὁ Σοφοκλῆς, inquit, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφεῦρε. Perperam vulgatur ἐφεῦγε. Locus extat in Antig. 365. Mortale genus καὶ φθέγμα, καὶ ἡνεμόεν φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους Ὀργὰς ἐδιδάξατο. Primum pro φρόνημα reponere φώνημα auctore Scal. in Notis Mss.: forsitan prius Stephano debetur; nam in vet. Soph. Ed. reperio φώνημα. [74] Deinde Scholia sunt perturbata: Καὶ ἀστυνόμους Ὀργὰς τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν, τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄσπετα νέμονται, ὅ ἐστι διοικούνται. Prior hæc erat observatio: ἡνεμόεν φώνημα τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν: reliqua vix commode ad ἀστυνόμους Ὀργὰς referri possunt; facile autem in eam cogitationem delabor, Schol. pro Ὀργὰς legisse ἀρχὰς, et hanc notam scripsisse: Ἀστυνόμους ἀρχὰς τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ὧν τὰ ἄσπετα νέμονται, ὅ ἐστι διοικούνται. Affini certe signif. in eadem Tragædia v. 759. 813. ea voce utitur Soph., et satis diserte v. 182. difficulter absconditos alicujus animi sensus prius perspexeris, quam Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Athenienses, observante Amm., Κατάκλησιν vocabant, ὅποτε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν πρὸς ἐπίσκεψιν μεζονα τῶν πραγμάτων. Usi sunt h. l. Jungerm. ad J. Poll. 8, 116. et Petitus ad LL. Att. 204., qui non satis accurate, quid κατάκλησις, κατακλήσις, et σύγκλητος ἐκκλησία differant, explicuit; neque novi, qui diligentius hanc materiam pertractarit. Harpocr. in Σύγκλητος ἐκκλησία citat Demosth. ἐν τῷ Κατ' Αἰσχίνου. Locus extat p. 215. Ἐφοβοῦντο δὲ, μὴ σύγκλητος ἐκκλησία γένοιτο ἐξαιφνης. Adde Æschin. ἐν τῷ Κατὰ Δημοσθένους p. 256. Ad priorem locum monet Ulpian. 114. tres habitas Athenis singulis mensibus statas conciones, ad quas sponte sua populus confluebat: Ὅταν δὲ, inquit, ἐξ ἀνάγκης τινὸς σύλλογος γένηται, συνεκάλουν τινὲς περιιόντες: et hæc coacta concio σύγκλητος dicebatur. Confer omnino Th. Galei notam ad Herod. [72] 7, 8. p. 783. Hinc probe secerni debet, quæ vocabatur Κατακλήσις, testibus J. Poll. et Hes., cujus verba emendata in Thes. Gr. Indice exhibuit Steph. Σύγκλητος ἐκκλησία et Κατακλήσις id habuerunt commune, quod utraque extra consuetum ordinem et in rebus gravioribus convocaretur; id vero privum habuit Κατακλήσις, quod non solum in rebus maximi momenti obtinuerit, sed et ad eam præter Athenarum incolas per Atticæ pagos dispersi, οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν, evocati cogerentur. Erat autem Κατακλήσις ipsa Populi in unum evocati multitudo. Per Κατάκλησιν, alio sensu ab J. Poll. 1, 29. memoratam, Actum convocandi intelligit Amm.

CAPUT XVIII.

Discrimen inter Ἐκπολεμῶσαι et Ἐκπολεμῆσαι. Ptol. Asc. emend. Λέξεις Xenophontæ e Zonaræ Lex. Ἐλέατρος ab ἐλεός. Ἐδέατρος restituitur Athenæo. Προγεύστης. Ἐδέατρος recentiori ævo idem qui olim Τραπεζοποιός.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρει. Cum Amm. faciunt Etym. v. Thom. M. in Πεπολέμωται, et Ptol. Asc. §. 57., ubi pro ἐκπολεμῆσαι δὲ τῷ πολέμῳ ἐξελεῖν, ex Amm., quem passim sequitur, scr. τὸ πόλιν ἐξελεῖν, quod a sciolo temere mutatum. Dantur Grammatici, qui, dum utramque formam memorent, significandi discrimen agnoscunt nullum. In Zonaræ Lex. Ms. Ἐκπολεμῶσαι, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστήσαι γράφεται δὲ καὶ Ἐκπολεμῆσαι παρὰ Ξενο-

φῶντι. Xenophontæ Λέξεις [73] e Zonaræ Lex. excerpserat Leuncl., quæ in libro Voss. Bibl. Leid. prostant; quod alibi memini me dicere. Suidas Ms. in h. v. ab editis parumper discedit: Ἐκπολεμῶσαι, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστήσαι γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ἢ ἐκπολεμῆσαι ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. Ἐκπολεμῆσαι συντάσσεται μετὰ αἰτιατικῆς. Confer, si lubet, Harpocr. in v., Vales., Jos. Wasse ad Thuc. 8, 57. et Moschop. π. Σχ. 112. Hes. Ἐξεπολέμωσε, πολέμους (l. πολεμῶν) εἰργάσατο. Verbo ἐκπολεμῶσαι bis tantum, si bene memini, usus est Demosth. Ol. 1. p. 2. Νυνὶ γὰρ, ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ, γέγονεν αὐτόματον: Ol. 3. p. 11. Ἐκπολεμῶσαι δεῖν ὠμέθα τοὺς ἀνθρώπους ἐκ παντὸς τρόπου: priorem locum exponens Ulpianus, τοὺς Ὀλυνθίους, inquit, ἐσπονδάζομεν ἐχθροὺς καταστήσαι τῷ Φιλίππῳ. In Philippicis hæc loca legit Harpocr. Considerari velim, an satis provide in J. Poll. 1, 154. ἐξεπολεμῆθησαν vulgari Lederl.

Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Dum Amm. vocem Ἐλέατρος, quæ Coquum dicit, παρὰ τοὺς ἐλεοὺς derivat, manifesto prodit, eorum se non probasse sententiam, qui ap. Il. I. 215. ἐλεοῖσι, quod e Schol. inter varias lectt. retulit Barnes., legi voluerint. Schol. Hornei. ἐλεοῖσι, ἐπιμήκεσι τραπέζιοις, — δασύνεται. Scriptus liber Homeri Batavus præfert, εἰν ἐλεοῖσιν ἔχενε, et Scholion ἐν ταῖς τραπέζιοις ἔθηκεν. Qui doctus quid velit super ea re, is adeat Jungerm. et Hemst. ad J. Poll. 10, 101. Hanc vocem propterea ab Ἐδέατρος discernit Amm., quia ob literarum affinem scripturam librariorum inscitia erat exposita; [74] nam a Vett. promiscue has voces fuisse usurpatas, haud facile crediderim. Ἐδέατρος, inquit Amm., ὁ προγεύστης παρὰ τὰ ἐδέσματα. Non dubito, quin id aliquoties restitui debeat Athenæo 165., ubi Artemidorus, Ἐκάλουν δὲ, φησὶ, καὶ τοὺς προγεύστας ἐλεάτρον, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. Lepidam enimvero rationem, ὅτι προήσθιον, nisi ad ἔδω respiciens, Ἐδέατρον scripserit Artemidorus. Quod paulo ante legitur, παρὰ τὸν ἐλεόν, id semel depravata lectio peperit: quæ virum eruditum eo potuit impellere, ut sanam lectionem in Hes. sollicitaret. Suidæ locum dedit Brisson. de R. P. 1. p. 66. Plura erudite ad hanc rem notavit Jo. Meurs. Anim. Misc. 1, 3. nonnulla etiam Kust. ad Suidam, qui differentia, quam tradit Noster, rationem minus habuit exploratam. Auctoritate Ms. προγεύστης in Amm. reposui, quanquam altera lectio leviter abblandiebatur. Observat Suidas, recentiori ævo Ἐδέατρον etiam dictum τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς. Plura adderem, nisi pleraque ab aliis essent præcepta. Hoc usu Ἐδέατρος ab eo nihil quidquam distabat, qui Τραπεζοποιός vocabatur, teste Athen. 170. E Photii Lex. profertur expositio vocis τραπεζοποιός, in qua Menander citatur. Non Comicum, sed Rhetorem intelligo. Etym. 763. in Τραπεζοποιός: — οὕτω Μένανδρος. ῥητορικῆ. Ms. Voss. Μένανδρος ῥήτωρ. Fortasse leg. Μέν. ὁ ῥήτωρ ῥητορικῆ.

CAPUT XIX. [75]

Cothurni Tragici secundum Schol. Dionys. Thracis Origo. Sophocles emend. Ἀνγῆς ὄμμα grandis Locutio. Sanatur e Scholiis Soph. Ejusdem Fragm. a Scaligero restitutum. Θεῖναι ἐν φρενὸς δέλτοις. Quid proprie Atticis denotet Ἐνθύμιον.

Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάται διαφέρει. Longa institui posset super hac re disputatio, cujus curam doctioribus integram malo relinquere. Unius Diomedis e Comm. in Dionys. Thrac. Ms. de Tragædiæ origine disserentis verba describam: Δεῖ οὖν — ὡς οἶόν τε, βίον ἀναμάρτητον καὶ φιλοσοφώτατον μεταδιδόναι. ἐπ' ὠφελείᾳ δὲ ἢ καὶ συστολῇ ἢ τραγικῶν ποιήσεως εἰσήγετο τοῖς πολίταις ἐπιδεικνύμενοι δὲ τῶν ἡρώων ὡσάνει τὰ αὐτῶν πρόσωπα, πρῶτο (l. πρῶτον) μὲν ἐπελέγοντο ἀνδρας τοὺς μεζονας καὶ εὐρυβόας· δεύτερον δὲ βουλόμενοι καὶ τὰ σώματα δεικνύειν ἡρωϊκῶς, ἐμβάδας ἐφόρου

καὶ ἰμάτια ποδήρη. Credibile, ἐμβάτας scripsisse Diomedem.

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Num Sophocles harum vocularum differentiam observavit, necne, nostra parum refert; sed locus, quem e Trachiniis ad eam rem producit Amm., dignissimus est, qui diligentius consideretur: Γυναῖκες αἶτε ἔσω στέγης, αἶτε ἐκτός. Legitur in editis v. 204.—αἶτ' εἴσω στέγης, Αἶτ' ἐκτός αὐλῆς,—Parum abest, quin credam, vocem αὐλῆς in Ammonii Codice nou lectam; et profecto cogitari posset, olim editum fuisse: Αἶτ' ἐκτός αὐγῆς ὡς ἀελπτον ὄμμι' ἐμοὶ Φήμης ἀνασχὼν τῆσδε. [76] 'Quam insperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur.' Facile patior, vulgatam aliis placere, modo ne quis hanc lectionem absurdam, aut Sophocle non satis dignam existimet. Αὐγῆς ὄμμα in stilo sublimi egregie usurpari potuit. Nihil aptius ad hanc rem Enripidae versa, quem Ill. Grotius attulit in Comm. ad Matth. 27, 45. ἱερὸν ὄμμα' αὐγας ἡλίου. Ipsam noctem νυκτος ὄμμα vocat Æsch. Pers. 428., ubi cf. Stanl. Tragicam verborum grandiloquentiam ridet Aristoph. N. 284. Ὅμμα γὰρ αἰθέρος ἁ-Κάματον σελαγεῖται Μαρμαρέαι-σιν ἐν αὐγαῖς. Alibi etiam vocabulum αὐγῆ Sophocli debet restitui, et pro βρονταῖς αὐταῖς in Philoct. 1195. βροντᾶς αὐγαῖς in textum e Scholiis recipi.

Ἐνθύμημα—τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ περιτο-παίου παρ' Ἀττικοῖς. Atticum hunc usum exposuit Cl. Duker. ad Thuc. 7, 18. Ἐνθύμιον ποιῆσαι νὶ vocis primum significavit Animo reponere, ἐν φρεσὶ βάλλειν, sive ἐν φρενὸς δέλτοις θεῖναι, uti loquitur Soph. Triptolemo ap. Schol. Pind. O. 10, 1. Scaligero pro Σεδ' ἐν φρενὸς δ. eximie in notis Mss. emendante: Θεὸς δ' ἐν φρενὸς δέλτοις τοὺς ἐμοὺς λόγους. Sed usus inprimis Athenis voluit, ut ἐνθύμιον de tali cogitatione usurparetur, quam inexpectatus casus, sed a superiori virtute oblatus, suggereret, quæque religionem et ominosum quid animo moveret. Achill. Tat. 2. p. 77. Κατὰ τύχην μέλιττά τις ἢ σφῆξ [77] περιβομβήσασα κύκλω μου τὸ πρόσωπον παρέπητ'· κἀγὼ λαμβάνω τὸ ἐνθύμιον, Heliod. 8. p. 390. Οἶον γὰρ μοι νῦν ὄναρ, (εἶτε καὶ ὕπαρ ἦν), ἐνθύμιον γέγονεν, et alibi. Pari ratione accipiendus Eur. Ione v. 1347. Ἐνθύμιον μοι τόδε τίθησι Λοξίας. Adde Herc. Fur. 722.

CAPUT XX.

Lucæ Locus in Amm. Libello expositus. Ex Alciphronē aliquot Maculæ eluuntur. Ὅψε τῆς ἡμέρας, et similes Loquendi Formulæ. Duplex verbi Ἐπικηρύξαι Potestas. Suidas e Ms. emaculatur. Differunt ἐπικήρυξις et ἐπικηρυκεία.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Hæc nota Ammonio tribuenda; quæ paulo post sequitur, recentiori ævo ab alio temere in hunc libellum videtur introducta: non solum ista observatio de ἐπίτιμος et ἐπιτίμιος ap. Moschop. iisdem verbis prostat, sed et locus, qui citatur, Ἐπιτίμησον αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον, e Novo Fœdere a Christiano Grammatico petitus, alium auctorem demonstrat. Editur quidem ap. Amm. ἐπιτίμησον αὐτὸν, sed e Luca 7, 3. facile patet, αὐτῷ scr. Grammatici verba, loco licet alieniori, ad Luc. 19, 39. a Pricæo ascripta et emendata deprehendo. Ἐπιτιμᾶν τινι hoc usu Gr. Scriptoribus solemne, quod exemplis uolo asserere. Emendabo potius bina Alciphro. loca, quæ mihi quidem medelæ videntur inprimis indiga. Prior locus legitur 3, 32. [78] Συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνούμενοις τουπίτιμον. ἔδει γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν υστεραίαν εστῆν. οἶδα δ' ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν κερηβαρῶν καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγάνων. Nisi doctiores hauc loquendi rationem ferant, castissimi

Scriptoris verba ita constituam: Ἦν τοῖς ἀρνούμενοις τουπίτιμον, δεῖν αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν υστεραίαν ἐστῆν εὐδὸν ἐγὼ κ. τ. λ. In Epistolæ Indice pro Κοτίωνι e Ms. patui mei poni debet Σκοτίωνι et mox Σκοτίων. Quando Alciphronis feci mentionem, alterum Ejusdem locum hic adjiciam, qui ad Amm. in v. Ἐσπέρα potuisset referri, ubi scribit Grammaticus: Ὅψε δὲ βραδέως, καὶ μεθ' ὀντινον χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προστιθέασιν, ὅψε τῆς ἡμέρας. Quod postremum legitur in Alciphro. 1, 21. minus recte, uti auguror: Στεῖται μὲν ὅψε τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο τῆς ὥρας ἡλίου λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος. Ita etiam Ms., in cujus margine e Cod. Urbinatē ea comparat scriptura, quam n Bergleri nota reperies. Scripserat, credo, Alciphro. Στεῖται μὲν τῆς ἡμέρας ἅπαξ, καὶ τοῦτο ὅψε τῆς ὥρας. Locus ad hanc rem a Berglero productus. Notissimæ sunt Græcorum loquendi formulæ, ὅψε καὶ βραδὺ τῆς ἡλικίας, ὅψε τοῦ χρόνου. Max. Tyr. Serm. 33. p. 190. Ὅψε τοῦ καιροῦ, Alciphro. 3, 71. ubi miror vulgatam Græcæ linguæ scientissimo Editori non displicuisse.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. De verbo Ἐπικηρύξαι non pauca ab eruditis hominibus fuere in medium prolata, quibus nonnulla hic adjicere animus est. Duplici potestate usurpari solet, quarum prior vulgatior, minus frequens altera. Ἐπικηρύξαι τινὶ χρήματα, Certa pecunia per publicam præconis vocem alicujus caput licitari; aliquoties ap. Dem. ab aliis [79] hanc in rem citatum, et ap. Harpocr. Καθάπερ Ἑρῆξ ἐπικηρύξαν οἱ Ἕλληνες. Ἐο, quo dixi, sensu cepit Kühn. ad J. Poll. 4, 93. Sed et dicitur aliquis ἐπικηρύττειν τινὶ ἀργύριον, Præmium publice per præconem alicui constituere, qui promulgatum hominem occiderit, verba sunt Clariss. Hemsterhuisii ad J. Poll. 8, 138, n. 66. Ea ratione acceperunt Amm. Etym. et Moschop. ap. quem leg. Ἐπικηρύξαι ἐστὶ τὸ δι' υποσχέσεως χρήματα δῶσειν κ. τ. λ. Omissum in Edd. δι'. Suidæ locum, a Kust. non rite intellectum, e Ms. Leid. ascribam: Ἐπικηρύξαν διασήμως καὶ διαπρυσίως ἐάλλησαν. καὶ ἐπικηρύξαν τε τάλαντον δώσειν τῷ μηνύσαντι. Quam lectionem qui ad vulgatam contendet, ejus bonitatem facile agnoscet. Hanc pecuniam in aris poni solitam docet Harpocr. Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο, εἶρηκεν Ἰσαῖος, ubi levem errorem commisit Vales. Alter Suidæ locus huc etiam pertinet, Ἐπανεῖπον, ἐκήρυξαν. Θεουκλύδης η: mallem dixisset ἐπικηρύξαν. Pro ἦ ponendum ε': nam, quæ profert, leguntur ap. Thuc. 6, 60. ubi omnino conferenda cum Schol. Cl. Dnkeri nota. Ad ἐπικηρύξιν egregia est Ulpiani observatio, quam Vales. præterit, ad l. Demosth. citatum, ubi inter alia scribit: Ἄλλο δὲ ἐστὶν ἐπικηρυκεία καὶ ἄλλο ἐπικήρυξις. ἐπικηρυκεία μὲν ἡ φιλία· ἐπικήρυξις δὲ, ὅταν πόλις, ὡς ἔφημεν, ἐχθρὸν ἔχουσα τίνα, ἐπιβουλευόντα αὐτῇ, καὶ βούλοιο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δῶναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ιδιωτῶν τοῦτο ἐγένετο. Eodem consilio ab ἐπικηρύξαι verbum ἐπικηρυκεύσασθαι distinxit Amm. Differentiam perspectam habuit Heliod. 1. p. 60. [80] Petosiris, cum fuga sibi consulisset Thyamis, Χρήματα πάμπολλα καὶ βοσκήματα τοῖς ἔσονται προσκομίσασιν, εἰς τὰς κώμας τὰς ληστρικὰς διαπέμπων, ἐπικηρύξεν. Contra 9. p. 414. Syenenses τὸν Ὀροονδάτην ἐπικηρυκεύεσθαι πρὸς Ὑδάσπην κέ-τενον, Caduceatores mitteret, qui pacem rogarent. Herod. 4, 80. non bene vertit Valla. Cf. Demosth. in Lept. 368. Πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι: de Pace p. 23. loco ab Harpocr. citato, Διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκείαν. Neque tantum de caduceatoribus publica auctoritate missis, sed et de privatorum hominum nuntiis ἐπικηρυκεύεσθαι adhibetur a Thuc. 7, 48. et Demosth. c. Zenoth. 577. Perdifficilem Euripidæ locum aliis exponendum relinquo.

[116] LUDOVICI CASPARI VALCKENAER

LIBER SECUNDUS

ANIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

Verbi Ἐπιχαίρειν Potestas eadem quæ τοῦ ἐπιγελῆν, et similium. Ἐπιχαίρεακος. Insignis Anaxandridæ Comici Locus emendatur. Χαίρεακος, Hesiodo κακίχαρος. Procli Scholia supplentur. Differentiam inter Ἐτερόφθαλμος et Μονόφθαλμος non spernunt Veteres. Tentatur Pollux. Phrynichi Scriptura vindicatur. Μονόμματος. Cocles reponitur in Gloss. inedito et in Versu Lucilii. Cyclops, cocles. E Lucilii Fragmento ope MS. macula eluitur. Elianus illustratur.

Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γὰρ ἐστὶ το συνέπυλιν τοῖς ἄλλοις κακοῖς Συγχαίρειν δὲ τὸ συνέπυλιν τοῖς ἀγαθοῖς. Hanc Amm. nostri observationem inter illas reponendam esse censeo, quarum bonitatem, constanti veterum [82] Scriptorum usu firmatum, nemo sobrius harum rerum estimator facile negarit. Ἐπιχαίρειν Insultandi et alterius mala lridendi potestate usurpari solet. Sophoclis, qui obmoveri posset, locum non repellam, neque etiam, quæ ad hanc rem proferri possent, testimonia operose exponam; cum plerisque omnibus, quibus tenui hac opella placere laboramus, sit exploratissimum, præp. ἐπὶ verbo χαίρειν eandem virtutem conciliare, quam in similibus præstat, qualia sunt ἐπιγαυρεῖν, ἐπιγάνουθα, ἐρῶθεσθαι, ἐπιτέρκεσθαι, ἐπιγελῆν. Sicuti ἐπιχαίρειν, pari ratione dici solet ἐπιγελῆν τοῖς ἄλλοις κακοῖς: quod Ammonio videtur restituendum, a cuius scriptura leviter recessit errantis librarii manus, ponendo συνέπυλιν. Quod Menander scripsit, Ταῖς ἀνθρώπων μὴ ποτ ἐπιχαίρει τῶν πέλας: id sapienter olim præceperat Lacedæmonius Chilo, Ἦν δὲ συνέπυλιν μὴ ἐπιγέλα, teste, cui Menandri etiam versiculum debemus, Stob. p. 45. v. 42. Apud Eund. Teles Tit. 91. p. 510. mortuo, inquit, diviti heredes ἐπιχαίρουσι. In re non dissimili Od. T. 331. Τηνέειν γ' ἐρεψιόωνται ἅπαντες. Qui ignobilem animum sordido hoc vitio gerebat inquinatum, is, admirabili et aliis in linguis incomperata brevitate, Lacedæmonis, observante Hes., dicebatur Ἐπιγελαστόν, Græcis vulgo Ἐπιχαίρεακος. Id nominis erat Comædiæ, in qua malevolorum hominum mores expinxerat Timocles. Elegans [83] inprimis est Anaxandridæ locus ap. Athen. 688., quem Grotius Excerptis e Trag. et Com. 645. inseruit: ὦ πονηρὰ καρδίη, Ἐπιχαίρεακος ὡς εἰ μόνον τοῦ σώματος, Ὅρχη γὰρ εὐδὴς, ἢν ἰδὼς δέδοικα. Una litera depravata omnes istius loci veneres simul abstulit, et Illustri Interpreti tenebras objecit; mediis versus interpretatio, Quem tu malignum es solum in toto corpore, neque Græcis respondet, neque expedita est: vetus severioribus rebus tum erat impeditus Grot., et in Notis ad h. l. nihil tale meritum Casaubonum

Gloss.

reprehendit. Minima mutatione pro εἰ μόνον scribe quæso, ἔμμενον, id est ἀδελφίπται ἐπιμένον, et sententia evadet Anaxandridæ dignissima: Ἐπιχαίρεακος ὡς ἔμμενον τοῦ σώματος, Ὅρχη γὰρ εὐδὴς, ἢν ἰδὼς δέδοικα. Aliorum infortunitis insultandi libido tibi, innata veluti et per totum corpus diffusa, indesinenter adhærescit; nam, si quem modo videris timore contactum, præ gaudio subsultas illico.' His omnibus ad Græci dicti vim exprimendam fuit opus. Τὸ ἐπιχαίρεακος vulgo vocant ἐπιχαίρεακίαν. Andron. Rh. περὶ Πλάτωνα p. 744. Χαίρεακίη δὲ φωνὴ ἐπὶ τοῖς τῶν πέλας ἀνθρώποις: ubi si ponendum censeras Ἐπιχαίρεακίη, habebis, quo suspicionem adjuvare queas, Stob. Ecl. Phys. 2. p. 193., qui pessimam animi [84] affectionem ἐπιχαίρεακίαν inter φθόνον et ἔβριν mediam collocavit: vocabulum etiam χαίρεακος Jungermanno displicuit ad J. Poll. 5, 128. Vereor, ne id satis tueatur Hesiodum κακίχαρος, quod Schol. ad Ἑργ. 196. exp. χαίρεακος, ἐπὶ κακοῖς χαίρων. Corrige Proclum, ubi ad v. 28. ἔρι κακίχαρος, Ἀμρίβδαν, inquit, τὸ κακίχαρον, ἦτοι γὰρ ἡ κακοῖς ἢ ἐφ' ἡ οἱ κακοῖς ἐπιχαίρουσι: legendo ἡ κακοῖς χαίρουσα imperfectam orationem facile supplebis.

Ἐτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἐτερόφθαλμος μὲν γὰρ ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν, Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κόκλωψ. Neque hanc legem vetustissimi Scripti. migrant, qui Polyphenum nuspium ἐτερόφθαλμον vocasse deprehenduntur. Altero oculorum casu quodam privatum, qui inter Locros, antiquarum legum tenacissimos, novam ferre sustinuerat, ἐτερόφθαλμον vocat in Timocr. 480. Demosthenes, quem locum respicit Harpocr. Ἐτερόφθαλμος fuisse dicitur etiam Lycurgus Spartanus, πηρωθεὶς ἐπὶ τινος τῶν πολιτῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον, uti scribit Rufus ap. Stob. Tit. 19. p. 169. et recte observat Cyillus in Lexico inedito, eo usu adhiberi vocem ἐτερόφθαλμος, quo ἐτερώσφας, ὁ τὴν βατῆραν τῶν ἀνῶν βεβλαμμένος. Contra Cyclopos et ejusmodi hominum portentia μονοφθαλμοι dixerunt, Unoculos natura, φονεῖας, uti recte addit in hac differentia tradenda Thomas M.: J. Poll. 2, 62. Τὸ δὲ μονόφθαλμος παρὰ Ἡρόδοτον, ἐπὶ τῶν ἐκ φύσεως ἐκ ἐχόντων ὀφθαλμῶν σὺν Κυκλώπων καὶ Ἀρμασπῶν. Binis vocabulis transpositis lege potius: καὶ Ἀρμασπῶν παρὰ Ἡρόδοτον. [85] Issedonum vicinos Arimaspos ἄνδρας fuisse μονοφθαλμοι tradit Aristes ap. Herod. 4, 13. Cyclopos μονοφθαλμος καὶ ὠμογάγους καὶ ἄγριους τινὰς ἀνθρώπων Alcinoο narrabat Ulysses, teste Luciano Ver. Hist. 1. p. 641. Hesychii nota, Φονεῖς, μονόφθαλμος, non videtur cum Palmerio mutanda. Ab hoc veterum usu temere discedentes recentioris ævi Scriptores reprehendit Phryn. 22. Μονόφθαλμον οὐ φησὶν, Ἐτερόφθαλμον δὲ Κρατῖνον γὰρ μονόμματος εἶπε τὸν Κόκλωπα. Hujus, quam e scripto Cod. vulgavit, lectionis bonitatem minus agnovit Nunnies,

6 Q

et in Notis p. 26. pro *μονόματον*, *μονόφθαλμον* Cratino ascribere non dubitavit: tametsi autem in Vett. Phrynichi Edd., quas in rem suam advocare potuisset Nunnes., perspicue reperitur, *Κρατῖνος δὲ μονόφθαλμον εἶρηκε τὸν Κ.*, idque in Lex. suum recepit Pbav. Camers, *μονόματον* miuime spernendum censeo, non solum quod ab Hes. exponatur, sed praecipue quod in Cratino magis conveniat, ab Alcæo pari usu positum in Anthol. 1. c. 59. p. 122. Ut lectoris fastidio occurrā, integrum Alcæi Epigramma subijciam, cujus sensum mihi non usque perspectum haud diffitebor: *Οἶνος καὶ Κένταυρον, Ἐπίκρατες, οὐχί σε μόνον Ὀλέσεν, ἥδ' ἐρατὴν Καλλίου ἡλικίην. Ὅντως ὠμοχάρων ὁ μονόματος, ὡς τάχιστα Τὴν αὐτὴν πέμψαις ἐξ αἰδεω πρόποσιν.* Eur. Cycl. 77. *Θητεύς Κύκλωπι Τω μονοδέκτα.* [86] Addictus Cyclopi Servio lusco. vertit Flor. Christianus. In Glossario Batavæ Bibl. reperio, Cloes, lustus, strabo: cum scribi debuisset, Cocles, luscus. Quamvis vocabulum Cocles notissimum sit, eo h. l. produxi, quod Polyphemus etiam Cocles dicatur a Lucilio, uti ego quidem in ejus loco, quem e Satyrar. 1. 15. asseravit Nonius p. 533., restituendum censeo: Multa homines portenta in Homeri versibu' ficta Monstra putant, quorum in primis Polyphemu' ducētos Cocles longu' pedes, — A Franc. Dousæ Edit. parumper discessi, et quod pro vulgata, In Homero versificata, libri oræ ascripserat Nobilissimus Dousa, In Homeri versibu' fata, in textum recepi, voce Fata in Ficta ad fidem vetustissimi Codicis Lugd. Bat. mutata, in quo legebatur In Homeri versificata. Idem Codex præferebat etiam, Cyclops longus pedes; malui Cocles propter glossemā, quod Nonii Editionibus, Merceriana antiquioribus, inhæserat, Cyclopes, coclites: cujus vix ratio reddi posse videbatur, uisi eam, quam dixi, scripturam ponas. Pulcherrima est hanc in rem Jos. Scaligeri observatio, Latinorum Cocles a Κύκλωφ derivantis, Conj. in Varr. de L. L. 143. Istæ observatio egregiam lucem addit Æliano V. H. 12, 43. *Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου, ὁ καὶ ετερόφθαλμος, καὶ ἐκ τούτου Κύκλωφ προσαγορευθεὶς*, Unoculus, et propterea Cocles cognominatus, ubi Phrynichi etiam meminit Perizon.

[87] CAPUT II.

Propria vocis *Εὐφυῆς* Virtus et figurata. Euripidæ Versus, et Epigr. in Anthol. obiter corriguntur. *Εὐφυῆς* Athenis denotabat τὸν σκωπτικόν, non σκώπτην. Ingens harum Formarum Discrimen. Hesych. emend. Non perspicue tradi in Ammonio, quid distent *εὐφυῆς* et *εὐμαθής*. Tentatur Pindari Locus. Quo usu Attici Scriptt. posuerint τὸ εὐθύ. Menandri Fragm. exponitur et leviter refigitur. *Εὐθύ*, Ex adverso.

Εὐφυῆς καὶ Εὐμαθής διαφέρει. *Εὐφυῆς* μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικαῖς ὁ σκωπτικός· *Εὐμαθής* δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. Quæcunque læto germine sata feliciter surgunt, Græcis dicuntur *εὐφυῆ*. Apud J. Poll. 1, 236. κλάδοι *εὐφυεῖς*. Læta pascua, Oppiano *εὐφυεῖς νομαί*, A. 1, 603. Schol. *εὐθαλεῖς*, αἱ ἐν ἔχουσιν φύσεως καὶ θέσεως: vulgatur *θησεως*: cui junge Schol. Soph. Aj. 771. Affine est λόφος *εὐφυῆς* ἐς στρατοπεδείαν: quod Appiano restituit Doctor meus Cel. Wessel. Obs. 1, 15. Hinc elegans facta ad humani corporis venustatem, et naturalem quandam mentis virtutem translatio. Sclerix *ρῆσις—φύαν καλον γενέσθαι*, quam Grot. in Stobæi Floril. 425. interpr. Pollere ingenii secunda dote, potius videatur reddenda, Decora pulcritudine gaudere; quo sensu ibid. p. 193. Tyrtæus scripsit, *Τιθωνοῖο φύην χαρίεστερος*: pro Indolis præstantia [88] usurpavit Eur. Eurystheo, *ὅς γὰρ ἂν χρηστός φύῃ, Οὐ τοῦνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ*. Non satis emendate διαφθέρη vulgavit Grot. 333., quem sequitur Barnes.: peior est ap. Stob. scriptura. Felici ingenio nati et ad quævis parato habebantur *εὐφυεῖς*. Glossæ: *Εἰφυῆς*, Ingeniosus. Et, Dubingeniosus, *Εὐφυῆς*:

A ubi perperam etiam legitur *ἀφυῆς*. Eo usu non distabat ab *εὐστοχος*, quo nomine eximie laudatur Plato Anthol. 2. c. 52. ep. 8. vulgatam *εὐστολος* ineptissimam esse, absque ulla etiam *εὐστοχία* animadverti potest. Virtutem feliciter metaphoris utendi, neque docili aut attento, sed natura ingenioso tribuit Aristot. Poet. 22. *Τὸ μεταφορικὸν εἶναι, — οὐτε παρ' ἄλλον ἐστὶ λαβεῖν, εὐφυῆς τε σημεῖον ἐστὶ*. Quando Aristotelis feci mentionem, a Philosophis non recedam. Plato Protag. 289. *Εὐφύεστατος γενόμενος εἰς αὐλῆσιν*. M. Anton. 1, 16. Diis, inquit, acceptum fero, τὰ παιδία μοι ἀφυῆ μὴ γενέσθαι, μηδὲ κατὰ τὸ σωματίον διάστροφα. Athenis autem hi fere censebantur *εὐφυεῖς*, qui ab jocos urbanis atque facetiis essent paratissimi. *Εὐφυῆς*, inquit Amm., παρὰ Ἀττικαῖς ὁ σκωπτικός. Ultimum *σκωπτικός*, non temere positum, tantum distat a *σκώπτῃς*, quantum ab eleganti et ingenuo homine dignissimo jocandi genus petulans et flagitiosum. Hes. *Εὐφυῆς ὁ ἐξ ἐτοίμου λέγων καὶ σκώπτων μετρίως*: ubi ὁ σκώπτων μετρίως idem est, qui *σκωπτικός*. Depravata Hesychii lectio *σκώπτων μέτριος* magnis viris fraudi fuit, et Henr. etiam Steph. egregie decepit, cui hæc [89] glossa pluribus de Hesychii Lexico disserendi occasionem subministravit in Thes. Gr. 4, 270. 271. Alexis Lino ap. Athen. 164. *Μάλ' εὐφυῆς ἀνθρώπος ἐπὶ τραγῳδίαν ὤρμηκε νῦν* — Aristippus Socraticus eidem Comico in Galatea audit *σοφιστῆς εὐφυῆς*, teste Athen. 544. Alia dabunt Casaubon. Anim. in Athen. 6, 17. et egregie Ammonium illustratua G. J. Vossius Instit. Orat. 3. sub finem c. 5. Nondum ab h. l. discedam, in quo id me male habet, quod unica tantum hæc vocis *εὐφυῆς* potestas tangatur; et vanus sim conjector, si non plura aliquando fideliores libri suppeditent. Quanto clarius vocum *εὐφυῆς* et *εὐμαθής* differentiam patefecit Speusippus in *Ὀροῖς*. Graviter, sed perspicue eandem declarat Pind. O. 2, 154. et seqq. qui, dum artem infra naturam longe deprimit, 9, 152. *Τὸ δὲ φύα κράτιστον ἀπαν*; non negat, utrumque pulcre convenire, et faciles felices ingenii dotes usu et disciplina excitari magis et corroborari: 7, 97. *δαέντι δὲ καὶ σοφία Μείζων ἄδολος τελέθει*. Qui locus, ut est sane minime expeditus, mirum in modum a Vett. fuit vexatus. Verosimile videtur, Pindarum scripsisse *ἀδολον*. Unus e Commentatoribus rem acu videtur tetigisse: *Τὸ δαέντι, ἡγῶν καὶ τῷ μαθόντι εὐφυεῖ, τελέθει καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ σοφία μείζων τῆς* [90] *ἐξ εὐφυῆς μόνῃς ἄκρατος καὶ ἄδολος*. Corrige, sodes, *ακράτου καὶ ἄδολου*. Vin' Pindarici dicti interpretem? ecce Demosth. Erot. 162. *Ἀπασα φύσις βελτίων γίγνεται παιδείᾳ προσλαβούσα τὴν προσήκουσαν*. πολὺ δὲ μάλισθ' ὅσαι ἐξ ἀρχῆς εὐφύτερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε. Sin Pindarum contrectando doctis hominibus displicuerit, pœnitet me conjecturæ.

Εὐθύς, *Εὐθύ*, καὶ *Εὐθεὺς*, διαφέρουσιν. *Εὐθύς* μὲν γὰρ ὁ κανὼν· *Εὐθύ* δὲ τοῦ γυμνασίου, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθείαν τοῦ γυμνασίου. Hac ratione locum in editis egregie mendosum emendandum censeo: auctor emendationis Amm., in ultima nota Vett. aliquando τὸ *Εὐθύ* posuisse scribit ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινοῦσης· ἐπὶ τινος τόπου· *εὐθύ* τῆς στοας, *εὐθύ* τῶν ἀρωμάτων. Hinc petenda videtur ratio, cur Menandrum reprehenderit, qui ἐν Δυσκόλῳ, neglecto hoc Atticorum usu, *εὐθύς* adhibuerit. Verba Menandri in Amm. Edd. ita vulgari solent: *Τί φῆς ἰδὼν ἐνθεν γε πᾶς δ' ἐλευθερῶν, Ἀπῆλθες εὐθύς, ὡς ταχύ*. Obscuram Fragmiis Menandrei sententiam, quam alii etiam exponere tentarunt, hac, ni fallor, ratione illustriorem reddes: *Τί φῆς ἰδὼν, ἐνθένδε πῶς γ' Ἐλευθερῶν Ἀπῆλθεν εὐθύς ὡς ταχύ*; Quid si tu vidisses, quam celeriter hinc sese recta Eleutheras conjecerit? *Εὐθύς* Ἐλευθερῶν positum pro *Εὐθύ*. Sic *εὐθύ* πόλεως usurpavit Eupolis Μαρικᾷ ap. Schol. Soph. Œd. C. 1596. [91] *Ἀλλ' εὐθύ πόλεως εἶμι, θῦσαι γὰρ με δεῖ Κρίον Χλόη Δήμητρι*. Alios etiam Atticistas secutus *εὐθύς* et *εἰθύ* sedulo discernit Ptol. Asc. §. 25. *Εὐθύς ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ ὁδοῦ, ὡς φημὲν εὐθύς κανὼν*. *Εὐθύ* δὲ οὐκέτι ἐπὶ χρόνου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐπ' εὐθείας, οἷον *εὐθύ χωρίον*. Corrīgendum οἷον *εὐθύ χωρίον*. Hujuscemodi ἰο-

quendi formulæ prostant ap. Suid., et ap. Lucian. longe plurimæ, veluti in Hermot. 1, 523. Εὐθὺ τῆς μεσημβρίας: 521. Χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως: Dial. Mort. 22. Εὐθὺ τῆς καθόδου: Nigrino p. 40. Εὐθὺ τῆς πόλεως. Max. Tyr. Serm. 38. p. 222. Εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενρι τῇ ψυχῇ, Heliod. 1. p. 10. Εὐθὺ τοῦ ὕρου ἐχώρουν. Aristoph. ἐν Γηρηνάδι ap. Etym. 420. Ἦσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου: 682. Ab Eod. p. 682. sub teste Aristophane profertur εὐθὺς Σικελίας, ubi forsitan scr. εὐθὺ Σ. Eadem ratione usus est Herod. 8, 38. Ἰθὺ Βοιωτῶν ἐφευγον, 4, 89. Ἐπλεε ἰθὺ τοῦ Ἰστροῦ. Ab his probe secernenda est diversa vocis εὐθὺ potestas, qua, monente etiam Amm., significat τὸ ἐξ ἐναντίας. Max. Tyr. Serm. 27. p. 161. Ἀχιλλεὺς νῆσον οἰκεῖ εὐθὺ Ἰστροῦ, ubi εὐθὺ verti debet ex adverso: h. l. eo protuli, quod viro cuidam eruditissimo fraudi fuerit.

CAPUT III.

Diversi ordinis Legati dicti Θεωροί. Elegans Max. [92] Tyrii Locus Menda liberatur. Minus vulgaris Philochori Observatio. Munus Θεωρῶν perhonorificum. Ἀρχιθέωρος et θεωρίας ὑπηρέται. Lysimachidæ Verba ap. Amm. emend. et illustr. Super Titulo Libri Lysimachidæ Suspicio: non videri eum scripsisse περὶ Ῥητόρων, sed περὶ Ἑορτῶν. Jonsii Sententiam non satis esse expeditam.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ἔστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος. Nomen Θεωρῶν, per sane honorificum, diversi generis legatis olim fuit tributum, nullis, nisi τοῖς εἰς θεοὺς πεμπομένοις: qua generaliori loquendi ratione, præter Ptol. Asc., qui Ammonium sequitur, usus etiam fuit in Lex. Hipp. Erotianus, subjungens χρησμάτων ἐπισκέψεως χάριν. Illis quidem id nominis eximie adhæsit, qui ob rem, sive publicam, sive etiam privatam, Delphos aut aliovorsum proficiscebantur. Soph. Œd. T. 113. Λαίους Θεωρὸς — ἐκδημῶν, Schol. ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ χρησμάτων ἀπερχόμενος. Cf. Triclin. Soph. Œd. C. 409. Ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφῶν ἀφ' ἐστίας. Qui Jovis Ammonis oraculum consuluerant, θεωροὺς vocat Serinus ap. Stob. Tit. VII. p. 91. Atheniensium, Corinthiorum, et aliarum etiam gentium super gravissimi momenti rebus missas legationes memorat Max. Tyr. Serm. 25. p. 145. tum philosophatur, sed elegantissime: Φέρε μὴ μισάμενοι τοὺς θεωροὺς ἐκείνους, τοὺς ὑπὲρ κοινοῦ τοῦ γένους ἐπὶ τὰ μαντεῖα σταλέντας, ἐρώμεθα τὸν Δία, τίς τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν [93] πατήρ καὶ χορηγός. Ita scr. censeo, pro τοὺς κοινούς, τοὺς ὑπὲρ τοῦ γένους. Alia dabit in hanc rem Cl. Duker. ad Thuc. 5, 15. nota p. 328., ubi illos monet, qui ad obeundas statas in Delum legationes, sive ad solemnia Græciæ certamina publica auctoritate mittebantur, θεωροὺς fuisse salutatos; ac de iis egisse Spanh. et Vales. Minus trita, sed mendis etiam sunt obsita, quæ erudita in Soph. Œd. C. Scholia nobis e Philochori Tetrapoli exhibent ad v. 1040., e quibus id saltem cogi potest, Delphicas legationes et Deliacas per vices fuisse institutas: Οὗτοι δὲ ὁ μάντις, inquit Philochorus, ὅταν μὲν τὰ εἰς Δελφούς πόμπημα γένηται, καὶ θεωρία πέμπηται, ἐν Οἰνότη, καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐν τῷ Πυθίῳ· εἰ δὲ εἰς Δῆλον ἀποστέλλοιτο ἡ θεωρία, κατὰ τὰ προειρημένα θύει ὁ μάντις εἰς τὸ ἐν Μαραθῶνι Δῆλιον. Neglecti officii accusantur Athenienses in Oraculo Dodonæo ap. Dem. c. Mid. 392. Ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει, ὅτι τὰς ὥρας παρηνέγκατε τῆς θυσίας καὶ τῆς θεωρίας· αἰρετοὺς δὲ πέμπειν κελεύει θεωροὺς ἐννέα: ubi notatu digna sunt, quæ scribit Ulpian. 203. Θεωροὶ ἦσαν οἱ τὰς θυσίας τοῖς ἔξω θεοῖς ἀποφέροντες. Cf. Lysimachidæ verba ap. Amm. Quod autem res ipsa suadet, munus θεωρῶν admodum fuisse honorificum, e Demosth. de Falsa Legat. 216. æstimare licet, non nisi primi ordinis et dignitatis præcipuæ viros ad istud obeundum electos:

A "Ὅστε μήτε τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς θεωροὺς, μήτε τοὺς θεσμοθέτας εἰς τὰ Πυθία πέμψαι, ἀλλ' ἀποσθῆναι τῆς πατρίου θεωρίας. Missos fuisse cum legatis θεσμοθέτας, ἵνα μεῖζον ᾖ τὸ ἀξίωμα τῆς θυσίας, monuit Ulpian. Comment. ad h. l. 112. Præ reliquis unus [94] eminebat Ἀρχιθέωρος. Andron. Rh. Eth. Nicom. Paraphr. 4, 3. p. 204. Οὐ—τὸ αὐτὸ δαπάνημα προσήκει τριηράρχῳ καὶ τῷ ἀρχιθεώρῳ, ἀλλ' ἐκατέρῳ τὸ πρέπον τῷ μεγέθει τῆς ἀρχῆς. Multa notat H. Steph. Ind. Thes. v. Ἀρχιθέωρος. Hic Achilli Tatius 7. p. 449. ὁ τὴν θεωρίαν ἄγων. Præter Ἀρχιθέωρον Theagenem, a Valesio indicatam, θεωρίας etiam ὑπηρέτας 4. p. 198. memorat Heliod., qui non pauca ad hanc rem subministrabit. Porro, quæ in hac observatione tradidit Amm., consideremus.

Ibid. Λυσισμαχίδης ἐν τῷ Πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ῥητόρων. Ut facilius fiat, quam mox de libro Lysimachidæ instituiam, disputatio, primum observari velim, hinc ab Amm. enotari, quænam sit inter θεωρῆσαι et θεάσασθαι significandi differentia; quique proprie θεωροὶ sint diceudi; deinde etiam, unde τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον θεωρικὸν nomen acceperit: Οὐχὶ διὰ τὰς θεάς, inquit Lysimachides, (ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν,) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν καὶ ἐπιθεῖν καὶ εὐφραίνεισθαι. In Notis submonui, pro ἐπιθεῖν leg. videri ἐπιθεῖν: neque pndet me conjecturæ. Mœschop. π. Σχ. 10. θεωρικὰ χρήματα distributa fuisse scribit εἰς θεάς, καὶ ἑορτάς, καὶ θυσίας, ἵνα μὴ τῆς θεωρίας αὐτῶν ἀπολίπωνται: 'Ut ne quis pauperior festorum celebritate careret.' Hoc nostro nunc scopo sufficit; plura etiam de theorica pecunia notarunt S. Petitus ad LL. Att. 383. et seqq., et ad Harpocr. H. Vales.: Si quis vero, quæ sub teste Lysimachida ex Amm. protuli, rite animadvertat, non facile hunc fuisse credet libri Lysimachidæ, quem Ammonii Edd. præferunt, indicem. Ego certe [95] nullus assequor, qui in hujuscemodi argumenti libro hæc materia commodè pertractari potuerit. Modo a Cæcilii cogitatione animus sit liber, non dubitabis mecum reponere, C περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ἑορτῶν. Levissimam mutationem suadet Harpocr., qui in v. Σκίρον testes citat τοὺς γράψαντας περὶ τῶν Ἑορτῶν καὶ Μηνῶν Ἀθήνησιν, ὧν ἔστι καὶ Λυσισμαχίδης. De Festis egerant, eidem alibi citati, Apollonius Acharnensis, Philochorus et alii, quos inter Lysimachides. Fieri non poterat, ut, qui festos Atheniensium dies exponeret, non simul mensium etiam haberent rationem: neque mirarer, potiorē tantum operis partem ab Amm. memorari, cum et alibi Lamprensis Ammonii τὸ περὶ Θυσίων citarit, qui tamen liber περὶ Βωμῶν καὶ Θυσίων inscribitur ap. Harpocr. Idem Lysimachides, quamvis nomen in Fabriciano Indice non compareat, testis adducitur in Schol. Soph. Œd. C. 56., quæque ibi de Prometheus et Vulcano Athenis uno in loco cultis sub ejus nomine producantur, ex eodem libro videntur desumpta. Hæc quidem specie sua non carent. At Cæcilii nomen conjecturæ meæ dubium obmovet, cui non sim solvendo. Cæcilium quendam sub Augusto inprimis clarum in oratoribus antiquis illustrandis operam suam collocasse liquido constat, deque eo notant Commentatores ad Longin. Ea res Vossium, et Jo. etiam Jonsium, hominem eruditissimum, Hist. Philos. Scriptt. 3, 1, 5. permovit, ut super recepta in Ammonio scriptura nulli dubitarint. Suspicionem, quam posui, nondum tamen repudio, neque horum me auctoritas de priori sententia dimovit. De Rhetoribus scripserat Cæcilii; idem de [96] Lysimachide nemo tradidit. Ac propterea eo devenit Jonsius, ut hac ratione in Amm. vertendum censuerit: 'Lysimachides libro adversus Cæcilium de iis, quæ apud Rhetoras Athenienses occurrunt: quæ quam sint a Græcis aliena, vel tiro viderit. Si enim ista obtineret, quam Jonsius exhibet, versio, hac ratione leg. foret, A. ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Ῥητόρων: quæ nimium a recepta scriptura recedunt. Interim Cæcilii mentio ap. Harpocr. in v. Ἐξούλης ad Amm. comparari debet.

CAPUT IV.

Ismenium, Apollinis templum. Hercules *Θηβαγενής*. Hesiodus leviter refingitur. *Θηβαγενείς* consuevisse eis τὸ Ἰσμήνιον τριποδοφορεῖν. *Θῆς*, Mercenarius. Hes. et Suid. corriguntur. *Λάτρης*, Homo liber in servitutem redactus. E Clitarchi Glossario Locus emendatur. Ἐπάμονες sunt *θεράποντες*. Ἄτμενος et Ἀτμήν, Famulus et Famul.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν· καθὼς Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησὶν· Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τοῦτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς Ἰσμήνιον πρῶτον. Uti reliqua, quæ in hac nota ex Ephoro observavit Amm., propter mendas, quibus sunt inquinata, densam mihi offuderunt caliginem, ita priora Grammatici, quæ ascripti, verba non minus sunt obscura. Cum enim ignoremus, quid in Didymi Commentario præcesserit, dici etiam non [97] potest, quo ejus verba ἀπὸ τοῦτου referri debeant. Quod tamen poterimus lucis, id optimo Grammatico afferre non pigebit. Hunc in finem Pindari Π. 11. verba ascribam. In hac Ode Thebanum Thrasydæum laudaturus primum alloquitur Κάδμον κόρας, Semelen et Ino, quas una cum Herculis matre ire jubet χρυσέων Εἰς ἄδυτον τριπόδων *Θησαυρόν*, ὃν περιᾶλλ' ἐτίμασε Λοξίας Ἰσμήνιον δ' ὀνόμα-
μα-Ξεν ἄλαθέα μαντείων θῶκον. Huic loco is e Pæanibus sine dubio fuit affinis, ad quem olim commentabatur Didymus, in cuius verbis facile vides scr. Ἰσμήνιον. Callisthenes Hellenic. 3. ap. Steph. in Τέγγυρα, — εἶναι μαντεῖα φησι, τὸ μὲν Ἰσμήνιον ἐν Θήβαις: idque Oraculum, Max. Tyr. Serm. 26. p. 150. et aliis memoratum, ἄλαθέα μαντείων θῶκον vocat Pindarus, et Aureorum tripodum thesaurum, quo *Καδμογενεῖς* contendere debeant σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ ματρὶ — Probarem legi, ἀριστογόνον: et cur id malim, facile percipies e Paus., quem mox afferam, loco. Herculis meminit Pind., quia is fuit *Θηβαγενής*. Schol. Soph. Trach. 116. Καδμογενῆ, τὸν Θηβαγενῆ Ἡρακλέα. Ἡσίοδος (Θ. 530.) [98] Ὀφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἶη. Quod ap. Hesiod. vulgatur *Θηβαγενέος*, hinc leviter emendabis; ita et Eur. Suppl. 136. Πολυνεῖκε τῷ Θηβαγενεῖ. His solis licebat in Ismenium τριποδοφορεῖν. Didymus ap. Amm. τὸν τρίποδα — *Θηβαγενεῖς* πέμπουσι τὸν χρύσειον εἰς τὸ Ἰσμήνιον: ita videtur leg.: vocabulum πρῶτον quid hic notet, minus perspicio. Schol. Pind. ad Oden cit. 5. Τριπόδων δὲ εἶπε *θησαυρόν* τὸ Ἰσμήνιον, διὰ τὸ αὐτόθι πολλοὺς ἀνακεῖσθαι τρίποδας· οἱ γὰρ Θηβαγενεῖς ἐτριποδοφόρουν ἐκεῖσε. Annuum Ismenii Apollinis sacerdotem juvenem nobilem Thebis creari solitum fuisse, observavit Paus. 9, 10. an vero omnes tripodem deo dedicare consueverint, non habuit exploratum: Δοκῶ δὲ οὐ πᾶσιν εἶναι νόμον· οὐ γὰρ δὴ πολλοὺς ἐώρων αὐτόθι ἀνακειμένους: inter illos uuum, vetustate inprimis commendabilem, Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα, sese conspexisse notat Paus., cuius uti et aliorum inscriptiones a sese descriptas conservavit Herod. 5, 59. et seqq. Procl. Chrestom. 11. memorat τὸ τριποδοφορικὸν μέλος, quod τριπόδος προηγούμενου παρὰ (male περὶ) τοῖς Βοιωτοῖς ἦδετο: id vero an huc pertineat, alii viderint, quorum curæ intactam hanc notam reliquisset, satius fuisset.

Θῆς, Λάτρης, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος διαφέρουσιν. Homines pauperes, sed liberi, qui mercede operas suas ditioribus locabant, *Θῆτες* vocabantur. J. Poll. 3, 82. Πελάται δὲ καὶ Θῆτες, ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων. Hes. Θῆς, δούλος μισθωτός, [99] — ἢ ὁ τὴν ἡμερητικὴν, (ita videtur leg. pro μερητικὴν,) ἐργαζόμενος παρὰ Ἀθηναίους. Hoc sensu voce utuntur Hom. et Hesiodus, neque diverso *θησσα γυνή* legitur ap. Apoll. Rh. 1, 193.: ap. Eur. Alcestin ita exorditur Apollo, ὦ δῶματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεὸς περ ὢν. Solonis ævo Athenis invaluit, ut quarta et infima civium pars τὸ *θητικόν*, quique ex hac plebe censebantur, *θητες* et *θησσαι* nuncuparentur. Vide Petit. ad LL. Att. 126. et seqq. et 453. Deinde Λάτρης et Ἄτμενος, qui, natura etiam liberi, servitu-

tem serviebant, sive bello capti, sive alia ratione in eum statum redacti. Λάτρης secundum Amm. ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλὸς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθεῖς. Recte Hes. Λατρεύει, ἐλεύθερος ὢν δουλεύει. Ita capiendum vocabulum *λατρεία* in Soph. Aj. 504. Οἷας *λατρείας* ἀνθ' ὅσου *Ζήλου* τρέφει. Apud Suid. in *Λατρεία* adducitur hic versus, ubi nomen Σοφοκλῆς e Ms. Leidensi restitui potest. Indidem alium Suidæ locum ascribam, Λάτρης *λάτρον*· *θηλυκόν* δὲ ἡ *λάτρης*, *θεράπεινα*, *δούλη*: vulgatur, Λάτρης, *λάτρον*. *θηλυκόν* δὲ *λάτρης*: verum mox sequitur, Λάτρης τὸ ἀπλοῦν δια τοῦ ι. Itaque alterum *λάτρης* non agnovit Suid., et præferenda Ms. lectio, modo sese sua turhetur *λάτρον*: quod, ubi semel prima vox fuit depravata, a sciolo invectum. Forsan Suidas scripserat, Λάτρης, *λάτρινος*, ὁ. θ. δὲ ἡ *λάτρης*. Hæc certe Veterum usu possunt confirmari, e Soph. Trach. 69. [100] *ἔνρ*. Rheso 715. Apud Eund. habes ἀρχαία *λάτρι*, Hec. 609. Iph. Aul. 668. Propert. 4, 7, 75. *Latris*, cui nomen ab usu est. Eur. Hel. 734. Ἐγὼ μὲν εἶην καὶ πέφυχ' ὅμως *λάτρης*. Qui versus Ammonii legem non parum labefactat, et eorum potius, qui usum vocis ampliorem tribuebant, sententiam asserit. Eust. ad Od. E. p. 531. Λάτρης — κατὰ τινὰς μὲν ὁ ἀπλῶς *θεράπων*, Dignioris ordinis minister et pedissequus. Gravem maculam e Clitarchi Glossario tollam ap. Athen. 267. Καλοῦνται δ' οἱ δούλοι, ὡς μὲν *Κλειταρχός* φησιν ἐν ταῖς Γλώσσαις, ἄζοι, καὶ *θεράποντες*, καὶ ἀκόλουθοι, καὶ διάκονοι, καὶ ὑπηρέται· *ἔτι* δὲ *πάλμονες* καὶ *λάτρεις*. Pro *ἔτι* δὲ *πάλμονες* leg. contendo, *ἔτι* δ' *ἐπάμονες* καὶ *λάτρεῖς*. In Hesychio itidem ea vox est corrupta: Ἐπάλλων, δούλος, *λάτρης*. Repone, Ἐπάμων: ortus error ex affini literarum ΛΑ et Μ in membranis ductu. Hes. recte alibi: Ἐπάμονες, ἀπόγονοι, ἀκόλουθοι: et, Ἐπέται, ἀκόλουθοι, *θεράποντες*. Ultimum denique nomen Ἄτμενος rarissimi, ni fallor, usus, non solum servum, sed et, auctore Amm., τὸν ὑποταγμένον ἐλευθερον denotat; atque ita non multum ab eo differt, qui eximie *θεράπων* dicebatur. Hes. Ἄτμενον. ἄπαυστον οἰκέτην. Et: Ἀτμενία, δουλεία, δυστυχία. Alibi corrupte *Λατμενεία*. In Epigr. Anthol. 4. c. 32. Δμῶας μυιοσόβον ρύομαι ἄτμενῆς. Apud Etym. et Suid. Ἀτμήν, et Ἀτμενές, οἱ δούλοι. Famul pro Famulus, Ennius, Lucr., et alii usurpant.

[101] CAPUT V.

Kies, Curculiones, et Tarmites. Ἀκιώτατοι. Sapphus Fragm. Pindaro tribuisse Plutarchum. Scaligeri Emendatio. Variantem in Hesiodo Lectionem Grammaticis deberi. Ἰπες et Ἰκες non nisi scriptura differunt. Erroris Magistrorum origo. Corriguntur Etym. et Isidor. *Ορίπες*, Ligni teredines. Stratonis Distichon. *Οριπήδεστα* et *Οριπηδέστατα*: posteriorem Formam legitimam videri. Schol. Aristoph. emend. Inepta Hesychii Annotatio.

Ἰπες, καὶ *Ορίπες*, καὶ *Kies*, καὶ Ἰκες διαφέρουσιν. Minutam hancce vermiculorum nocentium turbam in totidem diversas species secernunt etiam Etym. 481. et Moschop., ita ut uterque Ammonii observatione videri possit usus. Quod vero in hujusmodi Grammaticorum placitis plerisque omnibus tenendum, id hic eximie locum habet. Probatissimos Scriptt. hanc differentiam ignorasse, ex iis, quæ subjiciam, liquido patefiet. *Kies*, secundum Amm., τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια. Hesychio *θηρίδια* σιτοφάγα: ap. Plaut. vocantur Curculiones in Fabula cognomine 4, 4. 30. in tritico facillime Vel quingentos curculiones pro uno faxo reperias. [102] Vetus Onomasticon: Curculio, Τρώξ. At nisi de Ligni teredine *Kis* usurparetur, dici non potuisset ab Hesiodo Ἐργ. 435. Δάφνης ἢ πετέλης ἀκιώτατοι ἰστροβοῆς. Plutarchus, vocis ἀκιώτατοι rationem declarans, monente Proclo in Scholiis ad h. l. 103., εἶναι τι θηρίδιον, inquit, ὃ καλεῖται *kis*, διεσθίον τὰ ξύλα: τοῦτο καὶ Πίνδαρον, addit, οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα, κείνο σῆς οὐ *kis* δάμναται: in quibus lapsus

videtur Plut., et quæ Sapphus erant, Pindaro tribuisse. In Scholiis certe Pindari sequentia sub Poëtriæ nomine leguntur ad Π. 4, 408. Διὸς παῖς ὁ χροσὸς, κείνον οὐ σὴς, οὐδὲ κῖς, δάπτει βροτέαν φρένα κράτιστον φρενῶν. Quam postremam vocem si ad magni Scaligeri mentem in ἀφένων mutare velis, atque tum scribere, κείνον οὐ σὴς οὐδὲ κῖς δάπτει, δάμνεται δὲ βροτέαν φρένα κράτιστον ἀφένων, sensum habebis, non dicam eruditula puella haud indignum, sed qui Pindari potius gravitatem sustinere possit. Ceterum usus Hesiodeus in voce ἀκίωτατοι, Grammaticorum decretis repugnans, eosdem, ni fallor, permovit, ut huic vocī aliam ἀκίωτατοι substituerent. Cujus lectionis meminit Etym. M. Auctor in 'Ακίωτατον: locum e Ms. longe auctiorem, atque est in edito, describam: 'Ακίωτατον, ἄσηπτον, ἄβρωτον' κῖς γὰρ λέγεται ὁ ἐν τοῖς ξύλοις σκώληξ. 'Ἡσίωδος ἐν "Εργοῖς καὶ "Ημέραις, Δοῦν δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατὰ οἶκον Αὐτόγυον καὶ πηκτόν' ἐπεὶ πολὺ λῶϊον οὕτω. Εἰ χ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερον δ' ἐπὶ βουσί βάλοιω, Δάφνης ἡ πελέης ἀκίωτατοι ἰσοβοῆες. [103] 'Ἐτεροι δὲ ἀκίωτατοὶ φασιν, ἵν' ἡ κάλλιστοι, κῖρὸν γὰρ τὸ κίτρινον. Deinde, ut id, quod inceperam, persequar, nullius itidem est momenti, quam inter ἱπας et ἱκας ponunt, differentia. Involvolum, s. Convolvolum, uti Lat. vocant, docente Bocharto, viti infestum animalculum, ἱκα nominarat Alcman; Homerus pro Cornuum erosore ἱπα posuerat Od. Φ. 395. Μὴ κέρα ἱπες ἔδοιεν. — Fieri non poterat, quin Alcmanis et Homeri locis decepti Magistri ἱπας esse scriberent θηρίδια, ἃ κατεσθίει τὰ κέρατα, ἱκας vero τὰ διεσθίοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀμπελῶν. Grammaticus in Bibl. Leid. Ms. Τὰ εἰς ἐξ μονοσύλλαβα ὀνόματα, ἃν ἔχη τὸ φ, διὰ τοῦ κ κλίνεται, οἷον φρίξ φρικὸς, φῖξ φικός' εἰ δὲ μὴ ἔχει τὸ φ, διὰ τοῦ χ, οἷον στιξ στιχὸς, θρίξ τριχὸς' πλὴν του ἱξ ἱκὸς, ἔστι δὲ ὁ ἐσθίων τὰς ἀμπέλους σκώληξ. Integrum locum descripsi, quo constaret, ἱξ, ἱκὸς a recepta in reliquis lege recedere, atque eo etiam magis reddi probabilem, quam ego verissimam censeo, S. Bocharti sententiam, qui ab Alcmane ἱκα e dialecto pro ἱπα positum sagaciter animadvertit, et ex idoneis Auctoribus loca produxit, in quibus, Qui in vitibus nascuntur vermiculi, ἱπες dicantur, Hieroz. P. 2. L. 4. c. 27. Recte itaque Cyrill. Lex. Ms. ad v. Σῆς, Διαφέρει, inquit, Θρίψ, Σῆς, καὶ Ἰψ. Θρίψ μὲν ἐστὶ σκώληξ ἐσθίων τὰ ξύλα. Σῆς δὲ, ὁ τὰ ἱμάτια. Ἰψ δὲ, ὁ τὰ κέρατα καὶ τὰς ἀμπέλους βλάπτων. Non aliunde repetenda est ratio, cur in Homero nonnulli ἵψ' ἐν scribi maluerint κεραῖπες, ἀντὶ τοῦ ἐν κέρασιν ἱπες, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν φυτοῖς, uti ad Hom. l. c. commodè in rem nostram scribit. Eust., [104] bene etiam vocabulum Ἰψ derivans παρὰ τὸ ἱπτειν, ὁ ἐστὶ φθείρειν: qua in re sibi habet consentientem Etym. παρὰ τὸ ἱπτω, γὸ βλάπτω, ἱψω, ἱψ: e Ms. posui ἱψω pro vulgato ἱπω. Est itaque ἱψ simplicissima veteris verbi, quod in compositis fere remansit, propago.

Ibid. Θρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα, καὶ Θριπηδέστατα τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα. Θρίπες, Tarmites. Isidor. 12, 5. 'Teredonas Græci vocant Lignorum vermes, eo quod terendo edant; hos nos Tarmites dicimus.' Non, Termites, uti vulgatur. Vide Scalig. Conj. in Varr. 133. Veteribus etiam Cossi appellabantur, observante Festo iu v. Bina loca, in quibus Θρίψ occurrit, subjiciam. Primus locus est Menandri ap. Stob. 224. Τὸ δ' ἱμάτιον οἱ σῆτες, ἡ δὲ θρίψ ξύλον. Succedat Stratonis distichon ex Anthol. ined. Θριπὸς ἐγὼ καὶ σύρμα τερηδόνας εἶθε γενοίμην, Ὡς ἀναπηδήσας τὰ ξύλα ταῦτα φάγω. Etym. Θρίψ δὲ ἐστὶ ζῶον κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα, καὶ θριπήδεστα, τὰ ὑπὸ θριπῶν διαβεβρωμένα ξύλα: ubi observandum, θριπήδεστα dici, quæ Amm. vocat θριπηδέστατα, quæ potior sit scriptura, neque ipsis veteribus constitit. Super ea re consulendi sunt ad J. Poll. 6, 38. Kühnius, et, qui diligenter præ aliis hic versatur, H. Steph. Ind. Thes. v. Θρίψ. Mirum vero, adeo scripturæ hanc diversitatem dubium traxisse Vales. in Not. Mauss. ad Harp. in v. Θριπηδέστατον: quo titulo Græciam notabat Hyperides. [105] In Etym. Ms. offendi θριπηδεστόν, ubi vulgo legitur θριπηδέστατον: sed in fine istius notæ addebatur καὶ θριπηδε-
Gloss.

Α στόν: quorum alterum sine controversia mutandum in θριπηδέστατον, quam scripturam, ubicunque occurrit, servandam et alteri longe præponendam censeo. Ad eandem formam vidimus in Hesiodi versu 'Ακίωτατοι, quod tamen etiam apud Hes. in 'Ακίωτοι mutatum voluerunt. Apud Hesiod. etiam ἀδηκτοτάτη ὕλη occurrit "Εργ. 420., ubi Procli Scholia menda non vacant. Ad Θριπήδεστα σφραγίδια insignis est Schol. Aristoph. Θ. 434. observatio, quam ea ratione hic apponam, ut eam emendandam existimo: Θριπήδεστα λέγεται κυρίως τὰ ξύλα βεβρωμένα καὶ διεφθαρμένα ὑπὸ τῶν θριπῶν. Θρίψ δὲ ἐστὶ ζῶον κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα. ἀπὸ δὲ τῶν κατεδεδεσμένων ξύλων ἐνταῦθα καλεῖ σφραγίδια θριπήδεστα. Lacedæmonii hunc usum ascribit Hes. in Θριπόβρωτος, cujus loco usus est Salm. de Modo Usur. 11. p. 447., quem vide etiam ibid. 457. Est in Hesychii Glossario annotatio, quæ prima fronte mihi per videbatur ridicula: Θιπόβρωτος, κακὸς, δίχα τοῦ ρ, λέγεται καὶ θιπόβρωτος, ὁ ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένος: et necdum quicquam magis videtur ineptum, nisi fortasse arbitreris, olim alicubi scriptum fuisse, Θιπόβρωτος, ὁ ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένος: tum nescio quem notasse, κακὸς δίχα τοῦ ρ λέγεται γὰρ θριπόβρωτος: tandem universa in Lex. sunm recepisse Hes., sive quisquis ille fuerit, qui utilissimo labore plurimorum Lexica, fideliter cum mendis descripta, in unum coegit.

[106] CAPUT VI.

Quem in finem Verborum Differentias tradiderit Plato? Origo Proverbii Προδίκου τοῦ Κείνου σοφώτερος. Ἰσοὶ et κοινοὶ ἀκροαταὶ non differunt. Versus ex Anthol. emaculatus. Schol. Ms. Expositio Dicti Homericī, Δικάσαι ἐπ' ἄρωγῇ. Libræ Imago in Judice, sed et Amussis et Regulæ. Theognis emendatur.

"Ἰσοὶ καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Istoc quidem usu non sunt diversa. Verba Platonis, quæ ex ejus Protag. p. 293. descripsit Amm., integra hic reponam: Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοιοῖσδε λόγοις παραγιγνομένους, κοινούς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατὰς, ἴσους δὲ μὴ. ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν· κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι δεῖ ἀμφοτέρων, μὴ ἴσον δὲ νείμαι ἐκατέρω· ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ πλέον, τῷ δὲ ἁμαθετέρῳ ἕλαττον. Quæ etsi a dialogi nexu avulsa Grammatico videntur favere, nihil tamen continent præter acumen sophisticum, et Platone non satis dignum: itaque etiam Prodicum ea dicentem facit Plato, ut hominem aliquantisper ludat, et inepte sedulam Sophistarum iu vocabulis distinguendis diligentiam Attico aceto perfundat. Eidem usui reliqua inserviunt, quæ sub Platonis nomine ad voces Δύναμις et Εὐφραίνεισθαι retulit Amm. Qui ejus Protagoram legerit, neminem ea de re dubitaturum confido. Vel unicus Socratis jocus id satis etiam declararet: "Ἔστι δὲ οὐ ταυτόν, ὧ Πρωταγόρα, ὥς φησι Πρόδικος ὅδε, τὸ εἶναι καὶ τὸ γενέσθαι: et paulo inferius, [107] Hisce, inquit Socrates, elatior factus ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἀκούσας ταῦτα, ἐπήνεσέ με. Priora, quæ Ammonio hic materiam suffecerunt, eo protulit Prodicus, ut æquissimus videretur Socratem inter et Protagoram sedere arbiter; origo itaque Proverbii, Προδίκου τοῦ Κείνου σοφώτερος, non aliunde videtur repetenda, quod in tanta rerum copia Erasmus præterisse, mirum non est. Atque ita videri possim Plat. tuitus, qui nullam inter ἴσους et κοινούς ἀκροατὰς agnoverit differentiam, quæ toties Oratores Athenis junxerant. Dem. c. Aphob. 3. p. 560. "Ἀνπερ ἴσοι καὶ κοινοὶ γενήσεσθε ἡμῶν ἀκροαταί: et in ultima Or. c. Callicl. 738. "Ἐτοιμοὶ μὲν ἡμεῖς ἐπιτρέπειν τοῖς εἰδόσιν ἴσοις καὶ κοινοῖς. Plura loca collegit Heraldus ad Minut. Fel. Octav. p. 34. et L. 11. de Rer. Judicat. Auctor. c. 4. p. 234. sqq. Pari ratione ἴσος et κοινὸς alias etiam conjungi solent. Eur. Or. 9. Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον. Auctor Epigrammatis inediti: "Ἄλλ' ἢν δ' ἐνθα τρυφῆς, παῖσεις ἴσα, κοινὰ λαλήσεις: prouti emendabat Scaliger Ms. lectionem: "Ἄλλ' ἢν δ' ἐνθα
6 R

τρυφή παίξεις, ἴσα κοινὰ λαλήσεις. Unius reipublicæ civilibus omnia dicuntur ἴσα καὶ κοινά. Vide Eur. Suppl. 433. Thuc. 1, 26. Dem. c. Aristogit. 505. Tantum vero abest, ut censeamus Platonem credidisse, decere iudices, Κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγόμενοι ἀκροατὰς, ἴσους δὲ μὴ, ut contra Plato de LL. 12. dixerit [108] Χρὴ τὸν μέλλοντα δικαστὴν ἴσον εἶσθαι, teste Stob. 319. Ea locutio, ap. Demosthenem et Æschinem pervulgata, ap. Lucian. etiam et Achill. Tat. occurrit. Turpissimum vitium, iudici ἴσῳ oppositum, Theocr. vocat ἐν χάριτι κρίνειν, 5, 69. Hom. ἐπ' ἀρωγῇ δικάσαι, Il. Ψ. 574. Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. Docte notat ad h. l. Schol. Ms. in libro Vossiano: Ἐξ ἴσου, ἐκ παραλλήλου, μὴ ἐτεροβαρεῖς. καὶ ἐπιφέρει, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. καὶ ἔστιν ἡ διάνοια θαρρόντος τῷ δικαίῳ· οὐδένα γὰρ αὐτῷ διὰ τὸ ἀξίωμα καταχαρίσασθαι ἀξιοῖ: in quibus, quod minus etiam est tritum, ἐτεροβαρεῖς In alteram partem propensum commode expungit, ἐτερορόρον, oppositum ad ἰσόρορον, quorum utrumque extat ap. J. Poll. 8, 10. et 12. et ab æquissimæ libræ imagine hac in re notissima desumptum est. Phocyl. 13. Σταθμὸν μὴ κρούειν ἐτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἐλκειν. Non minus pulchra rigidæ rectitudinis facie ἴσος δικαστὴς sese commendat, modo istud ἴσος ad fabri normam et regulam referas, quæ omnia eodem rigore exæquans Philosopho observabatur ap. Stob. Tit. 44. p. 319. Amussis etiam notio tuetur in J. Poll. εὐθυδικία, 8, 11. Non sinam in cultissimo, sed mirabiliter sæpe mendoso, Theognidis libello istam, quam dicebam, imaginem unius vocis depravatione diutius obscurari, et in v. 543. Χρὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τήνδε δικάσαι [109] Κύρνε, δίκην, ἴσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν. Quantocyus repono: Χρὴ με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσαι. Est enim γνώμων, κανόνιον τι μηχανικόν, non κανονικόν, uti insulse legitur in Schol. Lucian. Harm. p. 29. Et ne quis στάθμην et γνώμονα minus rite una in sede convenire censeat, aut in hac emendatione velit disputare, quandoquidem ea est verissima, adjiciam alium Theognidis locum v. 802. Τόρνον καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν Εὐθύτερον χρὴ μιν, Κύρνε, φυλασσεμένοι. Elegantissimum e Soph. Hippodamia locum conservavit Athen. 564., in quo non pauca mutavit Grotius, Vir Illustris.

CAPUT VII.

Quinam dicti sint Μέτοικοι; Inquilini, μετανάσται. Schol. Soph. obiter emaculatur. Emendatur Hom. e Ms. Cod. Voss. et ex eo Scholion profertur. Inquilinorum misera Athenis Conditio, et invidiosa Nomina. Μετοίκιος Ζεύς. Μετοίκιον τιθέναι: Tributum fuit Drachmarum X. vel XII. Ἰσοτελεῖς proprie dicebantur Ἰσοτελεῖς μέτοικοι. Vocabulum Ἀστόζενος restituitur Moschopulo.

Ἰσοτελής καὶ Μέτοικος διαφέρει. Inter eos, qui de Atheniensium inquilinis egerunt, nemo, quem quidem ego noverim, Ammonii meminit, qui talia [110] tamen in hac nota tradit, quæ ap. alios Grammaticos temere non offendas. Excipio H. Vales., qui Ammonium citat ad Harpocr. 69. et hanc notam dedisset emaculatam, si viro eximio, quæ ad Harpocr. congresserat, elaborare licuisset, et copiosam de inquilinis materiam decenter exponere. Ut emendationis reddam rationem, quædam de iis sunt delibanda. Μέτοικος, ut inde incipiam, auctore Amm. dicebatur ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, Inquilinus, qui patria urbe relicta in aliam migravit. Rectius Hes. Μέτοικοι, οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει, Peregrini, qui in urbe, Athenis puta, sive Attica, fortunarum sedem fixerant. Inter alia deteriora bona notat Schol. Soph. CEd. C. 927., ubi cum Suida vett. Edd. sunt conferendæ. Qui Hesychii verba modo adducta protulerunt, quæ illis notatu inprimis digna subjiciuntur, μετανάσται δημόσιοι, fere prætereunt, eum tamen antiquum fuisse videatur Inquilini nomen μετανάστης: egregie buc facit Soph. CEd. C. 941. 942., ubi in Scholiis pro εὐγενῇ leg. ἐγγενῇ: et

conferendus est ejusdem Tragici locus in CEd. T. 460. Contumeliose semet ab Agamemnone habitum, impatienter ferebat Achilles ap. Il. I. 642. Elegantem locum, quo indignabundi voces continentur, sibi in memoriam revocari, Lector moleste non feret: Ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε' ἐκείνων Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφλητον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης, ὥσπερ τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Pro vulgata in Hom. Edd. lectione ἐκείνων Μνήσομαι, [111] ὥς μ' ἀ. posui ἐκείνων M., ὥς μ' ἀ. fideliter Codicis Ms. Lugd. Bat. scripturam repræsentans. Homeri verba Vetus Interpres Ms. hunc ad modum expressit: πληροῦται, ὀγκοῦται ἡ καρδία τῇ ὀργῇ, ὅταν μνησθῇσωμαι, πῶς με ἀδόκιμον ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἔκρινεν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ὥς τινα ἀτίμητον καὶ μέτοικον. Ad invidiam conciliandam apte posuit Poeta ἀσύφλητον: scholion, si vel hac ratione corrigendum censeas, παρὰ τὸ ἄσῳ καὶ φήλος, φέναξ ἀσπρὸς, ineptum quidem, in Grammatico tamen ferendum; quod propter Barnesium dico. Optime Eust. ἀσύφλητον p. 692, 23. interpr. μηδεὶνός ἄξιον, idque in μετανάστην peropportunitum. Dem. c. Calipp. 719. maluisses, inquit, me pecuniam istam accepisse, ἢ τὸν μέτοικον ἄνθρωπον καὶ ἐν Σκύρῳ κατοικοῦντα καὶ οὐδεὶνός ἄξιον. Peregrini Athenis τὸ μηδὲν σχεδὸν ἦσαν, uti scribit ad dictum Hom. locum Eust.: eodem respiciens Scholiasta ἀτίμητον reddidit τὸν ἐν τιμῇματι πολιτείας οὐ συναριθμούμενον. Quam misera fuerit Athenis inquilinorum conditio, vel e Comico- rum joci disci potest, qui hos homines sibi frequentissime sumserunt petulanter deridendos, qua de re nonnulla scribit ad Aristoph. A. 580. Flor. Christianus. De nomine σκαφηφόρων, quod iis inditum fuisse dicit Amm., et affini- bus etiam, multa notarunt Petitus ad LL. Att. 25. 26. Vales. ad Harp. in Σκαφηφόροι, Commentatores ad Ælian. V. H. 6, 1. p. 442. 443. et Meurs. citatus Perizonio, cujus cum ultima nota conferri debet Casaub. ad Aristoph. Ἰππ. 346. Unum habebant Opt. Max. Jovem, quem a potentioribus pressi querelis fatigarent, teste Phryn. Soph. Appar. Ms. in Bibl. Coisl. 467. [112] Quod in fine observationis hujus docet Amm. Πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις, apud alios non memini me legere. Hujus rei exemplum habes ap. Thuc. 2, 13. ubi v. Cl. Duker. Porro debebant μετοίκιον τιθέναι. Dem. 3 in Aphob. p. 560. Μεγάραδ' ἐξώκηκε, κάκεϊ μετοίκιον τέθεικεν. Quotannis singuli solvebant, si receptæ in Amm. lectioni credere licet, μετοίκιον δραχμὰς δέκα, ubi ad exemplum Petiti ad LL. Att. 170. et Meursii ad Hes. Miles. 177. reponi posset δώδεκα, sed cum ea res exploratissima non sit, assensum etiam sustinere malo. Ab hoc tributo persolvendo immunes inquilini dicebantur Ἰσοτελεῖς, atque ita ad priorem loci, in quo versamur, parte sumus delapsi.

Quoniam ejusdem originis honore non facile quemquam dignabantur Athenienses, si qui tamen ex infima hac plebe præstanti virtute sese emergerent, hi a sordidis operibus, quibus capite censitis inferiores admovebantur, liberi, μετοίκιον non solvebant, et pari cum civibus honore, iisdemque privilegiis fruebantur, dicti propterea Ἰσοτελεῖς. Harpocr. locum fuse enarrat Petitus. Timæus Lex. Plat. Ἰσοτελής, ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολίταις. Cyrill. Lex. Ms. Ἰσοτελεῖς, ἴσα τοῖς ἀσπίσι, ὅ ἐστι τοῖς πολιτικοῖς, τέλη διδόντες. Apud Dem. c. Lacr. 593. testimonium dicit Θεόδωρος ἰσοτελής, quem Theodotum virum optimum fuisse et virtutis exploratæ senem aliunde constat. Singulare autem ἰσοτελείας beneficium discrimen inter cives indigenas et hosce ἰσοτελεῖς minime tollebat, quod scribit Bud. Comm. L. Gr. 1089. eatenus verum [113] est, quatenus hi fere dicebantur Ἰσοτελεῖς μέτοικοι. Hæc fuit ratio, cur Scaligeri emendationem in Amm. textum receperim: Ἰσοτελής μὲν γὰρ ὁ τετιμημένος μέτοικος ἐν τῇ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις: ap. Hes. etiam ἰσοτελεῖς μέτοικοι. Cf. notam summi Hemsterhuisii ad J. Poll. 8. extremam. Apud J. Poll. 8, 155. ad ductum Ms. Jungermannii reponi posset: ἰσοτελής μέτοικος, ὁ τιμηθεὶς κ. τ. λ. Ad remp. administrandam accedere ipsis non licuisse, præter Amm. Thomas etiam M. annotavit in Ἰσοτελῇ. Hi Ἰσοτελεῖς a nonnullis dicti vi-

dentur Ἀστόξενοι. Vide Hes. in v. et Moschop. π. A Σχ. 119., ubi pro Ἀστόξενος omnino etiam Ἀστόξε-
νος emendari debet.

CAPUT VIII.

Ἰστοπέδη, Modius. Ληνίς. Alcæi Locus tentatur. Arbor Mali restitutum Hygino. Ἰστοπέδη et Ἰστο-
δόκη diverso Usui inserviunt. Schol. Hom. et Cy-
rilli Lex. emaculantur. Καταβολή, Pensio, ele-
ganter pro εἰσβολῇ usurpatur.

Ἰστοδόκη καὶ Ἰστοπέδη διαφέρουσιν. Joannes Scheffer., homo eruditus et diligens, in libris de Militia Navali non memorat Ἰστοπέδην. Ea non erat diversa a Modio, s. Foramine in media navi, cui mali erecti pars inferior (πτέρναν vocabant) inserebatur. Με-
σόδμην appellant Orpheus Arg. 1150. et Apoll. Rh. ap. Rutgers. Var. Lectt. 6, 6. Ammonii verba sunt: Ἰστοπέδη, ὃ ἐν μέσῳ τῆς νεῶς κοῖλος [114] τόπος, (τινὲς δὲ Ληνίδα καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἰσὸς ἐντίθεται. Priorum Edd. lectionem Λινίδα ad Scaligeri mentem correxi: J. Poll. ληνὸν vocat, Torculare, cui malus intorqueatur, 1, 91. Καὶ τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἰσὸν ληνός· τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον αὐτῷ πτέρνα: ubi notat Jungermannus. Apud Etym. 478. etiam Λινίδα reperitur; quod nihilominus eadem ratione emendant Sylb. et H. Steph., qui in Thes. Ind. ad v. Ἰστοπέδη Etymologi verba apposuit. Homeri locum, qui deficit in Etym. edito, Ms. Leidensis suppeditat, Οἶον ἀλλὰ μ' ἐνὶ (l. με) δεσμῷ δῆταρ' ἐν ἀργαλέῳ, ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ. Aptior enimvero isti usui asserendo locus videatur Alcæi ap. Heracl. Alleg. Hom. 413. κοῖλαν Πάρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει. Ita isto in loco leg. censeo, κοῖλαν pro καλάν: sensu plano et expedito, ἄντλος παρέχει κοῖλαν ἰστοπέδην. sive, ut Lyrici sententiam verbis Homericis exponam ex Od. M. 410. ἰσὸς δ' ὅπισω πέσεν, ὅπλα τε πάντα Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. Ubi ap. Od. M. 161. sese jubet constringi Ulysses ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ: posterior potius locum habet, quam tradit Eust., expositio, p. 472. Ἰστοπέδη δὲ, inquit, ὁ τόπος, ᾧ ἐντίθεται ὁ ἰσὸς, ἢ ξύλον ὀρθὸν, ᾧ προσδέδεται ὁ ἰσὸς. Non aliter cepit Hyginus Fab. 125. Ulysses — sociis cera aures obturavit, seque ad arborem malum constringi jussit, ubi legendum puto, [115] Ad arborem mali. Hes. Ἰστοπέδη, ξύλον ὀρθὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ᾧ προσδέδεται ὁ ἰσὸς: ubi pro τραπέζης non immerito forsitan τρόπεως reponi volebat Guetus. Basilii Patricius in Naumach. editus ab J. A. Fabr. Bibl. Gr. 8, 140. Τῆς δὲ πλεούσης μέσον ἐπὶ τῆς τρόπιος προσαρμύζεται ἡ τράπεζα, (ita vocat τὴν ἰστοπέδην s. Modium,) ἥς ἐντὸς ὁ ἰσὸς ἵσταται, ἦτοι τὸ καάρτιον. Recte autem Amm. ab aliis temere confusa ἰστοπέδην et ἰστοδόκην discernit. Ἰστοδόκη erat Receptaculum, ἐφ' ἧς ὁ ἰσὸς κατακλίνεται, in quo malus finita navigatione demissus ponebatur. Schol. Hom. II. A. 434. Ἰστοδόκη, τῇ ὑποδεχομένη τὸν ἰσὸν ἰστοδόκη: scribe, ἰστοθήκη. Etym. Ms. Ἰστοδόκη, ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἰσὸν ἰστοθήκη τις οὖσα, παρὰ τὸν ἰσὸν, ὃ σημαίνει τὸ ἄρμενον. — καὶ τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν ναυτῶν, (Schol. Hom. ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, A rei navalis peritis,) καάρτιον. Ἰστοδόκῃς autem meminerunt plurimi.

Καταβολή καὶ Εἰσβολή διαφέρει. Καταβολή μὲν γὰρ, ἡ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολή δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ. Cum Amm. facit Cyrill. Lex. Ms. Καταβολή καὶ Εἰσβολή διαφέρει. Καταβολή μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἔκθεσις κατάθεσις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολή δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ: ubi leg. videtur Καταβολή μ. γ. ε. ἡ ἔκτισις ἢ κατάθεσις. Καταβάλλειν ἀργύριον, Pecuniam statuto tempore repræsentare. Hinc Καταβολή Pensio exponitur in Glossis. J. Pollux 8, 157. τέλος, καταβολή, εἰσφορά: 9, 31. καταβολή τέλους: 3, 94. ἀποφορά ἢ τῶν φόρων καταβολή. Auctor Or. c. Neæram p. 521. Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον. Dem. c. Timocr. 474. [116] Αἱ τῶν τελῶν καταβολαί: adv. Pantæn. 627. Τὸ ἀργύριον — ὃ ἔφερε καταβολὴν τῇ

πόλει τοῦ μετάλλου. Liban. Argum. Or. Aristogit. 490. Δύο μὲν δὲ καταβολὰς ἀπήνεγκε. Frequens usus vocis παρακαταβολή. Apud Etym. in Ἀρράβων habes προκαταβολή ὑπὲρ ἀσφαλείας. Porro Εἰσβολή secundum Amm. dicebatur περίοδος τοῦ πυρετοῦ. Cf. Foes. Œcon. Hippocr. Verum ea signif. venustissime etiam Καταβολή adhiberi solet, et quidem a probatissimo Plat.: Timæus Lex. Plat. Καταβολή, περιοδικὴ λήψις τοῦ πυρετοῦ. Recte Thom. M. καταβολή δὲ καὶ ἐπὶ νόσου, qui Aristidem auctorem citat. Demosthenes περίοδος ἡ καταβολή πυρετοῦ Philipp. 3. p. 47. nonam Philipp. vocat Harpocr., hunc usum eleganter exponens in Καταβολή. Gale-
nus Gloss. Hippocr. Κατηβολῇσι, περιοδικαῖς ἀρχαῖς παροξυσμῶν. Ea ratione Charterius h. l. vulgavit, quem præter alia dabit Jungerm. ad J. Poll. 1, 16. n. 13.

CAPUT IX.

Ἄγμα, Fractum, et Κάταγμα. Suidas emend. E-
jusdem Error a Phav. animadversus. Tracta
lanea, κατάγματα ἐρίου. Timæi Lex. Plat. corri-
gitur. Super Apollonii Rh. Loco Conjectura.
Scholia Mendo liberantur.

Κάταγμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν ἐκ-
τεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· Κάταγμα
δὲ βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλκυσμα. Hujus observatio-
nis emendatam scripturam debemus Scaligero; et
quia observatio non est inelegans aut protrita, juvat
ei inhæsisse. [117] Ab Ἄγειν, in veteri lingua Fran-
gere, ἄγμα, Fractum. Eust. Od. A. p. 32. 16. Ἄ-
γειν λέγεται καὶ τὸ κλᾶν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα:
hinc κάταγμα Ammonio τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμέ-
νον. Vide Hes. in Ἄγμα. Vetus Auctor ἄγματα
ἀμφορέων ap. Suid., qui ἄγμασι exponit κλάσμασι,
τροπαῖς, ubi leg. crediderim τρύπαις: sic ἄγματα
ἄρτου dici potuerunt Lucilio ap. Νόσιον in v.
Interfici p. 449. Fragmenta panis. Hes. Βάγος,
κλάσμα ἄρτου: alibi τρύφος. Apud Eund. in Ἀκτῇ:
— ἄκτῃ δὲ τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα καλεῖν
εἶωθεν Ὀμηρος διὰ τὴν κάταξιν. Pleniori forma
optimæ Glossæ: Κατέαγμα, Fragmentum. Observa
mecum Suidæ errorem, qui ad Ἀῖαγμα ascripserit,
θρήνος καὶ σύντριμμα, cum posterius absque ulla
dubitatione ad Ἐαγμα debuisse referri, quod a Kust.
non videtur animadversum. Laudanda hac in parte
diligentia Phavorini: Αῖαγμα, θρήνος, διὰ διφθόγγου.
Ἐαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. Porro Fracta
s. potius Tracta lanea Κατάγματα etiam dicebantur.
Ammonius: Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλ-
κυσμα. Quod in prioribus Edd. legebatur ἔργον
ἐλκυσμα, id e perversa pronuntiandi ratione fuerat
ortum. Ἐαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, junxit
Plato Soph. 99. κατάγειν id est, quod Latine dixeris
Deducere. Hesychio Κατάκτρια, ἐριουργός, quæ, in-
terpr. Catullo, Carm. 64, 312. deducens fila supinis
Formabat digitis. Non est, quod hanc Deducendi
s. Devolvendi potestatem [118] pluribus asseram.
Κατάγματα ἐρίου sunt Tracta lanea, docente Ill.
Scaligero ad Tibull. p. 143. 144., qui copiose hanc
rem illustrat: quæ Lindenbrogius ad Catal. p. 316.
et Salmas. in Tertull. de Pall. 208. notarunt, pau-
cula tantum sunt. Κάταγμα exemplis firmavit Ar-
naldus noster Lectt. Gr. 77., quibus adde Plat. Po-
litico p. 126. Τῶν περὶ ξαντικῆν ἔργων μηχανθέν τε καὶ
σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κάταγμά τι. Ad h. forte
Plat. I. referenda Timæi nota in Lex. Plat. Ms.
in Bibl. Coisl. 479. Κάταγμα, ἱερὸν πλάσμα καὶ
μήρυμα. Emenda, Κάταγμα, ἐρίου κλάσμα: quam-
vis etiam in Timæi loco legi posset σπάσμα. Apud
Suid. in v. Κατάσπασμα, ἐρίου emendavit Kusterus,
et ante Kusterum Æm. Portus. Hes. Κατάγματα· μη-
ρύματα ἐρίου ἢ κατασπάσματα. Mendose vulgatur
καταπ. et μηρύγματα. J. Poll. 7, 29. κάταγμα· τὸ δ'
αὐτὸ καὶ μήρυμα: ubi notant eruditi Commentatores.
Etym. Ἀμήρυτον, τὸ ἀτέλεστον· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν
ἀπὸ τῶν ἐρίων μηρυμάτων. Conjecturam proponam
super Apoll. Rh. loco, quem respicit Etym. 221.,

ubi conqueritur Phineus: οὐ γὰρ μούνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἑριννὺς Λαῖ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλκω. Non placet in Apollonio γῆρας ἀτέλεστον, (ita recte ἀμήρυτον interpr. Vett.) eis τέλος ἔλκειν. Et facile mihi persuadeo, poetam scripsisse, γῆρας ἀμήρυτον ἄθλιος ἔλκω. Eadem hac opera e Schol. Apoll. Rh. verbis vocem ἀμήρυτον [119] explicantis vitium eluam: Ἀμήρυτον. γράφεται καὶ Ἀμήρυον τοῦτ' ἔστιν, ἀτέλεστον, καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον. Ubi ἀμήρυον tanquam varians lectio videtur poni, quod quominus credam, insignis facit istius Grammatici doctrina. Itaque pro Ἀμήρυον scr. censeo Ἀνήρυτον, hac ratione: Ἀμήρυτον. γράφεται καὶ Ἀνήρυτον, τοῦτ' ἔστιν. Ad eam rem multa dici possent.

CAPUT X.

Κανθαρίζειν nihili est Vocabulum. Τανθαρυζειν e Grammaticis emendatis asseritur. Theopompi Β Τανθαρυστὸς reponitur in Hesychio. Γῆρα τονθορίζειν ap. Aristoph. illustratur. Τονθορύζειν et Τανθαρύζειν Significatu non sunt diversa. Lat. Titubare. Glossæ Philox. emaculantur. Τονθολυγεῖν de Aquarum murmure. Trepidare. Versus e Copa corrigitur.

Κανθαρίζειν καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν. Τονθορίζειν δὲ τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν. Crede mihi, verbum Κανθαρίζειν Athenis plane fuit inauditum, et sine ullo dubio corruptum est; quod enim ap. Phav. et recentiores Lexicographos reperiatur, nemo mirabitur, qui omnes uno Ammonii loco deceptos fuisse noverit. Spreta literarum serie, cui religiose semper in Grammaticis non est inhærescendum, confidenter repone: Τανθαρύζειν καὶ Τονθορύζειν διαφέρει. Τανθαρύζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν. Ammonii Lex. [120] olim ἀτακτον a recentioris ævi Grammatico ad ordinem Alphabeti fuit dispositum; hinc repetenda est vitii origo. Ubi semel tremulus vocis sonus animo occurrit, et Enniam ex Annali 2. At tuba terribili sonitu tarantantara dixit, uti fieri solet, plurima mox præsto fuere, quibus verbum Τανθαρύζειν firmari, et in pristinas sedes reduci posset. Veterum formarum index præstantissimus Hes. Ἐτανθόριζον, ἔτρεμον. Lege: Ἐτανθαρύζον. Eodem Auctore Dores, ρ in λ mutato, τανθαλύζειν usurpabant; Τανθαλύζει, τρέμει Δωριεῖς. Οἱ δὲ, σπαίρει. Idem: ΤΑΝΘΑΡΥΖΤΟΣ, ὁ τρόμον παρασκευαστικός. Literis majusculis hanc vocem expressi, ut vitii origo et vera scriptura ΤΑΝΘΑΡΥΖΤΟΣ simul Lectoris oculis obversarentur. J. Poll. 5, 98. Τανθενριστοὶ ὄρμοι παρὰ Θεοπόμπῃ τῷ Κωμικῷ, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς, ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὠνομάσθαι. Quod e Mss. proferunt κανθειρυστοί, nihili quidem vocabulum, ad Amm. tamen non parum facit. Unus Kühnius rem acu tetigit, et sagaciter animadvertit τανθαρυστοὶ ὄρμοι leg., simul indicans, novisse sese verbum τανθαρύζω, Tremo. Quod a Salmasio edoctus e Suida profert Jungerm. Ταονθαρίζειν, τρέμειν, id minus auspiciato in Τονθορίζειν mutatum voluit Kust. In Ms. Suidæ Cod. Lugd. Bat. legitur Ταονθαρυζειν. Credibile in veteri

libro Τανθαρύζειν reperisse Suid., indicio, utroque modo id verbi fuisse pronuntiatum. Excutiam loculos meos. Hes. Τοιθορύκτρια, ἡ τοὺς σεισμούς ποιούσα. Vetus lectio fuit Τανθαρύκτρια. Idem: Ἐκτανθαρύζω, τρέμω. Errantem Sopingium [121] non moror, et lego: Ἐκτανθαρύζω. Hæc, nisi fallor animi, pleraque omnia sunt, quæ de verbo Τανθαρύζειν, ex Hes., aut etiam aliunde, afferri possent. Cogitet forsitan quispiam id verbi restituendum Aristophani Ἀ. 683. Τονθορίζοντες δὲ γῆρα τῷ λίθῳ προσέσταμεν. Neque Lat. interpretatio, neque Scholiastæ expositio hic, fateor, locum facile repererint, et, si Ammonio meo sit auscultandum, τανθαρύζοντες fuerit scr., quo e Scholiis ὑπότρομοι etiam referri posset.

A Certe Tremulos et titubantes senum gressus in hac voce respicit Aristoph. Οἱς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἢ βακτήρια. In Ausonii Epist. 12. forsā scr. τρομερὴ λάβε βῆμα senectus, pro βλέμμα. Eur. Phœn. 310. Γῆρα τρομερὰν ἔλκω ποδὸς βάσιν. Apoll. Rh. 200. τρέμε δ' ἄψα νισσομένοιο Γῆρα. Verum recepta in Aristoph. scriptura omnino servari debet. Τονθορίζειν, quamquam secus fuerit Ammonio visum, nihil aliud est quam τρέμειν. Quid, amabo, mi Ammoni, ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν? Nonne Tremulo labiorum motu murmurare? ita opinor. Schol. Aristoph. l. c. τονθορίζοντες, λάθρα φθεγγόμενοι, — τὰ [122] χεῖλη κινούντες. Aristæn. 2, 3. Ἡρέμα τῷ χεῖλῃ κινεῖ, καὶ ἅττα δήπου πρὸς ἐαυτὸν ψιθυρίζει. Lucian. Hermotimo 1, 504. Τὰ χεῖλη διεσάλευες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων: sive tu dixeris, verbo τονθορύζειν indicari Tremulum, sive etiam Senilem vocis usum, haud obnitar. Agathias Anthol. 7. Ep. 70. Χεῖλεα βαμβαίνει φθέγματι γηραλέῳ. Hes. Βαμβαίνων, τρέμων τοῖς ποσὶν ἢ τοὺς οὐδόντας. Recte; utranque istam potestatem præstat Lat. Titubare. Vide Non. 182. Claudian. de Raptu 3, 155. Succidui titubant gressus. Cogita Terentianum: Ne quid titubet. Optimæ Glossæ: Trepidat, Titubat, — βαμβαίνει. In iisdem reperies: Vacillant, Λεκανίζουσι, βαμβαίνουσιν. Vulcanius, Casaub., et Bochart. Hieroz. P. 1. L. 3. c. 28. vocem λεκανίζουσι tentarunt: nemo, absit invidia, veram emendationem protulit. Repone Λακωνίζουσι. Eadem Glossæ: Titubo, Σφάλλομαι, Λακωνίζω, γλώσση βαμβαίνω. Ez. Spanb. ad Aristoph. B. 759. nonnulla observans ad vocem τονθορύσας, citat ex Athenæo Pherecratis versum, ubi ποταμοὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι Διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγούντες ἔρρεον: cui loco a se producto ad Il. P. p. 1126. subjungit Eust. Ἦγουν ποιὸν ἤχον ἀποτελούντες, ὅθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορύζειν. Quidni etiam ibi τονθολυγούντες Trepidantes redderetur? Tremulum aquarum murmur Trepidandi notione non invenuste exprimi solet. Horat. Od. 2, 3, 22. [123] obliquo laborat Lympha fugax trepidare rivo. Incertus C Auctor in Copa Catalect. 93. Est trepidans rauco murmure rivus aquæ. Ita lego pro Strepitans, quod vulgatur. Denique observandum, verbum τονθορίζειν s. τονθορύζειν duplici scribendi forma aliquoties obvium. Vide Jensium Lectt. Lucian. 125. 126. Hinc suspicabar emendandum Thom. M. in Τονθορίζω. Neque injuria. Audi Phryp. 66. in Γογγυσμός, Ἡμεῖς δὲ τονθρυσμὸν καὶ τονθρύζειν λέγωμεν, ἢ νῆ Δία συν τῷ ο τονθρυσμὸν καὶ τονθορύζειν: ubi notat D. Hæschelius.

CAPUT XI.

Καταχύσματα. Ritus Atheniensium Bellaria effundendi in Servos νεωνήτους. Schol. Aristoph. et Etym. M. emend. Καταχύματα, Defusa quævis. Κέλυσος, Κελύφανον, et Ἐλντρον ap. Vett. promiscue usurpari. Luciani Locus corrigitur.

D Καταχύματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει. In servos aliosque recens domum ingressos Nuces et alia Bellaria, quæ Καταχύσματα vocabantur, effundere mos erat Athenis. Nota sunt, quæ super hac re observarunt Mauss. Vales. Ez. Spanh. ad Aristoph. locum ab Amm. citatum in Pluto v. 768., ubi operose hanc consuetudinem declarat Schol. [124] e cujus nota leve vitium non sustulerunt Vales., aut H. Steph., qui multa ad hanc rem præcepit in Thes. Gr. 4, 500. In Scholiis vulgatur, Περὶ τὴν ἐστίαν τὰ τραγήματα κατέχεον eis σημείον εὐπορίας: ubi scribi debet παρὰ τὴν ἐστίαν ex Aristoph. ibid. 795. Hac etiam in parte Suid. Ms. differt ab editis; quod enim in his offendas, παρὰ τὴν ἐστίαν τραγήματα καταχέειν eis σημείον εὐετηρίας, ita præfert Ms. π. τ. ε. τ. κατέχεον eis σημείον ευεκτηρίας. Eodem in libro extat, τῶν νέων ἢ τῶν δούλων τῶν πρῶτον εἰσιόντων eis τὴν οἰκίαν: quod ad Schol. propius accedit; modo posueris νεωνήτων. Conf. Fulv. Ursin. in Virg. Ecl. 8, 30. p. 62. et Jos. Scal. ad Catull. p. 59. et 60. Hinc forsitan

illustrari potest is Atheniensium ritus, quem copiose A exposuit Meursius in Græcia Fer. v. Πυανέψια. Circa rimum, quem in hoc festo gestabant pueri, varii generis bellaria pendebant. Etymologici M. Auctor p. 303. Καταχύσματα δὲ καὶ κύλικά οἶνον κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς ἐπιλέγουσιν. Εἰρεσιώνη κ. τ. λ. Versiculos, quos cantabant, emendatos exhibuit Is. Voss. ad Melam 1, 15. p. 78. Versuum ultimus, Καὶ κύλικ' εὐζώρου οἶνον μεθύουσα καθεύδει, auctoritate Etymologi Ms. hac ratione corrigendus est: Καὶ κύλικ' εὐζώρου, ἵνα καὶ μεθύουσα καθεύδῃ. Pro καταχύσματα in scripto libro reperire licet καταχύματα, litera σ detrita. Auctore Ammonio Καταχύματα, usu latiori, Quævis dicebantur defusa: Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ τὰ καταχεόμενα ὕδατα. Scribendi [125] differentiam Vett. haud videntur observasse. Philoxenus sub Platonis Comici testimonio citatus Athenæo 1. p. 5. Βολβούς μὲν σποδὴ δαμάσας καταχύσματι δέουσας Ὡς πλείστους διάτρωγε. — Schol. Aristoph. "Ορν. 535. κατάχυσμα interpretatur ζῶμὸν. J. Poll. 6, 56. Ζωμοῦ καρύκην, καταχύσματα: adde ex B §. 58. versum Pherecratis, et Philonidæ ap. Athen. 67.: quibuscum conferri potest Archestrati locus ap. Eund. 399.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἐλυτρον διαφέρει. Istam vocum, quam tradit Amm., differentia plerisque olim fuit incognita. Ad mentem Ammonii J. Poll. 6, 51. Εἵποις δ' ἂν ὀστρέων κελύφη. Hes. Κέλυφος, ὀστέον λεπτόν. Lege, ὀστρέων λέπυρον: addit, κυρίως δὲ καὶ τὸ τῆς ὀπάρας καὶ τῶν δένδρων: huc refer quæ H. Steph. Thes. Ind. suppediabit. Schol. Aristoph. Σφ. 543. Κελύφη δὲ, τὰ τῶν ὥων καλύμματα. E quibus facile patet, usum vocis non arctis adeo limitibus fuisse conclusum. De navi, cui mortuum nautam incluserant, facete Antiphil. Anthol. 1. c. 56. ep. 3. Τοὶ δὲ κέλυφος ἐκλείσαν ἐπ' ἀνέρι, τόφρα γεραίος Πλώση ἐπ' οἰκείης εἰς αἰδὴν ἀκάτου: Auctor porro est Amm., Κελύφανον dicendum ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων. Corrige Lucian. Ver. Hist. L. 2. p. 687. Τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς (Caryonautis) κελύφανα, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα. Corrige, [126] inquam, vocabuli unius transpositione, κελύφανα ἡμίτομα, καρύων κεκενωμένα. In Scholliis reperiō, κελύφη καρύων, κελύφανα, quod postremum prioribus forsitan præponendum. Ἐλυτρον denique secundum Nostrum, τὸ ὑγρῶν χώρημα, (ita videtur leg. pro ὑγρόν.) Liquidorum receptaculum. Moschop. Ἐλυτρον, τὸ σκέπασμα, κυρίως δὲ ἐπὶ κυκλοτερῶν τινῶν, οἷον καρύων ἢ ὥων ἢ ἄλλων τοιούτων. Recte. Cf. Hes. Suid. Etym. Moschop. π. Σχ. 52. et Erotiau., e quibus plures usus secundarii peti poterunt.

CAPUT XII.

Πρόκλησις et Πρόσκλησις a Librariis confundi solent. Posterius in Amm. ponendum. Κλησιν et Πρόσκλησιν non discernit Demosth. Κομᾶν: Στρέφειν τὴν κόμην vindicatur Ammonio. Κόρυδος et Κορυδαλλὸς distinguuntur ab Aristoph. Gramm. Glossæ et Amm. emend. Σωτήρος Κόρης ἱερόν.

Κλησις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλησις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ εἰς ὁτιοῦν τῶν δικαστηρίων γενομένη. Πρόκλησις δὲ ἡ εἰς Ἄρειον πάγον. Eadem fere Moschop.: H. Stephanus, hac nota inductus, vocem Πρόκλησις ista significatione in Thes. suum recepit. Eruditissimo etiam G. J. Vossio h. l. fraudi fuit. Haud raro πρόκλησις et πρόσκλησις, quamquam diversæ plane sint significationis, a librariis solent permutari. Apud J. Poll. 8, 55. πρόκλησις scr. videtur, non πρόσκλησις. [127] Docti Commentatores §. 62. ad vocem πρόκλησις nonnulla notarunt, quam copiose exposuit Herald. Anim. in Salmasii Obs. ad J. A. et R. 6, 14. E quibus abunde constare poterit, Amm. scripsisse: πρόσκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον. Nihil hac de re monuit Petitus, ubi de in jus vocando tractat ad LL. Att. 314. 315. Interim κλησις et πρόσκλησις vix solent discerni. Luculentus testis est Demosth., qui in Aristocr. 437. κλησιν dicit Citationem Gloss.

in Areopagum; talem indicari e toto orationis argumento liquidissimum. Deinde Harpocr. istum locum respiciens scribit: Κλησις, ἡ πρόσκλησις. Idem: Πρόσκλησις, ἡ εἰς δικαστήριον κλησις, καὶ προσκαλέσασθαι, τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην. Δημοσθένους ἐν τῷ Περὶ τοῦ Ἀγνίου Κλήρου: p. 660. Ἡ πρόσκλησις ἐγένετο τῷ παιδὶ τούτῳ κατὰ τὸν νόμον, καθ' ὃν περ καὶ οὗτοι προσεκαλέσαντο τὴν τουτοῦ μητέρα, ubi de Areopago cogitari non potest. Demosth. 2. c. Bæot. 645. Τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον με προῦκαλέσατο: malim προσεκαλέσατο, uti plus semel alibi: prius tamen etiam memini me alicubi legere.

Κομᾶν καὶ Κουριᾶν διαφέρει. Κομᾶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τίνος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων, καὶ τρέφειν τὴν κόμην. In nota ad h. l. cœpi monere, vett. Edd. præferre στρέφειν τὴν κόμην, et hanc lectionem præ ea, quam Steph. in textum introduxit, placere. Non nego, propriam verbi potestatem esse Comam alendi, sed, quæ ab hac descendit, eam potius probasse videtur Amm., quippe frequentius a bonis Scriptt. usurpatam. [128] Hunc usum verbi Κομᾶν tetigit Hadr. Junius de Coma c. 1. et post eum executus est Herald. Advers. 2, 16. Huc omnia refer, quæ sub hac voce posuit Cyrill. Lex. Ms. Κομᾶ γαυριᾶ, μεγαλοφρονεῖ, στεφανοῦται, χλοηφορεῖ, τριχῶν περιβολῇ κοσμεῖται. Unde in hanc significandi potestatem deveniret, docebit D. Heinsius. Lectt. Theocr. 10. p. 327. Etym. M. Auctor p. 527. Κομᾶν σημαίνει ὑπερφηανεύειν: οἱ γὰρ κομῶντες εἰώθασιν ὑπερφηανεύειν. Adde: οἱ δὲ ὑπερήφανοι στρέφειν τὴν κόμην. Si forte superbientis homulli imago ante oculos non obversetur, en Rhiani picturam accuratissimam in Grotii Excerpt. e Stob. Floril. p. 33. Ἰσα Διὶ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἵσχει, Καὶ περ ἔων ὀλίγος. — Nihil venustius; neque facile Graiæ Veneres Latine tradi possunt. Vitam beatam Max. Tyr. Serm. 20. p. 117. comparat homini τὸν αὐχένα πανταχού περιστρέφοντι, καὶ τὰς ὀψεις πρὸς τὸν ἥλιον ἀνατείνοντι. In eandem sententiam plura conquiri possent.

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ τὸ ὄρνεον λέγεται δὲ γῆς ἱερόν. Κορύδαλος δὲ, δῆμος Ἀθηνησιν, ἐν ᾧ σωτήρος κούρης ἱερόν. Alauda, sive Galerita, Κόρυδος Aristoph. "Ορν. 303. 472., quem locum citat Ælian. H. A. 16, 5. Confer ad utrumque locum Scholia. Theocr. 7, 141. ἄειδον κόρυδοι, et Epigrammatis Auctor Anthol. 1. c. 76. Εἰ κύκλῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ἄδειν. Frequenter κόρυδος dicitur Aristoteli H. A. 6, 1. 8, 16. et alibi. [129] Is ipse tamen κορυδαλὸς etiam adhibuit, 9, 25. Κορυδαλῶν δ' ἐστὶ δύο γένη· ἡ μὲν ἐτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα. Hæc ἐπιτυμβίδιος Theocrito. Vulgator est scriptura et melior Κορυδαλλὸς ap. Theocr. 10, 50. Hes. Κορυδαλλὸς, πτηνὸν ζῶον — ἡ Κόρυδος παρ' ἐνίων. Glossæ: Bardala, Κορυδαλλὸς, ὄρνεον, ubi, missis aliorum conjecturis, Pardala putem leg. Vide Aristot. H. A. 9, 23. Aliam Glossam ingeniose Is. Voss. tentat ad Catull. p. 119. Quid sit in Dositheii Glossis Κορυδαλλὸς, Parrumla, alii viderint. Usum vocis Κορυδαλὸς pro Κόρυδος non probat Thomas, D. cujus verba lucem accipiant a Phryn. 60. Κορυδαλός. Εὐβοῦλου τοῦ κωμωδοποιῦ δράμα ἐπιγράφεται οὕτως: σὺ δὲ τοῖς περὶ Ἀριστοφάνην πειθόμενος Κόρυδον λέγε τὸ ζῶον. Itaque Aristoph. Grammaticum hic sequitur Amm., dum Κορύδαλον fuisse scribit δῆμον Ἀθηνησιν, ἐν ᾧ σωτήρος κούρης ἱερόν. Meursium de Pop. Att. in v. Κορυδαλλὸς Ammonii locus præterit; suspicor, viro eruditissimo incognitum fuisse σωτήρος κούρης ἱερόν. Corrigendum: ἐν ᾧ Σωτήρας Κόρης ἱερόν e schedis Ptol. Ascal. §. 156. Non aliter ap. Amm. reperit Moschop., cujus meminit ad Phryn. 67. Nunnesius, intelligens Virginis servatricis, sive Minervæ, templum. Vide Meurs. Cecropia 27. Neque tamen non legi posset ap. Amm. ἐν ᾧ Σωτήρος Κόρης ἱερόν.

[130] CAPUT XIII.

Στραγγεῖσθαι et Στρατεύεσθαι a Librariis permutan-

tur. Verbi *στραγγεύεσθαι* Potestas. Schol. Aristoph. emend. *Κύπτειν* et *Κυπτάζειν* usu vix differunt. Monstrum Vocabuli *Θαστρεύεσθαι* unde in Hesychii Lex. devenerit? Ejusdem Loca mendosa indicantur. Glossæ corriguntur. Aginare.

Κύπτειν καὶ *Κυπτάζειν* διαφέρει. *Κύπτειν* μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· *Κυπτάζειν* δὲ ἐστὶ τὸ στραγγεύεσθαι. Eadem tradunt Moschop. et Ptol. Ascal.; nisi quod in hujus schedis §. 158. pro *στραγγεύεσθαι* Fabr. repererit *στρατεύεσθαι*. Vix, nisi expertus, credat, quam frequenter in his vocabulis, quæ literas tantum affines habent, temere permutandis lapsi fuerint librarii. Erroris originem indicavit Salmas. de Trapez. Fœn. 778. Ne alios nunc nominem, qui mendam, si quam forte hujusce generis habuerint obviam, sustulerunt; plurimas data opera detexit et emendavit Kust. ad Suid. 2, 45. multas sine dubio intactas reliquit; et nos pro nostro modulo ejus observatis pauca adjungemus. *Στράγγε* in Glossis redditur Stillicidium; a *στραγγός*, *στραγγεύω*, Stil-
latim cado, sive propius ad originem, Stringo. Isidori Glossarium: Stringina, restrictio urinæ: ea est *στραγγουρία*. Hinc facile fluxit ista, quæ in libris obtinuit, verbi *στραγγεύειν*, sive media potius virtute *στραγγεύεσθαι*, Cessandi, Commorandi, Laborandi potestas. Quod in versu ab Ammonio producto dixerat Aristoph. [131] *τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν*; id in eadem Fabula Nub. v. 131. expressit, *τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι*, 'Ἄλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; i. e. Quid cesso pulsare hoc ostium? Quæ Schol. et Lat. Interpretes adjecerunt, ea videri queant alieniora. Machon ap. Athen. 580. *Στραγγεύομενον ὁρῶσα περὶ τὰς συμβολὰς*. Quod vulgabatur *στρατενόμενον*, castissimæ non ferebant Casauboni aures, qui elegantem verbi usum indicavit in Animadv. 875. Ex his satis constare arbitror, quam sit istud verbi veteris monetæ, quod recentioris ævi Grammatici sibi veluti proprium vindicarunt. Confer, si placet, quæ Kust. protulit, cujus diligentiam, quod miror, fugit Schol. Aristoph. A. 17. 'Ἐκύπτασεν, ἀντὶ τοῦ ἐστράτευσεν. *Κυπτάζειν* ἐστὶ τὸ περὶ τι πονεῖν καὶ διατρίβειν. κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ *Χάριτες, καθὰ καὶ Σώφρων. 'Ἐνθάδε *κυπτάζουσι* πλεῖσται γυναῖκες. Primum omnino leg. *ἐστράγγευσεν*: deinde forsitan, καὶ *χαριέντως* καθὰ καὶ Σώφρων, Πλεῖσται γυναῖκες *κυπτάζουσιν* ἐνθάδε: e quo versiculo simul disci potest, quam exigua sit inter *Κύπτειν* et productam formam *Κυπτάζειν* differitas. Epicratis Comici versum ap. Athen. 59. contulisse non pœnitebit. Adde Suid. in *Κυπτάζειν*, ubi solemni vitio Ms. Leid. pro *στραγγεύειν* præfert *στρατεύειν*: et in fine [132] notæ καὶ τὸ πονεῖσθαι, quod placet præ vulgata lectione. Hes. in 'Ἐκύπταζον remedium frustra quæsi: quod aliis optimi libri locis admovebo, *Στρεύομαι*, *διατρίβω*: probarem præponi, *Στραγγεύομαι*, quia subicitur, ἀφ' οὗ καὶ στράγγε ἡ μετὰ (l. κατὰ) βραχὺ πρόεσις: nisi tamen id ad priorem Glossam debeat referri, nam *στρεύεσθαι* ea signif. ab Hom. usurpatum, quod Soping. etiam monuit, Od. M. 351. qui locus nisi animo obversetur, non facile dixeris, quid sit in Hesychio *Θαστρεύεσθαι*, ἀναβάλλεσθαι. Imperitior aliquis vix crederet, *Στρεύεσθαι* leg.; et tamen nihil certius. Alibi ex Homero Id. *Ἡ δηθὰ στρεύεσθαι, ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι. Viden' unde monstrum vocabuli *Θαστρεύεσθαι* fuerit prognatum? En alia: 'Ἐρατεινέειν, *στρατεύεσθαι* ἢ δυσφορεῖν. Et Μαργηλλαῖ, ἀμφιπονέει, *στρατεύεται*. Levis momenti est, monuisse *στραγγεύεσθαι* et *στραγγεύεται* scr., dum priores voces pristina caligine obscuratæ manent. In Glossario Philoxeni: Aginare, *Στρατεύεσθαι*. Aginat, *Στρατεύει*. Ingeniosa est et docta Scaligeri ad Festum emendatio; vera, quam libri sui oræ alleverat; *στραγγεύεσθαι* et *στραγγεύει*. Aginare est Græcum ἀγινεῖν, Circa eundem locum versari et in se veluti revolvi. Agina est foramen, in quo trutina se vertit. Vide Festum. Gloss. Lat. Ms. Aginat, fugat.

CAPUT XIV.

Κωφός, Tusus, Obtusus. *Κωφὸν βέλος*. Emendantur Anacreon, Orpheus, et Apoll. Rhod. *Κωφός* et [133] *Κοῦφος* a Scribis permutari. *Κώφωσις* οφθαλμῶν. *Κωφός*, Mutus. Amm. corrigitur. Muta silentia. Statius tentatur. Ὠτῶν *κώφωσις*. Hy-mnus in Merc. Homero abjudicatur. *Κωφός*, Stupidus. Homericum *Κῦμα κωφόν* e Scholio inedito exponitur. Quid sit *κολόκυμα*? Homericæ Locutionis Imitatores. Locus e Marci Evang. illustr.

Κωφός—παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Vocabulum *Κωφός* mihi relictum credidi, in quo exponendo aliquantulum operæ ponerem; eum in finem primum ascribam Etym. observationem: *Κωφός* παρὰ τὸ κεκόφθαι. Recte! sed hic gradum sisto; nam quod addit, παρὰ τὸ ἐγκεκόφθαι τὴν ὄψα, *κενοπός τις ὢν*, (ita Ms. Bat.,) nugax est, et Grammaticum sapit. A *Κόπτω*, Cædendo ac tundendo stringo, *Κωφός*, Constrictus, Obtusus, Hebes; Hæc prima potestas usu Homérico cognita ex Il. A. 390., ubi imbellem Trojanum acriter punit Diomedes, *Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὔτι-δανοῖο*, cum contra viri fortis ὀξύ βέλος πέλεται. Schol. inedit. 'Ἀσθενὲς γὰρ βέλος ἀνάνδρου καὶ οὐδενὸς ἀξίου. Editus Schol. *Κωφὸν* reddidit ἀμβλύνεις ἀλ-γυδόν. Nihil castigatius Anacreonte, cui istum usum ex Hom., quem lubenter imitatur, restituo in Ode 42. Φιλολοιδόροιο γλώττης Φεύγω βέλεμα κωφά. Irrita tela calumniatricis linguæ fugito. Quod edi solet, et ab Interpretibus, ac Barnesio, probari, [134] *κοῦφα*, habet, quo se tueatur, ad istam tamen elegantiam non assurgit. Neque est, cur moneam, istas voces a librariis permutari, et in Orphei *Ἕμμο*, ubi Sali dicuntur—ἐπεμβάται ἵχνεσι κωφῶσι, leg. *κούφοις*, quod Scaligero latuisse non est existimandum: sic et in Apoll. Rh. 4, 1238. *κουφή* δὲ σφιν ἐπιβλύνει ὕδατος ἄχνη, non *κωφή*. Potius vero rarior usus vocis *Κώφωσις* pandendus, quem, nisi quis ad originem respiciat, nullus assequi poterit. Admove sodes Surditatem, quam in *Κώφωσις* unicam potestatem agnoscunt Lexicographi, Hippocrati, et nugax egeris. Medicus Visum obtusum et præstrictum vocabat *κώφωσιν* οφθαλμῶν: quod Foësius etiam incompertum docuit Erotian. Lex. Hippocr. *Κώφωσις* ὀφθαλμῶν· νῦν τὴν κώφωσιν ἐπὶ παρεμποδισμοῦ τέταχεν. κυρίως γὰρ ἐπὶ τῆς ἀκοῆς τέταχεν. Perite interpretatur *παρεμποδισμὸν*: ἐγκόπτειν enim, et primæva venustate ἐνικλᾶν, est ἐμποδίζειν, Impedire. Ea omnia, quorum sonus, et volubilis agitatio impeditur, dicta sunt tacita, muta, *κωφά*. Maris fluctus, sive glacie sint constricti, sive vento silescente taciti, *κῦμα κωφόν*, Mutum mare Plauto Mil. Glor. 3, 1, 70. ad quam locutionem infra plura notabo, hic Senecæ locum ex Herc. F. 534. subjecisse contentus: Calcavitque freti terga rigentia Et mutis tacitum litoribus mare. Amm., *Χωφός*, inquit, ὁ μὴ φθεγγόμενος, Mutus, cujus organa ad loquelam formandam affecta sunt, et vinctis veluti constricta; hinc illustra locutionem, a qua Sacri quoque Scriptt. non abstinuerunt, [135] *ῥῆξαι*, et *ῥῆξαι τὴν φωνήν*: plene Oppian. K. 1, 226. *ῥῆξεν ποτὲ δεσμὰ σιωπῆς*. Quod in omnibus Ann. Edd. legebatur, καὶ ἡσυχία, Καὶ κωφῶ ἐννίημι καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω: putidum erat scioli alicujus commentum, qui ad *κύματι* κωφῶ expositionem (*ἡσυχίᾳ*) referendam credidit. Certissime scribi debet ἡ Πυθία. Versus enim subjectus partem facit oraculi, quod sciscitanti Cræso respondit Pythia, et ab Herod. conservatum est, 1, 47. Scripturæ differentiam et alia dedi ad Herenn. Philon. *Κωφὴν σιωπὴν* dixit Heracl. Alleg. Hom. 481. Muta silentia, Tibull. 4, 1, 130. Quin largita tuis sunt muta silentia votis. Corrige Stat. Theb. 58. Inde per Arcturum, mutæque silentia Lunæ, Arva super populosque meat. Vulgata, Mediæque, longius discedit, neque tamen con-

jecturæ me pœnitet. Κωφήν γαῖαν Hom. Mutam A dixit Il. Ω. 54. ἀναυδον Moschion in Grotii Exc. e Stob. Floril. 515. Alciphron in Epist. Ms., cujus copiam mihi fecit Jac. Valckenaer: Καὶ οἱ κωφοὶ διαγένοιται ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος· οὕτω γλῶσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις. Porro Amm., Νῦν δέ, ait, κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται. [136] Notio certe vulgatissima ex alio fonte non manavit. Credibile, Veteres dixisse: κωφὸς τὰ ὦτα. Antiph. ap. Athen. 450. posuit κωφὴν ἀκοῆς αἰσθησιν, Constrictum auditus sensum. Sicuti autem Hippocr. κώφωσιν ὀφθαλμῶν, sic ὦτων κώφωσιν usurpavit scriptor antiquissimus Pempelus Pythagoreus ap. Stob. Tit. 77. p. 461. Observandum autem, Hymnum in Mercurium, quem divino ore non indignum judicabat Bergl., Homero tacite abjudicasse Amm.: in eo enim Hymno v. 92. Κωφὸς de Surdo usurpatum reperies. Cæterum, quod in aliis linguis fieri assuevit, in Græca solemne, quæ vocabula, in sensuum vitio indicando frequentata, ad rationalis mentis hebetudinem transferre amat. Eo usu Κωφὸς ap. Soph. Aj. 928. et Philodem. Anthol. 1. c. 31. ep. 5. Neque sensu multum diverso, in epigrammate necdum, quod sciam, edito, Meleager: ὦ δύσεως ψυχῇ, παῦσαι ποτε καὶ δι' ὀνείρων Εἰδώλοις κάλλους κωφῇ χλαιομένη. In Ms. legebatur καλλεύς. Κωφὸς Pindaro Rndis et ab omni elegantiarum sensu alienus, Π. 9, 151. Κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡ-ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει. Qui Herculem laudibus non evehat, næ is ἄμουςος et stipes aliquis censeri debet. In Cebetis Tabula rem bene gessit Lamb. Bos Obs. Crit. c. 27.

[137] Ibid. "Ομηρος, κύματι κωφῷ. Versus est ex Il. Ε. 16. Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ. Quæ in Schol. ad istum locum leguntur, habentur etiam in Ms. libro Voss., ubi præterea alterius Schol., (sive Porphyrius is sit, cujus nomen frequenter notæ præferunt, sive alius,) annotatio, quam integram hic exhibebo: Πορφύρῃ, ἀντὶ τοῦ μελαίνεσθαι, ὡς τὸ πορφύρεος θάνατος, ἢ κατὰ βάθους κινεῖται. Πορφύρῃ (1. πορφύρειν) γὰρ τὸ κατὰ βάθους μεριμᾶν. Κωφῷ δέ, τῷ ἄφῳ, τῷ μηδέπω παφλάζοντι, καὶ κωφὸν ὕδωρ, τὸ ἄροισον. κωφὴν δέ γαῖαν, τὴν ἀναίσθητον. τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ μολόκυμα, Αἰολεῖς δὲ σκώληκα καλοῦσι. καλῶς δὲ μελαίνεσθαι φησι τὸ πέλαγος, τὸ μηδέπω ὑπαφρον γινόμενον ἐκ τῶν κυμάτων παφλάζοντων. Vir illustris in margine posuit μολόκυμα, calami fortassis errore; nam leg. κολόκυμα, quod ab Is. Vossio, non adducto tamen Schol. Hom., expositum in Obs. ad Catull. p. 228. 229. Flustrum quid sit, inquit Salmas. in Tertull. de Pall. 139. Κολόκυμα ante Vossium tetigit Casaub. ad Aristoph. Ἰππ. 689., ubi de homine, qui magno molimine nihil agebat, Ὡθῶν κολόκυμα, καὶ ταραττων, καὶ κυκῶν. Apud J. Poll. 1, 109. prope accedit κύμα κωφὸν ὑπεκινεῖτο. Homericum autem κύμα κωφὸν fuit instar teli communis, quo ad stabiliendam in ista voce Silentii potestatem pugnarent Grammatici. Multa notavit Theon ad Arat. Progn. 190. κωφῆς ἁλός. Duce quoque Homerum sequitur Apoll. Rh. 4, 153. [138] Κύμα μέλαν, κωφόν τε καὶ ἄβρομον, Orpheus Arg. 1101. κωφὰ δὲ πόντος Κεῖθ', Placidis mare constitit undis. Lucr. 559. ridet placidi pellacia ponti. Pacuvius in Chryse: Flucti flaccescunt, silescent venti, mollitur mare. Theocr. 2, 38. σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἄγεται. Hæc propterea latius deduxi, ut lucem adderent imagini, quam Marcus expinxit in Evang. 4, 39. ubi divinæ suæ omnipotentiae nutu incitatas undas compescentem Jesum nostrum dicentem facit: Πεφίμωσο, quo nil grandius cogitari potest.

CAPUT XV.

Λέπας et Λεπάς. Prius frequens ap. Eur. Ejusdem Locus ex Ino, a Scal. emendatus, cum Pind. comparatur. Λεπάς, Ostreum: leviter restituta Aristoteli Scriptura. Λῆμα et Λῆμμα recte distinguī. Λῆμα, Animi impetus, interdum Vitio vertitur, saepe in Laude ponitur. Vetus Epigr. corrigitur.

Ζηνὸς λῆμα pro Jove. Εὐλῆματεῖν. Ληματιῶν et Ληματίας. Suidæ Locus e Ms.

Λέπας καὶ Λεπάς διαφέρει. Λέπας μὲν γὰρ βαρυντόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα· Λεπάς δὲ ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις [139] γινόμενόν τι ὄστρεον. Cyrill. in Voc. Acc. Dist. Λέπας, του λέπατος, τὸ, Promontorium. Schol. Apoll. Rh. 1, 1266. Λέπη, τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρων, a λέπος, nisi forte putes scr. λέπα, τὰ, ex Etym. 328. qui ex Eur. Or. 24. affert: Κιθαίρωνος λέπας, Cithæronis jugum. Monente Eust. Il. Δ. p. 372. Λέπας. notat ὀρεινὴν τραχύτητα, ἐξ οὗ καὶ λεπαία χθών (ap. Eur. Hipp. 1248.) τραγικῶς ἡ ὀρεινή. Voce λέπας utuntur quidem alii, veluti in Anthol. 4, c. 12. ep. 74.; 6, c. 3. ep. 3.: at inprimis delectatus est Eur., et in Bacchis posuit λέπας Κιθαίρωνιον v. 1043. Adde Rhes. 921. Herc. F. 120. Andr. 295. Idem in Ino ap. Stob. Grot. p. 159. Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγαῖσθαι χρεών· Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαίων λέπας Πρήσειεν ἂν τις.—Quem locum Grotius Jacobo admovit Epist. 3, 5. Ἰδοῦ, ὀλίγον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἀνάπτει. In Schol. Pind. Π. 3, 66. sub Euripidæ nomine legitur, Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαίων σέλας· Πρήσειεν ἂν τις, ubi manifesta sunt temerariæ manus vestigia. Scal., ut erat divino vir acumine, ad libri sui oram ita hunc versum emendabat: Μικροῦ γὰρ ἐκ σπινθήρος Ἰδαίων λέπας Πρήσειεν ἂν τις. Tam sum persuasus, ita scripsisse Eur., quam qui planissime. Quid enim, si λαμπτήρος retineas, adeo in hac ῥήσει reperias, quod mireris? Deinde, [140] nisi legas σπινθήρος, minus videatur conveniens, hunc locum cum Pindaro contulisse: πολλὰν τ' ὕρει πῦρ ἐξ ἐνὸς Σπέρματος ἐνθορόν αἰστωσεν ὕλαν. Ibi σπέρμα πυρὸς dicit σπινθήρα, s. πυρὸς ἀποβολήν. Ridelicula quidem, sed in hanc rem non inutilis originationis Etymologi p. 724. Σπινθήρες, βολίδες καὶ ἀκοντισμοὶ πυρός· παρὰ τὸ σπεῖραι πεποιήται. Ascribam Scholiastæ Pindari notam: "Ὡςπερ γὰρ, εἴ τις εἰς ὕλην πολλὴν σπινθήρα βάλοι, οὐ μόνον ἐκείνο τὸ μέρος, εἰς ὃ βέβληται, κατακαίεται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ὕλη συγκατακαίεται: et in eam tum sententiam affert verba Euripidæ, satis demonstrans se eam vocem legisse, quam, a scioliis postea pessime mutatam, Scaliger restituit. Cum vero in h. l. me demisi, paucis etiam altera Ammonianæ observationis pars erit illustranda. Λεπάς δέ, inquit, ὀξυτόνως ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον. Cyrillus, ubi supra: Λεπάς, τῆς λεπάδος, ἢ, Genus ostrei. Suidas Ms. Λεπάς δέ, κογχυλίου εἶδος — ὃ Ἀριστοφάνης παρ' ὑπόνοιαν ὥσπερ λεπάς πέτρας, οὕτως ἡ γραῦς τῷ μειρακίῳ. Recentiores πατελλίδας, Patellas nuncuparunt: ita leg. videtur in Schol. Opp. A. 1, 138. Λεπάς firmiter petris adhærescit, et non nisi post multa conamina ferro σχίζεται ἀπὸ τῆς πέτρας, uti scribit Ælian. H. A. 6, 54. Nativa pulcritudine Theocr. 1, 42. φαίης κεν γυῖων νῖν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν. Vide Hes. in Λεπαδεύομενος, et Aristot. H. A. 4, 4. et 15. ubi facete admodum, Πάντα, [141] inquit, τὰ ὄστρακώδη γίνεται αὐτόματα ἐν τῇ ἰλῦϊ, et quidem περὶ τὰς σήραγγας τῶν πετρίδιων αἱ λεπάδες: quod mox addit, ὄστρεα φύεσθαι, τὰ μὲν ἐν τοῖς τενάγεσι, τὰ δὲ ἐν τοῖς πνελώδεσι τόποις: id leviter corrigendum est, legendo, τὰ μὲν ἐν τοῖς τεναγώδεσι, τὰ δὲ ἐν τοῖς πηλώδεσι τόποις. Hes. Τεναγώδεσι τόποις, ἐνθα ὀλίγον ὕδωρ. Ostrea Lucil. dixit Sat. 9. Limum ac cœnum sapere ipsum. Alia notavit Ill. Ez. Spanh. ad Aristoph. Πλ. 1097.

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ ἐστὶ, δι' ἐνὸς μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς· Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον. Diversæ originis et potestatis vocabula discernunt etiam Etym. Moschop. π. Σχ. 167. et Spanh. ad Aristoph. N. 456. Alii, quos inter Hes. et Suidas, differentia non animadversa, talia ad Λῆμα referunt, quæ non possunt nisi ad Λῆμμα pertinere, frequentissime ap. Dem. obvium. Sæpius librariorum incuria hasce voces permutavit, quod erudite a Grævio ostensum ad Lucian. Solæc. 2, 739. Ammonius Λῆμα reddidit τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς: quod commode interpreteris, Animi impetum. Sic θάρσος Ammonio dicitur ἡ ἐλλογος ὁρμή: Schol. Il. E. 2. et Eust. τὸ εὐλογον παράστημα τῆς ψυχῆς.

Eleganter Longin. 7. 4. Φύσει γάρ πως ὑπὸ τάληθοῦς ὕψους ἐπαίρεται τε ἡμῶν ἢ ψυχῇ, καὶ γαυρόν τι παράστημα λαμβάνουσα, πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας. Sicuti autem animus ad virtutem flecti potest, [142] et ad vitia etiam detorqueri, utrique indicando λῆμα Tragicis inprimis inservit, et talia semper adjecta habet, quæ ejus significatum designent. Detestandam Clytæmnestræ in parente contrucidando audaciam μητρῶν λῆμα vocat Orestes in Soph. Electr. 1429. Vehementem iracundi pectoris impetum βαρύθυμον ὄργαν καὶ λῆμα φρενῶν Eur. Med. 176. Quod ita expressit in cognomini dramate Neophron in Stob. Floril. Grot. p. 107. Κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστῆγές. Similes usus ap. Eur. creberrimi. Non minus frequenter in laude ponitur. Heliod. 10. p. 498. Theagenes ἀνδρείῳ τῷ λήματι κινούμενος, Generoso animi impetu motus, 9. p. 438.: utrobique etiam perperam λήματι vulgatur. Cf. Aristoph. B. 615. Eur. Rhes. 245. Hipp. 206. Quæ omnia mihi persuasere, emendandum vetus Epigr. ap. Dem. pro Cor. 353., quo pnblicis laudibus celebrantur, qui in prælio occubuerant: Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δέϊματος οὐκ ἐσάωσαν Ψυχὰς, ἀλλ' αἰδὴν κοινὸν ἔθεντο βράβην. Non me fugit, Schol. δέϊματος exposuisse φόβον, οὗ εἶχον ὑπὲρ τῆς πατρίδος: perquam tamen mihi fit credibile, olim scriptum fuisse, Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος, Quæ erant præstanti virtute, strenue pugnantes. Pind. junxit λῆμά τε καὶ δύναμιν, N. [143] 1, 87. Ibid. 3, 132. ἀεθλοφόρου λήματος ἔνεκεν. Sicuti Telemachus pulcra periphrasi ap. Hom. ἱερὴ ἵς Τηλεμάχου, Coronis Pindaro dicitur λῆμα Κορωνίδος, Π. 3, 43, ubi in Schol. male λῆμμα scribitur. Similiter Ζηνὸς λῆμα in Epigr. Meleagri inedito: Ἐρρίφθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος ἐν μόνον οἶδα τοῦθ', ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν ἔρως. In alio Ejusdem Epigr. Καὺτὸν ἀπ' Οὐλύμπου Ζῆνα καθεῖλεν ἔρως. A λῆμα descendunt ληματιῶν et εὐληματεῖν: quorum posterius in deperdita Tragœdia adhibuerat Æsch., teste Hesychio: Εὐληματεῖ, λήματος καὶ ἀνδρείας εὐ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύωνι σατυρικῶς. In Aristoph. B. 497. ληματιῶς κἀνδρείος εἶ. Alterius lectionis, quæ in antiquis libris fuerit, Ληματίας, ad formam τολμητίας, et similium, meminit etiam Suidas, cujus locum auctiorem ex optimo Cod. exhibebo: Ληματιῶς. λῆμά ἐστι τὸ φρόνημα· ληματιῶς οὖν μεγαφρονεῖς· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ ἰ ληματίας, ὁ μεγαλόφρων καὶ ἰσχυρός. Quæ sequuntur, ὁπτιμῆ ab iis, quæ præcesserant, sunt separata: Ληματίας, φρονηματίας, γεννάδας. Cf. Hes.

[144] CAPUT XVI.

In Ammonii Scripturam inquiritur. Λήϊτον ἀμφεπέ-
νοντο sciolum sapiunt. Cur Grammat. verba Λει-
τουργεῖν et Λιτουργεῖν secernat? Λεῖτον, λῆϊτον,
λαῖτον. Postremum restituit Hesychio. Λι-
τουργεῖν, Maledicere, Λιτουργὸς in Jainbis Sinio-
nidæ. Φανὸς ap. Recentiores λυχνοῦχον et λαμ-
πτῆρα, ap. Vett. λαμπάδα denotabat. Φανὸν et
Πανὸν in libris non discerni.

Λητουργεῖν διὰ τοῦ η, καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι δια-
φέρει. Primum e Didymi Commentario hic afferun-
tur sequentia: Λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν·
λῆϊτον γάρ φασι τὸ δημόσιον. Λήϊτον ἀμφεπένοντο.
Postrema unde sint desumpta, difficulter dici poterit.
Vir quidam eruditissimus Λήϊτον ἀμφεπένοντο nus-
piam legi, et Ammonio inserta fuisse suspicabatur
ab inepto interpolatore, cui vocabulum δήμῳ ridicule
in in memoriam revocarit Hom. II. Φ. 203. ἀμφεπένοντο
Δημόν ἐρεπτόμενοι etc. Ingeniosa peritissimi judicis
conjectatio primum hic locum postulabat, cui non
parum momenti addit Phav., qui, ubi hanc Ammonii
notam descripsit, Λήϊτον ἀμφεπένοντο intacta præ-
termisit. Si quis interim hæc tueri velit, et illo-
rum locorum numero ascribenda judicet, quorum
auctores ignoremus, non intercedam, certus interim,
hanc Ammonii notam data opera ab otioso homine
fuisse depravatam, quod miror H. Stephano non ani-

madversum in Thes. Indice, ubi hujus loci fecit
mentionem. Noli quæso dubitare, quia Amm. [145]
ita scriptum reliquerit, Λειτουργεῖν διὰ τοῦ εἰ, καὶ
Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ Λειτουρ-
γεῖν: si aliter censeas, nulla tibi distinctionis con-
stabit ratio. Λειτουργεῖν vulgaris est et ubivis
obvia verbi forma; ejus loco Ammonii ævo pronun-
tiasse videntur Λιτουργεῖν: hoc temere fieri admo-
nuit, atque ι et εἰ, vocum distinctioni sæpe inser-
vientia, minime confundenda, plus semel monstravit.
Id vero magis dubium videri posset, scripseritne
Noster Λήϊτον γάρ φασι τὸ δημόσιον: au vero et hic
Λεῖτον posuerit. Si prius eligas, id, quamvis a com-
muni lege remotum, et e dialecto ortum, asserendæ
verbi Λειτουργεῖν potestati ab Amm. afferri potuit:
Etym. et Cyrill. Lex. ad v. Λειτουργός: Τὸ γὰρ πρ-
τανεῖον, ἡγουν τὸ δημόσιον, Λήϊτον ἐκαλεῖτο. Notus
est et ab aliis productus Herod. locus, qui vocis
usum Achæis proprium tribuit 7, 197. Λήϊτον δὲ κα-
λέουσι τὸ πρτανήϊον οἱ Ἀχαιοί. Thom. M. in Λει-
τουργός ad scripturam suo jam tempore in Amm.
corruptam adhæsit. Huc refer etiam Glossas Hes-
ychii: Λαῖτων, τῶν δημοσίων τόπων, et Λαῖτον, τὸ
ἀρχεῖον: sic leg. pro Λαῖτον: cui ordo etiam lite-
rarum repugnat. Sin vero malueris pro λῆϊτον in
nostro loco λεῖτον, habebis, præter analogiam, quo
sententiam confirmes, Ulpian. ad Leptineam Demo-
sthenis p. 162. Λεῖτον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ δημό-
σιον· ὅθεν λειτουργεῖν τὸ εἰς τὸ δημόσιον ἐργάζεσθαι
ἐλεγον· ὅθεν καὶ λεία λέγεται ἡ παρὰ τῶν πολεμίων εἰς
τὸ κοινὸν τῶν διαρπαζόντων ὠφέλεια: quæ quamvis
omnia assensum non mereantur, id, quod res erat,
abunde ostendunt. Alterum denique, quod a λει-
τουργεῖν secernit, Λιτουργεῖν, monente Amm., signifi-
cat [146] κακὰ λέγειν: Vellem, usum in hac librorum
veterum penuria, ni fallor, rarissimum antiqui Scri-
ptoris loco nobis assertum tradidisset. Phav. Λιτουρ-
γεῖν ex Amm. in Lex. suum recepit; in Vocabulis
Acc. Dist. Λιτουργεῖν, Maledicere; et in Ind. H.
Stephau, qui ex Hes. ibidem ascripsit: Λιτούριον,
κακοῦργον. Id e prava librarii pronuntiatione traxit
originem, et nulla potest ratione pro recentioris
Græciæ vocabulo cum Salmasio haberi. Mutatum
in Λιτουργὸν rei nostræ commode inservit. Desum-
tum est e Simonidis Jambis, in quibus acer μισ-
γυνος fœminarum genealogiam contexuit non illepi-
dam. Primam deum dicit creasse e setosa sue sor-
didam, e dolosa vero vulpecula callidam, maledicam
e cane. Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργὸν, αὐτομήτορα, ἢ
πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει, Πάντη δὲ πα-
πταίνουσα καὶ πλανωμένη Λέληκεν, ἣν καὶ μηδὲν ἄν-
θρώπων ὄρεῖ. Hosce versiculos propter singularem
venustatem integros descripsi. Λιτουργὸν vulgatur
ap. Stob. p. 434. atque id etiam exhibuit Rad. Win-
terton. Poet. Miu. Gr. Neque erat causæ, ob quam
ab hac lectione sibi recedendum existimaret Grot.
Λυχνοῦχον καὶ λαμπτήρᾳ φασι τὸν νῦν φανὸν
Φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα. Egregiam Nunneii emen-
dationem non dubitavi in textum recipere. Ad
corruptam scripturam accedit Thomæ M. nota,
Λυχνοῦχον καὶ λαμπτήρᾳ φασι· φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα·
quæ ad eandem rationem [147] videntur emendanda.
Nam si vel in depravatam Ammonii Cod. inciderit,
ipsum notissimam distinctionem ignorasse, vix sit
credibile. Laternam, quam veteres λυχνοῦχον et
λαμπτήρα, recentiores φανὸν nuncupabant. Sæpius
ad hanc rem citatus Athenæus. Schol. Soph. Aj.
289. Λαμπτήρες, οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν (l. οἰκίαν) φαί-
νοντες λύχνοι. Gal. Gloss. Hippocr. Λαμπτήρ, ὃν οἱ
πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσιν. Timæus Lex. Plat. Λαμ-
πτῆρ, φανός. Eadem voce ad λυχνοῦχος utuntur
Hes. in v. Idem in Φανὸν, — Ἀττικοὶ δὲ λυχνοῦχον
ἐκάλουν, ὃ (ὃν) ἡμεῖς νῦν φανόν: qui locus ad Amm.
inprimis facit. Schol. Aristoph. A. 936. Λυχνοῦχον,
ὃν λέγομεν φάνον. ἢ λαμπτήρα: ita videtur distinguen-
dum. At veteres voce φανός non Laternam, sed
Faciem s. Tædam, λαμπάδα designabant. Phryn. 12.
Φανός ἐπὶ τῆς λαμπάδος, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τοῦ κερατίνου λέγε-
τοῦτο δὲ λυχνοῦχον: ita Editio Vascos. et Thom. M.
Consentit Silenus Glossographus ap. Athen. 699.

'Αθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας φανούς. Quod scribit Anm., Tragicos Πανός, Comicos vero φανός usurpasse, id in libris observari non solet. Πανός in Athenæo æque tribuitur Menandro et Diphilo, quam Æschylo, in cuius Ag. 292. hodie legitur φανόν, quod in Πανόν mutandum censuit Stanl. Obnititur Schol. Aristoph. Eip. 841., qui promiscuum utriusque formæ usum Tragicis ascribit.

[148] CAPUT XVII.

Emendantur Orpheus, Dionysius Siculus, Hesychius, et Euphorion. Varia Lectio e Sophoclis Schol. profertur.

Μανία μὲν ἐστὶν ἑκστασις λογισμοῦ. Λύσσα δὲ ἐπιτεταμένη μανία. Οἰστρος δὲ μανιώδης ἐπιθυμία. Λύσσα, Rabies, de cane eximie solet usurpari. Eam in rem legi possunt Eur. Bacch. 975. Apoll. Rh. 4, 1393. Schol. Theocr. 10, 70. Schol. Il. X. 70. Ab auctoris manu deflexit v. 908. in Arg. Orphei: Λύσσαν ἐπιπνέουσα ὑπὲρ γαλινῶς σκυλάκεσσιν. Commode restitues: Λύσσαν ἐπιπνέουσα ἐπ' ἀργαλέοις σκυλάκεσσιν. Nemo ignorat Homeri κύνας ἀργούς. Hinc ad homines traducta vox Rabidum furorem dicit: Ammonio λύσσα vocatur ἐπιτεταμένη μανία. Morbi vim et gravitatem adjecta plerumque declarant. Λύσσα κρατερή, Il. I. 239. Timæus Locrus de Anim. Mund. 562. Λύσσαι οἰστροῦδες. Eur. Or. 846. θεομανεῖ λύσση: 270. μανιάσιν λυσσήμασι. Dionysius Siculus λύσσαν ἀχύνετον ap. Schol. Apoll. Rh. 3, 530. Πλαζομέναις ἐνὶ λύσσαν ἀχύνετον ἦκα βαλοῦσα. [149] Reposui ἐνὶ pro ἵνα: profuit mihi Rutgersii conjectura, τινὰ corrigentis, Var. Lectt. 2, 20. Plura dabit Vir Eruditiss. in Misc. Obs. V. 6. p. 587. et seqq. ubi, qui affertur Hesychius, Sophoclis scripturam nobis repræsentat. Τὴν ἐδραίαν μανίαν, inquit Hes., φοῖτον ἔλεγον, τουτέστι τὸν μεθ' ὁρμῆς μεμνηότα. Hæc in eam te sponte ducent cogitationem, in quam ego incidi, considerata altera Hesychii nota: φόβοι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν δυσωδῶν. Jube[n]te literarum serie dubitanter φοῖβοι emendat Palmer. Tu mecum lege: Φοῖτοι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λυσσωδῶν. Cave credas ad receptam scriptionem quicquam facere Schol. Soph. Aj. 333. Διαπεφοιβάσθαι ἐκμεμνημένοι παρὰ τὸν φοῖτον ἢ ἀπὸ τῶν φοιβωμένων κ. τ. λ. Qui non viderit, priora verba, ἐκμεμνημένοι παρὰ τὸν φοῖτον, olim ad aliam lectionem διαπεφοιτάσθαι pertinuisse, is hercle vero nihil viderit. A φοῖτος, φοιταλέος, id est λυσσωδῆς. Io vaga et cestro percita ap. Moschum in Europa v. 46. Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρὰ βαῖνε κέλευθα. Euphorion ap. Schol. Apoll. Rh. 4, 55. Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρνῳ. Vocabulum ἄδην s. ἄδην, quod ap. Phav. extat in Φοιταλέην, nihil hic dicit: proclivi emendatione et vera Euphorionis versiculum emaculabis scribendo, Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄλην ἐπάτησε κοθόρνῳ, Per totum erroris tempus furibunde vagabatur.

[150] CAPUT XVIII.

Μισήτη, Libidinosæ. Virosæ, Θηλύτεραι γυναῖκες. Suidas emend. Μισήται, Illicita Venere famosæ: quales Ἄννιον et Βιττώ. Asclepiadæ Epigr. tentatur. Νάννιον, Scorti nomen. Is. Vossii Conjectura in Theocr. Fistula.

Μισήτη καὶ Μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Si scribatur et pronuntietur Μισήτη, vocabulum significat τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν, monente, quem hic rursus sequitur Noster, Tryphone. Cyrillus in Voc. Acc. Dist. Μισήτη, Libidinosæ. Eundem usum tradiderunt Suid. Hes. Etym. Thom. M. et alii, quorum plerique istius, quæ hic annotatur, differentiarum non videntur habuisse rationem. Sophronem et Cratinum voce usos constat ex Eust. Od. K. p. 386. Cf. Pantin. ad Apostol. Prov. Cent. 15, 69. J. Poll. 6, 189. a Comicis μισήτην dietam notat τὴν

Gloss.

μάχλον, Nimis in Venerem pronam. Achill. Tat. 8. p. 461. Γυναῖκα μάχλον καὶ πρὸς ἄνδρας ἐπιμανῆ, Mulierem libidinosam vocat et Virorum appetentem: cujuscemodi mulieres in primis odiosæ. Hanc volo, quæ non volt: illam, quæ volt, ego nolo. Vincere volt animos, non satiare Venus. Homero caste θηλύτεραι γυναῖκες dicuntur Il. Θ. 520. Schol. αἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφορώτεραι, quas Virosas Latine dixeris. Afranius in Divortio [151] sicca, sana, sobria, Virosa non sum—Hinc liquet, quam facile vocabulum μισήτη in eum potuerit sensum flecti, quem Suid. memorat, Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπληστοῦ κατὰ τροφὴν τίθεται ἡ λέξις: ita leg. pro τροπήν, suadet etiam Hes. Notum illud Catulli: Es impudicus et vorax et helluo. Non aliam ob rationem scortum Λαίσιος dicebatur. Istas vero mulieres eximie μισήτας appellasse videntur, quæ illicita Venere erant famosæ. Cratinus ap. Hes., emendante ante alios H. Steph.: Μισήται δὲ γυναῖκες ὀλίβοισι χρήσονται. Eust. l. c. §. 36. Τὸ μισεῖν — ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεω ἔθετο ἀσεμνῶν Ἀριστοφάνης γοῦν μισήτην ἐπὶ κατωφρείας ἔφη, ἤγουν ῥοπῆς ἀσχετοῦ τῆς περὶ μίξεις: scribe μισήτην ex Aristoph. Ὀρν. 1621., ubi vide Schol. et ad Πλ. 990. Ez. Spanhemium. Dubito, sitne hic usus restituendus in Asclepiadæ Epigr., Anthol. L. 7. ep. 25. p. 587. Quo melius possit hac de re judicari, ascribam poetæ verba: Αἱ Σάμαι Βιττώ καὶ Ἄννιον εἰς Ἀφροδίτης Φοιτᾶν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις. Εἰς δ' ἕτερ' αὐτομολοῦσιν ἃ μὴ καλά. Δεσπότι Κύπρι, Μίσει τὰς κοῖτας τὰς παρὰ σοὶ φυνάδας. Jos. Scaliger Latine reddidit: [152] Annion et Bitto Samiæ genitalia nolunt Legitimo Veneris gaudia jure sequi. Transfugiunt tantum ad præpostera. Ne tibi gratus Sit coitus sancti transfuga, Cypri, furor. Non diffiteor, receptam lectionem sensum, quem Scal. expressit, facilem admittere, sed vis et sententia postulare videntur in ultimo versu, Μισήτας κοῖτας τὰς παρὰ σοὶ φυνάδας, in quas pronæ ruebant, εἰς δ' ἕτερ' αὐτομολοῦσιν ἃ μὴ καλά. Hæc lectio castas monachi aures offendit, et, uti alibi, data opera pristinam versiculi scripturam mutavit Planudes. Præterea suspicetur quis pro Ἄννιον leg. Νάννιον: quod Scorti nomen erat in Menandri Colace ap. Athen. 587. et in Theophili Philaulo ibid. ὑποκοριστικὸν pro Ναννώ. Mimnermus, Καίετο μὲν Ναννοῦς ὑπο, ibid. p. 598. Ego tamen Ἄννιον non solicito. In Theocr. Fistula Salmasius edidit: Στήτας οἶστρε σαέττας. Schol. Ms. Φασὶ γὰρ, ὅτι ἡ Ὀμφάλη οἶστρον εἶχε πολλὴν περὶ τὸν Πάνα. Nomen σαέττας varie tentat in Notis Mss. Is. Vossius. Præ aliis hæc conjectura placebat, qua legi posse suspicabatur: Στήτας οἶστρε μισήτας. Si cui id minus videatur commodum, in me culpam transferat, qui temere Vossii suspicionem in lucem produxerim.

[153] CAPUT XIX.

Ναὸν olim etiam dictum fuisse Ἐνναον. Ἐνναεῖν in Suida reponitur. Σηκὸς Septum, eximie statuarum. Deos Εἰνοδίου sepimine consecratos viatoribus moram objecisse. Genuina Scriptura Theocrito vindicata. Σηκὸς de Heroum sacellis. Istius Cultus Origo. Christianorum Consuetudo a Gentilibus derivata. Evagrius tentatur, et Gregorius Naz. Carmen.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν Ναὸς ἐστὶ θεῶν. ὁ δὲ Σηκὸς ἡρώων. Thom. Magister, qui toties Anm. descripsit, nuspiam tamen ejus fecit mentionem; et ut furta sua tegeret, ad hanc, quæ præ manibus est, differentiam asserendam J. Poll. testem advocare non dubitavit. Ναὸς usu primario Domicilium dicit. Clinias observat, καὶ τὸν ναὸν ποτε εἰρησθαι ἔνναον, (ita lego pro ἔνναιον,) διὰ τὸ ἐνναεῖν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, ap. Schol. Apoll. Rh. 2, 1087. Id verbi Ἐνναεῖν Suidæ restituendum, ubi vulgo libri præferunt: Ἐναεῖν, τὸ ἱκετεῦν πρὸς τοῖς ναοῖς. Ab hac generali notione Ναὸς in istam significandi proprietatem devenit, quæ vulgo obtinet. Pari ratione

σηκὸς Septum quaecunque, sed eximie Partem templi interiorē, sive Istud septum denotare cœpit, quo deorum simulacra concludebantur. Suidas: *Σηκὸς, ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ, ναοῦ, οἶκος, τάφος*. Proberu legi, ὁ ἐνδ. τόπος τοῦ ἱεροῦ ἢ ναοῦ. Ridicula quidem, verum tamen vetusti moris index Schol. Hom. nota ad [154] Il. Θ. 131. originem vocis σηκὸς repetentis ἀπὸ τοῦ ἴστασθαι ἐν αὐτῷ τὰ ἀγάλματα. Opportune Apoll. Rh. 4, 1284. Ἡ ὅταν αὐτόματα ξόανα ῥέη ἰδρῶντα Αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἐνὶ φαντάζονται. Usus a Tan. Fabro ad Anacr. Od. 5. p. 125. 126. indicatum Veterum locis egregie confirmavit Des. Heraldus ad Arnob. 6. p. 234. In viis deorum statuæ σηκοῖς septæ fuerunt et inclusæ. Apul. in initio Florid., Religiosam moram viatori objecerit — colliculus sepimine consecratus. Nicander Georg. ap. Athen. 684. flores etc. Δρέψας, εἰνδοίοισι θεῶν παρακάββαλε σηκοῖς, Ἡ αὐτοῖς βρεπᾶεσσιν. — Priapum in Theocr. Epigr. 4. Σακὸς δ' ἐν ἱερὸς περιδέδρομεν. Salmasio non succurrebat hic usus, dum ad Consecr. Templ. in Agr. Her. p. 64. vetusti Cod. lectioni Ἐρκος δ' ἐν ἱερὸν π. vulgatam postponebat. Σακὸς s. Σηκὸς est ἔρκος, La balustrade. Id ipsum pro deorum templo fuisse usurpatum non est quod dubitemus: loca producere nihil attinet. Eximie Heroum templa s. potius Sacella σηκοὶ secundum Grammaticos vocabantur. Huc pertinent Eur. bina loca, a [155] Cl. Arnaldo producta Animadv. 1, 1. Σηκοὺς Τροφωνίου et θαλάμας Τροφωνίου permutat Eur. Ion. 300. 394. Illustriorum hominum sepulcra septo, σηκῶ, cingebantur. Nicarchus Anthol. 3. c. 1. epigr. 1. Αὐτὸν ἔχουσι θεοί, σῶμα δὲ σηκὸς ὀδε. Hinc petenda videtur ratio, cur in σηκοῖς culti fuerint, qui ob præstantiora merita post obitum in deos referebantur. Istæc religio ad Christianos etiam homines, a prisca simplicitate sensim delapsos, pervasit. Hi summum Deum augustioris moliminis templis, ejus veluti internuntios, heroas, excellenti morum puritate claros, sacellis honorare cœperunt. Superstitioni originem præbuere martyrum reliquiæ, maxima cum cura custoditæ, et in σηκοῖς, eum in finem in templorum recessu primum constructis, repositæ. Hujus antiquitatis studiosis rem non ingratam me facturum arbitror, si uni et alteri loco hac opera medicinam fecero. Evagr. H. E. 2, 3. Εἶσω δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἑῷα εὐπρεπὴς ἐστὶ σηκὸς, ἐνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἐν τινι σορῶ τῶν ἐπιμήκων, μακρὰν ἔνιοι καλοῦσιν. Quæ ultima, μακρὰν ἔ. κ., obscura videntur Valesio et medelæ indiga. Ego vero, si id aliorum cum bona venia possit fieri, ista, μακρὰν ἔνιοι καλοῦσιν, ab exscriptore in textum introducta fuisse censeo. Videlicet in Cod. suo studiosi hominis hanc observationem repererat, μάνδραν ἔνιοι καλοῦσιν, quæ, cum ad vocem σηκὸς pertinerent, ineptulus ille leviter mutata post ἐπιμήκων inseruit. Ubivis [156] autem σηκὸς a Grammaticis μάνδρα exponi solet. Ad id, quod modo dicebam, in Mura- torii Anecd. Carmen XVII. Gregorii Naz. peropportunum est: Εἰς δόμος, ἀλλ' ὑπένερθε τάφος, καθύπερθε δὲ σηκὸς, Τύμβος δειμαμένοις, σηκὸς ἀεθλοφόροις. Καὶ ῥ' οἱ μὲν γλυκερὴν ἤδη κόνιν ἀμφεβάλοντο, Ὡν σὺ μάκαιρα δάμαρ Ἀμφιλόχου Λιβίη, Κάλλλιμέ θ' υἱῶν Εὐφήμε· τοὺς δ' ὑπόδεχθε Μάρτυρες ἀτρεκέις, τοὺς τ' ἔτι λειπομένους. Levibus maculis sublatis ascripsi Epigramma ad eum modum, quo legi debere videbatur.

CAPUT XX.

Voces *Ναυαγία* e *Ναυάγιον* a Grammat. discerni. Prius Naufragium, alterum Navis fragmina notat. Ejecta, τὰ ἐκβρασθέντα. Differentia Vett. usu confirmatur. Achillis Tatii Locus turbatissimus redigitur in ordinem. Νηὸς διαφθορά. Ναυφορίη. Ναυάγια, Naufragia. Interpretes in hisce frequenter errare. Emendantur Schol. Pindari, Longin., et Eur. Ῥῶπες, Dumeta.

Ναυαγία μὲν ἐστὶν αὐτὴ ἡ τῆς νηὸς διαφθορά· *Ναυάγιον* δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν. Discrimen agnoscunt

A Schol. Thuc., Kustero ad Suidam citatus, Schol. Æsch. Pers. 418. et, qui propius accedit ad Amm., Thomas Mag. *Ναυαγία, συντριβὴ τῆς* [157] *νεώς*. — *Ναυάγια* πληθυντικῶς ἐπὶ οὐδετέρου, τὰ ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβρασθέντα. Optime finivit Moschop. *Ναυαγία ἡ θραῦσις τῆς νεώς*. *Ναυάγια* δὲ τὰ τμήματα αὐτῆς τὰ ἀπὸ τῆς *ναυαγίας*. Ipsum Navifragium *ναυαγία*, at *ναυάγια*, Fractæ navis tabulæ, s. τὰ ἐκβρασθέντα, Ejecta, ναὸς ἐκβολα Eur. Hel. 1230. Novi veteris Scriptoris locum, in quo cum legatur, Qui ejecta nave quid rapuit, scr. censeo, Qui ejecta navigii rapuit: ut ejecta navigii sint τὰ ἐκβρασθέντα: namque coortis naufragiis, uti pulcre scribit Lucr. 2, 552. Dissectare solet magnum mare traustra, gubernæ, Antennas, proram, malos, tonsasque natantes. *Ναυάγιον* vero et *Ναυαγίαν* nunquam promiscue a Græcis Scriptoribus fuisse usurpata, laud facile dixero; et inter alia, quæ contrarium suadeant, pauca dedit H. Steph. Thes. 2, 998. Clarissime distinguunt, qui curationem scribendi legem sibi fixerant, et id Grammaticorum fidem liberat. Paucis defungar, quæ hanc rem in clara luce collocent, et postea usui sint futura. Lucian. Ver. Hist. 1. p. 665. *Τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια*: 2. p. 685. *ναυαγία χρησάμενον*. Herod. 8, 12. Οἱ δὲ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια ἐξεφέροντο εἰς τὰς Ἀφέρας: Et eodem in capite, Ἀναπνεῦσαι — ἔκ τε τῆς ναυηγίης καὶ τοῦ χειμῶνος. Achill. Tat. 3. p. 201. Ἐπεὶ οὖν τῇ ναυαγίᾳ περιεπέσαμεν: 203. Κίστη τῇ ναυαγίᾳ καθ' ἡμᾶς τῷ ῥοῦ κομισθεῖσα, Cista in tabula naufraga secundo flumine ad vos devoluta. Ejusdem locum turbatissimum sane 6. p. 379. pristino ordini et nitori [158] restitutum apponam: Φέρε πάντα τιμῶμεν αὐτοῦ τὰ ναυάγια, καὶ ξύλον ἐκ ναυαγίας τῇ γῇ προσπεσὸν ἐλάμβανον, τάχα, λέγουσα, Θέρσανδρος ἐπὶ ταύτης τῆς νηὸς ἔπλεε. Πόσους καὶ ἄλλους ἔθρεψα νεναυαγηκότας; πόσους ἔθαψα τῆς θαλάσσης νεκρούς; εἰς δὲ καὶ οὗτος κ. τ. λ. Ad hanc formam concinnata oratio astutæ mulieris in Thersandro dolis lactando calliditatem clarius patefacit. Quod autem Amm. *ναυαγίαν* reddidit νηὸς διαφθοράν, observari potest, utrumque permutasse Demosth. c. Phorm. 586. *ναυαγίαν* vocans, quod superius dixerat διαφθοράν: nam ubi editur, ὅθεν καὶ ἡ διαφορὰ τῇ νηὶ συνέβη, scr. διαφθορὰ, quod Interpretem fugisse non videtur. Ναυφορίην dixit Statyll. Anthol. 3. c. 22. ep. 17. *Ναυάγιον*, Tabula naufraga. Eur. Hel. 514. Κρύψας ἐμαυτὸν, εἰμι πρὸς ναυάγια: 429. ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι: 1398. Πέπλους δ' ἀμείψας ἀντὶ ναυφορίου στολῆς. Amœnissimus Max. Tyr. Serm. 33. p. 184. Ἐξέπιπτεν εἰς γῆν πόλεως ναυάγια, de navi loquitur, quæ insana supellectili gravis naufragium fecerat. Alias enim ναυάγιον eleganter ad alia transferri solet. Soph. El. 732. πᾶν δ' ἐπιμπλατο Ναυαγίων Κρυσσαῖον ἱπικῶν πέδον. Schol. ναυαγίων, τῶν πτωμάτων. Tragicum locum ante oculos habuit Demosth., seu quisquis Auctor sit [159] Erotici, p. 161. Ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσιν ἡδίστην θέαν παρέχεται τὰ ναυαγοῦντα. Naufragia eodem usu Latinis; quod ab aliis animadversum. Apul. Met. 4. p. 149. Passim per plateas plurima cerneret jacere semivivorum corporum ferina naufragia. Cæterum discrimen certissimum ab Interpretibus minus rite perceptum sæpissime effecit, ut omnem nitorem Veterum locis abstulerint, et ad ναυάγιον tanquam ad scopulum semet alliserint. Multis, quibus id evinci posset, abstineo. Urbs Orchomenus Asopodorum ob civiles rixas patria profugum excepisse dicitur ἐπειδόμενον ναυαγίοις, ap. Pind. l. 52. ubi Edd. variant. Schol. Βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς ναυαγίας ἐδεξάτο. Schmidius in Schol. legit φερόμενον, quasi vero ναυαγία Fractæ navis tabulam diceret: scripserat, βαρυνόμενον ἀπὸ τῆς ναυαγίας, quod ad Pindari mentem attinet, male. Quanto rectius, qui reliquorum Interpretum laudes eleganti versione obfuscavit, Nicolaus Sudorius: ratis Complexum in alto fragmina naufragæ. In Longino 42, 2. Τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομένους, male reddunt Boileavius, Tollius, et Fr. Portus; neque cepit nuperus Editor, eruditus Zach. Pearce, eo inprimis nomine laudandus, quod, cum Tollius Manutii conjecturas, hic fideliores duces Mss. secutus ediderit, τοὺς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομένους: ad istud indicium genuina scriptura

facillime poterit erui: mutato Δ in A lege ἀρασσόμενος, [160] et pristinam habes Longini manum, Circa tabulam naufragam jactatos et elisos. Hes. Ἀρασσόμενα, προσρηγνύμενα, πλησσόμενα. Plura non addam, postquam emendaro Eur. Troasin v. 438. θαλάσσης δ' ἀλμυρᾶς ναυάγια, Λωτοῦ τ' ἔρωτες, ἡλίου θ'

ἀγναὶ βόες—legendo: Λωτοῦ τε ῥῶπες, Dumeta loti. Glossæ Philoxeni: Dumeta, θαμνώδης τόπος. Ad Eur. locum respexisse censerī possent Hes. ῥῶπες, τὰ δασέα τῶν φυτῶν, καὶ θαμνώδης ὕλη. Etym. ῥῶπες, ὕλη καὶ ὑλώδη φυτά. De hujus autem emendationis veritate neminem dubitaturum confido.

FINIS LIBRI SECUNDI.

[161] LUDOVICI CASPARI VALCKENAER

LIBER TERTIUS

ANIMADVERSIONUM

AD

AMMONIUM

GRAMMATICUM.

CAPUT PRIMUM.

Super Nereidibus multa dici posse. Nereidum et Nerei Filiarum Differentiam qui præter Amm. indigarint? Vulcanii Conjectura probatur. Quasvis Deas marinas Nereidas vocari. Nereides, Λευκοθέαι, Veneriæ. Filias Nerei a Nereidibus non distinguunt vet. omnes Nereo et Doride natas. Apollodori Macula eluitur. Nereidum numerus quinquagenarius. Æschyli Fragm. obiter correctum. Puellæ nomen in Hygino reponitur. Super Catalogo Hesiodæo disseritur: bis emendatus Hesiodus. Scholion ab Heinsio omissum. Pauca de Mnasea, cujus Locus emendatur.

Νηρείδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. De Nereidibus, quarum nobilitata occurrit in utriusque linguæ Scriptoribus mentio, luculenta patet disserendi materies, dignissima, quam eruditior quispiam sibi vindicet, et propter veterum loca, [162] in quibus Nympharum nomina non raro depravata latitant, bonarum literarum studiosis inprimis commendabilis. Si Th. Galeum excipias, qui ad Apollod. primas hujus laboris lineas ducere incepit, quique pro insigni doctrinæ copia unus omnium eundem etiam perficere potuisset, e recentioribus, qui hanc rem pertractarit, novi neminem, ex antiquis unum Ptol. Grammaticum, qui teste Suida librum conscripsit περὶ Μουσῶν καὶ Νηρηίδων. Hujus etiam fuit loci, quam tradit Amm., Νηρείδας inter et Νηρέως θυγατέρας differentia, quamque sub ejusdem Bacchylidis Commentatoris testimonio annotavit etiam Eust. Od. Ω. p. 824., ita tamen, ut Eudociæ Ἰωνιὰν potius videatur habuisse ob oculos, quam Ammonium. Locum in notis indicavi. Eust. verba, etsi prolixiora, lectoris oculis subjecisse non videtur inconueniens: Ἐνταῦθα δὲ ἰστέον, ὅτι κοινῶς μὲν Νηρηίδες πᾶσαι αἱ τοῦ Νηρέως θυγατέρες. παραδέδοται δὲ ἄλλως, ὅτι ἐν Ὑπομνήματι Βακχυλίδου τοῦ Λυρικοῦ διαφορὰ Νηρηίδων φέρεται καὶ Νηρέως θυγατέρων, οὕτως· εἰσὶν οἱ φασὶ διαφέρειν τὰς Νηρείδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων κοινότερον Νηρείδας καλεῖσθαι. Tum desunt, quæ ex Amm. apponam, καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. Hæc manifesto mendosa ita primum corrigenda censebam,

A καὶ τὰς μὲν γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν, ut genuinæ Nerei filia XXV, spuria numero plures fuisse traderentur; et ad eam conjecturam pluscula notari possent: nunc verior videtur scriptura, et Grammaticorum menti magis conveniens, quam restituendam [163] esse monuit Vulc. καὶ τὰς μὲν γνησίας ἢ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας: tametsi multiplicem hanc pellicum familiam, e quibus tot puellarum chorum, quinquagenarium numerum excedentem, procreare valuerit Nereus, mihi incertum, lubentissimus fateor; neque discrimen hinc ortum inter Nereidas et Nerei filias magis perspectum habeo. Generaliori Nereidum vocabulo non solum e Nereo prognatas, sed et Oceanitidas, (quarum numerus ter fuit millenarius, monente Apollodoro,) et Quasvis marinas nymphas aliquando designari, verosimili ratione asseverari potest. Anthol. 4, c. 15. ep. 1. Νύμφαι Νηιάδες, Νηρείδες, Δρυάδες, uti hunc versum emendavit P. D. Huetius. Adde 3, c. 22. ep. 36. et Schol. Pind. O. 7, 24. Ino s. Leucotheam ποντικῶν ὁμοθάλαμον Νηρηίδων vocat Pind. Π. 11, 4. quam immortalitatem consecutam scribit O. 2, 52. Merà κόραισι Νηρηῶς Ἀλκίαις: ubi præter alia hæc inprimis Scholiastæ verba, αὐτῇ δὲ ἡ Λευκοθέα Νηρηῆς γενομένη, considerari merentur. Sicuti autem Lencothea Nereis facta, contra Nereidas Leucotheas nuncupat Myrsinus ap. Etym. 561. Μυρσίνος δὲ οὐ μόνον τὴν Λευκοθέαν Ἰνῶ φησιν, ἀλλὰ καὶ τὰς Νηρηίδας Λευκοθέας ὀνομάζει. In Dosithei Ms. capite de Deabus legitur forma minus solempni: Νηρείδες, Veneriæ. Ceterum filias Nereo e Doride natas Veteres passim sive Νηρέως θυγατέρας et κόρας, [164] seu Νηρείδας, et Ionica forma Νηρηίδας, nullo habito significandi discrimine, vocare consueverunt. Pro Νηρηῆς aliam formam patronymicam Grammaticis notam in νη, Lat. etiam Poëtis hac in voce frequentatam, adhibuit Oppian. A. 1, 386. Νηρηίνην. Nereidas nullas nisi formosa Doride natas novit Apollod. 1, 2, 7. Νηρέως δὲ καὶ Δωρίδος τῆς Ὀκεανοῦ, Νηρείδες: levi macula utilissimum scriptorem liberavi, contra cujus mentem vulgatur τῶν Ὀκεανοῦ: nam Nereus Ponti fuit et Terræ filius. In Nereidum nominibus magna est ap. Scriptt. differitas, ut adeo non injuria mirari subeat, in numero quinquagenario finiēdo tanta consensione vetustissimos quosque convenire. Orpheum et Hesiodum quinquaginta, triginta Nereidas

Homerum numerasse, scribit Galeus. De Hesiodo res est explorata, minus vero de Homero, qui dum 35 enumerat, plures fuisse declarat II. Σ. 49. Hesiodum et Hom. quinquaginta agnovisse, innuit Ælian. H. A. 14, 28. Thetis in Æschyli "Ὀπλων Κρίσει dicebatur Δέσποινα πεντήκοντα Νηρείδων χοροῦ, teste Schol. Aristoph. A. 883. Quod vulgatur Νηρείδων χορὸν, sensum versiculi corrumpit, et Stanleio etiam fraudi fuit. Orpheus s. Argonaut. Auctor v. 335. Nerea vocat "Ἀμμιγα πεντήκοντα κόραις πάσαι-σιν ἐρανναῖς. Eidem totidem filias tribuit in Hymnis, et frequenter variis in locis Euripides. A numero quinquagenario non discedunt Pind. I. 6, 8. et Soph. CEd. C. 708. Suidæ locum, [165] prouti in Ms. legebatur, Vulcanii emendationi asserendæ idoneum adjiciam: Νηρείδες, νύμφαι ν τὸν ἀριθμὸν εἰσι. Parem numerum Serv. et Hyginus tradiderunt, eorum ille ad Virg. Æn. 3, 74. notat; hic in Genealogia, 'E Nereo,' inquit, 'et Doride Nereides quinquaginta:' e nominibus incuria librariorum unum excidit; ex Hom., quem sequitur, post Callianassa reponendum Callianira, sive post Thoe inserendum Halia. Ultimum nomen diuturno tempore oblitteratum tandem Hesiodo restituiam. In ejus Theogonia versus 245. ante Grævium ita vulgabatur: Κυμοθόη, Σπειώ τε Θοή, Θαλίη τ' ἐρώεσσα. Monuit ille, Θοή non esse Nereidis epitheton, sed nomen, et propterea edidit: Κυμοθόη, Σπειώ τε, Θοή, Θαλίη τ' ἐρώεσσα. Qua in re præeuntem habuit Grævius Lat. Interpretem, qui Thoe in Versione posuerat, quod postea in Velox male iverunt mutatum. In eodem tamen versu mendam reliquit vir eruditissimus, qui copulam hic desiderari judicabat; quod ejus pace dictum velim, adest copula, et in nomine Θαλίη, quod ab Hesiodo profectum minime arbitror, latet: error satis antiquus e Schol. nota traxit originem; is Θαλίη exponit ἡ θάλλειν δυναμένη. Ast me quidem iudice nulla potest ratione dubitari, quin Poëta olim hac ratione scripserit: Κυμοθόη, Σπειώ τε, Θόη θ', 'Ἀλίη τ' ἐρώεσσα. Fundum emendationis ecce tibi, quem Hesiodus imitabatur, Hom. II. Σ. 40. [166] Σπειώ τε, Θόη θ', 'Ἀλίη τε βοῶπις, Κυμαθόη τε, — In Cod. Batavo, non quidem antiquo, sed optimæ notæ, quique Scholia continet utilissima, vocibus 'Ἀλίη τε βοῶπις superscribitur, καὶ ἡ εὐφραδία 'Ἀλία. Fecundum Homeri ingenium admiratur Eust. II. Σ. p. 1177., qui τῶν τοσοῦτων Νηρηίδων τρεῖς μόνας μετ' ἐπιθέτων προήγαγεν, εἰπὼν 'Ἀλίη βοῶπις, ἀγακλειτὴ Γαλάτεια, καὶ εὐπλόκαμος 'Ἀμάθεια: ultimum nomen in Hom. libris ita vulgo scribi solet, nisi quod in eo, quem dicebam, scripto Cod. prostat 'Ἀμάθεια: quod vulgatæ lectioni non postpono. Lubet porro Grævianæ in Hesiodo lectionis bonitatem ita asserere, ut eadem opera novam lucem antiquo Scriptori affundam. Notandus primum Th. Galei error, levis ille, et eximio viro facile condonandus, dum ad Apollod. p. 6. 'Aristarchus,' inquit, 'numerus Hesiodi auxit, addendo Θοήν, vereor ut recte, nam ea ad aliam familiam pertinet.' Θοήν s. potius Θόην non in catalogum Hesiodeum invexit, sed in suis exemplaribus invenit Aristarchus, et Cumatolegen v. 253. memoratam potius e Nereidum choro eliminandam esse censuit, neque injuria. Verba Scholiastæ subjiciam: σὺν Κυματολήγῃ τῇ τῶν κυμάτων λήξει, τὸντέστι καταπαύσει. εἰ γὰρ ὄνομα ἀκούσωμεν, ὥς φησιν 'Ἀρίσταρχος, ἔσονται μία καὶ πεντήκοντα κατηλεγμένα. Quæ si cum calculo Hesiodico rite conferantur, facile id, quod dicebam, constabit. Illis, quæ ex Hesiodi Schol. apposui, in vet. mea Edit. subjunguntur, quæ universa in Heinsiana deficiunt: et propterea [167] digna sunt, quæ hic legantur: Οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ πατρονόη νημερτῆς τε, ἡ πατὴρ ἔχει νόον, τὸ τε περισσὸν φασὶ κεῖσθαι ἵνα κατὰ τοῦ πατρονόη ἀκούσῃται ἐπιθετικῶς. ἡ γὰρ προνοομένη πάντων, ἀληθὴς ἐστὶ. καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς Νηρεὺς, ἀληθὴς παρωνόμασται. Dici non potest, quantam sibi in Scholiis edendis licentiam sumserit D. Heinsius, quod eo dico, ut hujus rei ignaros admoneam, non ut quidquam de tanti viri meritis detrahā. Inprimis vero moleste ferendum est, integram hanc notam ab eodem omissam, tum quod

A in ea docetur, fuisse, qui difficultati ab Aristarcho motæ alia via obviam ire studuerint, tum præsertim quod genuinam Hesiodi scripturam, in omnibus, quos viderim, libris obscuratam, recondit. Vulgatur ap. Hesiod. 261. Προνόη τε Νημερτῆς θ', ἡ πατὴρ ἔχει νόον ἀθανάτοιο. Quanto rectius Schol. legit, Πατρονόη τε Νημερτῆς θ'. Omnis, qui in hac lectione confirmanda innumeretur, labor foret supervacaneus, cum semel indicata suo sese colore commendet. Pro πατὴρ, πατὴρ, πατρί, in scriptis libris poni πῆρ, πρὸς, πρί, pervulgatum est: e tali scribendi compendio in Hesiodo remansisse προνόη pro Πατρονόη, hactenus ignorabatur. Redeo ad Amm., a quo parumper discedens pene omiseram notare, quod tamen non videbatur prætermittendum. Minus perspicue declarat Noster, [168] utrum hauserit hanc observationem e Didymi Commentario, num ejus verba alterius fide retulerit, e Mnaseæ libro descripta; posterius vero videtur similis. Amm. verba sunt, Ταῦτά φησι Μνασέας ἐν τοῖς Περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. Hoc in opere Didymi verba, ut puto, protulerat, et de Nereidibus copiosius egerat Mnaseas. Pleraque omnia, quæ ex ejus libris Grammaticorum diligentia conservavit, ad fabularem pertinent historiam, et ab aliis fuerunt annotata. Jurene an injuria ad libros de Europa Mnaseæ verba a Schol. Apoll. Rh. 4. producta retulerit G. J. Vossius de Hist. Gr. 1, 21. non inquiri; illud novi, in eruditi Grammatici Comm. ad Apoll. Rh. 4, 264. mendose legi, Μνασέας δὲ φησι πρὸ σεληνης Ἀρκάδας βασιλεῦσαι. Vossiana versio, Arcadum reges Luna fuisse antiquiores, a nemine paulo humaniori poterit probari. Scripserat Mnaseas, Προσέλην Ἀρκάδων βασιλεῦσαι, atque ita in Schol. restituendum. Emendationem debeo Schol. Aristoph., qui alterius notam ad N. 397. integram exhibuit.

CAPUT II.

C "Ἀγαλμα, vocem olim latissimi usus, Recentiores in Statuæ significatum, magis adhuc coarctarunt Grammatici. Λίθοι πώρινοι, Τόφι. In Ammonio pro Ἐυστὸς corrigendum esse Ἐυστόν. Quantum hæc bina differant? Ἐυστόν ἀκόντιον. Quando urbs dicatur Συνοικίζεσθαι, quando Διοικίζεσθαι. Ammonii Nota Verbis Cl. Wesselingii illustrata.

[169] Ἐόανον, Βρέρας, "Ἀγαλμα διαφέρει. "Ἀγαλμα in Hom. bene interpretantur Vett. πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάζεται: qua de re notat Vir Eruditus in Misc. Obs. V. 3. p. 267. 268. Hesychius postquam, quæ attuli, verba posuerat, addit, οὐχ, ὡς ἡ συνήθεια, τὸ ἔόανον: qua in Glossa Recentiorum non habuit rationem, qui a Veterum usu recedentes ἄγαλμα pro ἔόανον frequentarunt. Amm. vero Statuam non e quacunque materia, sed e lapide et quidem pretioso constructam "Ἀγαλμα dici voluit. Verba ejus sunt: "Ἀγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἡ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατασκευασμένον. Apud Ptol. Ascal. §. 198. "Ἀγαλμα δὲ τὸ Πάριον. Etymologus Ammonio videtur usus p. 611. "Ἀγαλμα δὲ, τὸ παράμυρον, ἡ ἔκ τινος ἑτέρου λίθου κατασκευασμένον, ubi elegantem Sylburgii conjecturam μαρμάρινον legentis omnino amplector. Ea voce, uti Ptol. Ascal. per Πάριον, (ita enim scr.) interpretatur Ammonii πώρινον. Glossæ: Τόφι, πῶροι, λίθοι. Sulpitius Servastus in Vett. Poet. Catal. 232. Decidens scabrum cavat unda tofum. Λίθους πωρίνους dixit Aristoph. ap. J. Poll. 10, 173. Prosus ad mentem Amm. ἀντικρὺς τοῦ πωρίνου Σεληνῶ Plutarcho restituit Salmasius, citatus Gronov. ad Herod. 5, 62. p. 949. Plura forsā de istoc lapide dedisset Salmas., si non pleraque præcepisset Meurs. Att. Lect. 4, 14. quocum cf. Commentatores ad J. Poll. 7, 123.

[170] Ἐυστὸς, τό τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡρόδοτῳ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ. Quod supra dicebam, pro Ἐυστὸς leg. esse Ἐυστόν, cum verissimum sit et dubio vacuum,

mirum videri potest, receptam lectionem Jungermanno non displicuisse ad J. Poll. 1, 136. n. 75. Ξυστός, Xystus, porticus dicebatur, in qua hiberno tempore sese exercebant athletæ. Is vocis usus virum eruditissimum permovit, ut receptam in Ammonio lectionem non sollicitaret. Ego vero confidenter affirmare ausim, super ista porticu non cogitasse Nostrum, ac propterea Xen. citasse, qui pro alius generis ædificio τὸ ξυστὸν adhibuerit in Œc. 850. Res ex ipso J. Poll. 9, 43. est manifesta: Ξυστοὶ δρόμοι. Ξενοφῶν δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δρόμου τῷ ξυστῷ κεχρησθαι δοκεῖ ἐν τῷ Οἰκονομικῷ, ἢ εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοῖν. Deinde qui quæso τὸ ἀκόντιον dici posset ξυστός? Frequentissimus est vocis Ξυστὸν hoc sensu usus, ut mirum etiam sit, eam in rem Herod. adduci. Docta est Eustathii annotatio ad Il. Γ. p. 324. Ξυστὸν καταμόνας αὐτὸ τὸ ξεστὸν δόρυ, οὐ ὡς ξεομένου ἐπιθετὸν ἐστὶ τὸ ξυστόν. Tyrtæus ap. Stob. Tit. 48. p. 352. Δούρασι τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς, τοῖσι πανοπλίταις πλησίον ἰστάμενοι. Paritione Antiphanes τὴν ξυστὸν, et Ephippus ξυστὰ τριχώματα dixerunt, teste Athen. 402. 509. Cyrilli Gloss. "Ἀξυστον δόρυ, Sarisa. Vide Ξυστὸν inter Instrumenta bellica in Bibl. Coisl. 514., quod ibi adjicitur, a Ξυστὸν omnino separari debet.

[171] Οἰκίζεται, Συνοικίζεται, καὶ Διοικίζεται διαφέρει. Hujus observationis, sanequam elegantis et eruditæ, ignoratio Interpretes non raro egit præcipientes. Ammonii verba: Συνοικίζεται, ἢ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τοῦ πλείονα δύναμιν σχεῖν. Thucydidi 6, 2. p. 379. admovit Vir. Cl. C. A. Dukerus. Hujuscemodi συνοικισμὸν commemorat Schol. Pind. Π. 2, 1. ubi propterea Syracusas a poeta μεγαλοπόλιος dici observat, quod Archias τέσσαρας πόλεις καταστρεψάμενος εἰς μίαν συνήγαγεν. Posterior notæ Ammonianæ pars, Διοικίζεται δὲ, ἢ ἐκ μιᾶς πόλεως, μεγέθει ἰσχυρούσης, εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται, lucem accipit ab Harpocr. Διοικεῖν, ἀντὶ τοῦ διαίρησιν, ὥστε μὴ ἐν ταῦτῳ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. Locum proposui a Valesio emendatum, et e Cod. Medic. a Gronovio auctum. Demosth. locum præter alia, quæ huc pertinent, produxit Vales. Pro κατὰ μέρος Suid. in Harpocr. legisse videtur καταμόνας, (ita Ms. præfert,) aut, quod malim, κατὰ κώμας. Ephorus ap. eund. Harpocr. in Μαντινέων διοικισμός, — φησὶν, ὅτι εἰς πέντε κώμας τὴν Μαντινέων διώκισαν πόλιν Λακεδαιμόνιοι. Quod de Lacedæmoniis in ultima nota scribit Amm. οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλῃν πόλιν διώκισαν, perhumaniter equidem per literas me edocefecit Vir Maximus, P. Weselingius, cujus verba verecunde subjiciam:—'In eam urbem, (Megalopolin,) Spartanis invitis, Arcadum plures conimigrant: quam ob rem magno studio egerunt, ut singuli suos in vicos sedesque [172] pristinas compellerentur, ut Demosth. Orat. de Megalop. extrema, s. p. 126. Edit. Gr. innuit; quæ res per gradus quosdam tandem ab illis perfecta est. Vide Diod. S. 15. p. 507. et Paus. 8. p. 656. etc. Plura indidem promere possem, nisi modus esset adhibendus.

CAPUT III.

Servus domi natus Οἰκότριψ. Scripseritne Amm. διατριβόμενος? Vulgatam tuetur nomen Θρεπτός. Alumnus. "Εντροφος. Phrynichus emendatur. Tribuaturne Soloni vox Οἰκεύς, an vero Οἰκέτης? Posterius probabile. Unde hauserint, quæ e Solonis Axibus producunt Grammatici? Οἶναρα, Pampini. Hesych. corrigitur. Οἰνάνθη. Epigoni Epigramma vitio liberatur. Βότρυνες πεπανοί.

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτόν καλοῦμεν. Οἰκέτης δὲ, ὁ δούλος ὁ ὠνητός. Hes. Οἰκότριψ, ὁ θρεπτός, διαφέρει δὲ οἰκέτης οἰκότριβος. ὁ μὲν γὰρ οἰκότριψ ἐκ γονέων δούλος· ὁ δὲ οἰκέτης, οὐ πάντως· ἀλλὰ καὶ ὁ αἰχμάλωτος, καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὢν: his verbis tres modos,

Gloss.

quibus servi acquirebantur, complexus censi potest. Servus domi natus Atticis οἰκότριψ. In istis autem Ammonii verbis, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατρεφόμενος, non sine verisimilitudine cogitari posset scr. διατριβόμενος, tametsi sequentia mutationi videntur obniti. Aristoph. Grammaticus, quem non invitus plerumque sequitur Noster, [173] hanc nominis rationem tradidit, et οἰκότριβας dictos fuisse monuit διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι καὶ κατατετριβῆναι, teste Eust. ad Il. Ψ. p. 1450. Schol. etiam Aristoph. Θ. 433. eo nomine indicari scribit συνεχῇ τινὰ περικύλισιν καὶ πλάνησιν διατριβήν τε ἐν τῇ οἰκίᾳ δεσπότην. Verum, uti incepti dicere, nihil adeo est causæ, cur διατρεφόμενος loco moveamus; imprimis cum mox subjungat Amm. ὃν ἡμεῖς θρεπτόν καλοῦμεν, Alumnus. Optimæ Philoxeni Glossæ: Alumnus, Οἰκοτραφῆς, Τρόφιμος, Θρεπτός. Eadem Glossæ plura subministrabunt. Salvian. Epist. 2. ad Eucher., 'Ursicinus alumnus tuus salutationem tuam proxime ad me detulit:' quem in eadem etiam Epistola servum vocat. Vernulæ ὑποκοριστικῶς dicebantur θρεπτάρια, qua ratione etiam secundum J. Poll. 3, 76. Τὸ παιδίον, τὸ ἐκ τῶν οἰκοτριβῶν, οἰκοτρίβιον ὠνόμαζον. Quando Alumnus mentionem injeci, Plauti verba ascribam e Mil. Glor. 3, 1, 104. Quid? nutrici non missurus quicquam, quæ vernas alit? Docte præ aliis ad hanc rem notavit Th. Gataker. ad M. Anton. 1, 16. p. 35. Pro θρεπτός etiam ἔντροφος dicebatur; vocis tamen usum Atticis vix concedit Phryn., cujus hanc exhibet notam Nunniesii Editio p. 34. Αὐτότροφος μὴ λέγε, ἀλλ' οἰκόσιτος, ὡς Ἀθηναῖος· μὴδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβα κ. τ. λ. In Vascosana sequentia reperies: Εὐτροφον μὴ λέγε· μήποτε ὡς Ἀθηναῖοι· μὴδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβα: quæ quamvis mendosa qui ad priora contenderit, non dubitaturum confido, qui binæ Grammatici notæ male coaluerint, hac vel simili ratione sejungendæ: Αὐτότροφος μὴ λέγε, ἀλλ' [174] οἰκόσιτος, ὡς Ἀθηναῖοι. † "Εντροφον μὴ λέγε, μὴδὲ οἰκογενῆ, ἀλλ' οἰκότριβα. In libro, quem Doctiss. Roverus mihi ntendum dederat, nonnemo ἔντροφον correxerat. Παρὰ δὲ Σόλωνι, inquit Amm., ἐν τοῖς ἄρισιν Οἰκεύς κέκληται ὁ οἰκότριψ: quo loco usus est Petit. ad LL. Att. 130., ubi Petitum reprehendit Salvinus in Misc. Obs. V. 4. p. 259. Pari jure notare potuisset Nunnies., qui euudem, quem Petitus, errorem, si tamen is error dicendus est, commisit ad Phryn. 41. Valesius in Not. Mauss. ad Harp. in v. Οἰκέως Ammonii verba produxit, neque etiam mendii suspicionem movit. Mihi vero hæc annotatio pernira videtur, et suspicor fere pro οἰκεύς leg. οἰκέτης: neque enim, si vulgatam retineas, quidquam reperitur, cur Solonem advocaret Amm., cum et Soph. Vernam Οἰκέα vocarit Œd. T. 766. Οἰκεύς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκσωθεὶς μόνος: et ne Emtum, aut Bello captum intelligeremus, effectit versu 1135. Ὡν δούλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἰκοί τραφεῖς. Probabile itaque Vernam a Solone οἰκέτην nuncupatum; idque Amm. videtur hausisse e Veterum, qui in Solonis Axes olim ferebantur, Commentariis, a Fabr. in Bibl. Gr. 2, c. 14, s. 17. memoratis. Iisdem, nisi fallor, pleraque etiam accepta ferimus, quæ

Grammaticorum nobis diligentia conservavit.

[175] Οἶνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἶνη μὲν γὰρ ἡ ἄμπελος· Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρυῶν ἐξάνθησις· Οἶνάρια δὲ, τὰ φύλλα. In Notis pro Οἶνάρια correxi Οἶναρα: id ne quis nullius existimet momenti, præmittam Diphili versum e Parasito, quem inter alios retulit Athen. 422. ἐμβαλεῖς Οἶνάριον εἰς λάγυνον, ἀλλ' οὐ κάραβον, ubi quantum Οἶνάριον ab Οἶναρον distet, nemo non viderit. Οἶναρα, Pampinos, s. τὰ τῆς ἄμπελου φύλλα interpr. Timæus Lex. Plat., Bibl. Coisl. 480. Schol. Theocr. 7, 134. Suid. Hes., apud quem tamen etiam, quod vitiose legitur, Οἶνα, τὰ τῆς ἄμπελου φύλλα, mutandum in Οἶναρα. Alibi Hes. Τῶν οἶνάρων, τῶν τῆς ἄμπελου φύλλων: quo in loco alicui videri posset respexisse ad Alciph. 3, 22. Ὁλοκλήρους ἀπέτεμον τῶν οἶνάρων τοὺς βότρυν, quod mihi quidem non probatur. Eleganter Xen. Œcon. 866. vitis Περιπεταννύουσα τὰ οἶναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἀπαλοὶ οἱ βότρυνες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν, Posteaquam vengo unæ in-

ciunt maturescere, φυλορροῦσα διδάσκει εαυτὴν φι-
λουν. Quod a reliquis discernit Amm., Οἰνάνθη in
Cyrilli Glossario redditur τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου,
Suidæ ἢ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: qua in re satis
etiam trita non morarer, si non eadem opera Epigoni
Thessali Epigr. in Anthol. 1, c. 16. ep. 5. emendari
posset: Ἡ πάρος εὐπετάλοισιν ἐν οἰνάνθαις νεάσσα
Καὶ πεπανῶν βοτρυῶν ῥᾶγα κομισσαμένη Νῦν οὕτω
γραιοῦμαι, [176] quo in loco inepte vulgatur τετα-
νῶν βοτρυῶν. Hes. Ωραίων, τῶν πεπανῶν. Βότρυες
πεπανοὶ sunt Molles uvæ. Voces πεπανὸς et πεπαί-
νειν hæc in sede sunt propriæ. Anthol. 3, c. 25. ep.
23. Βότρυς ἀπ' οἰνάνθης ἡμερον eodem sensu posuit
Alcæus.

CAPUT IV.

Quam ob rationem Athenienses Carcerem Οἶκημα vo-
carint? Id ipsum pro Cella meretricia frequenter
usurpari. Achillis Tatii et Nicandri ap. Athen. B
Verba tentantur. Στῆναι ἐπὶ οἰκήματος et Καθέζε-
σθαι: hinc Prostibula et Prosedæ. Τέγος et Στέ-
γος. Leopardi Emendatio vindicatur. Ἀχρὶ τοῦ
στόματος Locutio proverbialis. Suspicio in Loco
Pindari. Ἐργαστήριον, Opificina.

Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἶκημα, Οἰκίσκος, καὶ Δω-
μάτιον διαφέρουσιν. Reliqua, quæ hic traduntur,
omittam: interim nonnulla ad Οἶκημα notabo. Οἶ-
κημα, inquit Amm., τὸ τέγος ἢ τὸ δεσμωτήριον. Car-
cerem eam ob rationem Οἶκημα vocarunt Athenien-
ses, ut rei horrorem verbi lenitate aliquantulum mi-
tigarent; id enim veteres et præ aliis Athenienses
dabant operam, ut ne mali ominis vocabula frequen-
tarent, observante Helladio Chrest., qui istiusce
consuetudinis in hac voce exemplum proponens, διὸ
καὶ, inquit, τὸ δεσμωτήριον Οἶκημα ἐκάλουν, ubi v.
Meurs. 68. Vales. ad Harpocr. et Legem Atticam
ap. Petit. 174. Achilles Tat. 6. p. 391. simul ac in-
tellexerunt, [177] με ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ καθέιρχομαι, —
εὐθὺς ἐπὶ τὸ οἶκημα σπουδῇ παρήσαν. Pro altero usu,
quo Cellam dicit meretriciam, ejusdem locum ascri-
bam e l. 8. p. 491. paulo emendatiorem ac vulgo
legitur, Τάχα δὲ καὶ συνεκάθευδες, ἱερεῦ, οἶκημα τὸ
ἱερὸν ποιήσας. Usi sunt ea voce Xen. Atheniensis et
frequenter Ephesus. Iis, quæ notarunt Perizon. et
Abr. Gronov. Viri Clariss. ad Ælian. V. H. 6, 1.
p. 444. nonnulla neque adeo contrita adjiciam.
Primus Solon effreni Atticæ juventutis libidini mere-
trices publicitus objecit: ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύ-
ναϊα πριάμενος, uti sub Philemonis testimonio scribit
Athen. 569. Tradit ibidem Nicander Colophonius,
Solonem καὶ Πανδῆμον Ἀφροδίτης ἱερὸν πρῶτον ἰδρύ-
σασθαι, ἀφ' ὧν ἡργυρίσαντο αἱ προστάσαι τῶν οἰκημά-
των, leg. videtur, ἱερῶν πρῶτον ἰδρύσασθαι, ἐφ' ὧν ἡργ.:
ut sensus sit, Templorum Vulgivagæ Veneris primum
extruxisse Solonem, ubi prostituta scorta quæstum
facerent. Προστῆναι οἰκήματος seu ἐπὶ οἶκ. quid dif-
ferat a στῆναι, ex interiori Græci sermonis indole
docuit ὁ πάντ T. H. in Misc. Obs. V. 6. p. 346.
Dinarchus c. Dem. 95. Τὴν Ὀλυμπίαν παιδείσκην
ἔστησεν ἐπ' οἰκήματος. Sicuti στῆναι, pari ratione
καθέζεσθαι ἐπ' οἰκήματος ap. Æsch. c. Tim. 181. Ὁ-
ρᾶτε τουτουοὶ τοὺς ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθεζομένους, In
cellis sedentes, sive verbis Martialis 9, 59. hos,
quos primæ prostituere casæ. Herod. 2, 121. filiam
suam κατίσαι ἐπ' οἰκήματος. Valla, domi prostituisse:
ubi Domi delendum. Lat. [178] Prostibula et usu
minus vulgato Prosedæ vocantur meretrices. Vide
Wower. Elegantiss. ad Petron. 6. p. 29. et in Præci-
daneis pro Petronii Satyr. Nobiliss. Dousam 3, 8.

Τέγος, qua voce Οἶκημα interpr. Amm., sive, ut
alii scribunt, στέγος exposuerunt Seal. ad Propert. p.
270. et Casaub. in Suet. Cal. 57. citatus Cl. T. H.:
Hesychius, corrigente Salmasio, Στεγῆτιν, τὴν πόρ-
νην. Præclaram Leopardi emendationem in Polybii
Fr. ap. Suid. in v. Ἐμφασίν, Οὐδὲ τῶν ἀπὸ τέγους
(Ms. στέγους) ἄχρι τοῦ στόματος εἰργασμένων οὐδεὶς,
non sprevisset, quo erat acumine, Kust., si ad ma-
num habuisset Machonis versum ex Athen. 581.

A Ἀνθρωπον ἄχρι τοῦ στόματος ἡσβολωμένον. Eodem
sensu στέγος in Theocr. 2, 116. est accipiendum: Ἐς
τὸ τεὸν καλέσσα τόδε στέγος. — Jason a Chirone
dicitur educatus λιθίνῳ ἔνδον τέγει ap. Pind. N. 3,
85. ubi ex ambiguo simile quid Pindaro videtur ob-
versatum, quod si cui a Chironis sanctimonia videat-
ur alienum, emendet is Eratosth. Catast. c. 40.
Athenis Ceramicus erat cellis meretriciis nobilis.
Alexis ἐν Πυραύνῳ ap. Athen. 258. Τρεῖς ἐν Κερα-
μεικῷ περιπατήσας ἡμέρας Διδασκάλους ἐξεύρον οὐ λέγω
βίου, Ἴσως τριάκοντ' ἀφ' ἐνὸς ἐργαστηρίου. [179] Ορι-
ficinam vocat Plaut. Mil. Glor. 3, 3, 7. quam ἐργα-
στήριον etiam Alciphron: Ἀθλῖαι, κλείσατε τὰ ἐργασ-
τήρια, — μία νῦν ἐστὶν ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασ-
βοῦσα, γυνὴ μία, Lais nimirum, Ad cuius jacuit
Græcia tota fores. Alciph. locus est ex Epist. ine-
dita, cujus partem e Vat. Cod. descriptam asservat
Jac. noster Valck. Inscriptio Epistolæ hæc erat: Αἱ
ἐν Κορίνθῳ ἐταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν.

CAPUT V.

Grammaticorum Leges eleganter migrant Poætæ.
Ὀλίγος pro μικρός. Ὀλίγος κῶρος. In Theocr.
scribendum μέκκον παῖσδα. Ὀλίγη νῆσος. Super
incerti Auctoris Fragmento, ab Amm. producto;
conjectatur id ad Callimachi Hecalen pertinere.
Aristonicus et aliorum et Homeri Commentator.
Ennii Versus tentatur.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον
ἐπ' ἀριθμοῦ τὸ δὲ Μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται.
Dici non potest, quanta cum venustate hæc a Poetis
permutari soleant. Eust. II. E. p. 464. Cyclops
ολίγον τὸν Ὀδυσσεά φησὶ, καὶ Ἡσίοδος δὲ πλοῖον ολί-
γον τὸ μικρὸν ἐν τῇ νῇ ὀλίγην αἰνεῖν, Ἐργ. 643. He-
siodum imitatur Antipater Anthol. 1, c. 57. ep. 16.
ὀλίγη νηὶ λεπτὰ ματεῦων φύκια. Huc pertinet nota
Schol. Apoll. Rh. 1, 955. qui e Theocr. [180] ολίγον
C. κοῦρον annotavit. Elegans is usus in primo ejus Idyllio
observatur v. 47. Τὰν ολίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασι αἰσι
φυλάσσει: ολίγον huncce κῶρον Idyll. 15. v. 42. vo-
cat μέκκον παῖσδα: ita enim vulgatum παῖσδε emenda-
ndam esse, didici e Ms. libello Τοῦ Ἐπισκόπου Κορίνθου
περὶ τῶν Ἰδιωμάτων τῶν Διαλέκτων. Ὀλίγον βρέφος
occurrit in Diodori Epigr. Anthol. 3, c. 9. Κλίμακος
ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρῳ Κάππεσεν. In
ipsa hac nota vet. Scriptoris verba producit Amm.,
in quibus ολίγον pro μικρὸν usurpetur: ολίγην νηίδα
Καλυψούς. Novī, qui ολίγην νῆσον adhibuerint,
Apoll. Rh. 4, 1712. Νῆσος — ὀλίγης ἱππουρίδος ἀντία
νῆσου, et Hermesianax in dulcissima Elegia ap. Athen.
597. Ἦν διὰ πολλὰ παθὼν ολίγην ἐσενάσσατο νῆσον,
Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος. Quæ etsi
non multum ab isto, quem dicebam, usu discedunt,
nihil tamen nos juvant. Et, ut omnibus constet,
banc Amm. notam non esse omni difficultate vacuam,
primum ascribam, quæ in plerisque ante nostram
Edit. locum obtinuerat, lectionem: Ἀριστόνικος ἐν
D Ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείῳ ολίγην μικρὰν ὑπαλ-
λακτικῶς. E prima Aldina, quæ in seqq. [181] fere
Edd. exciderant, in textu reposui: Ἀριστόνικος ἐν
Ὑπομνήματι ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείῳ, ολίγην νηίδα
Καλυψούς. φασὶ δὲ οὕτω, ολίγην, μικρὰν ὑπαλλακτικῶς.
Insigne augmentum multo me incertiores reddidit,
ac fui ante, quando suspicabar, Aristonici expo-
sitionem ad istum Hom. versum pertinere, qui in hac
etiam nota producit, et pro ἐκάλεσ' leg. ἐκάλεσεν.
Sed vana fuit istæ suspicio. Latet in corrupta voce
ἐκάλεσ', uti auguror, libri index, quem commentario
illustrat Aristonicus, et e quo fragmentum hoc
fuerit decerptum. Quid si hac ratione pristinam
scripturam reprehenderemus? Ἀριστόνικος ἐν Ὑπο-
μνήματι Ἐκάλῃς, ἐπὶ στίχῳ ολίγην νηίδα Καλυ-
ψούς φησὶν οὕτως, ολίγην, μικρὰν, ὑπαλλακτικῶς. τὸ
μὲν κ. τ. λ. Sed hæc mera est et nullo argumento
nixa hariolatio. Verum quidem est, magni olim no-
minis fuisse Grammaticos, qui Callimachi opera sibi
illustranda snmserant, neque dedecere hos inter Ari-
stonicum retulisse, qui in Pindari et Hesiodi Scholiis

ita citatur, ut utrumque data opera exposuisse credi possit. De Ejusdem in Hom. Comment. res magis etiam est explorata tum ex Etym. tum ex Hes. Ob leve mendum, quod Hesychio insedit, Aristonicus in Pricæi Indice fuit omissus, citatus in v. Ἀκοστήσας, ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἐν ἄξει γενόμενος. Homeri versum, ad quem ea pertinet Aristonici interpretatio, hic subjiciam ex Il. Z. 506. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίῳ κροαίνων. [182] Quod Homeri loco annotaram, lubet hic proponere: nimirum post Macrobiū et Fulv. Ursinū in Virg. cum Gr. Script. coll. p. 441. diligentius Homericam similitudinem cum Enniana comparasse Hieron. Columnam. Ennii verba ex Annali 2. hæc sunt: Et tunc sicut equus, qui de præsepibus actus Vincla sueis magneis animeis abrupt, et inde Fert sese campi per cœrula lætaque prata. Quod vero Ill. Columna arbitrabatur, Ennium vocem ἀκοστήσας prætermisisse intactam, id mihi probari vix potest. Qui verbum ἀκοστήσας optime sunt inter Veteres interpretati, id reddiderunt per κριθιάσας, καὶ ὑπὸ τῆς τροφῆς ἀκρατῆς ὦν. Hos, ut puto, secutus Ennius, pro ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ posuerat: qui de præsepibus altus: aut, quod etiam malim, qui de præsepibū pastus. Neutrum ab Ennio alienum. Varro ap. Non. in Altum: — 'altus alieno sumtu.' Idem in v. Grave: — 'Ubi graves pascantur atque alantur pavonum greges.' His adde Eur. Hipp. 1240. Στῆτ' ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι.

[183] CAPUT VI.

Ὀλμος, Pila, Mortarium. Ὀλμος μυρεψῶν marmoreus. Emendatur Hesychius. Ὑπερος. Scholion Hom. ineditum, Ἰγδοκόπανον. Differentia inter Ὀσιον et Ἱερὸν. Παρείας, Serpentis genus. Catullus Menda liberatur. Orgia Bacch. celabantur. Tentatur Orphei Locus.

Ὀλμος καὶ Ὀρμος διαφέρει. Ὀλμος μὲν γάρ ἐστι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἶδη τὰ μυρεψικά. Vas s. lapideum s. ligneum in formam globosam excavatum, quibuscunque demum rebus tundendo conterendis inserviens, Ὀλμος dicebatur. Ligneum ὄλμον ad usum rusticum præscribit Hesiod. Ἔργ. 423. Propter figuram orbicularem ὄλμον meminit Hom. Il. A. 147., ad q. l. ita scribit Eust. 770. Ὀλμος λίθος ἐστὶ στρογγύλος κυλινδροειδής, ἢ σκεῦος κοῖλον ἐκ λίθου ἢ καὶ ξύλου, ἐν ᾧ πτίσσονται κοπτόμενα ὄσπρια ἢ ἑτέρα τινα. In Schol. ined. plura leguntur, quæ mox producam, postquam eum, quem Amm. tangit, mortarii usum illustraro. Hes. Ὀλμος, περιφερὴς λίθος, βάρβαρος, ἐν ᾧ τὰς βοτάνας τρίβουσι: pro βάρβαρος non βαρὺς cum Palmerio, sed μαρμάρεος est restituendum. Mortarium marmoreum olim ab ungentariis non fuisse alienum hodiernus usus declarat. Cyrill. Lex. Ms. Ὀλμος, ἐν ᾧ πτίσσουντι τὰς κριθάς, καὶ τὸ τῶν μυρεψῶν, ἐν ᾧ καταλειπνύουσι τὰ παχύτερα τῶν μυρεψικῶν τὸ δὲ τύπτρον ὑπερον λέγεται: ubi potius ὕπερος scr.: Pistillum, [184] ὕπερον, Hesiodus fieri voluit τρίπηχυν. In sapienti Salomonis dicto Prov. 27, 22. Aquila et Theodotion ἐν ὄλμῳ ἐν ὑπέρῳ posuerunt. Nunc tandem ineditum in Hom. l. c. Scholion subjiciam: Ὀλμον φασὶν οἱ παλαιοὶ λίθον στρογγύλον: ἕτεροι δὲ φασιν, ὄλμον λέγεσθαι σκεῦος τι, ὅπερ ἰγδοκόπανον πεζολόγοι εὐρίσκεσθαι, (ita Ms.) ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ τι τερατολογούοντας ἔφασκον ἐπ' ὄλμον κοιμᾶσθαι. διὸ καὶ Πανσανίας ἐπὶ τινα γραφὴν ἔλεγε παρ' ὄλμον ὑπνῶττειν καὶ εἰς παροιμίαν τὸ πᾶγμα ἐξέπεσε πρὸς τὰ μαντικά ἀφορῶντας. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ὄλλειν καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα. Maculas, quæ huic notæ ad Ms. ductus descriptæ insident, aliis eluendas trado; hujus tamen est loci, ut pro ἰγδοκόπανον corrigatur ἰγδοκόπανον.

Ὀσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Quod supra dicebam, ὄσια et ἱερὰ pari ratione differre, qua βέβηλα et ἀβέβηλα, id bina, quæ subjiciam, loca satis firmabunt,

A Horum alter est in Aristoph. A. 744. Ἐως ἂν εἰς ὄσιον μὲλ' ἔγω' χωρίον, Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς βέβηλον, καὶ μὴ ἱερὸν. Alter Soph. Œd. C. 54. Χῦρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὅδ' ἔστ', Sacer est, et a profano usu semotus. Hinc ratio petenda discriminis, quod hac in nota tradit Amm. Ὀσια μὲν γὰρ τὰ ἰδιωτικά, ὧν ἐφίεσθαι ἔξεστι καὶ προσάψασθαι Ἱερὰ δὲ τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι: et in eam sententiam producit verba Dem. e Timocratea, quibus ex eadem Or. p. 474. addi [185] possunt sequentia, Τοὺς ἔχοντας τὰ τε ἱερὰ καὶ τὰ ὄσια χρήματα καταβάλλειν εἰς τὸ βουλευτήριον. Alia dabit Vales. ad Harpocr. in Ὀσιον, qui in Demosth. τὰ ὄσια recte interpr. τὰ δημόσια. Ad eam rem præ ceteris egregius est Ejusdem in Leptinea locus p. 377. Ὅτι δ' οὐκ ἔστι ταυτὸν ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν καὶ λειτουργίῳ, ubi Ulpian. p. 162. Διαιρεῖ γὰρ τίνα μὲν χρὴ καλεῖν ἱερὰ ἀναλώματα, τίνας δὲ λειτουργίας. λείτον δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ δημόσιον. Solon etiam τὰ ὄσια opposite ad ἱερὰ vocat δημόσια in pulcra, quam Demostheni debemus, Elegia: Οὐθ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτε τι δημοσίων Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος. Istam Solonis Elegiam, egregium antiquitatis monumentum, turpes maculae deformant.

Παρεῖαι καὶ Παρεῖαι διαφέρουσιν. Παρεῖαι sunt ὄφεις τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες. Etym. Ms. Παρείας, εἶδος ὄφews, οὗ τὸ δῆγμα βλάβης ἀλλότριον. Quæ ad b. l. porro notari potuissent, Vales. in Not. Mauss. ad Harp. v. Παρείας ὄφεις, et Spanh. ad Aristoph. Πλ. 690. jam præceperunt. Hujuscemodi serpentum fuit usus in Bacchanalibus. Quando autem Is. Vossius Demosthenis locum, in quo hujus rei fit mentio, Catullo admovit p. 222., neque quidquam præterea hac de re proferri possit, super illo Catulli loco conjecturam lubet proponere. Verba sunt in Carm. 64, 258. et seqq. Pars sese tortis serpentibus incingebant: Pars obscura cavis celebrabant orgia cistis, Orgia, quæ frustra cupiunt audire profani. [186] Quo in loco pro Celebrabant corrigendum censeo Celabant; quæ tam vera videtur emendatio, ut mirer, manifestam corruptelam perspicaces commentatores præterisse, inprimis vero Jos. Scal., qui unicum quidem, sed qui solus mutationem suaderet, locum produxit. Huic alia porro adjungam. Apul. Met. 11. p. 262. 'Ferebatur ab alio cista secretorum capax, penitus celans operata magnificæ religionis.' Psyche 3. p. 174. orat 'per tacita sacra cistarum.' Tibull. 1, 8, 48. Et levis occultis conscia cista sacris. Orgia cistis celata exhibet Orph. Arg. 902. Εἰ μὴ τις τελετὰς πελάσει καὶ θύσθλα καθαρμῶν, Ὀσσα περ ἀρήτεια καθάρματα μύστις ἔκευθε. Δεινολεχῆς Μῆδεια Κυτηῖάσιν μέγα κούραις. Is etiam locus est depravatus, quem, voce μύστις in κίστις mutata, levissimo opere restitues: Εἰ μὴ τις τελετὰς πελάση καὶ θύσθλα καθαρμῶν, (Ὀσσα περ ἀρήτεια καθάρματα κίστις ἔκευθε,) Δεινολεχῆς Μῆδεια Κυτηῖάσιν μέγα κούραις. Sensu, ut apparet, planissimo, ἀρήτεια κίστις ἔκευθε, Sacra cista celabat, θύσθλα καθαρμῶν.

CAPUT VII.

Πάσασθαι prima producta pro γεύσασθαι, eadem correpta pro κτήσασθαι poni. Loca proferuntur Theocr. [187] et Theogn., in quibus pro πασσάμενος scr. sit πασάμενος. A Πᾶω, Παὺς et Πῆδς, affinis. Παῶται. Πᾶμα, Theocriti Fistula et Dosiadæ Ara illustrantur. Ad eam Legem Πολυπάμων in Suidæ Cod. Leid. Βουπάμων, Virgo ἐπίκληρος, observante Cl. Hemst., Αὐτοπάμων et Ἐπιπαματίς.

Πάσασθαι, βραχέος μὲν ἄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι. Hujuscemodi Grammaticorum præceptis semper est auscultandum. In πάσασθαι, ubicunque Gustandi et Comedendi potestate pollet, prima syllaba brevis est, et, ubi longam postulat versus, Poetæ Πάσασθαι scribere consueverunt. Iis, quæ notavit Athen. 23. 24. adde Soph. Antig. 207. Apoll. Rh. 1, 1072. 2, 1181.

Arat. Ph. 132. Oppian. 'A. 1, 26. etc. Contra Πάσασθαι pro κτήσασθαι primam producit. Cyrill. Lex. Πολυπάμμος, πολυπλουσίον. Πάμματα γὰρ καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα. καὶ παύσασθαι, (quin inio πάσασθαι,) τὸ κτήσασθαι, ἐκτεινομένον τοῦ ἄλφα. Hujus rei ignorantia non pauca Veterum loca corruptit. Sicubi pro κτησάμενος offendas πασσάμενος, id continuo librariorum imperitiæ tribuendum est, ejusque loco πασάμενος ponendum; itaque etiam Casaub. in veteri Pythæ Epigr. ap. Athen. 465. pro vulgata πασσάμενος, πασάμενος restituendum esse monuit. Eadem medela Theognidi est admovenda v. 146. Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν, "Ἡ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασσάμενος. [188] In Theocr. 15, 90. Μᾶ πόθεν ὦνθρωπος; τί δὲ τὴν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Πασσάμενος ἐπίτασσε. Leg. ex Etym. 681. Πασάμενος ποτίτασσε. Eo non minus tribuo emendationis laudem Mureto, qui ob eam, quam dixi, rationem ap. Theocr. πασάμενος corrigendum esse animadvertit, et, ut erat homo elegans et venustus, insignem perdifficilis Idyllii partem commode enodavit Var. Lectt. 2, 20. Porro videor mihi non indecenter aliquantulum verbo Πάσασθαι inhæsurus. Pristina forma fuit Πάω: quæ e libris nostris exulat, nisi quod ap. Etym. eo, quem citavi, loco legatur: Πάω, πῶ, ἐστὶ τὸ κτῶμαι. Proxime hinc derivatum remansit Παός, Affinis. Eur. Andr. 641. γαμβρὸν πεπάσθαι: Generum acquisivisse bonum, quamvis pauperem, præstat, quam divitem pravum. Παός extat ap. Theocr. 16, 25. Πολλοὺς δ' εὐ ἔρξαι παῶν, quanquam eo in loco ad formam Ion. et ab Hom. usurpatam παῶν legisse videtur Hes., qui Laconicam hanc etiam glossam nobis servavit, Παῶται, συγγενεῖς, οἰκεῖοι. Λάκωνες: prouti leg. præ aliis contendit Tan. Faber Epist. 2, 39. Frequentius istæ formæ recurrunt, quas Πέπαμαι propagavit, ita scr., non πέπαμαι: nam quod Kust. ad Suid. in 'Ἐπεπάμεθα suspicabatur, id re minus explorata scripserat, tamen, quod restitutum volebat, legatur in Anthol. 3, c. 33. ep. 16. Pulcrum est Pempeli Pythagorei [189] dictum ap. Stob. Tit. 77. p. 460. Σεμνὸν τι καὶ θείας φύσεος πεπαμένον ἄμῃν τὸ τῶν φυτησάντων ἴδρυμά ἐστιν. A πέπαμαι vetus vocabulum Πᾶμα, quod binis, quæ mihi tantum innotuere, testimoniis confirmatum ibo. Prius suppedibatur Theocriti Fistula, "Ὡς τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν Πᾶμα Παῖς θέτο Σιμιχίδας, 'Cui gratam hanc pastoritiam supellectilem sacram fecit Theocritus.' Ita exponunt Scholiastæ inediti: apud alterum vitiose Πᾶμα legitur; alter, Πᾶμα δὲ, inquit, κτῆμα. "Ὁψ (l. "Ὀμηρος) πολυπάμμος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. His subjungam locum ex Ara Dosiadæ prima, Μαύλιες δ' ὕπερθε πέτρης Ναξίας θοοῦμεναι Παμάτων φίδοντο Πανός: quæ ita Latine reddo, 'Sacrae securæ, quas Naxia cos acutas reddiderat, ovium tamen sanguine tingi timuerunt.' Locum bene etiam cepit Fortunius Licetus in Encyclopædia, quam vocat, ad aram mysticam Nonarii Terigenæ p. 90. et seqq. Monendum vero, secundum me versum ita apposuisse, uti eum legendum judicabat Salmas.; in primo scripsi πέτρης Ναξίας e Cod. Pal. Novi, qui omnia, quæ Salmas. edidit, obscura poemata ad Mss. collata, cum ineditis Scholiis quamplurimis, in lucem aliquando exponere cogitet. In primo Dosiadæ Scholiasta sequentia legebantur: Παμάτων ἢ κτημάτων τοῦ Πανός, τουτέστιν αἱ μάχαιραι οὐ σφάττονσι πρόβατα καὶ βόας, ὧν ἔφορος ὁ [190] Πάν. Recte tertius Schol. Παμάτων exp. τῶν θρεμάτων: utrobique παμάτων corrigendum, et ad eam legem omnia Veterum loca sunt reformanda: qua in sententia, certa ratione nixa, præeunte habeo Salmas. ad Aram Dosiad. 132. Optinius Suidæ Codex Ms. Bibl. Lugd. Bat. formam Πολυπάμμου a communi labe intactam diligenter conservavit in v. Πέπατο: eandem in Etym. monstrabit Sylburgii Index. Βουπάμμου scripserat, nisi fallor, Leonides in Anthol. 3, c. 6. ep. 57. Virginem ἐπικλήρον Veteres Αὐτοπάμωνα vocasse a plerisque omnibus ignorabatur, usque dum Cl. Hemsterhuisii emendationem in lucem protraxit G. Arnaldus in Add. ad Var. Conj. libros p. 414. Est et aliud virginis ἐπικλήρον nomen tam

A mirabiliter in Eust. ad Hom. Commentario mendum, ut priscæ lectionis vix vestigia contineat, et Salmasio crucem fixerit, de Modo Usur. 4. p. 167. Tandem portentum vocabuli μάνδας in ἐπιπαματίδας mutandum esse, monuit ad J. Poll. 10, 20. T. Hemst.

CAPUT VIII.

Παρακρούσασθαι unde devenit in Decipiendi notionem? Schol. Aristoph. emend. Κρουσιμετρεῖν et Κρουσιδημεῖν. Πενέστης apud Thessalos dicebatur Bello captus. Χειρωθεῖς in Amm. leg. pro δωρηθεῖς. Menonis Pharsalii 300 Penestæ, an 200. Nili Nomen ex Amin. erasum. Acuta Arnaldi Conjectura. Πειραστής recentiorum [191] Scriptorum Vocabulum, Antiquissimis ignoratum. Sophoclis ex Ægeo Versus corrigitur.

B Παρακέκρονται καὶ Παρακέκρονται διαφέρει. Longe diversi generis hæc est observatio, atque erat superior, et minoris momenti. Verbum παρακρούεσθαι Decipiendi notionem πολὺ ἐστὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς καὶ παρὰ Δημοσθένει, uti scribit Harpocr. Metaphoricæ signif. duplicem originem proponit Etym., quarum dum neutra abhorret, altera tamen videtur verior, qua huic verbo Fallendi potestatem adhaerisse observat ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς Ζωγοῖς ἱστῶντων, οἱ τοῖς σταθμοῖς παρακρούουσιν, ἵνα ὁ βούλονται μέρος καθέλην βαρυνόμενον τῇ κρούσει. Id Phocyl. 43. vocat σταθμὸν κρούειν ἐτερόζυγον. Corrige Schol. Aristoph. Ἰ. 855. Κρουσιδημῶν — ἐστὶ γὰρ παρακρούσμενον μέτρον, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων, ubi leg. puto, ἐστὶ γὰρ παρὰ τὸ κρουσιμετρεῖν, ὃ λέγεται ἐ. τ.: non intercedam tamen, quominus Kusteri quis aut Æm. Porti emendationem amplexetur. Hes. Κρουσιδημῶν, κρουσιμετρῶν, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων: sic enim leg. Casaub. ad Pers. Sat. 1. p. 44. verbum κρουσιμετρεῖν erudite exposuit. Vide Aristoph. N. 450. Schol. et Hes. in Παρακρουσιχολικός. Vim verbi παρακρούεσθαι egregie expressit Lucian. Timone §. 57. locum subjiciam, quia inprimis est jocosus; Timon enim, dum liberali manu adulatori pugnos admetiebatur, indignanti Thrasyeli, Τί ἀγανακτεῖς, inquit, ὦ γὰρ Θερασύκλεις; μὴν παρακέκρουσμά σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χολίκας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας: quem locum qui decies legerit, nova semper voluptate sese perfundi sentiet.

[192] Πελαστής καὶ Πενέστης διαφέρει. Πελαστής μὲν γὰρ ὁ πρόσφυξ. Πενέστης δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς ὁ κατὰ πόλεμον χειρωθεῖς. Quod sæpenumero accidit, ut, quod primum videbatur verosimillimum, si diligentius ad animum revoces, multum de probabilitate sua amittat, idem hic etiam locum habet. Meursii conjectura in Misc. Lac. 2, 6. ap. Amm. pro δωρηθεῖς legentis Ζωγηθεῖς, cum a re ipsa non sit aliena, ad corruptæ vocis literas prope accedit; nihilominus quovis ausim pignore contendere, Amin. scripsisse, ὁ κατὰ πόλεμον χειρωθεῖς: addit enim ὡς παρὰ Λάκωνες οἱ Εἰλωτες: jam vero Helotes notante Etym. 300. dicebantur οἱ μὴ γνήσιοι δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλὰ πρῶτον χειρωθέντες. Par fuit Penestarum ratio. Deinde ductus literarum Δ. Α. X. valde in membranis affines, dici non potest, quantis erroribus dederint originem. Ceterum de Penestis copiose egerat in Thessalicis Staphylus, quod ex Harpocr. novimus. Τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, e Theopompo tradit Schol. Theocr. 16., in quo v. 35. πενέστας memrantur. In Eur. Heracl. 639. "Ἵλλον πενέστης οὐ με γινώσκεις ὄρνι; Thessalus Menon trecentis Penestis Atheienses adjuvisse dicitur ap. Dem. c. Aristocr. 457. Μενωνί τῷ Φαρσαλίῳ — τριακοσίοις ἱππεῦσι πενέσταις ἰσίοις βοηθήσαντι — πολιτείαν ἔδοσαν: quæ totidem verbis leguntur etiam in Or. περὶ τῆς Συντάξεως p. 70. nisi quod ibi pro τριακοσίοις extat διακοσίοις: qui, ultra genuina sit lectio, conjectando assequi voluerit, nū

is magnus oportet sit conector. In posteriori [193] loco *πενέστας* non bene per Clientes reddidit Wolfius, priorem locum tantum citat Harpocr.

Πειραστής καὶ Πειρατῆς διαφέρει. Πειραστής μὲν γὰρ ὁ *πειράζων*. Πειρατῆς δὲ, ὁ θαλάσσιος ληστής. καὶ Νεῖλος, τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς *πειραταῖς*. Vetustissimos Græciæ Scriptores *πειρατὰς* Marinos vocasse prædones, haud dixero. Propterea credere, huic voci asserendæ Nilum ab Amm. advocatum? Nihil minus. Cedo tu mihi e Leonis Allatii Diatriba aut aliunde Nilum, cui ista in Amm. *μήσις* ulla possit ratione convenire? Neminem dederis, nisi infimi ævi homines, aut certe ad Ammonii antiquitatem neutiquam comparandos. Hinc factum est, ut diu fuerit apud me h. l. de mendo suspectus, quod tamen, sive hac tentabam sive illac, tolli a me nou poterat. Rogavi itaque Cl. Arnaldum, in quo præter insignem doctrinæ copiam semper admiratus fui insitam acute cogitandi virtutem, ut affecto loco medelam admoveret; is, ut est facilis mihiq; amicissimus, mox eam, quam importuna Nili mentio injecerat, mihi ademit sollicitudinem, meque per literas monuit, pro καὶ Νεῖλος, τὰς δ. sibi leg. videri, καὶ νηὸς τὰς διαλυθείσας σ.: qua emendatione nullam veriore, paucas elegantiores dari posse contendo. Ascribam verba e Xen. Ephesio 2. p. 34. Καὶ τῆς νεὺς διαρράγεισιν μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινὸς ἦλθον. Ab h. l. non longe is fuit diversus, e quo pauca produxit Amm., cujuscumque demum sint Auctoris. Quod vero paulo ante incipiebam dicere, id, ut opinor, dubio vacat. Vetusiores [194] et cultiores Piratas, (quam vocem Latini post Varronem frequentarunt,) generaliori nomine ληστὰς appellare solent, vel etiam τοὺς ἐν τῇ θαλάσῃ κακουργοῦντας. Neminem forsan habemus, qui *πειρατῆς* eo sensu adhibuerit, antiquiorem Græco Jobi Interprete 25, 3. Unius Nicarchi locum ex Anthol. 2, c. 6. ep. 5. in v. Πειρατῆς adduxit Steph. Thes. 3, 159. Occurrit etiam in Polybii Fr. ap. Suid. in Καταβολή: ap. Achillem autem Tat. et Xen. Ephesium usu longe frequentissimo. Quibus adde, si lubet, Grammaticos, Hes. in Καῖται et in Μερμηρικοί. Etym. et Suid. in v. Schol. Soph. ad init. Ajac. Schol. Oppian. A. 1, 649. Subjiciam observationem Schol. Pind. II. 2, 62. Πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος ληστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ, τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας. παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδοῦρους αὐτοὺς λέγουσιν Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ· Ἐπανσ' ὁδοῦρους λυμεῶνας, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεί· Πῶς δὴθ' ὁδοῦρον ὅμοιος ἐξέβησ λαθών. Quem Tragicū versiculum duabus tantum literis extritis ita legendum esse suspicor: Πῶς δὴθ' ὁδοῦρον οἷος ἐξέβησ λαθών; Qui tu solus latronem latere et evadere potuisti?

CAPUT IX.

Πῆρα pastoritia. In Ammonii Scripturam inquiritur. *Κατωμαίδες* reponitur in Hesychii Lex. Πήρη κατωμαδίη. Grammatici Ἄφενος deducunt ab ἔνος, Annus. Festi Observatio probatur. Τετραεὲς. Tentatur Schol. [195] Theocriti. Πλήμη seu Πλήμμη pro πλημμυρίς. Ptol. Ascal. Schedæ supplentur. Πλήμναι. Etym. et Apollonii Versus in Soph. Schol. corrigatur.

Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. — Πήρα δὲ, τὸ ἱατρικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δέρμα. τὸ ἄρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες. Priore signif. Medicis relinquamus, si qui modo sint Medici, quos harum minutarum cura tangat. Quando autem alter *Peræ* usus ab aliis fuit indicatus, veluti a Pricæo et Albertio in Obs. ad Matth. 10, 10. vix quidquam esse videbatur, quod eorum observatis hac opera adjungi posset. Est tamen aliquid, quod non prætermittendum censui. In istis Amm. verbis, δέρμα τι ἄρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες, priscæ, quæ illam Stephani præcesserant, Edd. pro ἐπὶ τῶν ὤμων præ-

Gloss.

ferebant ἐπὶ τῶν νόμων: idque mendosum esse supra asserui. Sed ubi me series in h. l. iterum deduxit, cæpi animadvertere, posse cui eam suspicionem oboriri, Amm. scripsisse, ὃ ἐπὶ τῶν νομῶν φέρουσιν οἱ ποιμένες, quod scilicet longiuscule cum grege ad pascua abituri secum sumunt: quam lectionem tantum non sperno, ut vulgatæ eam anteponendam censeam. Si enim ὤμων posuisset Amm. potius, opinor, scripsisset ὃ κατὰ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες. Inde etiam Hesychio Κατωμαίδες exponuntur, ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὤμων φοροῦσι δέρματα: quo in loco satis inepte legitur Κατωρίδες: quod si nondum fuit ab aliis monitum, una fecit literarum series. Pastoritiam πήρην κατωμαδίην vocat Moschus in dulcissimo Epigr. εἰς Ἐρωτα ἄρτοφῶντα, [196] Λαμπάδα θεῖς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον Οἶλος Ἐρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην. Ἀρτοφόρον hocce pastorum δέρμα frequenter, neque mirum, memorat Longus, e quibus omnibus locis unus est, qui huc etiam referri posset, et Eruditiss. Albert. Obs. ad eum, quem dixi, locum non præterit. Perseus τὴν κίβησιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὤμων, teste Pherecyde ap. Schol. Apoll. Rh. 4, 1515. ubi emendatius scribi potest ex Apollod. 2. p. 84. Κίβισιν, ἣν, inquit, φασὶ τινες εἶναι πήραν, ubi vide Galeum.

Πλούσιος Εὐπόρου, Ἀφνειοῦ, Ὀλβίου, καὶ Εὐτυχοῦς διαφέρει. Ἀφνειὸς dum Ammonio dicitur ὃ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφήν συλλέγων, nominis ratio quaeritur in ἔνος: quam vere, nunc non disputo; ἔνος γὰρ, inquit, ὃ ἐνιαυτός: quæ postrema, a Thom. M. omissa, leguntur etiam in Cyrilli Lex. Ms., ubi eadem traditur differentia, et ap. Proclum ad Hesiod. Ἐργ. 24. E Grammaticorum originationibus, quantumvis inæptis et falsis, plurimarum sæpe vocum, quas absque iis ignoraremus, percipi potest cognitio. Etym. in Ἄφενος· ἐστὶν ἔνος ὃ ἐνιαυτός. Καλλιμαχος, Τετραεὶνον Δαμάσου παῖδα. Bonæ frugis plena est Festi observatio: Annus e Græco venit, quem illi ἔνον dicunt; et quod nos trimum, illi dicunt τριένον. Vulgata lectio ἔνον et τριένον a tali videtur invecta, qui non memor, veteres Romanos literas nunquam duplicasse, ἔνον et Annum propius convenire existimavit. Hes. Ἐπτάερον, ἑπταετη. Dores, notante Corinthio, τὸ τετραεὲς Τετραεὲς [197] λέγουσι: quæ observatio ad Theocr. 7, 147. est referenda, ubi Schol. verba, prouti vulgantur, hæc sunt, Τετραεὲς, ἡγουν τετραετὲς, Ἀττικῶς. ἡ τὸ ἐν ἔτος κατὰ τινος, ubi mihi quidem emendandum videtur, τὸ γὰρ ἔτος ἔνος κατὰ τινος: aut, si id mavelis, ἔνος: qua ratione scr. credidit Theodoritus in Lex. περὶ Πνευμάτων.

Πλήμαι καὶ Πλήμναι διαφέρουσι. Πλήμαι μὲν γὰρ αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλήμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες. Neminem opinor dubitaturum, quin recte Scaligeri emendationem in textum receperim. Suidas, ubi utriusque vocabuli diversam potestatem declarat, Πλήμη, inquit, πλημμύρα τῆς θαλάσσης, ubi nihil est causæ cur Kust. mavelit πλήμη inductus Schol. Apoll. Rh. nota, qua usus fuit etiam Ill. Spanh. ad Callim. H. in Del. 263. Πλήμη non solum ex Amm., sed et aliunde notum. Thom. M. Πλήμας τὰς πλημμυρίδας τῶν ποταμῶν. Cf. Eust. ad Od. I. p. 371. et D. P. 202. Credidit Thales Milesius, ἐκ τῆς ἀποπεμπομένης πλήμης τὰς ὑπερχύσεις ἀναδέχεσθαι τὸν Νεῖλον, teste Schol. Apoll. Rh. quo loco, nunc non commemini. E Ptol. Ascal. schedis sequentia edidit Cl. Fabr. §. 187. Πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν, πλήμναι δὲ μετὰ τοῦ ν αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες: ubi restituendum esse πλήμαι, πλημμυρίδες τ. π. sive πλήμαι, vel inde liquet, quod addat πλήμναι δὲ μετὰ τοῦ ν αἱ τῶν τροχῶν σ. Etym. Πλήμας, τοὺς τροχοὺς, τὰς σύριγγας: ἅς ἐνιοὶ χοινικίδας καλοῦσιν, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται: ubi corrigendum, Πλήμας, τοῦ τροχοῦ τὰς σύριγγας. Plura ea de re notavit Scheffer. de Re Vehic. 1, 6. p. 48. 49. [198] Versum autem Apoll. Rh. 1, 757. restitues in Schol. Soph. El. 746., ubi pro ἄξωνος ἐν πλήμνησι corrupte vulgatur Ἀζόμενος πλήμνησι. Schol. ined. Il. E. 726. Πλήμναι λέγονται διὰ τὸ πλήσσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄξωνος ταύτας δὲ ἐνιοὶ χήσας διόμαζουσι: et quæ plura in libro Vossiano prostant.

CAPUT X.

Differentiam inter Πρόξενον, Ἰδιόξενον, et Δορυξένον multi tradiderunt. Ammonii ad v. Δορυξένος Observatio non protrita. Quis olim Δορυξένος; Suidæ vindicata vulgata Lectio. Variæ ad Amm. Notam reficiendam eruditorum Hominum Conjecturæ. Veterum Προξένους quid fuerit Muneris injunctum? Suidas corr. e scripto Cod. Προξένους frequenter ab Oratoribus memorari. Ἰδιόξενον et Πρόξενον discernit Lucianus, imitatus Demosth., cujus Locus corrigitur.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορυξένος διαφέρει. Super harum vocum differentia ex Ælii Dionys. et Paus. Lexx. multa notat Eust. II. Γ. p. 307., quocum si vel conferantur Suidas, J. Poll. 3, 59. 60. et Moschop. π. Σχ. 119. universi nihil in medium producent, quo Ammonio, usum vocis Δορυξένος tradenti, fieri possit medicina. Ammonii verba, prouti vulgo legi solent, describam: Δορυξένος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἀλεὲς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολέμου λύτρα λαβόντος μναδὴν [199] ἢ τεταγμένη. κομί-σας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ δορυξένος ἐκαλεῖτο. Antiquitatis particula, quam hic tangit Noster, reliquis, quos nominavi, Grammaticis fuit, ut puto, incognita. Apud Suid. in v. Ἰδιόξενος, Δορυξένος exponitur ὁ ἐκ πολέμου γνωσθεὶς καὶ γεγ-νώς τινὶ ξένος: ita enim leg.; nam causæ nihil erat, quod Kusterus, rejectis vocibus γνωσθεὶς καὶ, quas liber Batavus agnoscit, scribi voluerit, ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεγνώς τινί. Præter Ælium Dionysium Moschopolus, Δορυξένος δὲ, inquit, ὁ ἐκ πολέμου γνωσθεὶς: et J. Poll. 3, 60. Δορυξένος δὲ, ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὸν πόλεμον ἐπιμιξίας τὴν γνώσιν πεποιημένος. Ista Grammaticorum expositio binis Eur. locis, in quibus δορυξένων fit mentio, apprime congruit, quorum alter est in Med. 687., alter in Andr. 999. Soph. enim in Electra v. 45. et in Œd. 624. παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον, ut cum Eustathio loquar; neque in Æsch. Choeph. 560. 914. propriæ signif. adeo habenda est ratio. Ut autem id, quod supra me facturum receperam, nunc porro exequar, ponam iterum mendosam Ammonianæ notæ scripturam, deinde eruditorum hominum conjecturas subijciam. Corrupta in Amm. verba hæc sunt: ἀλεὲς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολέμου λύτρα λαβόντος μναδὴν ἢ τεταγμένη. Pro ultimis verbis Scal. in libro suo correxerat μναδὴν τεταγμένην: quæ scriptura, quantumvis acute excogitata, cum veritatis colorem præ se non ferebat, varios simul adii, a quibus non dubia medelæ spes affulgebat. Vir Celeberrimus C. A. Dukerus hac ratione locum sibi videri constituendum [200] significavit: ἀλοὺς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη π. τ. π. λύτρα λαβόντος μναδὴν ἢ τεταγμένη. Præclaræ emendationis laudem partietur Nob. Matthias Röverus, qui eadem plane ratione separandam vocem μναδὴν perspexit, sed pro ἀλεὲς γὰρ scribi maluit ἀλεὶς γὰρ καὶ ξενίων τυχὼν. Clarissimus vero Arnaldus solutionis pretium non definiendum esse credidit, ac proinde corrigendum: ἀλοὺς γὰρ καὶ ξενίων τυχὼν ἁ. π. τ. π. λύτρα λαβόντος τινὰ δὲ τεταγμένα ὁμόσας δὲ καὶ φυλάξας κ. τ. λ.: quod inprimis considerari meretur propter Plut. locum, cujus partem mox afferam, quando prius Eruditiss. Reiskii conjecturam cum Lectore communicaro. Is ubi primum μναδὴν τὴν τεταγμένην leg. esse conjecerat, postea graviore vulnere locum afflictum esse suspicabatur, hac autem ratione corrigendum, ἀφείθη πρὸς τοῦ πολέμου, λύτρου λαβόντος καταβολήν τῇ τεταγμένῃ κομίσας οὖν καὶ κ. τ. λ.: ut scilicet ab hoste dimissi pro redemptionis suæ pretio postea afferendo quædam deposuerint etc. Ex his conjecturis unusquisque eligat, quæ sibi proxime videbitur ad veritatem accedere. Plut. locum, ab aliis etiam indicatum, tandem subtexam; est in Quæst. Gr. 2, 295. ubi eam ponens quæstionem, Τίς ὁ δορυξένος; præter alia in hunc modum scribit: Τὸν δ' ἀλυσκομένους λύτρον τι τεταγμένον ἔδει καταβαλεῖν, καὶ τοῦτο ἐλάμβανον ἀφέντες. πρότερον δὲ οὐκ εἰσέπραττον, ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, ἀπῆγεν οἴκαδε,

A καὶ μεταδὸς ἄλῳν καὶ τραπέζης ἀπέπεμπεν οἴκαδε. ὁ μὲν οὖν τὰ λύτρα κομίσας ἐπηνείτο, καὶ φίλος ἔει διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου Δορυξένος προσαγορευόμενος. Antiquioris, qnem ibi sequitur Plut., Auctoris verba fortasse [201] Amm. nobis repræsentat. Ad hanc etiam rem opportuna notat Hes. in Δορυξένους. Et hæc quidem hactenus. Quandoquidem autem in Grammatico illustrando versamur, prius nolo ab h. l. discedere, quam paucula de usu vocis Πρόξενος monuero. Πρόξενος secundum Anim. πόλεως καὶ ἔθνους. Πρόξενος, ut, quæ a Grammaticis traduntur, universa complectar, homines dicebantur privati, quibus in patria urbe degentibus honorificum hospitii jus cum alia civitate publicitus intercedebat: his id munus erat præcipue injunctum, ut sedulo prospicerent, ne quid publica istius civitatis res a civibus suis caperet detrimenti, legatos illinc venientes hospitio exciperent, ad populum deducerent, utque iis bene esset, procurarent. Schol. Dem. ad Lept. 371. Πρόξενος, ὁ τὸν ἀπὸ ἄλλης πόλεως ἀναδεχόμενος, καὶ προσόδου φροντίζων τῆς πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ: quod Scholion minus emendate edidit Wolf. Erotianus in Lex. Hippocr. Πρόξενος. οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν ἄλλαις πόλεσι μένοντας, καὶ εἰς ξενίαν ἐπιδεχομένους (malo ὑποδεχ.) καὶ φροντίζοντας φίλων μὲν, οὐκ ὄντων δὲ πολιτῶν. Publica auctoritate constitutos declarat diversi generis nomen Ἐθελόπρόξενος, ab J. Poll. Suida et Hes. expositum. Quæ aliorum observatis adjeci, Suidam habent auctorem in Ἰδιόξενος, ubi Πρόξενον dictum fuisse tradit, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται. καὶ προσάγει τὰς πρεσβείας οὗτος πρὸς τὸ δημόσιον, καὶ τὰ ἄλλα διοικεὶ καὶ πράττει (l. διαπράττει e Ms. Leid.) ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἐαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα, ἧς προξενεῖ. Hujuscemodi πρόξενους frequenter memorant Oratores antiqui. Dem. de Halon. 33. Καρυστίον τὸν [202] πρόξενον τῆς ἡμετέρας πόλεως: c. Callip. 719. Προξενῶν μὲν γὰρ τυγχάνω τῶν Ἑρακλεωτῶν. Dinarch. c. Dem. 98. Ὅσους οὗτος γέγραφε πρόξενους εἶναι καὶ Ἀθηναίους, Æschines de Fals. Legat. 266. Δημοσθένους τοῦ Θηβαίων πρόξενον, c. Ctes. 294. Θράσων ὁ Ἐρχιεὺς, πρόξενος ὢν Θηβαίους. Tales Delphis plurimos fuisse, perquam fit credibile. Cf. Eur. Andr. 1102. et Barnes. ad Eur. Ion. 1039. Locum denique, in quo πρόξενος et ἰδιόξενος discernantur, clarissimum subministrabit Demosthenes pro Rhod. Libert. 79., ubi nihil in gratiam Rhodiorum temere a se dici indicaturus, Οὔτε γὰρ, inquit, πρόξενος τῶν ἀνδρῶν, οὔτε ἰδίξενος αὐτῶν οὐδεὶς ἐστὶ μοι: ubi leg. puto, οὔτε γὰρ πρόξενος εἰμὶ τῶν ἁ. οὔτε ἰδιόξενος αὐτῶν ο. ἐ. μ.: q. l. non obscure imitatur Lucian. Phalar. 2. init. T. J. p. 741. Οὔτε Ἀκραγαντινῶν, ὧ ἀνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος: quæ in Scholiis leguntur, non sunt unius assis.

CAPUT XI.

Atticorum Ῥαφανὶς quo nomine vulgo diceretur, ambiguum. Ῥέφανος. Ionum Ῥέπανος. Amm. tentatur. Suidas e Ms. emend. Archilochi Versus illustr. Archilochi Nomen restituitur in Athenæo. Moschi Versus corrigitur. Κύματος ἀγῆ, Litus fluctifragum. Paucula de v. Σισύρα et Σισύρνα.

Ῥάφανος καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Differentia ex illis, quos citant Nunnes. ad Phryn. 27. et [203] Kust. ad Suid. notissima est. Paucula tamen propter ultima Ammonii verba adjiciam, ubi is scribit, Atticis Ῥαφανίδα vocari τὴν παρ' ἡμῖν Ῥάπανον, dubium, inquam, esse potest, an ea lectio sit sincera: nam pro Ῥάπανον ap. Moschop., qui sine controversia Ammonii notam descripsit, Ῥάπαλον vulgatur. Aliter etiam Hes. Ῥαφανὶς καὶ Ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ κράμβη Ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν Ῥάφανος: et ea cum lectione Suidas, prouti vulgatur, concinit, Ῥαφανίς. Ῥαφανίδα φασὶν Ἀττικοὶ, ἣν ἡμεῖς Ῥάφανον καλοῦμεν. Utra nunc quæso lectio eligenda? si mihi credatur, neutra, qui pro Ῥάπανον in Amm. scr. censeo Ῥέφανον, permotus

Suidæ loco, quem ita legi in Ms. Voss. 'Ραφανίς. A 'Ραφανίδα φησιν Ἀττική, ἣν ἡμεῖς ῥέφανον φαμέν. In Cyrilli Lex. 'Ρέφανον etiam reperire licet. Facile autem, cur id mavelim, animadvertes, postquam sequentem Ammonii notam subjecero: 'Ρέφανον καὶ 'Ράφανον διαφέρει παρ' Ἰωσι καὶ Ἀττικοῖς. 'Ρέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν. 'Ράφανον δὲ, τὴν κράμβην: qui etiam locus graviter affectus sine scriptis libris frustra tentaretur, nisi quod legendum arbitror: 'Ρέφανον μὲν (Iones λέγουσι), ἣν καὶ ἡμεῖς φαμέν ῥέφανον. Ionibus ῥέφανον tribuit Thom. M.

'Ρόδον καὶ 'Ροδωνιά καὶ 'Ροδὴ διαφέρει. Archilochi, quem Amm. adducit, locus, "Ἐχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο 'Ροδὴς τε καλὸν ἄνθος: ap. Moschop. vitiose profertur, "Ἐχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἀφείπετο, ῥοδὴς τε καλὸν ἄνθος: ab hac lectione non [204] discedit Phav. in 'Ρόδον. Proba lectio est ἐτέρπετο. Lucem huic versui accendit Hes. observatio, qui moris fuisse refert, Μυρρίνης κλάδον ἢ δάφνης παρὰ πότον δίδοναι τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τοῦ ἄσαι ἀντὶ τοῦ βαρβίτου. Cf. Hes. in Τὴν ἐπιδεξιάν. B Primum Archilochi versum servavit etiam Etym. in Θάλλω p. 441. alter, 'Ροδὴς τε καλὸν ἄνθος, extat ap. Athen. 52., ubi pro Ἀντίλοχος reponi debet Ἀρχίλοχος. Quandoquidem rosarum meminit Amm. nihil vetat emendasse Moschi Europam v. 36. Τερπόμεναι ῥοδῇ τε φυῇ καὶ κύματος ἡχῇ, ubi non undarum sonitu, sed puellas delectatas fuisse suspicor litore fluctifrago, quo primulos pedes tingere amabant. Lego itaque:—καὶ κύματος ἀγῇ. Apoll. Rh. 1, 554. eadem utitur loquendi ratione, πολὺ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ Τέγγε πόδας. Is. Casaub. pro vulgata scriptura ἀγνῇ in Numenii versu ap. Athen. 305. emendavit, ἐπ' ἄκρῃ κύματος ἀγῇ: eodem Apoll. Rh. loco inductus, quem sine Auctoris nomine ap. Etym. vir inclytus repererat.

[205] Σισύρα καὶ Σισύρνα διαφέρει. Differentiam præter Hes. annotavit Etym. 714.; nam cum priori observatione altera in Ms. conjungitur: Σισύρνα δὲ ἐστὶ παχὺ περιβόλαιον ἢ δερμάτινον ἱμάτιον. De Σισύρα præter eos, quos ad J. Poll. 10, 123. indicavit Cel. C Hemst. ad mentem Ammonii nonnulla notat Spanh. ad Aristoph. N. 10. Musonius ap. Stob. Tit. 83. p. 489. Τῆς δὲ σισύρας ἱκανωτάτης οὐσης ὑπεστρώσθαι, ὥστε μὴ δεῖσθαι πορφυρίδος ἢ φοινικίδος. In Cyrilli Lex. Σισύρα exp. τραχὺ καὶ παχὺ ἱμάτιον δουλικόν, quo usu occurrit in Alciph. 3, 26. Κεϊμένην τὴν (ita Ms.) σισύραν, ἣν ἀποθέμενος εἰργαζόμεν, ὑπὸ μάλης ὤχετο φέρων: 42. Τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφειστροῖς ἢ φλόξ. Cf. ap. Stob. 487. leviter depravatam Pythagoreæ Periclyones locum. Alterum vero Σισύρνα, olim frequentius in Veterum libris obvium, Herodoto 4, 109. et alibi restituit V. C. Jac. Gronov. 933. quibus locis adde Æsch. et Soph. Fragm. ab J. Poll. 10, 186. conservata. Corinth. de Dial. Ion. Σισύρνα, βαρβαρικὸς χιτῶν. Jure itaque pro Σίσυρμα in Ammonio reposui Σισύρνα.

CAPUT XII.

Σταφυλή Grammaticis vulgo ἡ καθιεμένη μολυβδῖς. Hæc bina a Callimacho distingui. Σταφυλή, Ammussis. Varia in Hom. Lectio. Scholion scriptum corrigitur. Ammonii Locum corrupit Stephanus. Φαισύλη, Phæsyale, [206] inter Hyadas Bacchi Nutrices enumeratur. Pherecydæ Nota ap. Etym. emendatur. Θυώνη pro Διώνη reponitur in Schol. Hom. Panyasis emaculatur,

Σταφυλὴν — καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος. Eruditam, sed mirum in modum librariorum negligentia depravatam Ammonii observationem emaculare supra laboravi, ubi non pauca tamen diligentiori aliorum curæ commisi. Primum, notante Amm., Ptol. in libris de Prosodia Homérica, Τὸ μὲν βαρυτονούμενον, φησὶν, ὄνομα ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται. Eandem vocis σταφύλη expositionem præter personatum Ptol. Ascal. in l. de Verborum Differentiis tradiderunt Hes. Etym. et Moschop., nisi quod in

hujus sylloge perperam vulgatur. In Callim. tamen Fr. σταφύλη et καθιεμένη μολυβδῖς tanquam diversæ signif. voces discernuntur. Inter Benth. Callim. Fr. 159. Καὶ γλαρίδες, σταφύλη τε, καθιεμένη τε μολυβδῖς. Hunc vocabuli σταφύλη usum forsitan ignoraremus, si non Homeri obstitisset auctoritas, qui Eumeli equas examussim æquales fuisse docet Il. B. 765. "Ὀτρίχας, οἰετέας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἰσας, Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων. In quorum versuum altero Ms. Voss. præfert ἐν Φηρίῃ, quod leviter mutatum ἐν Φηρείῃ vulgatæ lectioni haud temere postposuerim. Eodem in Cod. [207] hæc legebatur, quæ cum edito Schol. et cum Eust. comparari poterit, annotatio: Οὕτως ἴσας καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις, ὡς ὑποστάθμη· σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικὸς διαβήτης, ἡντινα καὶ στάθμην λέγουσιν· ἐστὶ δὲ σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μέλιτι ἢ μέλανι, ὃ σημειούμενοι ἀπορβοῦσι τὰ ξύλα· καὶ οἱ λαοῦοι τούτῳ χρῶνται, δς ἅμα πλάτος καὶ ὕψος μετρεῖ: in quibus pro ὑποστάθμη scr. ὑπὸ στάθμη, et pro μέλιτι ex edito Schol. μίλτω. Confer in Anthol. 4, c. 7. ep. 31. Auctor Indicis Voc. Acc. Dist. Σταφύλη, Perpendicularum. Glossæ, Perpendicularum, Καθέτης et Στάθμη λεξική, ὃ καλεῖται καθετήρ: ubi λαοεῖκη, et pro καθετής, καθετήρ, sive κάθετος corrigi potest. Porro ex Heraclidæ observatione, quam Ammonio debemus, particulam depromiam.

Ibid. Φαισύλη, δοκεῖ δ' αὕτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον, ἃς ὁ Λυκοῦργος Σευε κατ' ἡγάθεον Νυσσίων. ἐδύλη. Imprudenter, ne dicam imperite, H. Steph. sibi a vet. Edd. recedendum existimavit edendo: φεσύλη, ἐδύλη. δοκεῖ δ' αὕτη μία κ. τ. λ. quasi vero quispiam hominum Edylen Bacchi nutricem noverit. Itaque ἐδύλη suo loco reposui, et Φαισύλη Scaligeri monitu in textum Ammonii reduxi; qui hanc notæ suæ partem hac ratione scriptam reliquerat: Φαισύλη, (δοκεῖ δ' αὕτη μία εἶναι τῶν τ. τὸν Διόνυσον. ἃς ὁ Λ. σ. κ. ἡ. Νυσσίων) Ἡδύλη. Optimo consilio hanc nobis Ptolemæi Ascal. notam exhibuit Fabr. V. C. §. 137. Σταφυλὴ δυνάτως ἢ ὀπώρα· Σταφύλη δὲ βαρυτόνως, ὡς Φαισύλη, ἢ δοκεῖ μία εἶναι τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον κ. τ. λ. Quoniam vero hinc nondum liquido constat, Φαισύλη mulieri fuisse nomen, quæ Bacchum nutrita dicitur, alios defensores subjiciam, et ex historia fabulari paucula delibabo. Phesyle ap. [208] Hygin. Fab. 192. et Poet. Astron. 2, 21. ante Muncker. legit Hugo Grotius ad Arat. Ph. p. 5. Hesiodi e deperdito libro Fragm. ab Angelo etiam Politiano Epist. 1, 2. eundem in usum productum, quia neque Munc-kero ad manum fuisse videtur, et in Micylli nota ad Ovid. Met. 3, 314. mendose prostat, e Theone ad Arat. Ph. 172. ascribam: νύμφαι Χαριτεσσιν ὁμοῖαι Φαισύλη, ἥδὲ Κορωνίς, ἐνστέφανός τε Κλέεια Φαῖώ θ' ἡμερόεσσα, καὶ Εὐδώρα ταῦνπεπλος, Ἄς Ὑάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων. Viden? inter Ὑάδας etiam Φαισύλην? Jam vero Pherecydes, notante Etym. in v. Ὑῆς, τὴν Σεμέλην Ὑῆν λέγει, καὶ τὰς τοῦ Διόνυσου τροφούς Ὑάδας. ita leg., non ὕδας, aut cum Ms. ὕας: idque eo potissimum notandum duxi, ne quis Sylburgio crederet, qui, vulgata lectione deceptus, in accuratissimo Indice posuit Ὑδαι, Bacchi nutrices. Alia dabit Fabr. Bibl. Gr. L. 2, c. 8, s. 17. et Muncker. ad Hyg. Fab. 182. Pro Αἰσύλη in Schol. Il. Σ. 486. Φαισύλη perbene ex Hesiodo restituendum censuit Cantabrigiensis Iliadis Editor. Aliud ibidem est inter Bacchi nutrices nomen Διώνη, quod ego non dubitanter ita emendandum puto, ut pro Διώνη reponatur Θυώνη: Dione enim Bacchi fuit mater, Thyone nutrix, uti gravissimus auctor est Panyasis ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας, Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐκ κόλποιο τροφὸν θάρε ποσσὶ Θυώνης, ap. Schol. Pind. Π. 3, 175. ubi pro ἐν in margine libri sui exposuerat etiam Scal.

[209] CAPUT XIII.

Corrigitur Ammonii Nota ad Γεφυριασμός s. Γεφυρισμός. Quid sit Γεφυρίζειν? idem fere quod κακὰ λεσχάζειν. Λέσχη, Vocabulum peregrinum incertæ Originis. Orientales Voces sæpe Etymolo-

gos in errorem inducunt. Λέσχαι qualia olim fuerint Ædificia? Sophistarum Conciliabula. Θῶκοι ἀργικοί. Nobilis Euripidæ Versus emendatur. A λέσχη, Λεσχαίνειν, et Λεσχάζειν.

Σκῶμμα Γελοίου, Εὐτραπέλου καὶ Γεφυριασμοῦ διαφέρει. Ubi reliquam notam cum Thoma M. comparabam, ultimam partem seposui, quā hic illustrarem: Γεφυριασμός δὲ ἀπὸ τοῦ τοῖς Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἦτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων διασυρμούς τινῶν: quem locum prodixerunt Jo. Meursius Att. Lectt. 5, 31. Eleusin. 27. et S. Bochart. Geogr. S. P. 2. L. 1. c. 21. Horum utriusque uti quicquid erat antiquarum rerum patebat, mirum equidem non est, veterum Scriptorum loca, diversa tantum facie et cuique proprio colore delineata, eadem ap. utrumque reperiri. In id etiam ambo consentiunt, ut pro Γεφυριασμός reponendum esse statuunt Γεφυρισμός, et leviores corruptelas, quæ Ammonii verbis insident, intactas prætereant; neque enim satis, ut opinor, cohærent τοῖς Ἀθήνησιν, et ἔμμετρα διασυρμούς: cui tamen vitio tollendo facile succurret, qui sua ex Amm. depromsit, Thom. M. is [210] ad v. Σκῶμμα ita scribit: Γεφυριασμός δὲ, (quod, si Thomæ manum habere velis, cave mutes,) ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν γράφειν ἦτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, διασυρμὸν τινῶν ἔχοντα: quæ omisit τοὺς Ἀθήνησιν (ita lego pro τοῖς) in Amm. retinenda puto, cui e Thom. M. reddes διασυρμούς τινῶν ἔχοντα: sive enim διασυρμούς legas, seu διασυρμὸν, non multum interest: e schedis Ptolemæi Ascal. §. 141. Fabr. protulit διασυρμούς τινας περιέχοντας, nisi potius in scripto libro περιέχοντα extiterit. Procl. Chrest. Ὁ δὲ Σίλλος πεφασμένος λοιδορίας καὶ διασυρμούς ἀνθρώπων ἔχει. Γεφυρισμός autem in Amm. leg. suadet saltem cognita forma verbi Γεφυρίζειν: quod, cum denotet Scurrili et petulanti joco petere et obtreclare, cum Latino Carinari, quod verbi Gatakaker. ad Anton. 1, 15. exposuit, pulcre contulerunt Scal. ad Fest. v. Carinari et, qui Scaligeri nota strenue fuit usus, Mauss. ad Harpocr. in Βωμολοχέυσθαι. In veteris Auctoris loco ap. Suid., ab aliis forte prætermisso, Sylla Atheniensibus iratus fuisse narratur διὰ τὰ σκῶμματα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτοῦ γεφυρίζων καὶ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀρίστων παρ' ὅλην ἀπέβριπτε τὴν πολιορκίαν. Unde v. Γεφυρίζειν in eam defluerit significandi potestatem, non aliunde mihi videtur repetendum, quam ab hominibus nequam et desidiis, qui nihil agendo in pontibus diem conterebant. Si non similis, finitima certe est ratio verbi λεσχάζειν a λέσχη derivati; itaque, cum nihil sit, quod porro de v. γεφυρίζειν notem, vocis λέσχη secundum Vett. usum declarare libitum est. Primum ponam Casauboni verba ex Anim. in Athen. 5, 4. p. 337. 338. [211] Λέσχη antiquissimis Græcis dicebatur Otiosorum hominum conventus, ut senum et mendicorum, qui ad blaterandum congregari amant. Ita Hom. Hesiod. Herod. Ibidem loci vocem λέσχη peregrinam esse submonuit Casaub., eique Hebr. etiam radicem substituit, aliam Bochart.; et commemorini, nonneminem diversam etiam, huic voci satis apte respondentem, excogitasse. quo autem constet, quam facile sit et nullius res operæ, in hujuscemodi vocibus fallaces literarum tractus aucupari, et doctioribus obniti, in hac voce exemplum ponam. Est in Hebr. Cod. superstes verbum חַיָּו, quod Alexandrini fere per ἀδολεσχήσαι reddiderunt; erunt itaque, ita suspicor, qui hinc loca, iu quæ garruli homines conveniebant חַיָּו, Ad confabulandum, λέσχας Græcis denominari potuisse arbitrabuntur. Neoptolemus in Gloss. ap. Procl. ad Hesiod. Ἔργ. 493. λέσχην fuisse scribit ὄνομα αὐλῆς, ἐν ᾗ πῦρ ἐστὶ. Nimirum λέσχαι Ædificia proprie dicebantur, pauperibus vespertino tempore excipiendis et adversus aeris intemperiem tutandis publicitus constructa. Schol. Od. Σ. 328. λέσχην interpr. δημόσιον οἶκημα, οἶον λέχην, (non λέσχην,) παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τοὺς μὴ ἔχοντας οἰκήματα λέχην ποιῆσθαι. Horum ædificiorum ingentem Athenis fuisse numerum docuit Meurs. Athen. Att. 3, 6: plura ad hanc rem notant Commentatores ad Ælium. V. H. 2, 34. p. 159. 160. et J. G. Grævius

Leett. Hesiod. 12., ubi et Atticam garrulitatem tangit. Vetus in garrulos dictum, Ἀηδόνες λέσχαις ἐγκαθήμεναι, antea minus intellectum, exposuit H. Steph. Animadv. in [212] Erasmi Adagia. Quod porro scribit Casanb.: postea de Sapientum congressibus id verbum cœpit usurpari, firmat Hierocles ap. Apost. 11, 90. olim, inquit, οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν ἀθροίζόμενοι φιλοσοφεῖν, λέσχαι ἐκαλοῦντο: tametsi de istis potissimum conciliabulis videtur usurpatum, in quibus non homines prudentes paucis et sobrie dissertabant, sed in quibus garruli sophistæ de rebus nihili aut humanæ menti præclusis, multis temere philosophabantur. Aristoph. vocat λεπτολογεῖν et περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. Talium hominum conventum λέσχην nuncupat Epier. ap. Athen. 59. Platonis convivium fuisse λέσχην φιλοσόφων negat Athen. 192. Pro λέσχαις admirabili gravitate, neque adeo a Cantero aut Barnesio percepta, θῶκος ἀργικὸς, Desidiosas sedes, dixit Eur. Philoct. Τί δῆτα θῶκος ἀργικὸς ἐνήμενος Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνια; Οἱ τῶν δὲ χειρῶνακτες ἀνθρώποι λόγων; Qui Græcarum elegantiarum sunt expertes, ad Ill. Grotii versionem animum advertant in Exc. e Stob. Ethicis p. 170.: Quid vos sedentes otiosis sedibus Jactatis omnes nosse res cœlestium Temerarii rumoris audaces fabri? Postremi versus corruptelam Canterus, ut puto, persensit, itaque versionem non adjecit; Grotiana ad priorum granditatem minime assurgit. Eur. ad hunc modum, nisi fallor, scripserat, [213] Θνητῶν δὲ χειρῶνακτες ἀνθρώποι λόγων: vitio originem præbuit vicina literarum O et Θ figura: versione autem Latina Euripideæ sententiæ elegantias, non deteram. eundem sensum uuo versu complectitur Demionax: Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεῶν. Quod reliquum est, a λέσχη descendunt λεσχαίνειν et λεσχάζειν. Perictyone Pythagorea, sive qui sub hujus nomine latet, ap. Stob. Tit. 77. p. 458. parentes καὶ ζῶντας καὶ ἀποικομένους σέβειν χρὴ, καὶ μηδέποτε ἀντιλεσχαίνειν, Obgannire. Theognis v. 613. Σιγῇ δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες. Quod ultimum ad γεφυρίζειν proxime accedit.

CAPUT XIV.

Artes liberales et sellulariæ Ammonio Τέχναι et Ἐπιτηδεύματα: hæc minus rite ἄλογα vocari. Sellularias Artes melius dici Πρακτικάς. Τέχναι βαναυσικαί. Xen. corrigitur e Stob. Καθησθαι. Βάναυσοι vulgo Qui per ignem operantur. Etym., Cyrill., et Heraclitus emendantur. Βαῦνοι.

Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθέστω. Βάναυσος δὲ, ὁ δὲ ἄλογον τινὸς ἐπιτηδεύματος. Pro διὰ λόγου laud sane dubitanter posui e mente Scaligeri δι' ἄλογον. [214] In præcedenti nota Τέχνην et Ἐπιτηδεύμα ita discernit, ut Artes liberales τέχναι, Sellulariæ ἐπιτηδεύματα sint vocandæ. Ἐπιτηδεύμα δὲ, inquit, τὸ λόγου χρεῖον, οἷον χαλκευτική, τεκτονική: dubium autem non est, quin hæc vocabula promiscue sint a Vett. usurpata, e quibus nescio an facile quisquam dari possit, qui artes illiberales ἀλόγους nuncuparit: verum quidem est, vulgo βαναύσους τέχνας dici, atque ab iis distingui τὰς λογικὰς, veluti Artes liberales a Sellulariis, neque tamen hæc propterea ἄλογοι. Ammonius Hermæ ad Porphyry. f. 5. b. Οὐ μόνον αἱ λογικαὶ τέχναι καὶ ἐπιστήμαι δέονται φιλοσοφίας, ἀλλὰ καὶ αἱ βαναυσοὶ λεγόμεναι τέχναι, ubi quæ sequuntur, peregrina sunt: quin Sellularias artes Sordidas dici posse affirmanti Salmasio de Trapez. Fœn. 189. 190. obloquitur Heraldus Anim. in Salm. Obs. ad Jus A. et R. 2, 22, 3. et 4. Ad hanc etiam rem conferri possunt Wower. Polym. 3, 2. 3. et ad Ælian. V. H. 6, 6. p. 450. 451. viri clarissimi Jac. Perizon. et Abr. Gronov. Placet inprimis Scholiastæ ad Dionys. Thracem inediti observatio, qui Sellularias artes vocat πρακτικὰς, et eatenus eas distinguit a λογικαῖς. Grammatici verba producam: Τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραὶ εἰσι δύο. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λογικαί, αἱ δὲ πρακτικαί. καὶ

λογικὰ μὲν εἰσὶν οἷον γραμματικὴ, ῥητορικὴ, φιλοσοφία· πρακτικαὶ δὲ, οἷον τεκτονικὴ, χαλκευτικὴ, καὶ αἱ τούτοις παραπλήσιοι. Τὰς πρακτικὰς Xen. vocat βαναυσικὰς τέχνας, Econ. 827., ubi mirum in modum eas deprimat Socrates, et contemptus rationes promit: Καταλυμαίνονται γὰρ, inquit, τὰ σώματα τῶν τε ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐπιμελουμένων, [215] ἀναγκάζονται καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι, ἐνταῦθα δὲ καὶ πρὸς πῦρ ἡμερεύειν. τῶν δὲ σωμάτων θηλυνομένων καὶ αἱ ψυχαὶ πολὺ ἀρρωστώτεραι γίνονται. Pro πολὺ scribe ἐπιπολὺ, Rerumque, e Stobæo Tit. 59. p. 382. quem vicissim e Xen. sanabis: in hujus verbis τὸ καθῆσθαι et πρὸς πῦρ ἡμερεύειν observatu non sunt indigna; vocem καθῆσθαι in sellulariis artibus propriam ex J. Poll. illustravit Salmas. de Usur. 12. p. 337.: alterum ad Grammaticos veteres est referendum, qui βαναύσους proprie dictos volunt, Qui per ignem operarentur. Etymologici M. Auctor p. 187. Βάναυσος, πᾶς τεχνίτης, κυρίως, ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. (Βαῦνος γὰρ ἡ κάμιμος εἴρηται.) Σοφοκλῆς (Aj. 1141.) Οὐ γὰρ βαναύσον τὴν τέχνην ἐκτῆσάμην. Ita is locus videtur restituendus. Ms. εἴρηται et ἐκτῆσω. Cyrill. Lex. Ms. Βάναυσος, πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· Βάναυσος γὰρ ἡ κάμιμος: quin imo leg. Βαῦνος γὰρ ἡ κάμιμος. Schol. Aristoph. A. 86. Βαῦνος ἔλεγον τὰς καμίνους. Eadem medicina Heraclito est facienda Alleg. Hom. 495. Ἐκ τῶν βαναύσων (l. βαύνων) διάπυρος ὁ τοῦ σιδήρου μύδρος ἐλκυσθεῖς, ὕδατι βαπτίζεται. Vulcanum τέχνην ἔχοντα βάναυσον facete ridet Lucian. Deor. Dial. 15. Ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφύτα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα. Alibi eundem βάναυσον vocat καὶ χαλκέα καὶ πυρίτην. Ceterum, quod in talibus fieri sere consuevit, quidquid minus liberale et indoctum habebatur, usu frequentissimo βάναυσον dicebatur.

[216] CAPUT XV.

Τρόχος pro δρόμος secundum Grammi. βαρυτόνως scr. Discrimen inter Ὑπαρ et Ὀναρ: ista veluti diversa opponi. Max. Tyr. emend. Σαφῶς et Ὀναρ. Loquendi formula, Καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ. Corruptus Democriti Locus indicatur. Ὑπάγειν vice τοῦ προάγειν et Similia. Schol. Aristoph. Comici Fragmentum et Hesychius emendantur.

Τροχοὶ ὀξύτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Schol. Dionysii Thracis: Τροχὸς μὲν ἔστιν ὁ τρέχων· Τρόχος δὲ ὁ τρεχόμενος. Clarius Etym. 686. Τρόχος ὁ τόπος, ἐν ᾧ τρέχουσιν· Τροχὸς δὲ ὁ τρέχων: ea etiam ratione ap. Amm. Tryphon, Τρόχους δὲ, inquit, βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους, et in eam rem adducit locum ex Eur. Alope, nisi tamen in Amm. pro ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὥς φησιν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου, levi mutatione legi debeat: ὥς φησιν, ἐν Μενάλιπῃ Εὐριπίδου. Alium ex ejusdem Tragici Med. locum affert Auctor Etym. M. Τρόχος βαρυτόνως ἐπὶ τοῦ δρόμου. Εὐριπίδης Μηδεία, Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπανμένοι Στείχουσιν. ἀντὶ τοῦ γυμνασίων, δρόμων. Schol. ad istum e Med. versum 46. ἐκ τρόχων, inquit, βαρυτόνως, ὥς νόμων. Ἀριστοφάνης· Βαδίζει μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων. [217] ὥς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. In Comici versu malim cum Hesychio ponere ἐξ ἀποτρόχου, quod is exponit ἐκ περιδρόμου. Ad mentem Ammonii in Soph. Antig. 1181. scribi etiam deberet: Τρόχους ἀμιλλητῆρας ἡλίον. Adde Eur. Hipp. 1133. Phav. Τρόχοι, δρόμοι, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει.

Ὑπαρ Ὀνειράτος διαφέρει. Ὑπαρ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὀνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία. Dum in his discernendis alii strenue nugantur, differentiam optime constituit Amm. E Veterum usu Ὀναρ Fallacem et obscuram φαντασίαν, quales fere in somniis nos deludunt, Ὑπαρ Exploratam rei veritatem designat. Ὑπαρ ab Hes. exponitur ἀλήθεια in v. Ἡπαρ. Max. Tyr. Serm. 28. p. 162. (Λόγους) σφαλεροὺς καὶ ἀπατεῶνας, καὶ μηδὲν ὕπαρ ἐπὶ τὴν ψυχὴν φέροντας, Nihil habentes, in quo animus tuto

Gloss.

possit adquiescere. Plato Politic. 124. Χαλεπὸν, ὃ δαιμόνιε, μὴ παραδείγμασι χρώμενον, ἱκανῶς ἐνδείκνυσθαι τι τῶν μειζόνων. κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα, (malim ἕκαστα e Stob. Ecl. Phys. 2. p. 157.) πάντ' αὐτὸν πάλιν ὥσπερ ὕπαρ ἀγνοεῖν, Periculum enim est, ne, qui singula obscure noverimus, postea universa vere ignoremus. Pind. O. 13. v. 94. Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ. Formula loquendi proverbiali perquam frequenter ὕπαρ et ὄναρ sibi invicem solent opponi. Heliod. 2. p. 84. Καὶ εἴθε γε ὕπαρ ἦν, καὶ μὴ ὄναρ, ὃ Θεάγετες, τὸ φανέν: 3. p. 147. Aristæon. 2, 18. [218] Max. Tyr. Serm. 21. p. 120. Macula non sane gravi, sed quæ venustissimi tamen Scriptoris locum deformat, Diss. 27. liberabo. Ultima istius Diss. verba ita leguntur in editis: Εἶδον καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν, ἀλλ' οὐχὶ ὄναρ εἶδον, καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' ὕπαρ: ubi planissime leg. censeo, ἀλλ' οὐχὶ ὄναρ εἶδον, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' ὕπαρ. Apud Heliod. 8. p. 390. dubitat Chariclea, an somnianti oblata fuerit imago, verene Calasirin viderit. Οἷον γὰρ μοι νῦν ὄναρ, (εἴτε καὶ ὕπαρ ἦν,) ἐνθύμιον γέγονεν. Pro ὕπαρ, σαφῶς posuit Strato in Anthol. ined. Ἐσπερίην Μοῖρίς με, καθ' ἣν ὑγιαίνομεν ὄρη, Οὐκ οἶδ' εἴτε σαφῶς, εἴτ' ὄναρ, ἡσπάσατο. Est in Epistola quadam Paulina locus, qui hinc lucem accipiet non spernendam. Ab iis autem, quæ protuli, probe discernenda est locutio καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ, quæ præter Max. Tyr. Serm. 26. p. 154. usus est Democr. ap. Stob. Ecl. Phys. 2. p. 205. Ὁ μὲν εὐμυθος (l. εὐθυμος) εἰς ἔργα ἐπιφερόμενος δίκαια καὶ νόμιμα καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ χαίρει: Per totum vitæ spatium tranquilla pace gaudet. Reliqua Democriti verba, cum a me corrigi non possint, suo loco relinquo.

Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. Recepta erat Ammonii ævo consuetudo verbum Ὑπάγειν usurpandi pro πορεύεσθαι: quam loquendi rationem, a Gramm. plerisque damnatam, alii tamen hoc argumento tuebantur, ut Ὑπάγειν dici posset ἀντὶ τοῦ προάγειν· ὥσπερ Ὑψηλῆτην, (Ammonii verba sunt,) ἀντὶ τοῦ προηγῆτην, [219] καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὄρκον. ἀντὶ τοῦ προαίρω. Verba Aristoph. antea a me non intellecta, postquam paulo propius considerare cœpi, levissimo opere emaculati posse videbantur. Eadem autem in Amm. Codd., quos Thom. M. et Moschop. tractarunt, si jam depravata fuisse dixero, nihil affirmaro, quod non vero videatur similimum. Uterque enim alium locum ex Aristoph. B. 175. eundem in usum advocavit. Diversum etiam Etym. in Ὑπογραμμὸς ex eadem Aristoph. Fabula v. 898. Ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑψάσατε: eo modo in edito Aristoph. corrigendum esse pro ὑψάσατε ex Etym. animadvertit Kust., qui tamen minus rite Scholion constituit, τὸ ὑψάσατε ἴσον τῷ ὑψάσατε, cum scribi debeat, ἴσον τῷ ὑψάσατε. Sed ut ad illam Aristoph. ῥῆσιν, cujus cansa hanc notam exorsus sum, deveniam, primum eam e deperdita Comædia decerptam esse auguror, hoc autem modo corrigendam, Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὄρκον· — ἀντὶ τοῦ προερῶ: Præibo verba jurisjurandi. Hoc autem nt verum credam, facit Hes. annotatio, itidem corrupta: Ὑπερορῶ, ὑπερβάλλω, ἀντὶ τοῦ προορῶ. Primum ordo literarum in Hes. minime spernendus poscit, Ὑπερῶ. Ad hoc indicium facile ita locum constitues: Ὑπερῶ, ὑποβαλῶ, ἀντὶ τοῦ προερῶ, Verba, quibus jurandum sit, subministrabo.

[220] CAPUT XVI.

Φάκελος et Σφάκελος a Librariis permutari. Φάκελος Oppiano restituendum. Σφάκελος exponitur. Cyrilli et Hes. Lexx. emendantur. Legendumne sit in Amm. Δηλητήριον an Κηλητήριον? prius probatur. Δηλητήριον φάρμακον parari e malis herbis. Tibulli Versus emaculatur. Δηλήσασθαι de Venenata Potione. Φαρμακεία. Lucianus corrigitur. Μαγεία et Γοητεία quomodo differre censeantur?

Φάκελος καὶ Σφάκελος διαφέρει. Φάκελος μὲν γὰρ

ἔστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, φακέλους ὕλης ἀργείας. Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Mendosa Editionum lectio fecit, ut minus certe opportuna notaret H. Steph. Thes. Gr. 3, 1167. Sinceram utriusque vocis scriptionem exhibui, uti ap. Amm., sic et alibi a librariis frequenter depravatam. Apud Hes. v. Παχοί, φακέλους τῶν ξύλων pro σφακέλους corrigit Salmas. Eodem vitio laborat Opp. 'A. 4, 419. hac ratione emendandus: Συμπερτοὺς δονάκων φακέλους ἅμα γυρώσαντες Δίναϊς ἐγκατέθηκαν, Densos arundinum fascies in unum colligatos vorticibus immittunt. Bonæ notæ est, quod in Scholiis extat, σφακέλους, sive, uti scr. puto, φακέλους, δεσμά: quæ adjiciuntur, ab Opp. loco aliena, [221] Rittersb. de ceperunt. Schol. Aristopb. B. 863. φακέλοι, τὰ βαρέα καὶ συνδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων. Vetus Auctor ap. Suid. v. Δῆς: Φακέλους πύσση κεχρισμένους κομίζοντες, τὴν πλάτην ἀνάπτουσι. Plura dabunt VV. DD. ad Thuc. 2, 77. In eo autem, quem posui, Opp. loco φακέλους scr., vocabulum σφάκελος ab eodem Poëta usurpatum 'A. 2, 583. 5, 540. satis demonstrat. Ad priorem locum σφάκελος a Schol. exp. σῆψις τοῦ μυελοῦ, ὁ σπασμός, ὁ παλμός, ὁ σφυγμός: e quibus vocabulis unum restituendum est Cyrillo, in cuius Lexico, dignissimo quod in publicam lucem emittatur, vitiose legitur, Σφάκελα, σφυγμός, καὶ παλαιός, cum scribi debuisset, Σφάκελος, σφυγμός καὶ παλμός. Ab Amm. σφάκελος optime redditur ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός. Apud Heliod. 8. p. 379. e venenata potione pessima mulier σπασμοῖς τε καὶ σφακελισμοῖς ὀνύκτοις ἐπιέζετο. Æsch. Pr. 877. Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλλουσιν, Schol. Σφάκελος, σπασμός τοῦ ἐγκεφάλου. Eur. Hipp. 1353. Κατὰ γ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος. Latissimo usu ab Hippocr. adhiberi indicat Gal. Gloss. Σφάκελος φθορὰ πᾶσα, καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρόπος: idque monstrat Foes. Æcon. Hipp. ut adeo mirum videri possit, quod scribit Hes. Ἀπεσφακέλισεν, ἑσάπη. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν. οἱ δὲ ἱατροί, [222] τὴν ἐκ τῆς ὀψews μελανίαν, ἣ ἀντὶ τοῦ προσεσπίασθαι ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. Quo in loco sive voce σφάκελον inserendam s. subaudiendam esse censeas, parum refert; modo expositionem paululum refingere, et pro τὴν ἐκ τῆς ὀψews μελανίαν, τὴν ἐκ τῆς σῆψews μελανίαν, sive μελῶν ἀνίαν ponere ne formides.

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἢ βλάβη ἢ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκον. Γοητεία δὲ, ἢ ὑπὸ ἐπικλήσεως τε καὶ ἐπαοιδῆς. Cogitabam aliquando, pro δηλητηρίου restituendum esse κλητηρίου. Suidas inprimis eam cogitationem moverat, secundum quem Φαρμακεία λέγεται, ὅταν διὰ τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διὰ στόματος. Φίλτρον autem, Amatorium Senecæ Ep. 9. sive, uti vocat Achill. Tat. 4. p. 259. φάρμακον ἔρωτος, in Soph. Trach. 582. dicitur κλητήριον, Delinimentum. Nunc nullus dubito, quin genuinam scripturam Thom. M. nobis repræsentet, et in Amm. ponendum sit, ἢ βλάβη, ἢ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη φαρμάκον. Venena s. φθοροποιὰ φάρμακα eximie δηλητήρια solent nuncupari: Schol. Apoll. Rh. 3, 200. Hecaten scribit πρῶτην θανασίμους ρίζας εὐρεῖν, καὶ ἐμπεριστατὴν γεγενῆσθαι τῶν τε δηλητηρίων καὶ τῶν ἰᾶσθαι δυναμένων. Quas hic θανασίμους ρίζας, e quibus τὸ δηλητήριον parabatur, Malas herbas vocat Tibullus: ita enim pro Alias herbas scr. censeo 2, 4, 60. Si modo me placido videat Nemesis mea vultu, Mille malas herbas misceat illa: bibam. Heliod. 8. p. 380. Ἄλλ' ἦν, οἶμαι, καὶ δηλητηρίου [223] ψυχὴ δολερὰ πικρότερον. Hes. Ἐλλέβορον, δηλητήριον φάρμακον, ἦτοι βρώμα. Idem: Κυκείω, πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον, φαρμακεία, ποτὸν δηλητήριον. Succedat Cyrilli nota e Lex. Ms. Δηλητήριον, φάρμακον δλέθριον, βοτάνη θανάσιμος, ἀντίδοτος. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ δηλησασθαι καὶ βλάψαι. Recte: Parthen. 29. Οἶνω πολλῶ δηλησαμένη αὐτὸν, Theocr. 9, 35. τῷσδ' οὔτι ποτὶ δαλῆσατο Κίρκη. Vocem φαρμακεία eo, quo Ammonio redditur, sensu accepit Lucian. de Merc. Cond. 1, 478. Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαγείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ

τοῖς ἐρωτικοῖς. Neminem dubitaturum confido, quin pro μαντείας jure posuerim μαγείας. Similiter enim Lucian. Pseudom. 750. Γόης τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς. Non valde interim obnitari, si quis pro μαγείας, μαγγανείας mavelit; cuius vocis usum declaravit Cl. Arnald. Var. Conj. 1, 30. Apud Moschop. v. Γοητεία, Μαγγανεία (vulgatur Μαγκανεία) exponitur ἐπὶ κλησις δαιμόνων τινῶν ἀγαθοποιῶν πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν. Frequentius μαγεία nuncupatur, eo diversa a γοητεία, quod hæc sit ἐπὶ κλησις δαιμόνων κακοποιῶν, illa vero ἀγαθοποιῶν, prouti distinguunt Auctor Lex. Ms. in Bibl. Coisl. 236. et Suid. in Γοητεία, ubi in scripto libro ita legitur: Γοητεία, μαγεία. Γοητεία καὶ Μαγεία καὶ Φαρμακεία διαφέρει.

[224] CAPUT XVII.

Promiscuus Usus Vocabulorum Φάγαινα et Φαγέδαινα. Gravissimum Philoctetæ Morbum φαγέδαιναν eximie vocari. Ἐδηδῶν. Pulcra Demosth. Comparatio Paulino loco admoventur. Φριμάττεσθαι de hircis proprie usurpari. Φριμαγμός reponitur in veteri Διαφορᾷ Φωνῆς. Verbi Φριμάττεσθαι Usus secundarii e Grammi. indicati. Hesychius tentatur.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία: Φαγέδαινα δὲ φῦμα ἀνήκεστον. Non solum Medici, quibus tamen hujuscemodi in rebus credendum, verum etiam alii, quos inter Aquila, Græcus Antiqui Fæderis Interpres, id Morbi genus, quod πολυφαγία dici solet, Φαγέδαιναν vocarunt. In Lex. vet. ap. Montf. Bibl. Coisl. 476. Φαγέδαινα exponitur νόσος λιμικὴ: atque ea fortasse ratione ap. Suidam leg. pro λοιμικῇ, tametsi posterius de isto usu non incommode poni potuit, quem declaravit Amm., Φαγέδαινα δὲ, inquiens, φῦμα ἀνήκεστον. Secundum Democritum ap. Stob. p. 506. Ἐν τοῖς ἔλκεσι φαγέδαιναί κἀκιστον νόσημα. Insanabilis morbi gravitatem et immane dolorum pondus luculenter descripsit Soph. Philoct. Cui viperino morsu venæ viscerum Veneno imbutæ tætros cruciatus cient. Accii verba sunt e cognomine Tragædia conservata [225] ap. Non. 324. Tætram gangrænam, quæ miserrimi hominis pedes inprimis erodebat, proprio nomine φαγέδαιναν dixerat Æsch. Philoct. Φαγέδαιναν, ἣ μου σάρκας ἐσθίει ποδός: quem versum in ejusdem argumenti Fabulam transumit Eur., verbo ἐσθίει in θοινᾶται demutato, observante Aristot. Poet. 22. Ad vocis φαγέδαινα notationem alludunt Pind. et Max. Tyr., quorum hic Philoctetæ σῶμα vocat διαβεβρωμένον ὑπὸ τῆς νόσου, Serm. 41. p. 243. Pind. autem ἔλκει τευρόμενον, Π. 1, 101. Gal. Gloss. Hippocr. φαγέδαίνη, ἔλκει ἀναβιβρωσκομένη. Interior vocabuli vis ex alio nomine ἐδηδῶν satis etiam percipi potest. Apud Hes. Ἐδηδῶν redditur φαγέδαινα. Subjiciam pervenustum Dem. locum, Aristogitonem gangrænx comparantis, quæ, ne penitus permeet, resecanda sit, Or. 1. c. Aristog. 502. Δεῖ δὴ πάντας, ὥσπερ ἱατροί, ὅταν καρκίνον, ἢ φαγέδαιναν, ἢ τῶν ἀνιανοτάτων τὶ κακῶν ἴδωσιν, ἀπέκασαν, ἢ ὅλως ἀπέκοψαν, οὕτω τοῦτο τὸ θηρίον ὑμᾶς ἐξορίσαι, ρίψαι ἐκ τῆς πόλεως, ἀνελεῖν: quibuscum Paulina loquendi formula in 2 ad Tim. 2, 17. commode conferri potest. Pauli locum respiciens Auctor Lex. Ms. ad vv. Ὡς γάγγραινα ita notat: Εἶδος πάθους ἀπὸ (l. ὁ ἀπὸ) μέρους ἐφ' ὅλον τὸ σῶμα χωρεῖ. His addenda sunt, quæ notarunt Foes. Æcon. Hipp. in Φαγέδαινα et Stanl. ad Æsch. Fragmm. p. 863.

[226] Φριμάττεσθαι καὶ Φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φάμεν — Φρυάττεσθαι δὲ τὸν ἵππον φουσῶντα καὶ γαυρούμενον. Hircus φριμαζόμενος ἐς φωνὴν ἐτράπετο ap. Long. 1. p. 10. et p. 27. Αἱ δὲ αἴγες ἐσκίρτων φριμασόμεναι, καθάπερ ἡδόμεναι σωτηρία συνήθους αἰπόλου, ubi notat Moll. Φριμαγμός, ἢ τοῦ τράγον φωνή, teste Amm. In Διαφορᾷ Φωνῆς, quam Aldus edidit, reperias, Τράγων, φρυγμαγμός καὶ φρυγμός, ubi reponendum est φριμαγμός. Herod. 3, 87. de equi hinnitu φριμάζεσθαι usurpasse,

monuit Suid. Φριμάσθαι παρὰ Ἡροδότῳ, τὸ φρνάσθαι, ἢ πεφύσθαι. Schol. Theocr. 5, 141. Τὸ δὲ φριμάσσειν — λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων: paulo post, Φριμαγμὸς μὲν γὰρ ἐστὶ κυρίως ἢ τῶν ἵππων φωνή, ita enim videtur restituendum. Utrumque verbum φριμάττεσθαι et φρνάττεσθαι pulcre sive ad iracundiam s. ad superbiam transferri solet, posterius quidem usu pervulgato, cum alterum φριμάττεσθαι minus sit frequens. Dorienses, monente Corinthio, τὸ βρενθύνεται, φριμήσεται φασί. Cyrill. Lex. ined. Φριμάσσεται. νεανιεύεται, ἐξαγριούται, ἀτάκτως πηδᾷ, καὶ χρεμετίζει: male in libro legebatur χραιμετίζει. Corrige Hes. Φριμάσσεται, σκιρτᾷ, ἐπεγείρεται. † Φρνάται, βριμμεγᾷ. sublata distinctione scribe, ἐπεγείρεται, ὀφρνάται, βριμναι. Ut opinor, non ineleganter φριμάσσεται exponi potuit ὀφρνάται. In Anthol. ined. Τὸν θρασὺν εἶλον ἐγὼ, τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κείνο φρύαγμα Σκηπτροφύρου σοφίας ἤνιδε ποσσὶ πατῶ.

[227] CAPUT XVIII.

De Vocibus Animalium. Διαφορὰ Φωνῆς ab Aldo edita. Zenodoti et alterius Tractatus περὶ Φωνῶν Ζώων e scripto Libro Vossiano proferuntur; hinc nonnulla illustrantur. Affinia Grammaticorum Loca obiter correctata. Emendantur Eratosthenis Catasterismi. Ἀραρίζειν ab Amm. rabiosæ cani tribui. Ἀρράζειν. Hirrire. Hirritus reponitur in Glossis.

Φωνεῖν καὶ ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται ὠρύεσθαι δὲ ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἐκάστω. In propriis verbis, quibus quadrupedum volucrumque voces olim designabantur, enotandis et in unum colligendis Grammaticorum veterum opera enituit, quam ne quis male sedulam fuisse aut inutilem arbitretur, Casaub. dabo et Bochartum, quorum neutrum in eadem materia elaborasse puduit. E Casauboni ad hanc rem collectaneis nonnulla vulgavit Jo. Christoph. Wolfius V. C. in Casauboniamis p. 56—64. Varios autem, qui de animalium vocibus egerint, Scriptores indicavit Cel. Jo. Alb. Fabr. Bibl. Gr. 2, 11, 4. atque istic etiam loci exhibuit Διαφορὰν Φωνῆς ab Aldo primum vulgatam, ita tamen, ut nescio quo pacto omiserit, quæ superiori capite ex Ald. Ed. produxi, cujus mihi ex instructissima Bibl. copiam fecit Nobiliss. Röverus. Hujuscemodi bina opuscula περὶ Φωνῶν Ζώων in Cod. [228] Bibliothecæ Leid. mem-

branaceo vetustissimo offendi, Dionysii Thracis Arti Grammaticæ, et Theodosii Alexandrini Canonibus subjecta, quorum prius, ab edito parum diversum, nescio cui Zenodoto ascribitur, alterum nonnulla continet satis scitula, quæque diligenter vestiganti minus videbantur pervulgata. Utrumque, prouti in Ms. legebatur, hoc capite concludam.

ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ

Ἐπ' ἀνθρώπων κεκραγέαι. ἐπὶ κυνῶν ὑλακτεῖν, ἐπὶ προβάτων βληχᾶσθαι. ἐπὶ βοῶν μυκάσθαι. ἐπὶ ἵππων χρεμετίζειν. ἐπὶ ὄνων βρωμάσθαι, λέγουσι δὲ ἄλλα σπάνιον. ἐπὶ λεόντων βρυχᾶσθαι. ἐπὶ ἄρκων καὶ παρδάλεων ὀμάζειν¹. ἐπὶ ἁμαξῶν τετριγέαι. ἐπὶ ὄφειν συρίττειν. ἐπὶ αἰετῶν καγκλάζειν². ἐπὶ ἀλεκτρονύων ἄδειν. ἐπὶ κοράκων [229] κρώζειν. ἐπὶ τεττίγων τερετίζειν, ἢ χεῖν. ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν καὶ γρύζειν⁴. ἐπὶ περδίκων κακαβάζειν⁵. ἐπὶ γλαυκῶν κακιβάζειν⁶. ἐπὶ ὀρνίθων τῶν κατ' οἶκον ὠτοκουσῶν κακάζειν. ὠρυγὴ κυρίως ἢ τῶν κυνῶν φωνή, καὶ ὠρύεσθαι, ὡς λύκος ὠρυόμην παρὰ Καλλιμάχῳ ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπει.

ΕΤΕΡΩΣ

ΠΕΡΙ ΦΩΝΩΝ ΖΩΩΝ.

Ἀνθρωπος βοᾷ, λαλεῖ, λέγει, κράζει, φθέγγεται.
Ἄρκος καὶ πάρδαλις ὀμάζει.
Ἀλεκτρονύων ἄδει, κοκκύζει⁷.
[230] Ἀετὸς καὶ γέρανος καγκλάζει.
Αἰεὶ ἢ αἰγα⁸ μηκάται.
Ἀηδὼν τερετίζει⁹.
Ἄμαξα τέτριγεν.
Βοῦς μυκάται.
Γλαυκός¹⁰ καὶ πέρδιξ κακαβάζει.
Δράκων καὶ ὄφεις συρίττει.
Ἰέραξ κρίζει¹¹.
Ἴππος χρεμετίζει.
[231] Κίχλα κιχλάζει¹².
Κορώνη καὶ Κόραξ κρώζει.
Κύνος ἄδει.
Κύνων ὑλακτεῖ, βαβίζει¹³.
Κώνωψ σφικᾷ.
Μέλιττα βομβεῖ.

1. ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ. Huic nomini in Ms. adjectum erat φιλέερος: quod forsitan in Φιλεταίρου demutandum, ut Zenodoti Philæteri huic homini fuerit nomen: nisi tamen tractatum huncce antiquissimo Zenodoto, qui Philētæ fuit discipulus, ascribi voluerint.

2. Ὀμάζειν. Moschop. περὶ Συντάξεως p. 223. 'Ἐφ' ὧν δὲ οὐκ ἔστιν ὄνομα τῆς φωνῆς Ἰδιον, οἷον ἔρκτου καὶ παρδάλεως καὶ τῶν τοιαύτων, τὸ βρυχᾶσθαι λέγονται: qnæ ex J. Poll. 5, 88, sunt derivata.

3. Καγκλάζειν. Aldus edidit, ἐπὶ αἰετῶν κλαγκλάζειν. Non invitatus scriberem ἐπὶ αἰετῶν κλάζειν, κλαγγάζειν. Cf. cum J. Poll. 5, 89, alterum tractatum, quem eadem ratione corriges. In Lat. Carmine de Vocibus Avium, Clangunt aquilæ, κλαγγάγουσι. Apud Soph. vero Antig. 111. οἷά κλάζων αἰετὸς.

4. Γρυλλίζειν καὶ γρύζειν. Glossæ, Grunniant, ῥήσσουσιν: ubi bene Vulc. γρύζουσιν restituit. Alterius vocis scriptura per unum λ melior censetur ab Atticistis; atque ea etiam ratione scribit Moschop. l. c. Γρυλλίζειν, ἐπὶ χοίρων. In Aldina Διαφορὰ Φωνῆς: ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν καὶ γρύζειν. Hes.: Κόλλειν, τὰ χοιρίδια μιμητικῶς λέγεται.

5. Κακαβάζειν. Corrupte vulgarat Ald. ἐπὶ περδίκων κοκκυβάζειν. Genuina, ut puto, scriptura est κακαβάζειν s. κακαβίζειν, quarum hæc ap. J. Poll. 5, 89, et Athen. 390. Κακαβάζειν commendat Lat. Cacabare. Auctor Veteris Poemati: Cacabat hinc perdix. Hes. Κακκάβα, πέρδιξ. Athen. 387. Καλοῦνται δὲ οἱ πέρδικες ὑπ' ἐνὶων κακκάβαι, ὡς καὶ ὑπ' Ἀλκμᾶνος.

6. Κακιβάζειν. Ald. Ed. κακιβάζειν. Apud Aristoph. A. 762. ὑπὸ γλαυκῶν γε τάλαιν ἀπόλλυμαι ταῖς ἀργυρνύλαισι κακαβίζουσιν αἰ. Noctuis κακαβάζειν videturtribuendum. Vide G. J. Voss. de Theol. Gent. 3, 88.

7. Ἄδει, κοκκύζει. Ms. κοκύζει. Schol. Aristoph. Σφ. 813. Κυρίως τὸ ἄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρονύου: κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυρος:

pari ratione bina discernit J. Poll., Hyperidem tamen et Demosthenem ἐπ' ἀλεκτρονύων τὸ κοκκύζειν usurpasse observans. In Theocr. 7, 125, occurrit ἀλέκτωρ κοκκύσων. Alciph. Epist. ined. Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρονύων κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροιμίαν, εἶδει ἀπολαύσαι σε. Gallo centu victoriam indicanti τὸ ἄδειν ascribit Dem. c. Conon. 728. Ἦιδε γὰρ τοὺς ἀλεκτρονύους μιμούμενος τοὺς νενικηκότας. Hes.: Ἄδειν, ἐπὶ τῶν ἀλεκτρονύων λέγουσιν Ἀττικοί: κοκκύζειν δὲ οὐ φασὶν ἐπ' αὐτῶν, πλὴν μωκάμενοι τινα ξένον.

8. Αἰγα. Vocis forma profecto est insolentior; a qua tamen Hyginus non abhorruit Fab. 87. et Poët. Astron. 2, 13. 'Nonnulli etiam Ægam Solis filiam dixerunt,' cum in Eratosth. Catast. c. 13. legatur, Τὴν δὲ αἰγα εἶναι ἡλίου θυγατέρα. Sed istic loci corrigendus est ad hanc rationem ex Hygino Eratosthenes, Τινὲς δὲ Αἰγαν εἶναι Ἠλίου θυγ.: id verum esse, utrumque locum diligenter tendenti facile patefiet.

9. Ἀηδὼν τερετίζει. Vulgo de hirundine aut cicada poni solet τὸ τερετίζειν. Infra: Τέττις ἡχεῖ, τερετίζει. Et J. Poll. 5, 89. Hes. Τερετίζοντα, λαλοῦντα, ἐκ μεταφορᾶς τῆς χειρὶδνός. Etyim. in Τερετίζειν—ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χειρὶδνός.

10. Γλαυκός. Positum pro γλαυκός: ut ante αἰγα pro αἰε.

11. Κρίζει. J. Poll. 5, 89. Ἰέρακας δὲ κρίζειν, ubi forsitan legendum κρίζειν.

12. Κιχλάζει. Aldina Φωνῆς Διαφορὰ: ἐπὶ κιχλῆς κιχλάζειν.

13. Βαβίζει. Quin imo βαυζει. Moschop. Ecl. Ὑλακτεῖ κύων. Βαυζει σκύλαξ, et περὶ Συντάξεως p. 223. Ὑλακτεῖν ἐπὶ κύων, βαυζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων. Apud Theocr. 6, 10. κύων—βαυσδει, et Lucian. de Merc. Cond. 474. κυνίδιον—βαυζον λεπτῇ τῇ φωνῇ. Pulcrum usum verbi βαυζειν illinc derivatum tangit Stanl. ad Æsch. Pers. 13. Parem Latrandi potestatem, a Latinis frequentatam, Barth. exposuit ad Stat. T. 2. p. 187. 188.

Κάμηλος μωκάται.
 Κόσσυφος πιπίζει¹.
 Λέων βρυχάται.
 Λύκος ὠρύεται.
 Νυκτερίς τρίζει.
 Πρόβατον βληχάται.
 "Όνος βρωμάται, τινὲς λέγουσιν ὀγκάται.
 Περιστέρα λαρυνεί.
 Τέττιξ ἤχει, τερετίζει.
 Ποταμὸς καὶ ἄνεμος ψοφεῖ.
 Χοῖρος γρυλλίζει.
 Χελιδὼν τετιβίζει².
 "Όρνις δὲ ἢ κατ' οἶκον ὠτοκοῦσα κακάζει³.

[232] Cum vero canum voces apud alios varie exprimi soleant, prætermittendum non puto, quod ab Amm. traditur: Ἀραρίζειν δὲ ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς ἀρ φωνῆς, παρ' ἡμῖν δ' ὑλακτεῖν λέγεται. Quæ Ammonii verba, a Phav. descripta, usurparunt Bochart. Hieroz. P. 1. L. 2. c. 55. Casaub. d. l. p. 57. et H. Steph. Thes. Ind. Cur autem Ammonium reprehenderet Steph., nihil erat causæ: id significare voluit Grammaticus, sonum, quem irritata canis emittit, vulgo generali verbo ὑλακτεῖν, Athenis proprio vocabulo ἀραρίζειν fuisse designatum. Pro ἀραρίζειν, vocem non minus rabiosæ cani congruam, ἀρράζειν posuit Ælian. N. A. 5, 51. Καὶ τισι μὲν ὠρυγμὸς, τισὶ δὲ ὑλαγμὸς φίλον καὶ ἀρράζειν, ἄλλω κλαγγὰ τε καὶ ροῖζοι: commoda interpolatione locum adjuvandum censui, ne ὑλαγμὸς et ἀρράζειν diversis animalibus tribui viderentur. Apud J. Poll. 5, 86. ἀράζειν: sed Lat. Hirrire caninæ literæ duplicationem manifesto postulat. Nonius Marc. 31. 'Irritare proprie est dictum provocare; tractum a canibus, qui cum provocantur, irriunt, sive hirriunt.' Iis, quæ notat Scal. Conj. in Varr. 119., adjiciam bina loca e Cyrilli Gloss.: "Όταν κύων ἀπειλῇ ὑλακτῶν, Hirrit. Et, Κυνὸς ἀπειλῇ, ὅτε ὑλακτεῖ, Hirritus: ita enim corrigendum est pro Hirric, sive, quod e scripto libro Sangerm. affertur, Hirrit.

[233] CAPUT XIX.

Turbatissimus Ammonii Locus. Οἱ Χόες, Festum Athenis. Aristophanem frustra a Steph. tentari. Χοεὺς et Χοή, Certa vini mensura. Amm. emendatur. Χρηστήριον non Quævis victima, sed τῶν χρηστηριαζόμενων. Pindarus illustratur. Varia eruitur e Sopb. Schol. Lectio.

Χόας συνεσταλμένως τὴν ἐορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνέυσιν, Ἀκούετε λεῶς κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας. Χόας δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρου τοῦ οἴνου. Quæ prima specie nihil adeo continere videntur, quod quenquam possit morari, diligentins considerata nodum proponunt satis etiam intricatum. Quid enim? fueritne Athenis festus dies Χόα cognominatus? eum enim in finem adduci videntur Aristoph. verba, κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας: iisque inductus, qui Vocabula Acc. Distincta collegit, hanc notam posuit: Χόα, τῆς χόας, Festum quoddam. Χοά, τῆς χόας, ἢ, Genus mensuræ. Verum, sicuti constat, hominem aperte mendosa huic indicii inseruisse, ita non minns est exploratissimum, cum aliunde, tum inprimis e Meursii Gr. Fer. v. Ἀνθεστήρια, isti festo, quo paulo liberius genio indulgebant Athenienses, nomen fuisse οἱ Χόες. Ea res H. Stephanum permovit, ut in illo, quem dixi, Aristoph. loco ex Ἀ. 999., ubi ap. Amm. legitur τῆς χόας, vulgo autem τὰς χόας, scr. esse censuerit τοὺς χόας. Ipsa Stephani verba, quibus [234] hanc suam conje-

A cturam exposuit, e Thes. Gr. L. 4, 481. huc transferam: — "Sed notandum est, in Aristoph. illo loco vulg. Edd. perperam habere τὰς χόας pro τοὺς χόας, itidemque vulgata Suidæ exempl., (in v. Ἀσκὸς Κτησιφώντος) at non item manuscriptum; recte enim illud, τοὺς χόας, ut ipsa ratio postulat; nec enim χοαὶ Festum id nominatur, et Mensura certa vini, quæ in eo bibe-batur, sed χόες." Postrema dubiam scribentis mentem produnt, Festum et Mensuram vini temere confun-dentis; quo tamen animus videtur inclinasse, id ab Aristoph. loco est alienissimum. Præconis, populum ad certaminis præmiu auferendum cohortantis, verba sunt, quæ ex Aristoph. subjiciam. Ἀκούετε λεῶς κατὰ τὰ πάτρια τὰς χόας Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος, ὡς δ' ἂν ἐκπύη Πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφώντος λήψεται: neque enim, si Festum intelligeretur, juberi possent τοὺς χόας πίνειν. Recte vero cum aliis locum cepit Frischlin. Congios more patrio ebibite. Suid. Χόας. ὅτε ἐπὶ μέτρον τίθεται, περισπᾶται. Neque alteram scribendi rationem damnat Schol. Aristoph. N. 1240. Τὸ χοῶς, εἰ μὲν περισπᾶται, ἐκ τοῦ χοεὺς ἐστὶ— εἰ δὲ βαρύνεται, ἐξ ἐτέρας ἐστὶν εὐθείας, ἥτις ἐστὶν ἡ χοή θηλυκῶς καὶ κλίνεται τῆς χοῆς. Ammonii autem notam, in quam itidem τοὺς χόας inferri volebat Steph., ad hunc modum reficiendam esse arbitror: Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἐορτήν. Χόας δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρων οἴνου. Ἀκούετε λεῶς κατὰ τὰ πάτρια τὰς χόας Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος. Neque est quod quis ap. Amm. saltim mavelit τοὺς χοῶς. [235] Vocem χοεὺς οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς usurpari, vel e Phav. constat.

Χρηστήριον, ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμός, καὶ τὸ ἱερόν. Credibile Amm. scripsisse τὸ ἱερεῖον: nimirum ὃ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι, sicuti supra scribit in v. ἱερεῖον, ubi eam potestatem Herodoti testimonio firmat; eundem usum novit Hes., χρηστήρια inter alia exponens ἱερεῖα: amplector enim Soringii emendationem, χρηστήρια corrigentis, ubi vulgo legitur Χρυσαστήρια, τὰ χωρία, eis ἃ φοιτῶντες ἐλάμβανον, (adde, μαντεῖας,) ἱερεῖα, καὶ χρησμούς: qui locus cum Ammoniano quam curatissime coucinit. Per χρηστήριον nonnunquam τὸ ἱερεῖον denotari, protritum non est et vulgo minus animadversum. Hinc in Pind. Ὁ. 6, 120. Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τὸν αὐτὸν Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν: vertunt, 'Jovis in suprema ara tunc oraculum collocare jussit.' Schmidius χρηστήριον reddidit Oraculi sedem. Ego vero Victimam malo, et χρηστήριον θέσθαι pari ratione hic positum autumo, qua 7, 76. θυσίαν θέσθαι: nisi quod priori in loco Victimam designetur, qua vaticinandi artis, sibi ab Apolline concessæ, auspicia caperet Jamus. Sensum loci mirifice conturbant Vett., e quibus unus μαντεῖον fuisse scribit, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἰάμος, τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία: quam scilicet μαντεῖαν capiebant ex igne victimæ sive τοῦ ἱερείου, ὃ ἐχρῶντο οἱ χρηστηριαζόμενοι. Triplicem usum Schol. etiam Soph. annotavit: Δηλοὶ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον, καὶ τὸν χρησμόν, καὶ τὸ ἱερεῖον: ad [236] Aj. 220., quo in loco χρηστήρια exp. ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος.—τὰ διεφθαρμένα ποίμνια, παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Quæ interpr., quantumvis absona, tamen traxit H. Steph., qui nescius, quo Sophoclis locum referret, tandem ad verbum Διαχρῶμαι retulit T. 4. p. 616. χρηστήρια cum Schol. dici arbitratus pro διαχρηστήρια. Altera vetustioris, ut puto, Scholiastæ explicatio, τὰ τολμήματα, καὶ πράξεις, a Steph. non intellecta, nobis veram corruptæ vocis scripturam subministravit. Soph. locum, prouti vulgatur, proponam: Τοιαῦν' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἐνδον Χειροδάκτυλα σφάγι' αἰμοβαφεῖ Κεῖνον χρηστήρια τάνδρος. Quamvis autem σφάγια et χρηστήρια alibi eleganter jungi possint; non video, quæ demum ratione hic vocabulum χρηστήρια locum re-

1. Πιπίζει. Id variis avibus fuit commune. Hes. Πιπίζειν, κατὰ μίμησιν ἢ λέξις πεποίηται τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς. Onomast. Vetus: Pipare, πιπίζειν. Lesbica passer 'ad solam dominam usque pipiabat.'

2. Τετιβίζει. Emendatius scribes, τιτυβίζει. Hes. Τιτυβίζει, ὡς χελιδὼν φωνεῖ. Apud Athen. 390. πέρδικες etiam τιτυβίζου-

σιν. Hirundo ψιθυρίζει, teste J. Poll. 5, 90. In Agathia Epigr. Anthol. 1, c. 56. ep. 11.—ἐπιτρύζει δὲ χελιδὼν, Trissat hirundo vaga.

3. Κακάζει. Ita Ms. neque aliter posui in altero tractatu, ubi Ms. perperam κακάζειν. Hes. Κακάζειν, τὰς ὀρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθερογόμενας Ἀττικοί.